

Ivo Saseks

Cīņas taisnīgumā

Elaion Izdevniecība
CH-9428 Walzenhausen

Elaion

CH-9428 Walzenhausen

Pasūtāms

Gemeinde-Lehrdienst

Pasūtījuma Nr.: Nr. 5

1. izdevums 1994. gadā ar virsrakstu „Viņa cīņas”

2. izdevums 1998.

3. izdevums 2003.

vāks, salikums, druka un apstrāde

Gemeinde-Lehrdienst, CH-9428 Walzenhausen

Satura rādītājs

Priekšvārds	4
Dieva kundzība	5
Dieva kara stratēģija.....	22
Patiesā kara izglītība	38
Kārtību atšķirība.....	54
Likumsakarību skola.....	68
Dieva kārtību atkārtojums.....	68
Likumsakarība "Nicināmā augstība"	74
Likumsakarība "Esošā svētums".....	79
Likumsakarība par - "Stāvokli un hierarhiju"	90
Četrkārša tīruma likumsakarība.....	94
Atbrīvošana/likumsakarība par lūgšanu un saņemšanu	95
Sinepju graudiņa likumsakarība	96
Laulības savienības likumsakarības	99
Likumsakarības par sēšanu un upurēšanu	118
Salīdzināšanās cīņa	136
Dievišķās autoritātes atjaunošana	153
Cīņa par dzīvību 1. daļa	171
Cīņa par dzīvību 2. daļa	189
Aizvietošanas stratēģija.....	201
Organisms vai Individuālisms?.....	212
Kļūšana par dēlu.....	222
Kristus pilnība.....	236
Kara kopsakarības.....	257
Apiešanās ar varas pārspēku	270
Nāves pārvarēšana.....	285
Pielikumi	301

Priekšvārds

Mēs visi esam ietverti vienā garīgā konfliktā, no kā mums nav iespējams izvairīties. Raksti saka, ka sacensībā var uzvarēt tikai tad, ja cīnās likumīgi: **2Tim 2:5: „Un jebšu kāds cīnās, viņš dabū vainagu tikai tad, kad viņš ir cīnījies pareizi.”** Sal.pam. vēl ir teikts: **24:5: „Apdomīgi vadi karu”**. Ja mēs negribam karot tikai ar gaisu, tad mums ir jāiepazīst garīgās karošanas pamatlikumi un tie jāpārvalda.

Šī grāmata apgaismo dažas garīgās karošanas mazāk pazīstamās perspektīvas: tas ir – no vienas puses, kristīgā aicinājuma augstākos mērķus, un no otras puses, garīgās dzīves likumsakarības. Tas ir uztverams kā papildinājums tam, ko citi autori jau ir uzrakstījuši par šo tēmu. Te nav pretenziju uz pilnību, un tā nav domāta kā trumpis pret citām mācību grāmatām. Kas atklāj acīmredzamas pretrunas ar citiem izdevumiem par šo tēmu, tas lai lūdz gudrību un atšķiršanas žēlastību. Lai šī grāmata visus savus lasītājus pamodina saistošai ieejai Dieva armijā un veicina augstāko no visām manām vēlmēm: DIEVA vienvaldību caur KRISTUS pilnveidošanos!

Ivo Saseks

Dieva kundzība

Garīgā kara izcelšanās

Ech 28:12...: „tu, kas biji pilnības paraugs, pilns gudrības un apveltīts ar vispilnīgāko skaistumu, tu biji Ēdenē, Dieva dārzā, visādi dārgakmeņi rotāja tavu tērpumu..., tu biji svaids sargātājs ķerubs, Es biju tevi iecēlis... svētajā Dieva kalnā tu staigāji degošu akmeņu vidū... tava sirds bija palikusi lepna (vāc. - gribēja augstu un ārā) tava skaistuma dēļ... Tādēļ Es nogāzu tevi pie zemes, ķēniņu acu priekšā, lai tie priecātos par to, kā tev klājas (vāc. – lai viņi tevī redzētu savas kārtības).”

Jes 14:12+13+15: „Kā tu esi kritis no debesīm (vāc. – nomests no debesīm), tu spožā zvaigzne (vāc. – tu tautu pakļāvēj!); Tu gan domāji savā prātā: es kāpšu debesīs un uzcelšu savu troni augstu pāri Dieva zvaigznēm ...”, bet nu tu esi nogāzts mirušo valstībā (Šeolā), visdziļākajā bedrē”.

Jau eoniem gadu notiekošais garīgais karš *nav* ar mums, cilvēkiem! Tas ir sensens konflikts starp Dievu un Viņa pretinieku, velnu. Tas konflikts nav iesācies ar Ādama krišanu. Toreiz tas tikai tika pārnests uz šo radību. Zemes Paradīzes laikā, reiz tik pilnīgais un spožais, ķerubs jau bija pārveidots līdz dzīvnieka čūskas stadijai.

Mēs, cilvēki, līdz ar Ādama krišanu, tikai tikām ierauti jau ilgi pastāvošajā izskaidrošanās procesā – karā, bet *mēs* nek-

ad neesam bijuši tā izejas punkts vai pat šīs cīņas mērķis. Jau pat pirmais Bībeles pants norāda uz šīm kopsakarībām; ebrejiski tur ir rakstīts – **1Moz 1:2: „Bet Zeme bija** (vāc. – KĻUVA, tātad pirms tam bija pilna!) **neiztaisīta un tukša,** (ebr. *tohuva*bohu=vistukšākās izpostīšanas stāvoklis, haoss), **un TUMSA bija pār dziļumiem.”**

Kristus – viss un visos

Un tā sātans bija uzbrucis Dieva godam un vienvaldībai un līdz ar to izaicinājis totālu karu pret Kristu, kas pirms tam bija *viss visos un viss visā*, jo – **Kol 1:16: „Viņā** (Kristū - caur Viņu un priekš Viņa) **radītas visas lietas debesīs un virs zemes, redzamās un neredzamās”.** Jau no garīgā konflikta sākumiem Dievam ir bijis tikai viens mērķis: jāīsteno tas, lai Kristus atkal ir „*viss visos*” un lai Viņš pats atkal kļūtu „*viss visā*”: **Ef 1:22-23: „Un visu Viņš ir nolīcis zem viņa kājām, bet Viņu pašu visās lietās iecēlis par galvu draudzei, kas ir Viņa miesa, pilnība, kas visu visur piepilda” ; Kol 3:11: „Tur vairs nav ne grieķa, ne jūda, ne bauslības cilvēka, ne pagāna, ne barbara, ne skita, ne verga, ne brīvā, bet viss visos – Kristus”;** **1Kor 15:28: „Bet kad Viņam viss būs nodots, tad arī Dēls pats pakļausies tam, kas viņam visu nodevis, lai Dievs būtu viss visā”.** Tikai tad, ja mēs atzīsim šīs lielās un fundamentālās kopsakarības, mēs spēsim Dieva rīcībai, cilvēces vēstures vēlākajos laika periodos, rast pareizo iekārtojumu. Tādēļ ir teikts **1Kor 15:25+27: „Jo viņam vajag valdīt, tiekams viņš noliek visus ienaidniekus sev apakš kājām... jo tas viņam visu nodevis apakš kājām”.** Citiem vārdiem

runājot, Dievs neliksies mierā ātrāk, pirms viņš ikvienu atomu un molekulu, katru debesu un zemes dzīvo būtni - līdz pat visam Kosmosam, nebūs atkal savedis kārtībā līdz pienācīgajām attiecībām jeb stāvoklim attiecībā pret Kristu: **Flp 2:10-11: „Lai Jēzus vārdā locītos visi ceļi debesis un zemes virsū un pazemē un visa mēles apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir Kungs Dievam Tēvam par godu.”**

Mums nu vispirms ir svarīgi pazīt Dieva mūžīgo apņemšanos un lēmumu. Mums ir jāzina, kādā veidā Dievs liek savus ienaidniekus zem Kristus kājām. Šajā vietā tad nu mēs tiksim iesvētīti elpu aizraujošos Dieva domu un gudrības dziļumos: **Jes 55:8-9: „Jo manas domas nav jūsu domas un mani ceļi nav jūsu ceļi”, saka tas Kungs. Par cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir mani ceļi pār jūsu ceļiem un manas domas pār jūsu domām**”. Par to, kura vārds ir arī „Uzticīgais” un „Patiesais”, ir teikts: **Atkl 19:11: „...un viņš tiesā un karo ar taisnību**”. Tas nozīmē, ka Dievs nesīt tā vienkārši apkārt aklā dedzībā! Viņš, kas savus ienaidniekus ar vienu vienīgu skatienu varētu pārvērst dūmos un liesmā, pateicoties savai majestātei un taisnīgumam, dara pavisam citādi. Šo apņemšanos Dievs pasludināja savam pretiniekam pirmo reizi uzreiz pēc grēkā krišanas: **1Moz 3:15: „Un es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi (vāc. – sadragāsi) papēdī”**.

„Kādēļ Dievs vispār pieļauj uz Zemes visu šo postu?” – atkal un atkal skan šis jautājums ar pārmetuma pilnu apakšnoti. Bet kas mēs esam, ka uzdrošināmies vispār izlaist šādus nekaunīgus apakšņus? Vai tas, kas ir radījis Debesis un

Zemi, varbūt dara muļķīgas kļūdas?! Mums labāk būtu nodrebēt un godbijībā mesties ceļos šāda Visvarenā priekšā, un turēt ciet savu muti, lai mēs beigās vēl neklūtu uzpūtīgi pašpārliecināti un nesāktu tiesāt savu Radītāju!

Īj 40:2; 38:3 : „Vai pēlējs grib būt pastāvīgā nesaskaņā (vāc.- tiesāties) ar Visuvareno? ...Es tev jautāšu, bet tu Man atbildi! (vāc. - kas pārmet Dievam, tam par to ir jāatbild)”.

Kungs ļaunajam un ļaunumam ļauj pastāvēt tik ilgi tikai Savā gudrībā un taisnīgumā un nevis tādēļ, ka Dievs, varbūt, ļauno atzītu par labu, vai pat pats būtu darījis ļaunu: **Jk 1:13: „Neviens kārdināšanā lai nesaka, ka Dievs viņu kārdina, jo ļaunām kārdināšanām Dievs nav pieejams, un pats viņš neviena nekārdina”**, bet Dievs to pieļauj sava varenā plāna dēļ. Katru ienaidnieka sitienu viņš pārvērš par sitienu viņa paša sejā. Līdz pilnīgai taisnības izveidošanai ikvienam akmenim, kuru ienaidnieks ir ieripinājis, ir jākrīt atpakaļ uz viņa paša galvu: **Sak 26:27: „Kas bedri rok, tas pats tajā iekrīt, un kas veļ kalnup akmeni, tam tas atpakaļiski uzvelsies virsū”**. Tāpat viņš iekritis katrā bedrē, kuru agrāk pats racis – **Sak 28:10: „Kas dievbijīgos (vāc. – godīgos) pavedina uz ļauniem ceļiem, tas iekritis paša izraktā bedrē, bet dievbijīgie (vāc. – patiesie=godīgie) iemantos labumu.”** Un viņš pļaus visu, kādas nelaimes vien viņš ir sējis gadu tūkstošu laikā – **Sak 22:8: „Kas netaisnību sēj, tas bēdas pļaus un ies bojā no savas blēdības rikstes.”** Tādi ir mūžīgie, taisnīgie un neapgāžamie Visaugstākā likumi. Un neviens vārds no Viņa mutes neies zudumā. Šajā varenajā taisnīguma karā īpašs ir tas, ka Dievs **nekaro viens pats, bet karo Kristū**, tas ir – viņš karo caur savu mīlestības draudzi. Citiem vārdiem, viss tiek īstenots

un izpildīts caur mums, Viņa ticīgajiem! **1Kor 6:2+3: „Jeb vai jūs nezināt, ka svētie tiesās pasauli? ...Vai nezināt, ka mēs tiesāsim eņģelus?” Ef 6:12: „Jo ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules (vāc. – debesu) telpā”.**

Tādēļ mums nekādā veidā nav jāorientējas pēc sātana darbiem un nav jāļauj sevi iespaidot viņa vēstījumiem. (Taču, ar to nav domāts respekta trūkums: **Jūd 8-9: „Tāpat arī šie apgāna, sekodami saviem sapņiem, miesu, nicina augsto valdnieku, zaimo debess varas. Turpretim virsēngelis Miķelis, kad viņam bija Mozus dēļ vārdu cīņa ar velnu, neiedrošinājās par viņu izteikt zaimu spriedumu, bet tikai sacīja: „Tas Kungs lai tevi soda!”)** Tikko mēs savas acis vēršam uz ienaidnieku, rēķināmies ar viņa varu un sākam baidīties, Dievs ļauj mums viņa priekšā krist. **Jer 1:17: „...sludini tiem ... Nebīsties no tiem, lai man tu neesi jāizbiedē (vāc. - jāsadragā) viņu (pretlikumīgo) priekšā.”**

Tātad, nevis ienaidnieka pārspēkā ir pamats, kura dēļ tik daudzi kristieši dzīvo pastāvīgā sakāvē, bet gan Dieva dusmu-dedzības ugunī! Viņš nepanes, ja mēs kāda ienaidnieka priekšā padodamies un baidāmies. Tādēļ Dievs, pārmetuma pilns, sauc Izraēlam: **Jes 51:12-13: „Kādēļ tu bīsties no mirstīgiem cilvēkiem, no cilvēku bērniem, kas iznīkst kā zāle, un tomēr aizmirsti to Kungu, savu Radītāju, kas izplētis un izspriedzis debesis, un licis Zemei pamatus, un ka tu dzīvoji mūžīgās bailēs no apspiedēja niknuma, kad tas taisījās tevi samaitāt? Kur tad nu ir palicis šis apspiedēja niknums?”**

Kara likums Nr. 1

Mozus kara likumā Kungs saka Izraēlam kā *pirmo*: **5Moz 20:1: „Kad tu iesi karā pret saviem ienaidniekiem un ieraudzīsi zirgus un kara ratus un ļaužu vairāk nekā tev, TAD NEBĪSTIES NO VIŅIEM!”** Garīgajā cīņā visaugstākā pamattēze ir Dieva godināšana, un nevis tukšā lūpu godināšanā, bet godināšana izdzīvotā bezbailīgumā. Visā un katrā mums ir jāatzīst, ka vara ir *vienīgi* Dievā un, ka ienaidnieks nevar paņemt no mūsu galvas nevienu vienīgu matiņu bez skaidra debesu Tēva „Jā”. Dievs ir mums pavēlējis nebaidīties ne no kā un ne no viena un vienmēr domāt par to, ka viņš nepārbaudīs mūs pāri mūsu spēkiem: **1Kor 10,13: „Jūs piemeklējis vēl tikai cilvēcisks pārbaudījums; Dievs ir uzticīgs, viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumam tādu galu, ka varat panest.”** *Uz mums gan nāks mežonīgas lietas, un mēs tiksim vesti arī caur uguni un ūdeni: Jes 43:1-2: „Bet tagad, saka tas Kungs, kas tevi radījis, Jēkab, un tevi veidojis, Izraēl: „Nebīsties, jo es tevi atpestīju; Es tevi saucu tavā vārdā, tu esi mans! Kad tu iesi caur ūdeņiem, Es būšu pie tevis, un caur straumēm, tās tevi nepārpludinās; kad tu iesi caur uguni, tu nesadegsi, uguns liesmas tev nekaitēs!” – Bet tajā visā nebūs itin nevienas neplānotas sagādīšanās! Dievs vienkārši nebūvē nekādas nelaimes! Ne krusts, ne Jāņa Kristītāja galvas nociršana, ne Stefana nomētāšana ar akmeņiem vai citādas mocības u.tml. - nebija „nelaimes gadījumi”.*

Aiz visiem šiem pieļāvumiem ir stāvējis dziļāks dievišķs mērķis, kam bija jākalpo gan cilvēces, gan arī skartās personas kopīgajam (!) labumam: **Rm 8:28: „Un mēs zinām,**

ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu, tāpēc, ka tie pēc Viņa mūžīgā nodoma ir aicināti”. Tādēļ Dieva cīnītāju rindās var tikt uzņemti tikai tie, kas dzīvo, uzņemušies sev par pienākumu šos vissvētākos pamatprincipus. Dievs ir *par* mums, un arī viss ļaunais tiek visu laiku valdīts. Izlasiet vienreiz cauri visu Bībeli Dieva kundzības aspektā, un jūs būsiet pārsteigti par Viņa varas pierādījumu bezgalīgo pilnību. Tieši gala laika grāmatas, kā *Daniēla* un *Atklāsmes* grāmata, ir patiesas Dieva vienvaldības manifestācijas. Ienaidnieks Dievu kopš pirmlaikiem nav varējis pārsteigt kaut vienu vienīgu reizi. Tas, daudz drīzāk kā leļļu teātrī, taista vēsturi ar ļaunuma valdniekiem un varām. Tie ir pie viņa pārgājiena auklīņas un viņš vada arī tumsas ķēniņu sirdis kā ūdens strautus: **Sak 21:1: „Ķēniņa sirds ir tā Kunga rokās tāpat kā ūdens strauti, un Viņš liek tai noliekties turp, kurp Viņš grib.”** Dievam nekad nav jāpārdomā savs nākamais „šaha gājiens”, kad ļaunais atkal ir kaut ko pastrādājis, jo jau eonus pirms velna krišanas, Viņš visus tā „šaha gājienus” ir stingri noteicis. Viņu nevar pārsteigt nekas vai, kaut uz sekundes daļiņu, izvest no „formas”. Tikai tas, kas cieti kā klints dzīvo ar šādu patiesības apziņu, var kļūt par Dieva kaujinieku un pastāvēt uzvarēdams. Ar šādu zināšanu Jēzus varēja labprātīgi iedoties savu slepkavu rokās. Viņš mierīgi varēja teikt Pilātam: **Jņ 19:11: „Tev nebūtu nekādas varas, ja tā tev nebūtu dota NO AUGŠIENES.”** Viņš zināja, ka krusts Viņa svarīgajā ceļā nebija nekāda nelaime, bet Dieva norīkota griba. Jēzus zināja, ka bija rakstīts: **Jes 53:10: „Bet tas Kungs bija lēmis (vāc. – patika) viņu satriekt (sagraut) ar ciešanām.”** Zināšana, ka kaut kas nāk no Dieva un tiek

darīts Viņam, visu mūsu darīšanu paceļ augstākā līmenī un pat dod spēku nodot tam mūsu dzīvību līdz pat nāvei.

Šajā punktā arī Pēteris nonāca līdz krišanai. Kamēr viņš Dieva gribā redzēja, ka viņa dzīvība bija uz spēles, viņam bija spēks mirt līdzī. Jēzus dēļ viņš izsaucās: **Jņ 13:17: „Savu dzīvību es gribu nodot tevis dēļ!”** Bet tad, kad viņa Kungs, pilnīgi negaidīti, tika satverts un aizvests, viņš pazaudēja ticību Dieva kundzībai. Līdz ar to viņš zaudēja arī visu spēku un krita ienaidnieka cilpā. Tajā stundā Pēteris nevarēja atpazīt mērķtiecīgo dievišķo kopsakarību starp **1Moz 3:15** toreiz čūskai teikto: „**Un Es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu** (vāc. – sēklu) **un sievas dzimumu; tas tev sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi** (sadrugāsi papēžus) **papēdī**” - un to, kas aktuāli notika tajā brīdī.

Tiesas un kara taisnīgumā, citiem vārdiem runājot, izskatās tā, ka Dievs velnu un ļaunumu izdzīs no Kosmosa ārā tieši tādā pašā ceļā, kā tas bija ienācis, un tas ir – **caur cilvēku dzimumu!** Bet ne tādēļ, ka cilvēks no sevis būtu uz to spējīgs. Nē, tāds viņš nav nekad! Taču tāds ir *Dievs caur cilvēku!* Un tieši šis mūžīgais nodoms atkal un atkal atklājas visos Svētajos Rakstos. Tikai kā Dievs izpildīs šo apņemšanos visā pasaulē? Bībele šo notikumu sauc vienkārši par „Dieva noslēpumu”. Pāvils, kam tika atklāts galīgais šī noslēpumainā lēmuma (ko sauc arī par „Dieva namturību”) izveidojums, nenoguris tikai runā par to. Gabalu pa gabalam viņš visās savās vēstulēs cīnās par to, lai šī noslēpuma atziņa tiktu atklāta arī visiem svētajiem: **Kol 4:2-4: „Esiet pastāvīgi lūgšanās, esiet ar tām nomodā ar pateicību. Reizē lūdziet arī par mums, lai Dievs mūsu sludināšanai atvērtu durvis, ka es varētu sludināt Kristus noslēpumu,**

kura dēļ esmu važās, un lai es to varu darīt zināmu, kā tas man pienākas.” Ļoti centrāla doma, kuru pie tam viņš nenoguris izloba, ir sekojoša: **1Kor 1:27:** „**Bet kas ģeķīgs pasaulē, to Dievs ir izredzējis, lai liktu kaunā gudros; un kas nespēcīgs pasaulē, to ir Dievs izredzējis, lai iznīcinātu** (vāc. – liktu kaunā) **to, kas ir kas (stipro).”**

Mēs parasti šajās rindās izlasām tikai cilvēcisko dimensiju, tas ir – konfrontāciju starp mulķīgo un gudro, starp vājo un stipro *cilvēku*. Taču apustulis izvērš šo domu tālāk un **Ef 6:12** viņš nostāda mūsu cilvēcisko vājību tieši pret dēmoniskajām varām debesu pasaulē: „**Jo ne pret miesu un asinīm mums ir jācīnās, bet pret valstībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem** (vāc. garīgajām ļaunuma varām) **pasaules** (vāc. – debesu) **telpā.”** Un tieši šis pretnostatījums atbilst visu Svēto Rakstu tekstu kopējām sakarībām. **1Moz 3:15:** „(vāc.) ... **Viņš (tas ir – cilvēka sēkla) sadragās tavu galvu.”**

Kā Dievs izpildīs savu, visu Debesu varu priekšā pasludināto, apņemšanos? Kā kaut kas tāds var notikt caur miesu un asinīm? Šai elpu aizraujošajai lugai jau kopš gadu tūkstošiem seko neskaitāmas eņģeļu un varu miriāžu acis. Tieši par šo procesu tiek runāts **Ef 3:9-11:** „**Un rādīt, kā ir piepildījies lielais noslēpums, kas no laiku galiem bija apslēpts visu lietu radītājā Dievā, lai tagad AR DRAUDZES STARPNIECĪBU visām varām un spēkiem debesīs Dieva daudzveidīgā gudrība kļūtu zināma. Jo tā tam bija jānotiek pēc Viņa mūžīgā nodoma, ko Viņš piepildījis mūsu Kungā Kristū Jēzū”.** **2Kor 4:6-11:** „**Jo Dievs, kas ir sacījis, lai gaisma top no tumsības, tas ir atspīdējis mūsu sirdīs, lai dotu Dieva godības atziņas gaismu Kristus vaigā. Bet mēs glabājam šo mantu māla**

traukos, lai spēka pārpilnība būtu no Dieva, un ne no mums. Mēs visur topam spaidīti, bet tomēr neesam nomākti; (vāc. – neredzam nekādu izeju, un tomēr ne bez izejas,) esam bez padoma, un tomēr neesam izmisuši. Mēs topam vajāti, tomēr neesam atstāti; esam satriekti, tomēr neesam pazuduši. Mēs visur nesam Jēzus nāves zīmi savās miesās, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu mirstīgajā miesā. Jo kamēr dzīvojam, vienmēr topam nodoti nāvē Jēzus dēļ, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu mirstīgajā miesā.” 2Kor 12:9: „Un viņš ir sacījis: „Tev pietiek ar manu žēlastību; jo mans spēks nespēkā (kļūst pilnīgs!) varens parādās” un daudzas citas Rakstu vietas.

Tagad ir svarīgi, lai mēs šo atklāsmi ņemtu cauri un cauri nopietni un atzītu, ka tam Pēdējam ir jānotiek **CAUR DRAUDZI**. Kā notiks konkrētā šī varenā plāna īstenošana, par to šī grāmata grib jums dot pēc iespējas plašāku ieskatu. Pirmais un izbrīnu visvairāk radošais fakts vispirms ir tas, ka mūsu Kungs Jēzus to nedarīs viens pats. Golgātā Viņš gan viens pats samina ienaidnieka galvu, un tā pamatos piepildīja **1Moz 3:15** teikto. Taču Rakstos pastāv skaidra atšķirība starp šo pamatos esošo uzvaru un starp pilnīgu ienaidnieka padošanos. *Ienaidnieks gan ir uzvarēts, bet ar to viņš vēl nav pilnīgi padevies.* (Vai to mēs nejūtam dienu no dienas?) Tādēļ praviētiskais psalms runā par augšāmcēlušos Jēzu, uzvaras vainagoto nāves pārvarētāju – **Ps 110:1: „Sēdies pie Manas labās rokas (= Jēzus debessbraukšana), tiekāms Es lieku tavus ienaidniekus par pameslu tavām kājām!”** Pēc gadsimtiem tieši šis tiek uzņemts kā citāts vēstulē ebrejiem un papildināts sekojoši: **Ebr 2:8: „...bet tagad mēs vēl NEREDZAM, ka VISS VIŅAM**

PAKĻAUTS.” Tātad, kopš savas debessbraukšanas mūsu uzvarējušais Kungs sēž pie Dieva labās rokas. Vai tagad lielais Debesu Tēvs kaut kad tā vienkārši, kā ar knipi, šīs tumsas varas un spēkus noslēpumaini un neizskaidrojamā veidā pametīs zem savām kājām? Un šajā sakarā rodas vēl otrs jautājums: kur patiesībā ir tās Jēzus kājas? Ko par to saka Raksti? *Mīlie, ja mēs pamatīgi studējam Bībeli, tad mēs nevaram apiet faktu, ka mēs, ticīgie, esam Kristus miesa un, līdz ar to, arī Viņa kājas.* **Ef 1:22-23: „Un visu viņš ir nolīcis zem viņa kājām, bet viņu pašu visās lietās iecēlis par galvu draudzei, kas ir viņa miesa, pilnība, kas visu visur piepilda.”**

Vēl izpaliekošā pretinieka uzvarēšana sasniegs savu galīgo piepildījumu tad, kad ienaidnieks būs pilnīgi pazemots zem mūsu kājām! Un tieši tā ir tā pilnība un Kristus gods, uz ko tiekties.

No šādas perspektīvas izriet arī šīs vēsts smagumpunkts: *ikvienam laicīgam atgadījumam, pilnīgi neatkarīgi no formas, kā tas mums nāk pretī, kaut kādā veidā ir sakars ar šo Kristus goda atkalatjaunošanu.* Tādēļ ne vienu vienīgu notikumu nedrīkst izņemt no šīs kopsakarības. Kas to tomēr dara, tam tādēļ ir jānonāk apjukumā un izmisumā. *Faktiski un patiesībā mums nepastāv ne sagādīšanās, ne neplānotas nelaimes, ne patvaļīgais liktenis, ne neapprēķināmi pārpratumi.* Neviena labā vai sliktā vēsts neatnāk nejauši. Pat zibens iesperšana nav atkarīga no „dabas kaprīzēm”. **Īj 28:26-27: „Kad Viņš deva savus priekšrakstus lietum un ierādīja ceļu pārkonam un zibeņiem, tad Viņš to redzēja, (vāc. – un pasludināja to), iedarbināja to, nodibināja tās pamatus attīstīja, izdibināja un arī izpētīja to;”** **2Sam 22:15: „Un Viņš izmeta savas bultas un izklīdināja savus**

ienaidniekus, Viņš meta zibeņus un tos izbiedēja (vāc. – ievēda apjukumā).” Vienkārši **VISI** notikumi ir kaut kādā sakarībā ar to, kas atjauno Savu vienīgo godu. Pat mūsu privātie lēmumi un plāni nemanāmi tiek integrēti šajā lielajā kopīgajā plānā. **Sak 16:1+9:** „**Gan cilvēks apņemas kaut ko savā sirdī, bet NO TĀ KUNGA nāk, kas mēlei jāsaķa; ... Cilvēks sirdī izdomā sev savu ceļu, bet vienīgi tas Kungs pašķir viņa gājumu** (vāc. – vada soļus); **”19:21:** „**Daudz nodomu ir vīra sirdī, bet pāri visam stāv un paliek** (vāc. – piepildās) **TĀ KUNGA nodoms; ”20: 24:** „**NO TĀ KUNGA ir atkarīgi ikviena cilvēka soļi, bet kurš cilvēks gan zina** (vāc. – kā viņš lai zina) **un izprot savu ceļu?”** Kopš eoniem Viņš darbojas, uzvarot katru sacelšanās garu – **Kol 1:18:** „...lai ...Kristus starp mirušajiem būtu pats pirmais (vāc. – lai Viņš VISĀ būtu pirmā ranga).” Visā, kas vien kaut kur notiek, mums ir darīšana *vienīgi* ar To, kas rokā tur scepteri – ar Kristu. Ne mēs paši karojam, ne ienaidnieks tā vienkārši karo; jo ne mēs, ne ienaidnieks neesam autonomi. Par mums ir teikts **Jņ 15:5:** „...bez Manis jūs nenieka nespējat darīt”, un ienaidniekam jau sen sen vajadzētu iet pie Dieva nepadevīgās pavadas. Tādēļ garīgajā karā no pašiem sākumiem nekad nav bijis jautājums - vai galu galā Dievs vai velns būtu tas stiprākais. Tāds jautājums būtu vienkārši smieklīgs, jo arī sātans ir tikai Dieva dvesmas radīts radījums.

Visi Raksti liecina par šo realitāti. Kā bija Ījaba laikā? Vai sātans patvaļīgi drīkstēja uz Zemes izdarīt kaut ko ļaunu? Nē, jo viņš visā bija atkarīgs no Dieva atļaujas: **Īj 1-2!** Šī ienaidnieka atkarība ir mūsu triumfs! Vienmēr Dieva vara un gudrība ir viņam noteikusi robežas. Velns gan no paša sākuma ir bijis slepkava: **Jņ 8:44:** „**Jūs esat no sava tēva –**

velna, un jums gribas piepildīt sava tēva kārības. Viņš no paša sākuma ir bijis slepkava un nestāv patiesībā, jo patiesības nav viņā”, bet tomēr, bez visu paredzošās Debesu Tēva atļaujas viņš nedrīkst nogalināt nevienu zvirbuli: Mt 10:29: „Un neviens no tiem (zvirbuliem) nekrīt zemē bez jūsu Tēva. Bet arī jūsu galvas mati ir VISI saskaitīti.” Kurš no mums, bezpalīdzīgajiem cilvēku bērniem, vēl būtu dzīvs, ja mūsu Radītājs nebūtu pār mums izpletis savu visvareno roku? Neviens mats, mīlie, no mūsu galvas nenokrīt bez skaidras Dieva piekrišanas! Šī zināšana ir viens no svarīgākajiem garīgās karošanas pamatiem. Tikai Viens ir Režisors! Kopš vispār eksistē šis garīgais konflikts, tikai Vienam ir rokā scepteris, un tas ir Dievs.

Dāvids varēja uzvarēt tikai tādēļ, ka pat savā sakāvē viņš zināja, ka režiju līdz pat sīkākajai detaļai vada Dievs. Kad viņš, bēgot no Šimi, tika nolādēts un apmētāts ar mēsliem, viņš varēja Cerujas dēlus pasargāt no pārsteidzīgas asins izliešanas tādēļ, ka viņš atklāja: **2Sam 16:10: „Ļaujiet taču viņam lādēties, laikam jau gan viņš lād tādēļ, ka TAS KUNGS BŪS (IR) VIŅAM SACĪJIS: „Lādi Dāvidu!”** Kad **Jāzeps** pēc gariem mocību gadiem satika savus brāļus, kas viņu bija pārdevuši par vergu, viņš ar pilnu pārliecību varēja teikt: **1Moz 45:8: „Tā NE JŪS MANI ŠURP ESAT ATSŪTĪJUŠI, BET DIEVS”;** **Ps 105:17: „Viņš sūtīja viņiem pa priekšu vienu vīru, Jāzepu, ko pārdeva par vergu.”** Cik labi, ka mēs varam ieiet šajās pēdējās dienās ar tādu noteiktību! Svētlaimīgi mēs esam, ja kopā ar Daniēlu varam izsaukties: **Dan 2:20-22: „...jo VIŅAM pieder gudrība un vara! VIŅŠ liek mainīties laikiem un dzīvei, Viņš atceļ un ieceļ ķēniņus, VIŅŠ dod gudrajiem gudrību un sapratīgiem saprašanu; VIŅŠ atklāj to, kas**

bija apslēpts un neziņā tīts; VIŅŠ zina, kas slēpjas tumsā, pie VIŅA mīt gaisma.”

Dievs grib, lai mēs vairs neļautu sevi atsvešināt, kad mēs satiekamies ar uzbrukuma ugunīm, ar dēmonisku naidu un draudiem. *Jebkuram ļaunam notikumam priekš mums ir izslēdzoši tikai šķīstošs un labojošs mērķis.* Visam ir mūs arvien dziļāk jāsaista ar Kristu, arvien pamatīgāk jāpakļauj debesu Galvai un vēl vairāk jāstiprina ticībā. Un tajā ir Dieva gods un gudrības skola debesu ķēniņiem un varām: tas ir - Dievs nepieļauj mums neko bezjēdzīgu un proti, tieši arī visu ļauno, svētības bagāti iesaistīt sava gudrā plāna pilnveidošanā: **Ef 3:9: „Un rādīt, kā ir piepildījies lielais noslēpums, kas no laiku laikiem bija apslēpts visu lietu Radītājā Dievā.”** Tādēļ nesāc uzreiz kā pirmo sūdzēties, kad tev uzbrūk slimība, posts, ciešanas. Nevēlies un nelūdz tā vienkārši un lēti to prom! Vai lai Kungam caur tevi tiktu nolaupīts gods caur to, ka tu to ļauno, ko VIŅŠ tik meistarīgi pielieto Savam un tavam labumam, uzreiz, kā bez galvas, atkal aizraidi prom no sevis? Vai mūsu Kungs kārdināšanās tuksnesī arī tā darīja – **Mt 4?** Vai mūsu Pārugs tieši tādā veidā – caur ciešanām – **Ebr 2:10: „...Viņu ...ciešanās (caur ļaunumu) padarīt pilnīgu.”**

Ar šiem izteicieniem, katrā ziņā, nav mans mērķis „stiprināt muguru” „pasīvo ciešanu godinātāju” viltus evaņģēlijam. Mums, galu galā, ir *jāmirst dzīvības dēļ*, un nevis *„jādzīvo miršanas dēļ”*: **2Kor 4:11: „Jo, kamēr dzīvojam, vienmēr topam nodoti nāvē Jēzus dēļ, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu mirstīgajā miesā.”** Visas ciešanas, kas neuzkurina mūsos aktīvu Dieva pagodināšanās sagaidīšanu, ir neauglīgas ciešanas. Cik bezcerīgi un resignēti taču tik bieži tiek citēts **Rm 8:28: „...mēs zinām, ka tiem, kas mīl**

Dievu, visas lietas nāk par labu” („visas lietas notiek uz labu”). Iekšēji tiem jau sen ir „atstieptas kājas”, un nopūšoties tie sūdzas: „Ak, kaut kā taču arī tam ir jāved uz labu...” Bet **Rm 8:28** ir domāts kā degošs apsolījums, un nevis tikai kā bezgalvas un bezticības rutīnas teiciens. Šis apsolījums grib mūs sapurināt uzmanībai un aktīvai sadarbībai!

Reiz es biju kādās bērēs, kur mirušā atraitne smēlās no šī debesīgā apsolījuma. Viņa stāvēja taisni pie sava vīra kapa, apliecināja augšāmcelšanās spēku un pēc tam mierināja klātesošos viesus. Viņa nenodevās pasīvi smagām ciešanām, bet varonīgi uzņēmās tās un, ar savu ofensīvo (uzbrūkošo, aktīvo) ticību radīja spēcīgu debesu atmosfēru. Vai mēs Dieva balsi dzirdam jau arī „visā ļaunajā”? Nevienas ciešanas un neviena slimība nav bezjēdzīgas un nenotiek nejauši. Ir gan pareizi lūgties pret slimību (kam citam tad būtu domātas dziedināšanas žēlastības u.tml.?) un stāvēt pretī ļaunajam, bet pirms tam obligāti ļaujiet Dieva gudrībai darīt savu darbu pie jums. Vispirms mūsu sirdij ir jākļūst pilnai ar „ofensīvo” – „uzbrūkošo” ticību, un tad ļaunums arī pie mums būs izpildījis savu jēgu jeb uzdevumu. Nesūdzies vairs arī par savu tuvāko, ja viņš traucējoši stāv tavā ceļā, tevi moka vai aizvairo, jo **2Sam 16:10: „Tas Kungs būs viņam sacījis: „Lādi!”** Kungs taču viņam ir teicis: „Kritizē viņu..., rādi garu seju pret viņu..., apzodz viņus..., aizmirsti norunāto laiku..., izlaid traukus no rokām..., apmelo viņu...” **1Kēn 22:19-23: „Bet Miha turpināja: „Tādēļ klausies tā Kunga vārdu: es redzēju to KUNGU sēžam uz sava troņa, un visi debesu pulki stāvēja viņa labajā un kreisajā pusē. Tad tas KUNGS sacīja: „Kas samulsinās un pierunās Ahabu, lai viņš dodas kalnup un krīt Gileādas Ramotā?”** Un viens runāja šā, bet otrs tā. Kamēr tad

iznāca kāds gars un nostājās tā KUNGA priekšā un sacīja: „Es viņu samulsināšu”. Un tas KUNGS tam jautāja: „Kādā veidā?” Un tas sacīja: „Es iziešu un kļūšu par melu garu visu viņa praviešu mutē. Un Viņš sacīja: „Tu viņu samulsināsi un pierunāsi, un tas tev arī izdosies. Ej un dari tā!” Un redzi – tas KUNGS ielika melu garu visu tavu praviešu mutē. Un tas KUNGS par tevi ir runājis ļaunu” u.t.t. Vai Dievs ir ievēdis mūs jau tādā pašāvībā, ka mūsu zināšana par Viņa absolūto režiju pat netaisnībā un lielā postā kļūtu par mierinājumu? Vai mēs savās bēdās un nāves ielejās jau varam no sirds teikt: „Priekš Tevis, ak Kungs – lai iet!” Kamēr Kristus mums vēl nav kļuvis viss visā, un tas tieši arī attiecībā uz ļauno – tikmēr mēs vēl neesam derīgi patiesajai kaujai. Lai sekojošie Bībeles teksti stiprina mūsu sirdis un stiprina mūs tajā, ka nepastāvētu nekāds ļauns notikums, kas nebūtu „no Kunga”. **Am 3:6: „Vai var gadīties pilsētā nelaime, KAM DIEVS NEBŪTU LICIS NOTIKT?”**

Jes 45:6-7: „Es esmu tas Kungs un cita nav neviena! Es, kas radu gaismu un veidoju arī tumsību, kas dod svētību (vāc. – mieru), bet arī ļaunu”;

Rdz 3:37-38: „Vai tad var kāds sacīt, ka tas notiktu BEZ TĀ KUNGA PAVĒLES un ka ĻAUNAIS UN LABAIS nenāktu no Visuvarenā mutes?”;

Sak 7:14: „...arī ļaunu dienu ņem par labu, jo DIEVS dara ir šo, ir to.”

Salīdzini arī ar

1L 21:1: „Bet reiz cēlās sātans un pavedināja Dāvdu saskaitīt Izraēlu.”

2Sam 24:1: „Tad tā KUNGA dusmas atkal iedegās pret Izraēlu, un viņš skubināja Dāvidu pret tiem, sacīdams: „Ej un saskaiti Izraēlu un Jūdu!”

Dieva kara stratēģija

Dieva mūžīgā apņemšanās ir savu pretnieku sātanu ar visiem viņa sekotājiem uzvarēt un samīt zem kājām- **1Moz 3:15:** „Un es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi (vāc. – sadragāsi) **papēdī**” – nevis ar dievišķa spēka aktu, bet caur „cilvēka sēklu”. Viņš, kuram vajadzētu tikai īsi nodvesties, lai iznīcinātu visas naidīgās varas, ir visas kosmosa un visu svēto un nesvēto varu priekšā zvērējis, ka viņš savu godu atkal pacels *caur Zemes cilvēkiem* – **Ef 3:9 – 19:** „...kā ir **piepildījies** lielais noslēpums, kas no laiku laikiem bija apslēpts visu lietu radītājā Dievā, lai tagad ar draudzes starpniecību visām varām un spēkiem debesīs Dieva daudzveidīgā gudrība **kļūtu zināma**” – tādēļ „ar draudzes starpniecību” ir jātiek īstenotam pēdējam un īstenajam!

Lk 10:19: „...Es jums esmu devis spēku, ka varat staigāt pāri čūskām un skarpījiem un katram ienaidnieka spēkam, un viss jums tas nekā nekaitēs”;

Rm 16:20: „Bet miera Dievs visā drīzumā samīs sātanu apakš jūsu kājām!”

Ja runa pirmām kārtām būtu par stiprākā karu, tad jau sen viss būtu noticis! Bet mēs esam lasījuši, ka Kristus – **Atkl 19:11:** „Viņš ... karo ar taisnību (vāc. – taisnīgumā)”. Dievs var atļauties karot tādā līmenī, lai arī ar cilvēka prātu to ir grūti saprast! Pilnīga Dieva pretnieka pakļaušana tādēļ ir pakāpenisks process, kas prasa gadu tūkstošus, un tas nav

acumirkļa darbs. **1Kor 15:25-26: „Jo viņam vajaga valdīt, tiekāms viņš noliek visus ienaidniekus (vienu pēc otra) sev apakš kājām. Kā pēdējais ienaidnieks tiks iznīcināta nāve.”**

Sekojoši mēs apskatīsim šī mērķa īstenošanu trijos etapos, ik pa 2000 gadu posmiem, un vienu etapu – 1000 gadu posmā. Kā sarkanu pavedienu svētie Raksti mums atklāj Dieva rīcību šajā sakarā, sākot ar Ādamu līdz pat pēdējās uzvaras izveidošanai, piepildoties laikiem. Šajā garīgajā cīņā mūsu kopējā pamatizpratne ir atkarīga no šo lielo pestīšanas pamatlīniju zināšanas.

Galvenā lieta nav tā, lai mēs, kristieši, vienkārši karotu. Galvenā lieta ir tā, lai mēs karotu likumīgi un atbilstoši Dieva plānam – 2Tim 2:5: „Un jebšu kāds cīnās, viņš dabū vainagu tikai tad, kad viņš ir cīnījies pareizi.” Tādēļ ir teikts **Sak 24:6: „Jo karš vedams ar apdomu”**. Nekādā citādā veidā mēs nevaram nokļūt līdz pēdējai uzvarai. Aiz gadu tūkstošu periodiem slēpjas ļoti gudra un dziļa cīņas stratēģija. Iepazīsimies ar to un ieiesim mūsu aicinājumā.

Dieva karotāja sagatavošana

Tā kā Dieva ienaidnieks kustas universālās dimensijās, tad viņš arī ir jāapkaro universālā līmenī. Taču Dieva stratēģija iesākas pavisam citā līmenī. Tā sākas uzreiz uz viszemākās Viņa radības pakāpes: *uz Zemes, atsevišķa cilvēka ķermenī*. Taču gadu tūkstošu gaitā var novērot fantastisku šī darbarīka pārveidošanos. Atsevišķie Dieva trauki tiek mērķtiecīgi pārveidoti no „personiskā” līdz pat „universālajam līmenim”. Sāksim tagad no paša sākuma.

1Moz 1:28: „Un Dievs tos svētīja un sacīja viņiem: „Augļojieties un vairojieties! Piepildiet zemi un pakļaujiet sev to un valdiet pār zivīm jūrā un putniem gaisā un visiem dzīvniekiem, kas rāpo pa zemi” un **1Moz 2:15-17:** „Un Dievs Kungs ņēma cilvēku un viņu ielika Ēdenes dārzā, lai viņš to koptu un apsargātu. Dievs tas Kungs pavēlēja cilvēkam, sacīdams: ”No visiem dārza kokiem tu vari pēc patikas ēst, bet no laba un ļauna atzišanas koka tev nebūs ēst, jo tai dienā, kad tu ēdīsi no tā, tu mirdams mirsi” – Dievs Ādamam, jau pirms viņa krišanas grēkā, uzdeva trīskāršu uzdevumu: viņam bija *jākopj* dārzs, tas *jāapsargā* un *jāpakļauj sev* zeme ar visiem tajā esošiem radījumiem. Diviem pēdējiem uzdevumiem vajadzētu likt mums ieklausīties. Abi jēdzieni, sava asuma dēļ, patiesībā neiederas bezgrēka radības koncepcijā: „*apsargāt*” – „šamar” burtiski nozīmē to lietu un personu u.tml. uzraudzīšanu un pasargāšanu, kuras var briesmās pazust; „*pakļaut sev*” savukārt var tulkot arī ar „pāraudzināt” vai „paverdzināt” jeb „samīt zem kājām” (kā vīna spaidā). Un tā šie norādījumi mūsu acīm atver cilvēka pirmo aicinājumu un mērķi. Un vienlaicīgi tie ļauj mums arī atpazīt pirmos garīgās karošanas sākumus. Cilvēks patiesībā tika radīts kā sātana un visa ļaunā sāncensis un nomācējs. Tādēļ tā saucamo „Radīšanas stāstu” (1. Mozus grāmatu), sākot no tās 2. panta, bez garas domāšanas var saprast arī kā atkalatjaunošanas stāstu, jo mēs jau **1Moz 1:2** lasām: „**Un Zeme bija** (vāc. – kļuva) **neiztaisīta un tukša** – („tohuva-bohu”), kā vāciski tulkots – viscaur tuksnesīgs haoss.” **Ech 28:12** sātans tiek atklāts kā reiz sargātājs ķerubs: „Cilvēka bērns, dziedī raudu dziesmu par Tiras kēniņu un saki tam: tā saka Dievs tas Kungs: Tu, kas bijī pilnības

paraugs, pilns gudrības un apveltīts ar vispilnīgāko skaistumu, tu biji Ēdenē, Dieva dārzā, visādi dārgakmeņi rotāja tavu tērpu: sardions, topāzs, jaspiss, krizolīts, berills, onikss, safīrs, rubīns un smaragds; no zelta bija tava tērpa apmales un izgreznojumi, kas bija darināti tai dienā, kad tevi iecēla (vāc. – kad tu tiki radīts). **Tu biji svaids sargātājs ķerubs**”, ir jāpieņem, ka, pirms savas krišanas, viņš ir bijis visaugstākais šīs pasaules sargātājs. Ne nejauši Jēzus viņu atkal un atkal apzīmēja par „šīs pasaules ķēniņu”, kā piem., **Jņ 12:31: „Tagad ir šīs pasaules tiesas stunda. Šīs pasaules valdnieks tagad tiks izstumts ārā.”**

Jņ 14:30: „Es vairs daudz nerunāšu ar jums, jo nāk šīs pasaules valdnieks; pār mani viņš gan nenieka nespēj.”

Jņ 16:11: „...jo šīs pasaules valdnieks ir dabūjis savu spriedumu.”

Vai viņam daudz labāk nepiestāvētu „šīs pasaules izpostītājs”? Taču “Šīs pasaules valdnieks” divējādā ziņā runā par viņu; par viņa stāvokli *pirms* un stāvokli *pēc* varēnās krišanas. Caur viņa atkrišanu tā vietā, lai Zeme būtu viņa apsargāta, tā tika bez atlikuma izjaukta un sagandēta - **1Moz 1:2: „Bet zeme (vāc.) kļuva neiztaisīta un tukša”**. Dievišķajā sešu dienu darbā tā tika atkal padarīta apdzīvājama, un Ādamam bija liels uzdevums – jauno Zemi, sākot ar Paradīzi, iekopt un nosargāt. Viņam bija sev jāpakļauj šī Zeme kopā ar, jau toreiz uz tās mītošo, čūsku. Tātad – *nevis rāceņu un kāpostu lapas viņam bija jānosargā no gliemežiem kukaiņiem, bet atjaunotā radība bija jānosargā no tālāka velna iebrukuma!* Visas nezāles, kukaiņi un citādi kaitnieki radās tikai pēc grēkā krišanas! Patiesā pasargāšana bija tiešā sakarā ar „atziņas koku”! Un tieši šis koks bija

„čūskas” nedalītās intereses objekts, jo tieši tas bija, kā teikt, cilvēces un visas radības „Ahilleja papēdis”. Šis „koka aizliegums” bija vienīgais aizliegums Ēdenes dārzā. Tā kā **Rm 4:15: „...kur nav bauslības, nav arī pārkāpuma”** – tad Ādamu nekādā citā ceļā, kā vienīgi caur šo koku, nevarēja ne kārdināt, ne ievainot. Un tā vietā, lai šo Zemi pasargātu no tālākas sagandēšanas un, gabalu pa gabalam, to sev pakļautu, cilvēks pats kādu dienu iekrita ienaidnieka valdīšanā. No šādas perspektīvas rodas arī skaidrs ieskats, kādēļ Dievs *pēc* grēkā krišanas ir izvēlējis tieši cilvēku par pakļaušanas darbarīku. **Rm 11:29: „Jo neatceļami ir Dieva žēlastības lēmumi un Viņa aicinājums”**. Dievs pēc cilvēka krišanas atsāka vienīgi savu, jau pastāvošo, plānu. Tā vietā, lai nolādētu cilvēku un sev pameklētu jaunu darbarīku, Viņš vienkārši palika uzticīgs tam, ko bija jau apņēmis un savam iesāktajam darbam. Cik neizteicami liels un brīnišķīgs taču ir mūsu Dievs! Alleluja! **2Tim 2:13: „Ja mēs esam neuzticīgi, viņš paliek uzticīgs, jo Viņš nevar sevi pašu aizliegt.”** Cilvēks nu bija gan kritis, bet Dievs uzreiz kā pirmo proklamēja, ka Viņš tomēr piepildīs sātana uzvarēšanu – un tāpat kā pirms tam, tā arī pēc tam – caur cilvēku! **1Moz 3:15: „Viņš (cilvēka sēkla) samīs (vāc. – sašķaidīs) tavu (čūskas) galvu”**.

1. Individuālā trauka laiks (0. līdz 2000.gads)

Nu sākas pirmie 2000 sagatavošanās gadi cīņai pret velnu. Tas ir laiks no Ādama līdz Abrahāmam. Šajā laika posmā mēs vēl neko nelasām par aktīvu un tiešu cilvēka uzbruku-

mu pret *šīs pasaules valdnieku*. Tieši šeit sāk atklāties Dieva stratēģijas gudrība. Pirms cilvēks tiek tieši nostādīts pretī velnam, viņam ir jāsaņem nepieciešamie priekšnosacījumi un ir jāspēj pastāvēt pret „zemākiem ienaidniekiem”. Pati-esībā šī cīņa vispirms sākas ar *zemes virsmas pārvarēšanu* un, pa šo laiku, caur lāstu radušos, kaitēkļu, mežonīgo zvēru, ērkšķu un *dadžu* utt. pārvarēšanu: **1Moz 3:17-18: „Un Ādamam Viņš sacīja: „Tāpēc, ka tu esi klausījis savas sievas balsij un esi ēdis no šī koka, no kura Es biju tev aizliedzis ēst, lai zeme ir nolādēta tevis dēļ; tev, grūti strādājot, būs maizi ēst visu tavu mūžu. Ērkšķi un dadži lai tev izaug no tās, no lauka augiem tev būs pārtikt.”** Ievai caur *grūtām dzemdībām* vajadzēja dabūt *sev līdzīgos* cilvēkus – **16.pants: „Sievai Viņš sacīja: „Vairodams Es vairošu tavus grūtumus un tavas nopūtas, kad tu kļūsi māte. Sāpēs tev būs bērnus dzemdēt.”** Paralēli šai „zemāko ienaidnieku pārvarēšanai” cilvēkam vajadzēja mācīties pārvarēt arī *grēka kārdināšanu* un *sevi pašu!* **1Moz 4:7: „Vai nav tā – ja tu esi labs, tu savu galvu vari pacelt, bet ja tu dari ļaunu, tad grēks ir tavu durvju priekšā un tīko pēc tevis. Bet tev būs valdīt pār viņu!”**

Tā 2000 gadus pa to laiku Dievs meklēja paklausīgu cilvēku, pie kā varētu pievienoties un no kā izveidot attīstītāku „cīņas trauku”. Pirmais, kas būtu derējis šim uzdevumam, protams, bija Ābels. Bet, kad tas pienesa Dievam patīkamu upuri, un Dievs to pieņēma un žēlīgi uzlūkoja, viņš uzreiz caur velna naidu tika nogalināts: **1Moz 4:4-8: „Un tas Kungs skatījās uz Ābelu un viņa dāvanām ar labpatiku. Bet Kainu un viņa dāvanas Dievs neievēroja. Tad Kains iededzās bardzībā un viņa vaigs raudzījās nikni. Tad Dievs sacīja Kainam: „Kāpēc tu esi apskaities? Kāpēc**

tavs vaigs raugās nikni? Vai nav tā: ja tu esi labs, tu savu galvu vari pacelt, bet ja tu dari ļaunu, tad grēks ir tavu durvju priekšā un tīko pēc tevis. Bet tev būs valdīt pār viņu!” Un Kains runāja ar savu brāli Ābelu. Un notika, kad viņi abi bija tīrumā, Kains cēlās pret savu brāli Ābelu un viņu nokāva.” Cilvēces vēsture ilga tieši 2000 gadus, līdz Dievs atrada *Ābrahamu*. Beidzot! Šis vīrs bija pilnīgi paklausīgs. Viņš sekoja Dievam caur gaismu un tumsu, pāri augstumiem un dziļumiem, caur salu un tveici, ar saprašanu un bez saprašanas: **Sal.pam.3:5: „Paļaujies uz to Kungu no visas sirds un nepaļaujies uz sava prāta gudrību!” Tas bija Viņa vīrs! Kad Dievs redzēja, ka Ābrahama ticības paklausībai nebija nekādu robežu tā, ka pat viņa dārgais apsolījuma dēls viņam nebija svarīgāks par paklausību Dievam, tad Viņš darīja *Ābrahamu* par pamatu savam nākamajam karagājienam.**

2. Nacionālais trauks – Izraēls (2000. līdz 4000.gadi)

No Īzaka radās Jēkabs, kuram Dievs nomainīja vārdu un nosauca viņu par Izraēlu – „Dieva cīnītāju”. No viņa cēlās 12 patriarhi, divpadsmit Izraēla cilšu tēvi. Nu *pēc Ābrahama parauga* vajadzēja rasties *veselai tautai* – **Jes 51:1-3: „Uzklausiet Mani jūs, kas tiecaties pēc taisnības, jūs, kas mīlat to Kungu! Uzlūkojiet to klinti, no kuras esat cirsti, un to akas dzīli, no kuras esat izrakti! Uzlūkojiet Ābrahamu, savu tēvu, un Sāru, kas jūs ar sēpēm ir dzemdējusi! Viņš bija vēl viens, kad Es viņu aicināju, bet Es viņu svētīju un vairoju. Jo tas Kungs sajūt žēlastību**

pret Ciānu, žēlastību pret visām tās drupu kaudzēm, Viņš padarīs visu tās tuksnešu kopu par Ēdeni un tās tuksnesīgo klajumu par tā Kunga dārzu. Tur radīsies tad prieks un liksmība, tur atskanēs pateicības un slavas dziesmas” – tautai, kas kā Ābahams ļaus sevi vadīt, kurp vien VIŅŠ gribēs un darīs, ko vien Dievs saka. Kopš tā laika Dievs sāka strādāt *nacionālā līmenī*.

Kāds bija Viņa nolūks? – Joprojām ienaidnieka pakļaušana! Kā *Ābrahams kļuva par Izraēla pamatparaugu*, tāpat tagad šai *brīnīšķīgajai tautai* vajadzēja kļūt par *pamatparaugu visām tautām* (nācijām). Caur Ābrahamu vajadzēja tikt svētītām visām tautām un līdzieņemtām lielajā Dieva plānā – Gal 3:8: „Bet Raksti, paredzēdami, ka Dievs pēc ticības taisno pagānu tautas, ir Ābrahamam iepriekš pasludinājuši prieka vēsti: „Tevī taps svētītas visas tautas.” caur Izraēlu pagānu tautām vispirms vajadzēja nonākt līdz izsaucienam: 5Moz 4:6: „Tiešām, gudri un izpratīgi laudis ir šī lielā (vāc. - brīnīšķīgā) tauta!” Tas nozīmē: „Arī mēs gribam kļūt tādi!”

Līdz ar šī *nacionālā trauka* radīšanu Dievs vienlaicīgi ievadīja cilvēkus arī *augstākā cīņas līmenī*. Ārpus un virs sevis paša, tagad Izraēlam vajadzēja pakļaut arī visas citas tautas – Ps 47:4: „Viņš mums pakļauj tautas un noliek laužu ciltis zem mūsu kājām”; Ps 149:6-9: „Viņu mute cildinās Dievu, un viņu rokās lai būtu abās pusēs griezīgs zobens, lai atriebtos pagāniem un atmaksātu tautām, lai iekaltu viņu ķēniņus važās un viņu dižciltīgajiem lai apliktu roku un kāju dzelžus, lai darītu viņiem pēc sprieduma, kas jau sen rakstīts!”; 5Moz 2:5-7: „Ka jūs ar tiem nesākat karot, jo es jums no viņu zemes nedošu ne pēdas platumu, kur varētu nostāties, jo Es esmu

piešķīris Seīra kalnus Ēzava bērnu īpašumā. Pārtiku pērciet no viņiem par naudu, lai jums būtu ko ēst, arī ūdeni pērciet no viņiem par naudu, ka jums būtu ko nodzerties. Jo tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir svētījis visos tavos pasākumos, Viņš zina tavas gaitas šinī lielajā tuksnesī; šos 40 gadus tas Kungs, tavs Dievs, ir bijis ar tevi; tev nekā nav trūcis.” Izraēlam bija jāizpilda, kā Ps 149:9: „...jau sen rakstītas tiesas”.

Un notika tā, ka cilvēkam vispirms 2000 gadus bija jātiesā sava paša sirds, pirms viņš nākamajā 2000 gadu periodā tika skaidrots kā Izraēla tauta un varēja veselās nācijas pakļaut Dieva tiesai. Šī otrā 2000-gadu perioda beigās tad notika nožēlojamā Izraēla tautas atkrišana. Izraēls spītējās Dieva priekšā tik ilgi, līdz Viņš izlēma to nogriezt: **Rm 10:21: „Bet par Izraēlu Viņš saka: „Augu dienu Es savas rokas turēju izplestas pret tautu, kas bija nepaklausīga un spītīga (vāc. – pretī runājoša).” Vai Dievs cīņu caur cilvēku dzimumu būtu atmetis un beidzot tomēr zaudējis? Nē, jo Rm 11:29: „Jo neatceļami ir Dieva žēlastības lēmumi un Viņa aicinājums.”** Tāpat kā pēc Ādama krišanas Dievs nomainīja savu plānu uz citu, bet izmantoja Ādama „atlikumu”, tāpat vēlāk Dievs izmantoja arī Izraēla „atlikumu”, lai piepildītu savu ienaidnieka uzvarēšanas plānu. Kāds Dievs! Nu Izraēls kā nacionālais trauks tika atlikts malā; bet tas, ko Dievs dara pēc tam, pārsniedz visa aptveramā robežas!

3. Starptautiskā trauka laika periods (4000. – 6000. gadi)

Uzticīgi savam Vārdam un savam proklamētajam lēmumam, Dievs pievienojās Ābrahama sēklai – **Mt 1:2:** „**Ābrahams dzemdināja Īzaku, Īzaks dzemdināja Jēkabu, Jēkabs dzemdināja Jūdu un viņa brāļus**” un Jēzū Kristū radīja sev Pirmdzimto un *starptautiskā trauka* – draudzes, kas ir *Viņa miesa - galvu* –

Ef 1:22-23: „Un visu Viņš ir nolīcis zem viņa kājām, bet Viņu pašu visās lietās iecēlis par galvu draudzei, kas ir **Viņa miesa, pilnība, kas visu visur piepilda.**” Šis dzīvais un starptautiskais organisms eksistē jau kopš Vasaras svētkiem un tagad, nākamo 2000 gadu laikā, pamazām izveidojas, sasniedzot pilnu vīra briedumu: **Ef 4:13:** „**Līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru.**” Līdz ar Kristus iecelšanu par galvu un Svētā Gara izliešanu pār visu miesu (pār visām tautām jeb nācijām), Dievs ir radījis visvarenāko pagrieziena un vienlaicīgi vislielāko brīnumu, kādu Debesis jebkad ir redzējušas. ***Kopš Vasaras svētkiem lomas ir tieši apmainītas:***

Izraēls, kuram bija jāiekārdina tautas sekot Dievam, tagad tiek **citu tautu** vilināts Viņam sekot – **Rm 10:19-21:** „**Es jautāju: kā tad Izraēls nav sapratis? Jau Mozus saka: „Es jūs darīšu greisirdīgus uz netautu, dusmīgus uz nemācītiem ļaudīm.” Bet Jesaja visai pārdroši saka: „Es devos pazīstams tādiem, kas Mani nemeklēja, un atklāju sevi tādiem, kas pēc manis nevaicāja.” Bet par Izraēlu Viņš saka: „Augu dienu Es savas rokas turēju izplestas pret tautu, kas bija nepaklausīga un spītīga (vāc. – pretī**

runājoša).” Izraēls, kas reiz nācījas gūstīja, iznīcināja tās un piespieda tām bēgt, vēlāk saņēma to pašu no tautām: **5Moz 8:20: „Kā tautas, ko tas KUNGS, jums ienākot, iznīcināja, tā arī jūs aiziesiet bojā, tāpēc ka jūs neesat klausījuši tā KUNGA, sava Dieva, balsij.”**

Izraēlu, ko Dievs ir saucis par „*Manu dēlu*” un par „*Manu tautu*”, Viņš pats pasludināja par „*Manu neapžēloto tautu*” („Lo-Ammī”) **Hoz 1:9: „Tad sacīja tas Kungs: „Nosauca viņu par „Lo-Ammī” – „Neapžēloto”, jo jūs neesat Mana tauta, un Es negribu arī jūsējais būt.”** Un tautas, kuras Dievs sauca par „tautām, kas nav Viņa” un par „nemīļotajām”, tad tika Dieva nosauktas par „Mana tauta” un „Dzīvā Dieva dēli” – **Hoz 2:1: „Tomēr Izraēla bērnu skaits reiz būs kā smiltis jūrmalā, ko nevar nedz saskaitīt, nedz aplēst. Un notiks tā, ka tai vietā, kur viņiem reiz sacīja: „Jūs neesat Mana tauta”, viņiem atkal no jauna sacīs: „Ak jūs, tā dzīvā Dieva bērni”; un 25.pants: „Un Es visas šīs lietas paturēšu sev sēklai zemes virsū, Es tām likšu augt un apžēlošos par to, kas bija nežēlastībā, par nemīloto „Lo-Ruhamā”, un teikšu tam, kas nebija Manas tautas, savam Lo-Ammī, : „Tu esi Mana tauta! – un viņš teiks Man: „Tu esi mans Dievs!”; Rm 9:26: „Un tai vietā, kur bija sacīts: jūs neesat mana tauta!, viņus sauks par dzīvā Dieva dēliem.”**

Apsegs, kas sākumā bija uz tautu (nāciju) acīm – **Jes 25:6-9: „Tad tas Kungs Cebaots (karapulku Kungs) sarīkos uz šī kalna visām tautām lepnu mielastu, - mielastu ar vecu vīnu, ar treknēm ēdieniem, ar ilgi taupītu un labi nogulējušos vīnu. Un Viņš tiks izzust šai kalnā tam ārējās čaulas plīvuram, kurā tērptas visas tautas, un tai segai, kas pārklāta pār visām tautām. Nāvi Viņš izdeldēs**

uz mūžīgiem laikiem, un Dievs tas Kungs nožāvēs visas asaras no ļaužu vaigiem un liks izzust savas tautas negodam visā zemes virsū, jo tas Kungs to tā noteicis. Tanī dienā sacīs: „Redzi, tas ir mūsu Dievs, mēs paļāvāmies uz Viņu, ka Viņš mūs izglābs!”, tagad gul uz Izraēla.: 2Kor 3:14 –15: „Bet viņu sirdis (vāc. – prāts, sirdsprāts) tika nocietinātas; jo līdz šai dienai tas pats apsegs paliek, un, lasot Veco Derību, nevar tikt atsegts, jo tas zūd ar Kristu”.

Izraēlam, kas reiz tika ielikts priesteru kalpošanā visu tautu svētībai, tagad ir jāgriežas pie tautu priesteru kalpošanas, lai tas varētu tikt glābts: 1Pēt 2:7-10: „Tad nu jums, kas ticat, dārgs ieguvums, bet neticīgiem: akmens, ko nama cēlāji atmetuši, tas ir tapis par stūra akmeni, un ir akmens, pār kuru krīt un klints, pie kuras piedauzās. Tiem, kam tas ir par piedauzību, kas neklausā vārdam, kam tie arī ir nolemti. Bet jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas savā brīnišķīgajā gaismā, jūs, kas citkārt nebijāt tauta, bet tagad Dieva tauta, kas nebijāt apžēloti, bet tagad esat apžēloti.”

Tālāk ir cieši jāzina, ka līdz ar starptautiskā trauka ieviešanu atkal *nomainījās karošanas līmenis*. Par draudzi – par paugstinātā Kristus miesu – ir teikts (pretstatā Izraēlam): Ef 6:12: “Jo ne pret miesu un asinīm mums ir jācīnās (vairs nav jācīnās), bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā (vāc. – debesu pasaulēs).” Vai mēs pazīstam Dieva kara stratēģiju? Sākot ar zālēm, ērkšķiem un dadžiem – tas ir, sākot ar nolādētās zemes virsmas pārvarēšanu – viņš audzina sev karojošu tautu, kas vispirms karo paši pret sevi,

tad – pret visām tautām un, beidzot, tiem ir jāiet uzbrukumā tieši pret velnišķajiem un sagandējošajiem pulkiem. Vai mēs savu aicinājumu jau esam atpazinuši? Vai Kristus jau var mūs ievadīt triumfa karagājienā, kas elles karaļus un firstus ieslēgtu ķēdēs, kā Izraēlam atbilstībā bija jādara ar zemes ķēniņiem?

Ps 149:6-9: “Viņu mute cildinās Dievu un viņu rokās lai būtu abās pusēs griezīgs zobens, lai atriebtos pagāniem un atmaksātu tautām, lai iekaltu viņu ķēniņus važās un viņu dižciltīgajiem lai apliktu roku un kāju dzelžus, lai darītu viņiem pēc sprieduma, kas jau sen rakstīts. Tāds gods būs visiem Viņa svētajiem!” 2Kor 2:14: “Paldies Dievam, kas mūs visus vada uzvaras gājienā un caur mums izplata (vāc. – atklāj) viņa atziņas labo smaržu visās malās.” Vai mēs jau esam tiktāl, kā 2Kor 10:3-6: “Mēs dzīvojam gan pasaulē (vāc. – miesā), bet necināmies pasaulīgi (vāc. – miesīgi). Jo mūsu cīņas ieroči nav miesīgi, bet spēcīgi Dieva priekšā cietokšņu noārdīšanai. Mēs apgāžam prātojumus un visas augstprātīgas iedomas, kas paceļas pret Dieva atziņu, un uzvaram visus prātus, lai tie ir Kristum paklausīgi, un esam gatavi nosodīt visu nepaklausību, kad jūsu paklausība būs tapusi pilnīga (vāc. – piepildīta).” Vai mēs patiešām cīnāmies “labo ticības cīņu?” – 1Tim 6:12: “Cīnies labo ticības cīņu, satver mūžīgo dzīvību, uz ko tu esi aicināts, pats aplicinādams labo liecību daudzu liecinieku priekšā.”

4. Universālā trauka laiks (pēdējais gadu tūkstotis)

Mīļotie, pēc mūsu laika rēķina mēs pamazām nostājamies pie ietekas septītajā gadu tūkstoši (pēc jūdu laika rēķiniem uz to vēl būtu jāgaida 245 gadus). Man nav speciāli jāuzsver, ka arī mēs, kā tautas un nācijas, atkal neesam tikuši galā. Ja mēs esam uzmanīgi studējuši Dieva kara, respektīvi – pestīšanas stratēģiju, tad tagad mums ir viens liels mierinājums! Tā kā Dievam vajadzēja atnest “pirmo Ādamu” un “Izraēlu”, un no “atlikuma” Viņš radīja daudz vērtīgāku un varenāku trauku, tāpat Dievs atkal darīs arī šajā laikā.

Lai gan tas ir sāpīgi, taču Dievam arī mūsu laikā atkal ir jāatmet lielākā daļa no tiem, kas paši sevi deklarē par dievbijīgiem kristiešiem. Un tālāk Viņš atkal ies ar “atlikumu”. Kad šis atlikums būs kļuvis pilnīgs, tad notiks tas, kas ir apsoltis **Ef 1:10: “...laikiem piepildoties, bija apņēmis novest līdz galam, visu apvienojot zem vienas galvas – Kristus, ir to, kas debesīs, ir to, kas virs zemes.”** Starptautiskā trauka malā nolikšana līdz ar to nozīmēs **universālā trauka** ieviešanu.

Šis universālais Kristus – organisms vienlaicīgi, kā pilnīgais Dieva Izraēls, noteiks un vadīs pēdējo gadu tūkstoši: 5Moz 26:19: “Un ka Viņš tevi augsti cels pār visām tautām, ko Viņš ir radījis, tavā cieņā, godā un slavā, lai tu būtu (vāc. – gribētu būt) svēta tauta tam KUNGAM, savam Dievam, kā Viņš ir sacījis”; Dan 7:27: “Tad nodos ķēniņa valstību, varu un vīrskundzību pār visām valstīm apakš debesīm Visaugstā svēto tautai. Tās valstība

ir mūžīga, un visas varas tai kalpos un būs padotas.”

Tad piepildīsies tas, kas ir rakstīts Bībeles pirmās atklāsmes beigās un pēdējās atklāsmes beigās.

Jo pirmās atklāsmes beigās par cilvēku ir teikts – **1Moz 1:26: “...tas lai valda...”**, un pēdējās atklāsmes beigās par tiem ir teikts – **Atkl 22:5: “...un viņi valdīs mūžīgi mūžam.”** Kā labu zemes augli vispirms iezīmē tā sēklas miršana un bojā eja, tā arī Dieva kara stratēģijas izvēršanās ir iezīmēta ar *miršanu* un *bojā eju*. Taču visa miršana caur Dieva žēlastību nozīmē tikai progresu, lai arī ikvienā fāzē atkal izskatās pēc jaunas un vēl sliktākas sakāves. Šis šķiršanas un apskaidrošanas likums nav apturēts arī pirms paša pēdējā Dieva karagājiena. Pirms Kungs veco čūsku un, līdz ar viņu, arī nāvi, kā pašu pēdējo ienaidnieku, nebūs galīgi uzvarējis, arī tūkstošgadīgajai miera valstībai ir jāizcieš savs “pēkšņais gals” – **Atkl 20:7-8: “Un, kad tūkstoš gadu būs pagājis, sātans tiks atsvabināts no sava cietuma. Un tas ies pievilt tautas, kas dzīvo četros zemes galos, Gogu un Magogu un tos sapulcināt karam; viņu skaits ir kā jūras smiltis.”**

Vai mēs varam iztēloties bojā ejošas Miera valstības traģēdiju? To gadu tūkstošu laikā neskaitāmi cilvēki izlūdzās un izcīnīja ar savām asinīm! Cilvēkiem tiks atņemta tā valstība, kurai *atkal atnākušais Kristus ar savu universālo trauku* tūkstoš gadus kalpoja ar bagātīgu svētību. Tā pati tūkstošgadīgā Miera valstība, kur pat lauva ganījās kopā ar jēru, govs ar lāceni un zīdains neskarts spēlējās pie kobras cauruma u.t.t. – **(Jes 11:1-10)**. Bet arī tā pēdējā bojā eja, kuru uzsāk sātaniskā pavedināšana un lielvaru sapulcēšana karam – **(Atkl 20)**, ievada tikai vienu, vēl varenāku, tas ir – *pēdējo Dieva kara aktu*. Beidzot tiek pasludināta galīgā tiesa

pār veco čūsku, atklātas jaunās Debesis un jaunā Zeme, universālais trauks sakūst pilnīgi ar savu Dievu, un jaunā Jeruzaleme kā *tīra un pilnīga* līgava tiek pievesta Jēram: **(Atkl 21).**

Dzīvais Dievs pats atkal ienāks visu lietu un būtņu centrā un atkal kļūs par Visu visā un visos. Tad beidzot cilvēka kara dienests būs garām. Tad Dievs būs sasniedzis savus mērķus pie cilvēka un caur cilvēku: tad atkal Dievam vienam pašam nedalīti piederēs viss gods, velns un nāve ir prom, cilvēks ir atkal atjaunots un pilnībā savienojies ar savu Radītāju.

Alleluja!

Patiesā kara izglītība

Īss kara stratēģijas atkārtojums:

Līdz šim mēs vispirms esam nodarbojušies ar garīgā kara lielajām kopsakarībām. Mēs redzējām šī kara pirmsākumu un mērķi: garīgajā cīņā runa nav tikai par atsevišķu cilvēku dvēseļu izglābšanu un nav arī par “tikai kaut kā” un “lai tikai iespējami izkultos” caur šo zemesdzīvi. Garīgā cīņa vispirms mērķē uz totālu un galīgu slepkavnieciskā Dieva ienaidnieka padošanos. Šis karš nebeigsies ātrāk, pirms vels ar visiem saviem pulkiem nebūs izmests no Radības un visa Radība nebūs atjaunota un atpestīta – **Rm 8:18-23: “Es domāju, ka šī laika ciešanas ir nenožīmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas atspīdēs (vāc. – jāatklājas mums) pār mums. Arī visa radība ilgodamās gaida to dienu, kad Dieva bērni parādīsies savā godībā. Jo radība pakļauta iznīcībai nevis aiz savas patikas, bet aiz tā gribas, kas viņu tai pakļāvis; tomēr viņai dota cerība. Jo arī pati radība reiz tiks atsvabināta no iznīcības verdzības un iegūs Dieva bērnu apskaidrību un svabadību. Jo mums ir zināms, ka visa radība vēl aizvien līdz ar mums klusībā nopūšas un cieš (vāc. – radību) sāpes. Bet nevien viņa, arī mēs paši, kas jau esam apveltīti ar pirmo debess balvu – garu, ar ilgu pilnām nopūtām gaidām, kad saņemsim savu bērnu tiesu, savas miesas pilnīgo atpestīšanu”;**

Atkl 20:10: “Velnu, kas viņus pievīla, iemeta uguns un sēra jūrā, tur bija arī zvērs un viltus praviets; tie tiks

mocīti dienām un naktīm mūžīgi mūžam.” Alleluja, cik neizsakāmi labi ir jābūt tad, kad beidzot visa sagandēšana un viss posts būs aizvākti prom, kad mēs drīkstēsīm netraucēti mūžīgi palikt Dieva klātbūtnē un nekad mūs vairs nenomāks kliegšana, asaras, bailes, sāpes un netaisnība. **Atkl 21:1-4:** “Es redzēju jaunu debesi un jaunu zemi, jo pirmā debess un pirmā zeme bija zudusi, un jūras vairs nav. Un es redzēju svēto pilsētu, jauno Jeruzalemi, nokāpjām no debesīm no Dieva, sagatavotu kā savam vīram greznotu līgavu. Un es dzirdēju stipru balsi no troņa sakām: “Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājos viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis un Dievs pats būs ar viņiem. Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo kas bija, ir pagājis.” Pēc sava lēmuma, Dievs šo triumfu pievedīs *ar savas mutes elpu*: **2tes 2:8:** “Tikai tad netaisnais parādīsies atklāti, un Kungs Jēzus iznīcinās viņu ar savas mutes elpu un izdeldēs viņu, kad pats atnāks godībā.” Un līdz ar to, kā jau teikts, arī caur mums, cilvēku bērniem, kas arī esam nosaukti par “dvašu”: **Ps 144:1-6:** “Slavēts lai ir tas Kungs, mana klints, kas māca manām rokām cīņas mākslu un dara manus pirkstus vingrus karam! Mans labdaris un mana stiprā pils, mans patvērums un mans glābējs, mans vairogs, uz ko es paļaujos, Viņš dara manu tautu man paklausīgu, Viņš man pakļāvis arī citas tautas! Ak Kungs, kas ir cilvēks, ka Tu viņu piemini? Un cilvēka bērns, ka Tu viņu ievēro? Cilvēks ir kā dvašas plūsma, viņa dzīves laiks ir ēna, kas ātri pārļaižas pāri, atver, Kungs, savas debesis un nokāp zemē, aizskar kalnus, lai tie kūp! Met zibeņus un izkriedē manus ienaidniekus, šaudi savas bultas un satriec viņus

(vāc. – ved apjukumā!)”); Ps 39:6: “Redzi, Tu manas dienas esi licis sprīža garumā, un mans mūža ilgums nav it nekas Tavā priekšā. Tikai vēja pūsma ir cilvēks savās mūža gaitās!”; Jes 11:4: “Bet Viņš tiesās nabagus pēc taisnības un cietējiem virs zemes spriedīs goda pilnu tiesu un pēc patiesības. Bet varmācīgos viņš sitīs ar savas mutes zizli un bezdievjus nokaus ar savu lūpu dvašu”; Rm 8:19-20: “Arī visa radība ilgodamās gaida to dienu, kad Dieva bērni parādīsies savā godībā. Jo radība pakļauta iznīcībai nevis aiz savas patikas, bet aiz tā gribas, kas viņu tai pakļāvis; tomēr viņai dota cerība.”

“Dieva kara stratēģijas” otrajā daļā mēs redzējam Dieva kara trauka attīstību gadu tūkstošos. Dievs savu Izraēlu jeb “Dieva kaujinieku” ir skolojis trijos, ik divi tūkstoši gadu garos, laika posmos. Šis Dieva cīnītājs pēc tam, kad tas jau ir izgājis caur divām metamorfozēm (pārveidošanās, izmainīšanās) pašlaik atrodas pilnveidošanas fāzē.

Es atkārtāju: pirmais 2000 gadu periods: no individuālā trauka (Ādams) uz nacionālo trauku (Izraēls). Otrais 2000 gadu periods: no nacionālā trauka (Izraēls) uz starptautisko trauku (draudze). Drīzumā mums priekšā stāv trešā pārveidošanās: no internacionālā trauka (draudze) uz universālo trauku (universālā Kristus miesa: Ef 1:10: “**Kur tas, laikiem piepildoties, bija apņēmis novest līdz galam, visu apvienojot zem vienas galvas – Kristus, ir to, kas debesīs, ir to, kas virs zemes.**”) Bet, pirms tas lielais notikums var īstenoties, tagadējam Dieva karotājam – draudzei, ir jāmācās cīnīties pēc Dieva kara likumiem: 2Tim 2:5: “**Un jebšu kāds cīnās, viņš dabū vainagu tikai tad, kad viņš ir cīnījies pareizi.**” Karots pa šo laiku gan tiek daudz un visur – jautājums ir tikai – kā! Tādēļ pamācīsimies

patieso kara mākslu uz nacionālā trauka – Izrāela piemēra, jo – **1kor 10:6-11: “Tas ir noticis mums par brīdināšanas zīmi...Un viss tas viņiem noticis zīmīgā kārtā un ir rakstīts par brīdinājumu mums “; Rm 15:4: “Jo viss, kas iepriekš rakstīts, rakstīts mūsu pamācībai, lai mēs, izturīgi būdami bēdās un iepriecu smeldami rakstos, iegūtu cerību.”**

Patiesā karotāja izglītība

“Dieva varoņu” (Izraēla) iesaukšana Dieva rekrūšu skolā iesākās Ēģiptē, posta un nespēka kausētavas krāsnī. Izraēlam, aicinātajam Dieva karotājam, tajā kausētavas tīģelī bija jāpavada 430 gadi. Dievs nekad nav centies iegūt sev stipru vai patstāvīgu tautu. Savā pulkā Viņš aicināja tikai tādus, kas pirms tam uz “savas ādas” bija pieredzējuši, kā ir būt pazudušiem, kas ir grēks, kas ir ienaidnieka vardarbība un ļaunums – **5Moz 7:7-8: “Nevis tāpēc, ka jūsu pulks būtu lielāks par visām pārējām tautām, nē, tas Kungs jums ir bijis labvēlīgs un ir jūs izredzējis, - jūs jau esat vismazākā no visām tautām, - bet taisni tāpēc vien, ka Viņš jūs ir mīlējis un jums tur solījumu, ko Viņš jūsu tēviem ar zvērestu ir apstiprinājis, tāpēc tas Kungs jūs ir izvedis ar stipru roku un izglābis no kalpības nama, no faraona, Ēģiptes ķēniņa, varmācības.”** Tādēļ patiesais derīgums kara dienestam tiek pārbaudīts pēc mūsu “kliegšanas veida”: **2Moz 3:7: “Un tas KUNGS sacīja: “Vēro-dams esmu vērojis Manas tautas bēdas, kādas tai ir Ēģiptē, viņas brēkšanu par saviem spaidītājiem Es esmu dzirdējis un zinu viņu ciešanas.”** Tikko mēs esam patiesi

atzinuši grēka krāpnieciskumu un tādēļ tas, un arī mēs paši, sev esam “līdz kaklam”, un arī mūsu pasaules kārības un kalpošana velnam, tad mēs, tāpat kā reiz Izraēls no Ēģiptes, tiekam aicināti uz Dieva debesu karapulkiem. Pēc iesaukšanas nāca dievišķā rekrūšu (jauniesaukto) skola. Kādā veidā Dievs saviem “Dieva karotājiem” mācīja karošanu? Varbūt Viņš Izraēla derīgumu karam veicināja ar zināmu pamatkursu paš aizsardzībā, karatē, džudo vai ar ko tamlīdzīgu? Varbūt viņi tur, tuksnesī, četrdesmit gadus vingrinājās šķēpa mešanā un loku šaušanā? Vai gadiem ilgie ceļojumi karstumā, salā, pie mannā un ūdens varbūt bija tikai izdzīvošanas vingrinājumi, ar mērķi norūdīties un palielināt izturību vēlākajiem kara apstākļiem? Noteikti mūsu paraugiem bija arī jāmācās, kā ņem rokās šķēpu vai ieliek akmeni metējā. Taču dievišķās rekrūšu skolas saturu un galveno smagumpunktu vispirms veidoja pavisam citi vingrinājumi! Šeit īpaši uzmanību vēršīsim uz to, lai mēs saprastu Dieva nolūku mūsu dzīvē. Un atkal mēs atrodam to pašu sagatavošanas principu, to pašu Dieva stratēģiju, kādu mēs redzējām, sagatavojot kaujas trauku trijos 2000-gadu periodos. Arī šeit Dievs savu darbu sāk “tālu prom no ienaidnieka frontes”. *Patiesais garīgais karš nesākas tikai pie Apsolītās zemes frontes!* Garīgais karš vispār nesākas nekādā frontē! Patiesā izglītošana karam sākas vingrinājumu laukumā, kazarmās un vispirms jau starp sev līdzīgiem, un vēl nevis pret īsto ienaidnieku. Ak, cik dumji mēs, Dieva bērni, reizēm varam būt! Arī te atkal izskatās, ka pasaule ir gudrāka, nekā mēs – **Lk 16:8: “Un Kungs uzteica netaisno nama pārvaldnieku, kā tas gudri bija darījis, jo šīs pasaules bērni savās lietās ir gudrāki par gaismas bērniem (vāc. – pret savu pašu dzimumu).”**

Kad es 19 gadu vecumā tiku iesaukts Šveices armijā, tad man, kā pirmo, rokās vis nedeļa smagi pielādētu lielgabalu un mani nenosūtīja uz kaut kādu fronti. Vispirms tur tika klauvēts uz kārtību un tīrību, tika vingrināta disciplīna, rāpšanās pa putekļiem, lišana uz vēdera un mācīta paklausība. Stundām ilgi mēs arī mācījāmies maršēt vienā ritmā, strādāt cits ar citu roku rokā un ierasties punktuāli precīzi, uz sekundi... Cik bībeliski tomēr pasaule rīkojas šajā punktā!

Kas Izraēlam bija jāmacās tuksnesī? Kādi bija tā dienīšie vingrinājumi, viņa prioritātes, izglītojoties karam? Mums noteikti vajadzētu mazliet neērtās Mozus grāmatu vietas, sevišķi trešo Mozus grāmatu, reiz palasīt no šādas perspektīvas. Tad mēs pamanīsim, ka tieši tās, šķietami bezgalīgās, “kārtības – nodaļas” veido “Dieva karotāja” sagatavošanas centru un pirmo noslēpumu.

Un tā, patiesā kara izglītība sākas ar pamatkārtībām un disciplīnu personīgajā un sabiedriskajā dzīvē. Tādēļ Mozus grāmatas ir dievišķās armijas Manifests..., tā sakot, mūsu “zaldātu grāmata”. Tās ir pilnas ar kristālskaidrām prioritātēm, ar nometnes un dzīves kārtībām. Tur mēs, piemēram, atrodam kulta (dievkalpošanas) kārtības – kā svētīšanās kārtības, upura kārtības, priesteru un iekārtojumu kārtības, tad tikumības kārtības, miera kārtības, sabiedriskās kārtības, vadības un autoritātes kārtības, tiesību kārtības, sociālās kārtības u.c., un beidzot, kā punktiņu uz “i” – kara kārtības – **(5Moz 20)**. Vai stūrgalvīgais bauslīgums?! Nē, patiesā kara izglītošana! Visas šīs pamatkārtības veidoja Dieva karotāja neatņemamo eksistences pamatu. Bauslība jeb likums arī šajā sakarībā kalpoja kā “pārmācības meistars” – **Gal 3:23 – 24: “Bet pirms nāca ticība, mēs bi-**

jām turēti ieslēgti bauslības važās, līdz parādītos ticība, kurai bija jānāk. Tātad bauslība ir līdz Kristum bijusi mūsu audzinātāja, lai mēs ticībā kļūtum taisnoti.” Tas nozīmē, kā audzinātāja uz Kristu, un uz ar to saistīto, garīgo cīņu. Šo kārtību un disciplīnu galvenais mērķis ir atklāts **5Moz 23:10-15** (izlasi to obligāti!) Tur pirmo reizi ienaidnieka pārvarēšana tiek savesta tiešā sakarā ar, piemēram, “tualetes kārtību”. Īsi sakot – nekāda uzvara pār ienaidnieku bez skaidras “tualetes kārtības”! Tur, **5Moz 23:14** Dievam saviem karotājiem bija jāsaka kaut kas tāds, kas parasti nav jāmača nevienam kaķim: **“ Un lai tev kopā ar pārējiem ieročiem būtu arī lāpsta; un, ja notiks, ka tu būsi sevis pēc bijis, tad ar to izroc bedri, un apraus un apber to, ko tu esi uz lauka atstājis!”** Un nākamajā, 15. pantā, tiek pieminēts tā pamats, tuvāka kopsakarība: **“Tas Kungs, tavs Dievs, pastaigājas šurpu turpu pa tavu nometni, nolūkā tevi glābt, arī, lai tavus ienaidniekus nodotu tavās rokās; tāpēc tavai nometnei būs būt svētai, LAI VIŅŠ PIE TEVIS NEIERAUGA NEKĀDU KAUNA LIETU, UN KA VIŅŠ NO TEVIS NENOVĒRŠAS.”** (salīdz. ar **4Moz 5:3**: **“Tāpat vīriešus kā sievietes jums nākas izraidīt ārpus nometnes, ārā no nometnes tos būs izraidīt, lai viņi nepadara nometni nešķīstu, kur Es dzīvoju viņu vidū”;** **Hab 1:13**: **“Tavas acis ir pārāk šķīstas, lai tās varētu skatīt ļaunumu, un varas darbus Tu arī nevari uzlūkot. Kāpēc tad Tu mierīgi noskaties uz laupītājiem un ciet klusu, kad ļaundaris aprij taisno, kas par viņu dievbijīgāks?”)**

Bauslība un Evaņģēlijs

Mums ir jāsaprot pareizi – šīs kārtības un prioritātes veido svarīgu priekšnoteikumu Dieva klātbūtni un rīcībai. Dievs deva baušļus un kārtības, lai pats varētu uzturēties savas tautas vidū un *caur to (uzturēšanos)* uzvarēt tās ienaidniekus! Bet Izraēla kļūda bija tikai tā, ka tas no šiem likumiem un kārtībām radīja “Svētības Evaņģēliju”. Tā vietā, lai svētlaimīgi dotu vietu savam Dievam, un tādējādi priecātos par arvien pieaugošu uzvaru, tas no likumiem iztaisīja svētuma jautājumu. Neuzaicināts tas vienreiz iztaisīja savu svētību atkarīgu no šīm kārtībām. No bauslības un šīm kārtībām tas iztaisīja reliģiju, pacēla tos par svētības avotu, un tādēļ bauslība nonāca Dieva vietā un kļuva par ticības centru un jēgu. Bet likumiem sevī nekad nav jāsatur mērķis.

Šī sajukuma un šīs bauslības nepareizās lietošanas dēļ, vēlāk caur šo “Žēlastības Evaņģēliju” vajadzēja rasties šīm stingrajām pretrunām. Dievam ar visu varu atkal vajadzēja diferencēt (atšķirt) “likumu” un žēlastību” un no jauna pakārtot tos vienu otram. Viņš visiem jūdiem gribēja atkal darīt skaidru, ka bauslībai un visām kārtībām vēl nekad nav bijis nekā kopēja ar “pestīšanas ceļu”. Jūdi taču saņēma bauslību *tieši tādēļ, ka viņi jau bija pieņemti pie Dieva*. Dvēseles svētība vienmēr ir bijusi atkarīga vienīgi no ticības un žēlastības, tikai agrākajām paaudzēm vajadzēja ticēt “uz priekšu” Kristum, bet mums, vēlākajiem – “atpakaļ uz Kristu” kā Pestītāju. Bet kā jūdi reaģēja uz to jaunatklāsmi, kad Dievs uzņēmās šo diferencēšanu starp “pestīšanas ceļu” un bauslības stāvokli? Viņi tam pretojās, viņi stūrgalvīgi paturēja savu “bauslības pestīšanas ceļu” un negribēja, kā sākusies, bauslību atkal sākt lietot kā pamatkārtību – vai,

atbilstoši mūsu tematikai – kā “karošanas līdzekli”. Tā viņi pazaudēja ne tikai savu vietu kā “Dieva karotāji”, bet vēl vairāk – arī faktiski savu svētību: **Gal 3:10: “ Proti, visi, kas dzīvo bauslības darbos, ir zem lāsta; jo ir rakstīts: “Nolādēts ikkatrs, kas netur un nedara visu to, kas ir rakstīts bauslības grāmatā.”**

Jūdu-pagānu pretrunas

Bet kā mēs, pagāni, *reaģējam* uz toreizējo “jaunatklāsmi” un jauno kārtību par “bauslību” un “evanģēliju”? *Mēs tragiskā kārtā būvējam nevis uz sākotnēji domātās bauslības jēgas, bet uz jūdu kļūdas.* Mēs savā lietā esam darījuši kaut ko, kas nemaz nebija mūsu daļa. Tādēļ mēs atkal un atkal uzsveram faktu, ka svētība nenāk no bauslības. Līdz ar to mēs esam izšķīrušies par “ticības evanģēliju”, kas jau no paša sākuma ir eksistējis nesaraujamā sakarā ar mums un kā pretstats “bauslības evanģēlijam”. Mūsu izšķiršanās par “žēlastības evanģēliju” tomēr stūrgalvīgi satur arī vienlaicīgi kādu klusējošu izšķiršanos “pret bauslību”. Vai uz daudziem kristiešiem vārds “bauslība” neiedarbojas tāpat kā sarkanais lakats uz vērsi? Tādēļ mēs darām to pašu kļūdu, ko kādreiz darīja jūdi, tikai mēs to darām otrādi, tāpat atpakaļgaitā – kamēr jūdi patvaļīgi Dieva labās kārtības padarīja par savu “bauslības evanģēliju”, tikmēr mēs, pagāni, tikpat patvaļīgi no labā ticības evanģēlija darām sev “bezbauslības evanģēliju”. Bet, tāpat kā vecās Derības bauslība sevī nekad nav ietvērusi pestīšanas ceļu jūdiem (skat. **Gal 3:11: “Bet ir skaidrs, ka ar bauslību neviens netop taisns Dieva priekšā, jo “ticībā taisnais dzīvos”, tā Jēzus Kristus**

evanģēlijs mums pagāniem vēl nekad nav izslēdzis nevienu vismazāko Rakstu galiņu no bauslības. (**Mt 5:18: “Jo patiesi Es jums saku: Tiekāms debess un zeme zudīs, nezudīs neviena vismazākā rakstu zīmīte, ne raksta galiņš no bauslības, tiekāms viss notiek.”**) Mēs kļūdaini esam jūdu problemātiku pielietojuši sev, un jūdi, viņiem atklāto ticību, ir nobīdījuši uz mums, pagāniem, tā vietā, lai mums atnestu svētību nesošo ticību kopā ar neatņemamo Dieva kārtību. Kaut kas, lielāku postu nesošs, mums abiem nevarētu vairs notikt, jo jūdi, savas neticības dēļ, ir krituši reliģiozā pārlicīgā punktualitātē (“bauslīgumā”), bet mēs, pagāni, turpretim jau kopš seniem laikiem slimojam ar bezbauslību un nesaistītību. Kopš mūsu kļūdainā lēmuma jūdi pie tam vēl apkaro mūsu “bezbauslības evanģēliju”, jo no mūsu augļiem tie redz, ka tas ir nepareizs; un mēs, pagāni, neatlaidīgi apkarojam jūsu “bauslības evanģēliju”, jo no viņu augļiem mēs tāpat redzam, ka tas ir nepareizs. Un tā abas puses savu kļūdu attaisno ar otras puses kļūdu, un abas puses atmet vai pielieto savā mācībā tieši to, kas patiesībā būtu iederējies otram. Ak, kaut taču mēs visi atkal iemācītos dzirdēt, ko Dievs ir teicis TIEŠI MUMS!

Dievs visas savas kārtības ir devis tikai tādēļ, lai mēs drīkstētu saņemt Viņa svēto un dzīvību nesošo klātbūtni mūsu vidū, un lai netiktu nomākts Viņa Gars: **Ef 4:28-30: “Kas zadzis, lai vairs nezog, bet lai labāk cenšas sev sagādāt godīgu iztiku ar savu roku darbu, lai būtu ko dot tam, kas ir trūcīgā. No jūsu mutes lai nenāk neviens nekrietns vārds, bet tikai krietnas runas, kas draudzi ceļ un nes svētību klausītājiem. Un neapbēdiniet Dieva Svēto Garu, ar ko esat apzīmogoti atpestīšanas dienai!”** Kamēr es šo rakstu, es pilnībā apzinos, ka mēs Svēto

Garu esam saņēmuši caur ticību, un nevis caur bauslības darbiem: **Gal 3:2: “To vien vēlētos no jums dabūt zināt: vai jūs Garu esat saņēmuši ar bauslības darbiem vai ar ticības sludināšanu?”** Un ar tādu pašu noteiktību es arī zinu, ka pastāv milzīga atšķirība starp Svētā Gara saņemšanu un trīskārtīgi svētā paša Dieva dzīvo klātbūtni. Tādēļ tas, kas tika teikts Izraēlam, tieši tāpat attiecas arī uz mums – **2Moz 33:3-5: “...bet Es pats neiešu jums līdz, jo jūs esat spītīgi ļaudis; citādi Es jūs varētu ceļā iznīcināt. ...Kad Es tikai vienu brīdi būtu jūsu vidū, Es jūs varētu iznīcināt (izpostīt).”**

Noteikti arī Ananija un Safīra bija saņēmuši svēto Garu, taču pēkšņā Dieva klātbūtnē viņi, sava aptraipījuma dēļ, nokrita uz vietas, uz grīdas (**Apd 5**). Kur valda Dieva kārtība un prioritātes, tur tieši pats Dievs ienāk vidū, tur Dievs sāk rosīties un mūs svētīt – jo Dievs nav nekārtības Dievs – **1kor 14:33: “Jo Dievs nav nekārtības, bet miera Dievs”**. Šī iemesla dēļ arī mums, Jauderībniekiem, atkal ir jāiegūst pilnīgi jauna jēga par Dieva kārtību un likumiem. Mēs vareni kļūdāmies, ja mēs savas Jaunās Derības ticības rezultātā Dieva kārtību atmetam malā vai nicinām. Par šādas izturēšanās sekām Jēzus pats ir izteicis asu un nepārprotamu spriedumu: **Mt 5:17-20: “Nedomājiet, ka es esmu atnācis atmet bauslību vai praviešus. Es neesmu nācis tos atmet, bet piepildīt. Jo patiesi es jums saku: tiekāms debess un zeme zudīs, nezudīs neviena ne vismazākā rakstu zīmīte, ne raksta galiņš no bauslības, tiekāms viss notiek. Tāpēc, ja kas atmet vienu no šiem vismazākajiem baušļiem un tā māca ļaudis, tad tas būs vismazākais debesu valstībā; bet, ja kas dara un māca, tad tas būs liels debesu valstībā. “Vai”! “mums, ka mēs “vienīgi caur**

ticību” aicinām mūsu vidū Svēto, un pirms tam mēs neļaujam Viņa *svētījošajam Garam* sevi atbilstoši svētīt! Beigās mums izies tāpat kā Levija bērniem **Mal 3:1: “Un tad drīzi ieradīsies savā namā tas Kungs, kuru jūs kārojat.** (vāc. – un Derības eņģelis, kuru jūs vēlaties pie sevis) **“Raugi, Viņš jau nāk!” saka tas KUNGS Cebaots** (vāc. – karapulku Kungs). **Bet kas varēs izturēt Viņa atnākšanas dienu, un kas varēs pastāvēt, kad Viņš ieradīsies? Jo Viņš ir kā zeltkaļa kausētāja uguns, un kā veļas mazgātājas sārms... un Viņš šķīstīs Levija bērnus un pārkausēs viņus pamazām kā zeltu un sudrabu arvien tīrākus...”** Kādēļ tik šausmīga pamošanās? Viņi gan ticot ilgojās pēc dzīvā un svētā Dieva klātbūtnes, bet sagatavojošo kalpošanu, kuru veic **pirmajā pantā** minētais vēstnesis (vācu tekstā), viņi nonievāja. Savā laikā šis vēstnesis bija Jānis Kristītājs un mūsu laikā tas ir iepriekš izsūtītais Svētais Gars. Abi tiek īpaši izsūtīti mūsu iepriekšējai svētdarīšanai, lai mūs sagatavotu Jēzus Kristus parādīšanās reizei. Jānis to darīja, gaidīdams Jēzus *atnākšanu šajā pasaulē*, kristot ar ūdeni un mācot grēku nožēlu, bet Svētais Gars to dara ar skatu uz Viņa *debešķīgo parādīšanos* ar sava paša svētuma uguni. Un tomēr mēs varam apiet šīs abas kristības. Kā jūdi Jāņa gaismā gribēja būt priecīgi tikai kādu laiciņu – **Jņ 5:35: “Viņš bija svece, kas īsu brīdi deg un spīd, bet jūs gribējāt liksmoties viņa gaismā”;** (vācu tulkojums: “Tas bija degoša un spīdoša lampa; bet jūs gribējāt kādu laiku viņa gaismā būt priecīgi”). Tā lielākā daļa šī laika kristiešu arī vēlas tikai mazliet patīkksmināties pie Svētā Gara gaismas spīduma.

Domājot par Dievišķo kārtību, nekādā gadījumā runa nav par atkrišanu atpakaļ Bauslības lietošanā pēc Vecās Derības

veida, jo tad mums atkal vajadzētu upurēt arī dzīvniekus, ēst košerētu (tādu, kam pēc kaušanas iztecinātas asinis) gaļu un apgraizīties u.t.t. Te runa ir drīzāk par ieiešanu Jaunās Derības realitātē, tas ir – tieši par patiesu un Garam atbilstošu Bauslības pildīšanu. Mēs, Jaunās Derības kristieši, esam nolikti tieši tam, lai visu to, ko Vecās Derības laikos varēja ieturēt un attēlot tikai tīri pēc formas, tagad piepildītu un novestu līdz pilnībai pēc būtības caur Svēto Garu mūsos. Tādēļ arī mūsu taisnībai ir jābūt daudz labākai nekā toreizējo rakstu mācītāju un farizeju taisnībai: **Mt 5:20: “...ja jūsu taisnība nav labāka par rakstu mācītāju un farizeju taisnību, tad jūs nenāksit debesu valstībā.”**

Mīļie, ja tagad mēs visi pavisam no jauna jautātu pēc Dieva kārtības, un nopietni pūlētos (nevis svētības labad, bet garīgā kara dēļ un Jēzus atkalatnākšanas dēļ! **2Pēt 3:11-12: “Kad nu viss tas tā iznīks, cik stipriem tad jums jābūt svētā dzīvē un dievbijībā, gaidot un pasteidzinot Dieva dienas atnākšanu, kuras dēļ debesis ugunī sadegs un pasaules pamati (vāc. – elementi) karstumā izkusīs?”**), tad mēs jau tikai ar ieiešanu Dieva kārtībā vien ienaidniekam daudz vairāk kaitējuši, nekā 1000 stundas kopīgi lūgtu pret ienaidnieku. Bet tas, kas visu dara, ir mūsos dzīvojošais Jēzus Kristus Gars, un nevis mēs paši! Tādēļ mēs palāvīgi gribam nodoties Viņam un iet kopsolī ar Viņa ceļu pat tad, ja mums tas pastāvīgi izskatīties par stāvu un neejamu. *Viņš mūsos nepārtraukti ir labprātīgs un spējīgs iet pa šo ceļu!*

Un tā garīgais karš iesākas tuksnesī un savā nometnē! Patiesais derīgums kara dienestam izaug uz svētā Dieva kārtību pamata. Pirms viss un katrs mūsu dzīvē nebūs iegājis šajā dievišķajā pamatkārtībā, pirms mūsos nebūs kā Dāvidam –

karsta vēlēšanās pēc šīs kārtības jeb likumiem vai baušļiem – (Ps 119:5-8-12-23-26-33-48-54-64-68-71-80 u.t.t.:

“Kaut es uz to vien tiektos, lai sargātu un pildītu Tavus likumus (kārtības);

“Es turēšu Tavus likumus (kārtības), neatstāj mani pavisam!”;

“Slavēts esi Tu, ak Kungs! Māci man savus noteikumus (kārtības)!;

Lai gan lieli kungi sēd un sarunājas pret mani, Tavs kalps pārdomā Tavus likumus (kārtības)”;

“Es Tev atklāju savus ceļus un Tu mani paklausi (sadzirdi), māci man Tavus likumus (kārtības);

“Māci man, Kungs, Tavu likumu ceļus, un es staigāšu pa tiem līdz galam”;

“Es izstiepju savas rokas pēc Taviem baušļiem, ko es mīlu, un pārdomāju Tavus likumus (kārtības)”;

“Tavi likumi ir kļuvuši par manām slavas dziesmām manas svešniecības gaitās”;

“Zeme ir pilna, Kungs, Tavas žēlastības, māci man savus likumus (kārtības)!”;

“Tu esi mīlīgs un dari labu; māci man Tavus likumus (kārtības)!”;

“ Tas man bija par labu, ka mani pārbaudīja un pazemoja, lai es mācos Tavus likumus (kārtības)”;

“Mana sirds lai stipri turas pie Taviem likumiem (kārtības), ka es nepaliekšu kaunā”); -

pirms šī atzīšana un ieiešana šajos Dievišķajos likumos, kārtībā un prioritātēs nebūs kļuvusi par mūsu dzīves un tieksmju prioritāti, tikmēr visi mūsu “garīgās karošanas mēģinājumi” būs, augstākais, patvaļīga skandalēšana. Vai mēs nopietni ticam, ka mēs, tikko atgriezušies un uzkāpuši

kaut kādā pakalnā, jau uzreiz “ieņemsim kādu zemi”, lai visus ciemus un pilsētas dabūtu mūsu Kungam? Vai mēs domājam, ka mēs atstāsim uz velnu kaut kādu iespaidu, ja mēs nenogurstoši lūgsimies un to darīsim bieži ar neskaidriem lūgšanu izsaucieniem, ar mūsu vieglprātīgajām pavēlēm un garu izdzīšanām, kamēr mēs taču Kungam pat neesam ļāvuši mūsu dzīvēs un nometnēs uzcelt dzīves pašus visfundamentālākos pamatlikumus un kārtības? Ak, cik muļķīgi mēs bieži uzvedamies! Tādēļ mācīsimies no Dieva stratēģijas un kaunēsimies, kad salīdzinām mūsu veidu, kā mēs pieejam lietai, ar Dieva stratēģiju:

Dievs un mēs

Kungs līdz šim ir sev ņēmis pilnus 6000 gadus laika, lai sev izglītotu Dieva kaujinieku. Sākot ar atsevišķā, ērkšķu, dadžu un plēsīgo zvēru pārvarēšanu, caur nāciju pakļaušanu, Viņš šādā ceļā, kopā ar savu dievišķo kaujinieku, ir izlauzies uz priekšu līdz debesīgām vietām. Pirms Viņš toreiz savu nacionālo trauku Izraēlu vadīja ofensīvā - uzbrukumā, viņiem 40 gadus bija jāmācās vieniem pašiem tuksnesī defensīvā – aizsardzībā, nepadošanās, aizstāvēšanās. Vai tad tādiem pienāpuiķām kā mums, kuriem, skatoties uz dievišķajiem mērogiem, nav nekādas jausmas par pūšanu un taurēšanu, jau vajadzētu būt nonākušiem līdz debesu reģionu lielajai ofensīvai (uzbrukumam)?

Pamācīsimies vēlreiz no šīs pasaules dēliem, lai kļūtu gudri: ja pasaules cilvēks negrib savus bērnus sūtīt skolā, tad viņu apzīmē par bezatbildīgu.

Ja viņš skolas vietā tos uzreiz sūtītu darbā, tad viņu nosauktu pat par noziedznieku.

Pirms pasaulē kādam cilvēkam dod augstāku atbildību, tad viņam pirms tam vismaz astoņi – deviņi gadi ir konsekventi jādeldē skolas sols, tad ir jāiztur parasti vairāku gadu arodizglītība un, iespējams, vēl daži gadi ir jāiegūst pieredze. Bet, ja viņš grib kļūt par meistarū vai priekšnieku, tad viņam būs jāiztur vēl papildus gadi nobriedumam un vēl pārbaudījumi. Katram zemes karapulkam ir ilgi pārbaudīti vadītāji, un gandrīz ikvienu augstu pozīciju šajā pasaulē ieņem sirmas galvas.

Un mēs, kas esam Visaugstākā bērni un dēli Viņa valstībā? Mēs, knapi paši atgriezušies, jau stāvam kancelē un runātāju tribīnēs. Mēs vadām citus, pirms vēl paši esam skolā bijuši! Bībeles vīri gadu desmitiem tika sagatavoti tuksnesī, zemes alās un cietumos. Bet mēs domājam, ka varam nosist velnu jau ar mūsu nesvētajām mēlēm vien! Es varētu raudāt, kad es domāju par dažām tādām lietām, kas tiek praktizētas zem nosaukuma “garīgā karošana”. Vai tad tiešām Dieva valstība ir mazāka kā pasaule? Vai tad garīgajam karam ir vajadzīgs kas mazāks nekā pasaules karam?

Bet es un mans nams, mēs esam izšķīrušies, vispirms nostiprināties “tualetes kārtībā” (garīgā higiēna u.c.), pirms gribēt satīkties ar velnu vai, kas ir pat vēl svarīgāk – ar Kungu.

Kārtību atšķiršana

Padzilinājums: „Dieva kārtības un derīgums kara dienestam“

Dievs, kuram tautas ir tikai kā piliens pie spaiņa – **Jes 40:15: “Redzi, tautas ir kā piliens pie spaiņa, tās Viņam ir kā puteklītis svaru kausā! Salas Viņam ir kā smilšu grauds, ko Viņš paceļ!”** ir jau pats sevī liels diezgan, un tādēļ Viņam nav vajadzīgs, lūkoties pēc lieliem cilvēkiem, pēc stiprām tautām vai citiem super veidojumiem, lai īstenotu savus kara plānus. Viņš vienmēr šajā pasaulē sev ir izvēlējis vājo un necēlo, lai Viņš caur to, kas pats sevī nav nekas, liktu kaunā to, kas sevī grib būt liels – **1kor 1:28: “Un kas pasaulē zems un nonicināts un kas nav nekas, to Dievs ir izredzējis, lai iznīcinātu to, kas ir kas.”** Šajā nozīmē Viņš arī izredzēja Izraēlu par Savu tautu un izsauca to, visā tā vārgumā, no Ēģiptes. *Mums par paraugu*, Viņš to izveda tuksnesī, lai iesauktu to karadienestā, un lai tie pēc tam ieņemtu Apsolīto zemi un spētu to paturēt. Izglītošana un audzināšana kara-derīgumam nenotika caur muskuļu treniņiem, loka šaušanu un caur motivējošu uzvaras saucieniem. Gluži otrādi – tuksnesī Dievs ļāva Izraēlam kļūt nevis stiprākam, bet *vēl vājākam*. Izraēlam bija jābalstās vienīgi uz Dievu, tam bija jāmācās eksistēt izslēdzoši tikai no Dieva un Dievam – **5Moz 8:2: “...šos 40 gadus, lai tevi pazemotu un lai tevi pārbaudītu, lai Viņš zinātu, kas ir tavā sirdsprātā, vai tu Viņa baušļus turēsi, vai ne (+ visa 8.**

nod.)”. Tika prasīta ticības pilna paļāvība, nevis paša spēks un spējas.

Padzilinājums: „Bauslība un žēlastība“

Tikai aiz žēlastības Kungs izglāba Izraēlu no Ēģiptes, caur žēlastību tai tautai vajadzēja saņemt arī savu sagatavošanu un sev sen apsolīto mantojumu. Sākumā Dievs šajā tautā vispār nevarēja uzturēties. **2Moz 19:10 utt.: “Un tas Kungs sacīja Mozum: “Ej pie ļaudīm un liec tiem šķīstīties šodien un rīt... lai tie ir sagatavoti trešajai dienai, jo trešajā dienā pats tas Kungs nonāks visas tautas acu priekšā... sargieties uzkāpt kalnā un nepieskarieties kalna malai... arī priesteri lai šķīstās...”** vēl tikko tik ārkārtīgi vareni ienākusi žēlastība līdz ar ieiešanu tuksnesī atkal nopietni at-radās “uz spēles”. Jo tauta bija nešķīsta, nesavaldīga un mazticīga. Tā bija kā netīrs trauks, kas pilns ar caurumiem. Sākumā Kungs mēģināja iegūt tautas paļāvību un tās mīlestības pilnu nodošanos ar lieliem brīnumiem un žēlastības zīmēm, bet bez panākumiem. Tauta paliks nesavaldīga un bez tam vēl nocietinājās neticībā – **Ps 78:22: “...lai viņi nebūtu tadi, kā viņu tēvi – pretestīga un nepaklausīga cilts, kas savā sirdī nebija pastāvīga, kam gars neturējās pie Dieva. ...atkāpās cīņas dienā, ... neturēja Derību un liedzās staigāt bauslībā... viņi aizmirsā Viņa darbus un brīnumus... pāršķēla klintis... prasīja barību pēc savas iekāres... runāja pretī Dievam – vai Dievs var? ...tie neuzticējās Dievam un nepaļāvās uz Viņa palīdzību...”** Kā tālāk? Lētā žēlastība? (*Tas ir – “palieci vienkārši, kādi esat un paši nosakiet savu rīcību, Es tomēr nāksu jūsu vidū un svētīšu jūs”*). Sava svētuma un

ugunīgās dabas dēļ Dievs tā nevarēja rīkoties! Visa tauta uz vietas būtu gājusi bojā, ja Dievs būtu nācis tās tuvumā – **2Moz 19:10: “...ej pie tautas un liec tiem šķīstīties šodien un rīt, un lai tie mazgā savas drēbes;” 22: “jā arī priesteri, kas nāk tuvāk KUNGAM, lai šķīstās tā, ka tas KUNGS tos nesatriec”; 24: “...Ej un nāc atpakaļ, sev līdzī atvezdams Āronu, bet priesteriem un tautai neļauj lauzties cauri, lai kāptu kalnā pie tā Kunga, ka Viņš tos nesatriec.”** Tā Dievs iesāka savu tautu, gabalu pa gabaliņam, pārformēt, “piespiedu kārtā svētīt” un sagatavot, lai Viņš varētu staigāt tās vidū un tā uzvarēt visus savus ienaidniekus – **5Moz 23:10 utt.: “Kad tu izej karapulku no metnē pret saviem ienaidniekiem, tad piesargies no ikvienas ļaunas lietas. Ja tavā starpā ir kāds ... nešķīsts, ...naktī kas noticis, tad lai viņš iziet ārpus nometnes... vakarā lai viņš mazgājas... Lai tev ir vieta ārpus nometnes, kas būtu noejamā vieta. Un lai tev... būtu arī lāpsta... ar to izroc bedri un apraus un apber to, ko tu esi uz lauka atstājis. ...lai Viņš pie tevis neierauga nekādu kauna lietu.”** Visam un katram vajadzēja pakļauties Viņa kārtībai un tikt noliktam savā vietā. kas tam pretojās, tam bija jātiek iznīcinātam no savas tautas – **2Moz 31:14: “Turiet sabatu svētu, jo tam ir jābūt jums svētam; kas to nesvēti, tam mirtin jāmirst, jo ikvienam, kas tanī kādu darbu dara, tam ir jātop izdeldētam no tautas vidus.”**

Taču šīs kārtības un likumi nekādā gadījumā netika doti kā kāds svētības ceļš, ko iespējami precīzi ievērojot, Izraēls atkal varētu atpelnīt savu Dieva priekšā nodeldēto taisnību. Tas likums daudz drīzāk bija vienreiz jau apžēlotās tautas pēdējā izeja no nesavaldības, nešķīstības un nesaistītības dilemmas. **Tādēļ likuma (bauslības) ieviešana bija vienīgais**

neizbēgamais Dieva valstības izņēmuma stāvokļa akts (Gal 3:19: “Kāpēc tad nu dota bauslība? Pārkāpuma dēļ tā ir klāt pielikta – līdz nāktu atvase, kam ir dots apsolījums – eņģeļu dota, ar starpnieka roku uzrakstīta.”) (Izņēmuma stāvoklis – valstisks piespiedus stāvoklis, piemēram, sacelšanās laikā, karos vai epidēmiju laikā, kas atbildīgos orgānus spiež uz ārkārtas pasākumiem.) Tādēļ bauslība arī tiek saukta par “pāraudzināšanas meistarū” un par “audzinātāju”. Tā, tā sakot, bija apžēlojošs glābšanas riņķis nāvei nolemtai tautai pēdējā brīdī. Bet, ar to kauna vēl nepietika, atkritušie piedevām vēl krita kārdināšanā, “pāraudzināšanas meistarū” pasludināt par “svētības ceļu un par Evanģēliju”. Bauslības spogulis bija dots tikai, lai viņus nosargātu no vēl sliktāka un viņu salaušanai. Bet, tā vietā, lai brīvprātīgi, caur atgriešanos no grēkiem un ar ticību, ieltu Dievišķajās kārtībās un likumos, viņi nomaldījās *vēl dziļāk*, nolaupot bauslībai tās sākotnējo jēgu, nolūku un mērķi.

„Bezbauslības Evanģēlijs“ pret „bauslīgo svētību“

Taču mēs, pagāni no tautām, nekādā gadījumā neesam darījuši labāk. Gluži otrādi, mēs jūdu stūrgalvīgo kļūdu esam pieņēmuši kā ieganstu un attaisnojumu, lai no mums dotā Evanģēlija izveidotu “bezbauslības Evanģēliju”. – **Mt 24:12: “Un tāpēc, ka netaisnība (vāc. – bezbauslīgums, nelikumība) ies vairumā, mīlestība daudzos izdzīsīs”;** **2Tim 3:1-5: “Bet zini to, ka pastarajās dienās iestāsies grūti laiki. Jo cilvēki būs patmīlīgi, mantas kārīgi, lielīgi, augstprātīgi, zaimotāji, nepaklausīgi vecākiem, nepateicīgi, neganti, nemīli, nesamierināmi, apmeloņi,**

nesavaldīgi, nesavaldāmi labā nīdēji, nodevēji, pārsteidzīgi, uzpūtīgi, mīlēdami vairāk baudas nekā Dievu, izrādīdami ārēju svētbijību, bet tās spēku noliedzdami; un no tādiem izvairies!” Īstas bībeliskas brīvības vietā mums tagad raksturīga dievbijīga nesaistītība. Tādēļ mēs ar lielu mīlestību apdziedam tos Bībeles tekstus, kas runā par “brīvību Kristū”. Mēs saucam: “Mēs esam brīvi, brīvi, brīvi!” Bet visā lietā briesmīgais ir tas, ka mēs bībelisko vārda “brīvība” jēgu interpretējam tikpat patvaļīgi, cik jūdi no savas puses to dara ar bauslības jēgu.

Tā kā Vecās Derības bauslību nekad nevajadzēja savest saskaņā ar Pestīšanas ceļu, tāpat Jaunās Derības Evanģēliju nekad nevajadzēja padarīt par pretstatu bauslībai.

Tāpat kā jūdi, lai vai ar cik precīzi bauslības izpildi nevar piešķirt savai svētībai ne gramu vairāk svara, tāpat mēs, pagāni, nevaram piedot Evanģēlijam nemaz vairāk apsargāšanas un derīguma, to izspēlējami pret bauslību.

Jūdi nepazaudēja savu svētību tādēļ, ka tie sīksti turējās pie bauslības, bet tādēļ, ka tie atmeta tiem atklāto ticību.

Mūs, pagānus Dievs neapsūdz tādēļ, ka mēs pūlamies tikt taisnoti “vienīgi no ticības”, bet gan tādēļ, ka mēs tāpēc esam atmetuši Dieva likumus un esam tos nolādējuši kā nederīgus. Mēs savu ticību esam ļauni lietojuši kā brīvu piekļuvi bezbauslībai, nelikumībai un priekš izvairīšanās no saistībām.

Dieva kārtību atšķiršana

Tālāk mēs nodarbosimies ar fundamentālu, svarīgu Dieva kārtību atšķiršanu. Viss mūsu trieciena spēks garīgajā karošanā ir atkarīgs no garam atbilstošām attiecībām pret Dieva kārtībām. *Ar to es negribu teikt, ka mēs varbūt varētu sev pievilkt, satvert vai saņemt Dieva Garu un spēku ar kārtību ievērošanu*, tas ir un paliek ticības vēsts auglis – **Gal 3:2: “To vien vēlētos no jums dabūt zināt: vai jūs Garu esat saņēmuši ar bauslības darbiem vai ar ticības sludināšanu?”** Mums nav likumīgā (baušļu) veidā jāatgriežas pie dievišķajām kārtībām, lai miesīgā ceļā piepildītu to, ko reiz esam iesākuši varenajā Gara spēkā. Mums ir atbilstoši Garam jāatgriežas dievišķajās kārtībās, lai reiz tik vareni iesāktais Gara darbs netiktu apslāpēts, izspiests vai sadalīts uz nākamajiem 2000 gadiem! *Garam nevar pavēlēt ar kārtībām - bet ar nekārtībām vai ar nesaistīšanos to var aizdzīt!* – **Ef 4:30: “Un neapbēdiniet Dieva Svēto Garu, ar kuru jūs esat apzīmogoti atpestīšanas dienai!”** Dieva valstībā vēlreiz valda katastrofāls un izņēmuma stāvoklis! *Un dievbijīgie to atkal nepamana!* Mums ir jāiemācās atšķirt trīs kārtību kategorijas:

1. Likuma (bauslības) kārtības:

Burta likums – **2kor 3:6: “...kas mūs darījis spējīgus kalpot Jaunajai Derībai, ne burtam, bet garam.”**

2. Likumsakarīgās kārtības:

Radības un cēloņu (kauzālie) likumi – **1Tim 1:8: “Bet mēs zinām, ka bauslība ir laba, ja to lieto pareizi (vāc. - likumīgi).”**

3. Personīgie Gara norādījumi:

Dzīvības Gara likums – **Rm 8:2:** “Jo dzīvības gara likums Kristū Jēzū tevi atsvabinājis no grēka un nāves likuma.”

1. Likuma (baustības) kārtības

Te runa ir par likumiem un vispārīgām kārtībām, kā, piemēram, kādus Dievs tos pie Sinaja bija devis Izraēla tautai. Tos var salīdzināt ar stingrām valsts kārtībām, kas ir doti kā pamats un kā apsardzība kopīgajam un kopdzīvei. Šie likumi mūs novērtē un apspriež no dažādiem redzes viedokļiem. Tiem ir, piemēram, ētisks, reliģiozs vai morāls raksturs. Tādēļ tie skar mūs dažādi un asi nošķir veco un jauno, vīrieti un sievieti, vietējo un ārzemnieku, precējušos un neprecējušos u.t.t. Un tomēr tas ir sastindzis burta likums, kas neļauj ar sevi tirgoties un diskutēt nekādā veidā. Tas nevaicā pēc tavas motivācijas un kā tev iet, tas vaicā vienīgi: “Vai tu to esi darījis vai neesi?” Šīm kārtībām var sekot *ar* vai *bez* prieka, aiz tīra likumiskuma vai aiz fanātiskas iekšējas tieksmes – burta likums pēc tā nejautā. Katrā ziņā, lai arī tikai mirušais burts, tomēr tas ir ļoti noderīgs instruments kārtības un taisnības uzturēšanai. Šādi likumi ir vienmēr atkarīgi no attiecīgās priesterības (vai valdības), un tādēļ tie ir mainīgi, tos var pieņemt un atcelt – **Ebr 7:12:** “**Jo priestera amatam** (vāc. – kad tiek nomainīta priesterība) (Saseks - vai valdība) **mainoties, nepieciešami mainās arī likums.**” Šādā ceļā atkal tika atcelti Vecās Derības tautas kulta (dievkalpošanas) likumi, jo tie bija izpildījuši tiem nolikto mērķi, un tādēļ bija novecojuši **Ebr 7:18-19:** “**Jo iepriekšējo pavēli atceļ tās nespēcības un**

nederības dēļ. Jo bauslība neko nav vedusi pie pilnības – bet tiek nodibināta labāka cerība, ar ko tuvoties Dievam;” un tad tie tika pasludināti par spēkā neesošiem (piemēram, noteikumi, kā izturēties ēšanas laikā, reliģiozie svētki, rituāli, upurēšanas, dienas utt. – **Gal 4:9-11: “Bet tagad, kad jūs Dievu esat atzinuši, jeb labāki sakot: kad Dievs jūs ir atzinis, kā tad jūs atkal atgriežaties pie nespēcīgajām un nabadzīgajām pirmsbūtnēm (vāc. – elementiem), un tām atkal no jauna gribat kalpot? Jūs cienījat dienas, mēnešus, gadus un laikus. Es bīstos, ka tik nebūtu velti pie jums strādājis.”)** Kas staigā pašaizliedzīgās Jēzus mīlestības Garā, tas izpilda šo likumu “nemanot”: **Mt 7:12: “Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, darait arī jūs viņiem. Jo tā ir bauslība un pravieši.”**

2. Likumsakarīgās kārtības

Likumsakarīgās kārtības (Lk) ir Radības kārtības. Tās vienkārši eksistē, tās nav atceļamas, nav izmaināmas, un tām nav ne ētiska, ne morāla, ne reliģioza, ne kāda cita rakstura, saistīta ar kaut ko. **Akmens** vienkārši lido no augšas uz leju, pilnīgi neatkarīgi no tā, vai to ir metis vecs vai jauns, vīrietis vai sieviete, mazs vai liels, melns vai balts, labs vai ļauns. **Elļa** vienmēr peld pa ūdens virsu, un **uguns** vienmēr ir kars, ta, vienalga, vai mēs ar to saskaramies ar nolūku vai nelabprātīgi. Ar šādām likumsakarībām Svētie Raksti, tieši garīgo realitāšu griezumā, ir bagātīgi caurausti. Tās mēs atrodam dažādās līdzībās, psalmos, teicienos, stāstos un arī dažos Vecās Derības bausļos un paražās. *To ievērošanai nav nekāda sakara ar bausļu pielūgšanu, ne ar sevišķu dievbijību,*

ne ar īpašu aicinājumu, bet vienīgi ar veselo saprātu. Bet tādēļ, ka mēs, pagāni, tomēr vannas ūdeni esam izlējuši kopā ar bērnu (baušļu pielūgšanu kopā ar bauslību), un no tā laika (kā sekas) pretendējam uz “brīvību no visādiem spiedieniem”, tad šodien mēs vairs nevaram skaidri atšķirt garīgās likumsakarīgās kārtības no “stūrgalvīgas baušļu pielūgsmes”. Kā dažs labs kristietis jau mūs ir norājis par “bauslības pielūdžiem”, kopš mēs mērķtiecīgi nododamies un pakārtojamies Gara likumsakarībām un principiem, resp., Dieva valstības principiem! Ja es domāju tikai par, piemēram, likumu – “uzticība mazajā” (**Lk 16:10: “Kas vismazākā lietā ir uzticams, tas arī lielās lietās ir uzticams, un, kas vismazākā lietā ir netaisns, tas arī lielās lietās ir netaisns”**)), tad tas skaidri un gaiši garantē, ka mums patieso labumu (piem., mūsu garīgā aicinājuma un stāvokļa sasniegšanu) pats Dievs aizturēs tik ilgi, līdz mēs vispirms *vismazākajās lietās* tiksim atrasti par uzticamiem un pārbaudītiem. Tātad apiešanās ar naudu, ar svešu mantu u.tml. tie ir neizbēgami Dieva pārbaudījuma akmeņi. Cik ilgi notiek pārbaudīšana? Ak, visbiežāk daudzus gadus un ir jāiziet caur daudziem īstiem pārbaudījumiem un kārdinājumiem. Patiesā manta tiek uzticēta tikai patiesi apskaidrotajiem! Tādēļ praktizēsim uzticību mazajā arī tad, kad Dievs mums jau ir uzticējis patieso labumu, jo uzticība mazajā tiek prasīta arī lielajā!

Likumsakarību skolā (nākamā nodaļa) mēs šādas likumsakarības apskatīsim vēl pamatīgāk!

3. Personīgie Gara norādījumi

Blakus “*likuma kārtībā*” un “*likumsakarīgajām kārtībā*” vēl pastāv arī “*personīgie Gara norādījumi*”, tie ir “Gara norādījumi”. **Piemērs:** runājot par “uzticību mazajā”, tiek runāts, kā jau teikts, par vienu likumsakarību. Bet ar to ir aprakstīts tikai pamata princips. Bet personīgs Gara norādījums jeb rīkojums turpretim būtu: “*Turpmāk tu savus ēšanas atlikumus vairs nemetīsi atkritumu spainī!*” – tas būtu praktisks “uzticības mazajā” principa īstenojums. Šādiem personīgiem norādījumiem mūsu Jaunās Derības ticības dzīvē ir prioritāte. Te runa ir par dzīvu vadību, par personīgiem Kunga norādījumiem (baušļiem). Visās mūsu dzīves jomās mēs atrodamies kaut kādā personīgā lekcijā un Gara runāšanā, vai tas būtu mūsu svētošanās dzīves jomā, profesionālajā jomā, ģimenē, draudzē vai citur. **Jņ 8:11** Laulības pārkāpēja saņēma tādu tad, kad Jēzus viņai teica: “**Ej un negrēko vairs!**”, (citiem vārdiem – cauri ar laulības pārkāpšanu!) Šī joma nu tika noslēgta reizi par visām reizēm. Kad Jēzus sauca **bagāto jaunekli**, Viņš uzreiz gribēja ieviest viņa dzīvē jaunu kārtību. Bet tas aizgāja bēdīgs prom: **Mt 19:16...: “Mācītāj, ko laba man būs darīt, lai es dabūtu mūžīgo dzīvību?”... turi baušļus... “to visu esmu turējis. Kā man vēl trūkst?”... Jēzus tam sacīja: “Ja tu gribi būt pilnīgs, tad noeļ, pārdod visu, kas tev ir, un atdod to nabagiem; tad tev būs manta debesīs. Un tad nāc un staigā Man pakaļ.”** Pēc bauslības kārtības šis jauneklis bija pilnīgs, taču pēc Gara personīgās kārtības viņš tomēr bija nelietojams. Pēc tam viņš varēja būt kalpojis Dievam vēl dedzīgāk nekā jebkad agrāk, - taču **to vienu** Gara norādījumu viņš bija apgājis, un tādēļ bija diskvalificēts. Vai mēs stāvam aktuālajās lekcijās, resp., Gara norādījumos?

Viens no personīgo norādījumu pamatprincipiem ir tāds: **1Jņ 5:3: “Jo šī ir Dieva mīlestība, ka turam Viņa baušļus, un Viņa baušļi nav grūti.”** Lai gan mums Jaunajā Derībā ir jāizdzīvo daudz augstāks taisnīgums, pavisam acīmredzami mēs esam brīvi no nepanesamā baušļu sloga! Jaunajā Derībā nav runa par vēl lielāku baušļu mežu, bet par realitāti: **“Kristus mūsos!”** Kristus ir bauslības Dvēsele, spēks, kas mūsos alkst pēc taisnīguma, pieprasošs orgāns mūsos, kas ilgodamies slāpst pēc Dieva kārtībām. Jo **Kristus pats mūsos** dziņu veidā izpilda visu Dieva gribu. Likumsakarību par Viņa personīgajiem norādījumiem viņš aprakstīja pats ar vārdiem **Mt 11:30: “Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta ir viegla.”** Tātad, personīgos norādījumus a) nav grūti atpazīt, b) nav grūtu atšķirt un c) tiem nav grūti sekot. Tas atbilst arī tam gara principam, ka Viņš saviem bērniem neuzliek vienlaicīgi “simts nastas”. Viņš zina, ka mums ir jāiemācās “Kristus” (te domāts mācīšanās process, kā ļaut Kristum sevī dzīvot). Ja mēs atkal novirzāmies no Viņa, mūsos darbojošamies spēka, tad Raksti saka arī mums – **Ef 4:20: “Bet, sludinot Kristu, jums tādas lietas nav mācītas** (vāc. – Jūs Kristu neesat tā mācījušies – burtisks tulkojums no grieķu valodas).” Kā likums, Svētajam Garam ir tikai viena galvenā lekcija mūsu attiecīgajās dzīves jomās un, iespējamā kārtā, var būt dažas blakus lekcijas – tieši tik daudz, cik mēs spējam panest. Izraēlam tuksnesī vispirms bija jāiemācās *paļauties, ticēt un atpūsties* – **Ebr 3:18: “Par kuriem tad Viņš ir zvēris, ka tiem nebūs ieiet Viņa atdusā, ja ne par tiem, kas nebija klausījuši?”** Bet tādēļ, ka tas šo galveno lekciju nesaprata, tam vajadzēja kļūpt arī pa visu līniju.

Praktiskais pielietojums

Garīgās cīņas pamatos runa vispirms ir par to, ka ir jāizmet viss nevajadzīgais balasts un ir jāatbrīvojas tam, kas ir patiešām būtisks. **2Tim 2:4: “Neviens, atrazdamies karapulkā, nepilnas ar dzīves darīšanām, lai viņš varētu patikt kara kungam.”** Tādēļ iedibināsim saistošā kārtā “Jaunās Derības” kārtības. Mēs nedrīkstam vienmēr visā gaidīt uz Gara “ekstra atklāsmi”! Mūsos dzīvojošais Kristus Gars uz darbību tiek ierosināts vispirms caur mūsu pētīšanu, meklēšanu, lūgšanu un klauvēšanu. Kas tikai sēž uz sava slinkā dibena un domā, ka ikvienas garīgās pūles jau tikpat ir tikai paša darbošanās, tas lai paliek tāds, kāds tas ir. Jo no nekā tik vai tā iznāk tikai nekas! Tādēļ strādā, roc, meklē, pēti! Garīgajā ziņā apetīte vienmēr nāk tikai ar ēšanu, tādēļ ēd!

Tādēļ vislabāk ir iesākt ar rūpīgu Dieva valstības kārtību, resp., “garīgo likumsakarību” studēšanu. Vispirms, ar pavisam skaidru prātu, nostādīsim tās iepretī visadažādākajām mūsu dzīves jomām un tad rūpīgi apskatīsim sevi šādā spogulī – 1. kāda izskatās mana *personīgā dzīve*, 2. *mana ģimenes dzīve*, 3. *mana draudzes dzīve*, 4. *mans brīvais laiks* u.t.jpr.? Tikko mēs pamanām, ka kādā punktā neatbilstam kādai dievišķajai likumsakarībai vai pat darbojamies tai pretī, mēs varam krist ceļos un ielāgoties paklausībā un pakļauties kārtībai. Attiecībā pret lielāko daļu no likumībām mums nav jāiziet “nobriešanas process”. Visās minētajās jomās mums sev ir jāuzstāda jautājums – **1. Vai tā patiesi ir mana daļa? 2. Vai patiesi patlaban ir atbilstošais laiks?** Visur, kur Svētais Gars mums nepiekrīt, Viņš dod mums *signālu: Viņa miers atstās katru jomu, kurā mēs ejam pēc*

pašgribas: Kol 3:15: “Bet Kristus miers lai valda jūsu sirdīs, jo tam jūs esat aicināti kā viena miesa; esiet pateicīgi!” Tiklīdz mēs sākam nopietni pētīt Dieva kārtības mūsu dzīvē, uzreiz Dieva Gars sāks arī mūs vilkt un dos mums saistošus personīgos norādījumus. Mēs skaidri atšķirsim, kurām dzīves jomām Gars dos prioritāti. Tā ne vienmēr var atbilst mūsu personīgajām vēlmēm, taču tā būs ļoti efektīva savā iedarbībā. Ko gan mums līdž tūkstotis dievbijīgu aktivitāšu, ja mēs pastāvīgi izlaižam to *vienīgo un patieso*, ko Gars vēlas izdarīt mūsu dzīvē? Tādēļ neatlaidīgi jautā pēc Viņa gribas un nepārtraukti tici Viņa vadībai! Ja šādā veidā mēs uzticīgi paliekam Gara prioritātēs, tad galu galā, neskatoties uz tūkstoš “nenokārtotām lietām”, mēs drīkstam un varam atdusēties žēlastībā.

Miesīgā kalpošana

Beidzot, mēs par saviem “palīgiem uz prieku” drīkstam piesaukt arī brāļus un māsas Kristū. Mūsu draudzē kopš kāda laika mēs, pavisam mērķtiecīgi, vingrināmies to darīt. Sevišķi mazliet smagākās jomās, tas ir, tādās, kas mums personīgi ir neērtas, tā ir labi ienaidniekus *kopīgi* nomest zem kājām. Šobrīd es te nerunāju par mācītāju darba veco veidu, par šo “*kaķa un peles spēli*”, kuru mēs, diemžēl, vēl pārāk bieži praktizējam. Mācītāja uzdevums nav pārdabiskā veidā pacientiem pateikt acīs to, ko tie paši jau sen zina, tikai negrib atzīt; viņa uzdevums nav arī izdaudzīt tos no krūmiem un izdzīt gaismā viņu grēkus, kurus pats pacients būtu gribējis noslēpt un atstāt tumsā. Bet būtu jābūt tieši otrādi. “Pacientam” neērtos gadījumos vajadzētu to, ko

Svētais Gars viņam personīgi jau ir uzrādījis, līdzdalīt arī kādam Kristus miesas loceklim, lai sevi caur to nodrošinātu pret jebkādu iespējamu nepaklausību un pret jebkādu iespējamu nesaistītību. Tad kopīgi var savstarpēji un, vispirms jau brīvprātīgi, sevi nolikt zem novērošanas un kontroles. Šāda saistīšanās ved uz ātru progresu un uz pārsteidzošām uzvarām un panākumiem.

Ja kādas draudzes visi ticīgie šādā veidā sāktu *vispirms paši ar sevi*, un pēc tam arī savstarpēji nolikt ienaidniekus vienu pēc otra zem savām kājām, tad nepaietu ilgs laiks, līdz šāda draudze skaidri atklātu arī savus ***kopējos ienaidniekus***. Bet draudze, kas ar kopīgiem spēkiem un Dieva Gara vadībā, ķeras klāt pie *saviem pašas trūkumiem* un iedibina Dieva kārtības un tādējādi sāk uzvarēt kopējos ienaidniekus, drīz kļūs stiprāka par elles vārtiem.

Bet, ja šur un tur to pašu dara veselas draudzes, un tās savstarpēji kļūst par “palīgiem uz prieku” (tas nozīmē, ka tās palīdz cita citai ieiet Dieva kārtībā), - ja draudzes beidzot, *kopā citas ar citu*, ieiet šajās kārtībā, un pāriet no atsevišķo cīnītāju stāvokļa uz starpreģionālu organisma darbību (bet nevis tikai maucīga ekumēnisma vai liekulīgu alianšu veidā), - tad Dieva Kristus būs sasniedzis vīra briedumu – **Ef 4:13: “Līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru”**. Tad Dieva Izraēls (= Dieva kaujinieks vai cīnītājs) būs sagatavots izšķirošajai kaujai, tad viņš pārkāps pāri nāvei kā reiz Ēnohs un Ēlija nav baudījuši satrūdēšanu, un kā arī viņa Galva – KRISTUS!

Likumsakarību skola

„Dieva kārtību“ atkārtojums no 4.nodaļas:

Dieva valstībā vēl vienu reizi valda “izņēmuma stāvoklis”. Kā Izraēla laikā bija jātiek ieviestam “Burta likumam” kā neplānotam glābšanas riņķim: **“Gal 3:19: “Kāpēc tad nu dota bauslība? Pārkāpuma dēļ tā ir klāt pielikta – līdz nāktu atvase, kam ir dots (vāc. – uz kuru attiecas) apsolījums – eņģeļu dota (vāc. – eņģeļa norīkots un iedots starpnieka rokā) ar starpnieka roku uzrakstīta;”** tāpat arī Jaunās Derības tautai bija jāmet tāds pats glābšanas riņķis. Un *arī šis nevis tādēļ*, lai nodrošinātu svētību nesošu attaisnojumu Dieva priekšā, bet gan tādēļ, lai Dieva tautu pasargātu no vēl lielākas atkrišanas un darītu to derīgu Dieva dienestam. Caur bauslību nevar tikt attaisnota nekāda miesa! Dievs ir tūkstošreiz svētāks, nekā jebkurš no mums zināmajiem baušļiem. Pat, ja mēs spētu pilnīgi ievērot visu bauslību, tad tas tomēr neko neizmainītu mūsu *pēc būtības* kritušajā stāvoklī! Tikai ticot svētajām Jēzus asinīm, mēs varam tikt darīti Dievam patīkami. Tā Izraēls tika attaisnots tikai caur *ticības pilnu skatu uz priekšu* (ticība apsolītajam), un tāpat draudze tiek attaisnota – *tikai caur ticības pilnu skatienu atpakaļ*, uz Kristu. Tādēļ ne Izraēlam, ne draudzei šim “glābšanas riņķim – bauslībai” nekad nebija jāklūst par

“pestīšanas ceļu”, par līdzekli, caur ko “Dievs mūs pieņemtu” vai pat par sava veida “ticības pilnveidojumu”, bet daudz drīzāk tam (riņķim) ir sakars ar audzināšanu, ar sodīšanu un ar “kara dienesta” derīguma izkārtošanu. Kā neuzticīgais tā laika Izraēls, tāpat arī šodienas draudze savas neuzticības dēļ atkal ir dziļi zaudējuši spēju sekot ticībā “Dzīvības Gara likumam (bauslībai)”. Ne ticība, ne staigāšana Garā nefunkcionē bez uzticības! Tādēļ nu atkal reiz ir jātur priekšā “burts”, lai atjaunotu *zudumā gājušo pamata priekšnoteikumu* staigāšanai Garā: un mūsu speciālajā gadījumā šis pamatpriekšnoteikums skar arī Dieva kārtību, un ne tikai ticību vien. Šīs Dieva kārtības vienmēr ir vai nu **priekšnoteikums un pamats** staigāšanai Garā (kā Izraēlam pirms Vasarsvētkiem), vai arī **garā staigāšanas auglis** (kā tam būtu jābūt draudzē kopš Vasarsvētkiem). Tā vai citādi: patiesa ticība kā augli vienmēr rada Dieva kārtības.

Caur šo kārtību atjaunošanu mēs Dievu gan nevaram piepiest atnākt pie mums, bet caur pastāvēšanu nekārtībā un nesaistībā mēs gan varam Viņu turpināt dzīt no sevis prom un turēt tālu no sevis.

Tādēļ Dieva kārtību atjaunošana un ieiešana tajās veido tikai pamatu, bet ne pašu lietas būtību. Atgriešanās zem Dieva kārtībām atkal veido ceļa sagatavošanu Kungam. **“Sataisiet tam Kungam ceļu, iztaisnojiet Viņam takas...”**, lai Dievam, tam Kungam nevajadzētu mūs izpostīt, kad Viņš mūsu ticīgās lūgšanas dēļ pēkšņi ienāktu mūsu vidū – **2Moz**

19:15-25: “ ...lai tie nelaužas pie tā Kunga, lai Viņu redzētu, ka daudzi no viņiem nekrīt; ” 2.Moz.33:5: “Un tas Kungs sacīja Mozum: “Sali Izraaēla bērniem: jūs esat spītīgi ļaudis; kad Es tikai vienu brīdi būtu jūsu vidū, Es jūs varētu iznīcināt. bet nu nolieciet savas rotas lietas, Es gribu redzēt, ko Es jūsu labā varu darīt”.

Mal 3:1-3: “Redzi, Es sūtīšu savu sūtni, kam būs sataisīt ceļu Manā priekšā, un tad drīzi ieradīšos savā namā (vāc. – templī) tas Kungs, kuru jūs kārojat (vāc. un Derības eņģelis, kuru jūs vēlaties). “Raugi, Viņš jau nāk!” – saka tas Kungs Cebaots. Bet kas varēs izturēt Viņa atnākšanas dienu, un kas varēs pastāvēt, kad Viņš ieradīsies? Jo Viņš ir kā zeltkaļa kausētāja uguns un kā veļas mazgātājas sārms. Viņš sēdēs un kausēs un dzidrinās sudrabu, un Viņš šķīstīs Leviņa bērnus un pārkausēs viņus pamazām, kā zeltu un sudrabu, arvien tīrākus. Tad viņi (vāc. – kļūs par vīriem) nesīs tam Kungam ēdamo upuri īstā taisnīgumā;”

Am 5:18: “Bēdas tiem, kas ilgojas pēc tā Kunga bijības! Ko tā jums dos? Jo tā Kunga diena ir tumsa, un ne gaisma!”

Mīļotie, mēs nevaram nepietiekamu paklausību un nekārtību tā vienkārši ticībā “neievērot”! Dievs mums, pagāniem, gan bez iepriekšēja “bauslības ceļa”, ir piešķīris Gara dāvanu. Taču šis Gars var mums noderēt tikai tik ilgi, kamēr mēs paklausībā sekojam Viņa mieram. Dieva

žēlastības vadībā mums soli pa solim būtu vajadzējis ļaut sevi izvadīt ārā no pagānu dzīves, respektīvi, pašdzīves haosa un ievadīt mūs dievišķajās kārtībās, tam visam vajadzētu notikt caur ticību. Ticējuši mēs esam, žēlastību un svētību arī esam satvēruši – bet vairāk par savu Dievu uzzināt lielākā daļa negribēja neko. Kur caur mūsu nesaistīšanos, nepaklausību un bezbauslību atkal tika izpostīts Dieva miers, kuru mēs reiz uz ticības un žēlastības ceļa bijām saņēmuši? - Nav neviena cita ceļa atpakaļ pie Viņa, kā tikai caur saistošu paklausību. Tikai caur praktisku atgriešanos zem Dieva kārtībām šajā gadījumā ir atpakaļceļš. Pēdējā nodaļā mēs iemācījāmies atšķirt trīs Dieva kārtību līmeņus:

1. Likuma (bauslības) kārtības – 2Kor 3:6: “Kas mūs darījis spējīgus kalpot Jaunajai Derībai, ne burtam, bet Garam...” – tie daļēji ir izmaināmi un laicīgi (piemērm, pārtikas produktu likumi u.c.).

2. Likumsakarīgās kārtības = [Likumsakarības] - Ps 148: 6: “Viņš tiem liek pastāvēt mūžīgi mūžam. Viņš tiem devis likumu, ko tiem nebūs pārkāpt”; Jer 31:35-36: “Tā saka tas Kungs, kas dienā ielicis Sauli par spīdekli un Mēnesi un zvaigznes pēc noteiktiem likumiem par spīdekļiem naktī, kas sabango jūru, ka tās viļņi krāc – Kungs Cēbaots ir Viņa vārds: “Ja šie nesatricināmie likumi reiz izbeigtos Manā priekšā,” saka tas Kungs, “Tikai tad izbeigtos arī Izraēla dzimums kā tauta Manā priekšā uz visiem laikiem!” Tie ir garīgie “cēloniskie (kauzālie) likumi”, nemainīgi funkcionējoši principi, resp., neredzamās Radības realitātes. (Ievēro, kuri Vecās Derības baušļi ir “cēloniskie” likumi!)

3. Gara personīgie norādījumi- Rm 8:2: “Jo Dzīvības Gara likums Kristū Jēzū tevi ir atsvabinājis no grēka un nāves likuma”, tas nozīmē, pēc mēra piegriezta un laikam atbilstoša Svētā Gara personīgā vadība.

Kāds šiem kārtības līmeņiem ir sakars ar garīgo karošanu? *Velna uzvara manifestējas tieši galvenokārt nekārtībā, nepaklausībā un pretpriedzīgā sacelšanās pret Dieva kārtībām (ir bezbaulsīgums, dzīve bez likumiem).* Sātans saucas “diabolos” ir visa sajaucējs, sadalītājs, apmelotājs. Nepastāv neviena dievišķā kārtība, kurai nebūtu pieskāries ienaidnieks. Viņš pieaugoši visu apgriež tīrā pretstatā tā, ka beigās labais tiks saukts par ļauno un ļaunais par labo. To, kas Dieva priekšā ir liels, viņš padara mazu, un to, kas Dieva priekšā nav nekas, viņš dara lielu. Viņš par dārgu sauc to, kas ir pārejošs, bet to, kas ir nepārejošs, viņš padara smieklīgu. To, kas ir svarīgs, viņš dara par blakuslietu, bet to, kas ir blakuslieta, viņš dara par galveno lietu. Gaismu viņš pārvērš tumsā un melus pasludina par patiesību. Ne velti Svētie Raksti mums dod vienu atskurbinoši cietu likumu: **Lk 16:15: “...kas pie cilvēkiem ir augsts, Dieva acīs ir negantība!”** Vai Dieva kārtības līdz šodienai mūsu acīs bija drīzāk blakuslieta vai kas ievērtības necienīgs? – Diabolos!

Mīļotie, dievišķās kārtības, likumi (te es nedomāju nedzīvo, farizejisko “baulsīgumu”!) ir identiski ar gaismu, ar mieru un ar dzīvību utt.; savukārt bezdievīga bezlikumība (te es

domāju jebkura veida nekārtību!) ir identiska ar tumsu, šķelšanos, haosu, nāvi utt. Katrs sātana pārvarēšanas etaps tādēļ ir ticis izcīnīts uz Dieva kārtību atjaunošanas bāzes. Kur vien praviešiem ir izdevies ievest Dieva tautu dziļāk Dieva kārtībā vai atkal atvest to atpakaļ Dieva kārtībā, tur ik reizi atjaunojošajam Dievam no jauna tika sagatavots ceļš, pa kuru Viņš varēja ienākt savas tautas vidū un tādējādi pakļaut savus ienaidniekus:

Lk 3:3-6: “Un viņš sāka staigāt pa visu Jardānas apgabalu, sludinādams grēku nožēlas kristību uz grēku piedošanu, kā ir rakstīts pravieša Jesajas grāmatā: “Saucēja bass tuksnesī: sataisat tā Kunga ceļu, darat līdzenas viņa takas! Katrai ielejai jātop pildītai un katram kalnam un pakalnam nolīdzinātam, kas līks, tam jātop taisnam un kas celmains – par staigājamu ceļu. Un visai miesai būs redzēt tā Kunga pestīšanu.” Pēc šī pamatlūkuma tas funkcionē vēl šodien. Traģiski ir tikai tas, ka tumsā sapinusies kristietība grib atgūt atpakaļ gaismu un zaudēto spēku tūkstoš nepareizos ceļos.

Likumsakarību skola [Ls]

Dosimies tagad uz priekšu pie likumsakarīgajiem garīgās karošanas noslēpumiem. Es tos parādīšu ar pilnīgi praktiskas ikdienas pieredzes palīdzību. Bet, tā kā runa ir par vispārīgajiem Dieva valstības principiem, tad izlasītais mums tikai ir jāpārnes uz karošanas jomu. Šos principus mēs gribam iegravēt savās sirdīs pēc “skolas veida” un

ievingrināties “kara veida disciplīnā”. Šīs studēšanas laikā, pavisam noteikti, mēs arī saņemsim pavisam skaidrus un personīgus Gara norādījumus, kurus mēs tā, kā ir rakstīts 6. nodaļā, vislabāk uzreiz arī nostiprināsim, daloties tajos ar kādu citu Kristus miesas locekli un ņeroties tam klāt kopīgi.

Likumsakarība - „nicināmā augstība“

Vispirms apskatīsim likumsakarību = [Ls] “nicināmā godība”. Šo [Ls] varētu nosaukt arī par “niecīgā lielumu” u.tml. Vai tev šī [Ls] jau ir pazīstama? Dievs bija, ir un vienmēr būs mazā, vājā, posta pilnā un nespējīgā pusē. Te nav runa tikai par simpātijām, bet gan tieši par radošo likumsakarību [Ls]. Tā piemēram, mēs lasām **1Kor 12:22-24: “Bet taisni tie (Kristus) miesas locekļi, kas liekas esam nespēcīgākie, ir sevišķi vajadzīgi** (nicināmā priekšrocība) ...**Bet Dievs** miesu ir tā sastādījis radošā realitātē!), **ka mazāk cienītam loceklim ir piešķīris lielāku cieņu [Ls], lai neceltos miesā šķelšanās, bet locekļi satīcīgi gādātu cits par citu.”** Ak vai! Kā visa sajaucēja roka arī šajā jomā ir atkal iejaukusies spēlē! **“Lai neceltos miesā šķelšanās!”** Cik ilgi mēs, “stiprie”, taču esam distancējušies no “vājajiem” un ar lielāku mīlestību esam uzturējušies tikai starp mums līdzīgajiem. Bet vajadzētu būt tieši otrādi! Es vājajā tik ilgi redzēju izšķirīgo traucēkli pamodināšanai un efektīvai misijas kalpošanai, kamēr Dievs man ar “nicināmā augstības” [Ls] palīdzību varēja atklāt, ka

daudz vairāk **es pats** biju patiesais traucēklis! Šīs atziņas sekas bija tādas, ka es uzreiz pametu daudzus personīgos priekšstatus un tā vietā, lai būtu tikai svētlaimīgajā “stipro” sabiedrībā, es sāku lūgt par progresu un mērķtiecīgi un praktiski sāku pieņemt vājos. Un tā radās mūsu rehabilitācijas kalpošana. Mēs varam izlasīt Bībeli no sākuma līdz beigām un no beigām līdz sākumam, un mums visur vajadzēs atpazīt, ka Dievs zemajam ir pielozējis priekšroku un nicināmajam augstību: **1Kor 1:26: “Raugat, brāļi, savus aicinātos, nav tur taču daudz pasaules gudro, nav daudz vareno, nav daudz augsti dzimušo.”** Tādēļ Dievs arī ir “bāreņu” un “atraitņu” Dievs: **Ps 68:5-6: “Dziediet Dievam, muzicējiet Viņa vārdam, sataisiet ceļu Viņam, kas pa tuksnešiem brauc, - Kungs ir Viņa vārds. – Priecājieties Dieva žēlastībā un gavlējiet Viņa priekšā! Bāreņu Tēvs un atraitņu aizstāvis ir Dievs savā svētajā mājoklī!”** Tādēļ Dievs tik dedzīgi iestājas par “nabagiem” un “svešiniekiem”: **2Moz 22:20 – 26: “Tev nav jāapspriež nedz jāizmanto svešinieks, jo jūs paši bijāt svešinieki Ēģiptes zemē. Neviena atraitne un neviens bārenis, lai netiek apspiesti, abēji tos apspiedīsi, tad tie kliegdami kliegs uz Mani, un Es uzklausīšu viņu saucienus. Tad Es savās dusmās iekarsīšu un jūs nokaušu ar zobenu, un tā jūsu sievas kļūs par atraitnēm un jūsu bērni par bāreņiem. Ja tu vienam aizdodi naudu, kas ir no Manas tautas un kas ir pie tevis nabags, tad nekļūsti kā kāds rāvējs un neņem no tā sev peļņu. Ja tu ņem ķilu un patu-**

ri sava kaimiņa mēteli, tad, pirms Saule norietējusi, dodī to tam atpakaļ, jo tas ir viņa vienīgais apsegs, viņa apģērbs, tanī viņš būtu gulējis, un kad viņš kliegs uz Mani, tad Es to paklausīšu, jo Es esmu žēlsirdīgs”, un neauglīgo un posta pilno Viņš sevišķi uzklausa, kad tie kliedz uz Viņu: **Ps 12:6: “Tad nu posta dēļ, kas nācis pār apspiestajiem, un grūtdieņu nopūtu dēļ Es celšos”, saka tas Kungs, “un gādāšu pestīšanu tam, kas pēc tās ilgostas!”** un **Jes 54:1: “Gavilē, tu neauglīgā, kas neesi bērņus dzemdējusi! Priecājies un liksmojies tu, kas nepazīsti dzemdību sāpes! Jo vientulei būs vairāk bērņū (vāc. – dēlu), nekā precātai!”** – saka tas Kungs.” Vai tā būtu nejaušība, ka tik daudzas Bībeles pestīšanas vēstures **atslēgas (izšķirošās) personas** ir dzimušas pirms tam nelabojami neauglīgām sievietēm? Es domāju, piemēram, par Īzaku, Jēkabu, Jāzepu, Samuēlu, Simsonu, Jāni Kristītāju u.t.t. Brāļi – māsas, tādēļ Dievs tos, kurus mēs vienkārši saucam par “vājajiem”, sauc par **“tikai šķietami vājākiem”** – **1Kor 12:22: “Bet taisni tie miesas locekļi, kas liekas esam nespēcīgākie, ir sevišķi vajadzīgi”**. Praksē un patiesībā tieši tiem ir godības priekšroka! Viņi pat ir stiprākie, jo stiprākie ir tieši atkarīgi no tiem! Tie ir mērogs stiprākajiem, nolikts par svētību vai par lāstu. Dievs mums visu zemo, vājo, nožēlojamo un nicināto – tāvad visu, ko mēs pēc dabas tā labprāt apejam un neievērojam, ir nolīcis par vadlīniju. Tādēļ arī Jēzus saka **Mt 25:40: “Ikvienam no šīm maniem vismazākiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši** (vai arī

nedarījuši).” Pie Dieva skaitās nevis tie darbi, kurus mēs esam darījuši mums simpātiskiem un augstu vērtētiem cilvēkiem, bet gan tie, kurus mēs esam darījuši mūsu acīs nicināmiem cilvēkiem. Kādi mēs esam pret zemajiem, tādi mēs esam patiesībā – un ne par matu labāki!

Šis “nicinātā augstības” princips ir atrodams arī visās citās Dieva valstības dzīves jomās un līmeņos. Mūžīgais šis [Ls] pamatprincips saucas: “*Visam, kam Dieva valstībā reiz ir jābūt lielam, vispirms ir jāsākas ar mazo! Varētu teikt arī - jo lielāks, jo mazāks!* Te mēs esam nonākuši līdz sinepju sēklas likumsakarībai [Ls] – **Mt 13:1-32: “Vēl citu līdzību Viņš tiem stāstīja un sacīja: “Debesu valstība līdzinās sinepju graudiņam, ko kāds cilvēks ņēma un iesēja savā tīrumā. Ši ir gan mazākā no visām sēklām, bet, kad tā uzaug, tad tā ir lielāka par citiem dārza stādiem un top par koku, tā ka putni apakš debess nāk un taisa ligzdas viņa zaros.”** Tādēļ, ka Dieva valstība ir būvēta uz šī pamatprincipa, tad viss, kas reiz sākas kā liels un pompozs, jau no paša sākuma ir nolemts klupšanai. (Augstākais – caur Dzīvības Garu pastāv viens atpakaļceļš). Tikai tam, kas ir iesācies kā maziņš un nicināms, ir turpinājums “uz priekšu”, un tas var kļūt liels un palikt pastāvēt. Tādēļ arī Jēzum vispirms vajadzēja piedzimt no sievas, kas stāv zem bauslības – un vēl mazākā veidā, nekā citam parastam cilvēkam, tas ir – lielā trūcumā, bez pajumtes, un grūtībās – Betlēmes stallī. Bet, tā kā Viņam bija jāklūst ārkārtīgi lielam, tad viņam bija jāpiedzimst ne tikai kā Bērniņam, bet visā savā dzīvē pakāpi

pēc pakāpes jākāpj lejā līdz pat nāvei, jā, līdz nāvei uz nolādējuma koka – **Flp 2:5...**: “**Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū. Kas Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu, līdzināties Dievam, bet sevi iztukšoja, pieņemdamas kalpa vietu, tapdams cilvēkiem līdzīgs. Un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei! Tāpēc arī Dievs Viņu ļoti augstu paaugstinājis un dāvinājis Viņam vārdu pāri visiem vārdiem...**” Pēc šīs pašas [Ls] arī Bībeles vīri nonāca pie sava lieluma, kā piemēram, Noass, Ābrahams, Īzaks, Jēkabs, Mozus, Jāzeps, Dāvids, divpadsmit apustuļi, Pāvils un tā tālāk. “Augstu uzceltā maziņā” princips atspoguļojas arī kalnus pārceļošajā sinepju graudiņa ticībā – **Mt 17:20**: “**Bet Jēzus tiem saka: “Jūsu mazticības dēļ, jo patiesi Es jums saku: ja jums ticība ir kā sinepju graudiņš, tad jūs sacīsīt šim kalnam: pārcelies no šejienes uz turieni, un tas pārcelsies, un nekas jums nebūs neiespējams.”** Arī šeit augstība guļ uz mazā. Citiem vārdiem runājot, jo mazāki ir mani līdzekļi, jo bezcerīgāks mans stāvoklis, jo mazāks ir mans spēks (tas ir – ja mana ticība attiecībā pret problēmu izskatās tikai kā sinepju graudiņš), jo vairāk es varu sagaidīt no Dieva – un jo vairāk vispār kļūst iespējams! Lai atceramies nabaga atraitni un viņas artavu! “Zemā augstības” [Ls] pasaka neko mazāku kā: “*jo nabadzīgāki mēs esam, jo vairāk mēs varam dot! Mūsu nabadzības pakāpe procentuāli palielina mūsu devuma vērtību.*” Ja tikai pēc substances ir dzīvā ticība, tad tieši

vismazākais (sinepju graudiņš) kļūst par lielā (kalna) pārvarētāju (**20 .pants**). Tādēļ Jēzus slavē ikvienu ticību, lai vai cik maza tā būtu. Bet Viņš vienmēr norāj “maz”- teiksim – “neticību”. Maza ticība nekad nav īstais “ļaukais liktenis”, bet daudz drīzāk tā tāda kļūst, ja mēs to mazumiņu, kas mums ir, nicinām kā pārāk mazu tā, ka mazticība pārvēršas par neticību.

Tālāk nodarbosimies ar cieši radniecīgu [Ls] – “zemā augstība”.

Likumsakarība- „esošā svētums“

Tādēļ, ka Dievs visam cilvēciski mazajam un nonicinātajam ir lēmis visā augstāku stāvokli, tad Viņš arī nekad, kad kaut kas ir jāizdara caur mums vai priekš mums, neapies vai nenonicinās mūsu “esošo”. Vienmēr Viņš grib darboties caur jau esošo tik ilgi, kamēr vēl kaut kas ir. Tādēļ Dievs vienmēr ir pieslēdzies pie *atlikuma*, kad Viņš savā kritušajā tautā atkal gribēja kaut ko jaunu paveikt – vienalga, cik mazs tas arī nebija. Šajā nozīmē Dievs pieslēdzās atkal arī kritušajam Ādamam, lai arī no viņa bija atlikusi tikai “miesa un asinis”. Cik varenu lietu Viņš izdarīja no šī nicināmā esošā! Faktiski Raksti mums pierāda, ka visur tur, kur tika ievērota “esošā augstība” [Ls], ir notikusi ārkārtīgi liela savairošanās.

Jēzus godājot ievēroja esošās piecas maizes un ar tām pabaroja 5000 cilvēkus - **Mk 8:19: “Jūs neatminaties, kad es tās piecas maizes tiem piectūkstošiem laužu, cik grozu ar druskām jūs esat pielasījuši?”** Kādēļ Dievs tad, kad gribēja izglābt Eliju, sūtīja viņu pie nabaga atraītnes, kas pati bija tuvu bada nāvei, bet ne pie kāda bagāta vīra? Elijam vajadzēja svētīt nabaga atraītnes nedaudzo esošo (svētīt tajā nozīmē, ka darīt kaut ko pieejamu Dievam), lai Dievs to varētu savairot. Bet pirms tam viņam vēl vajadzēja pieprasīt arī viņas pēdējo atlikušo maizīti un to apēst. Tā no saujas miltu un no svaīdāmās eļļas varēja rasties īsts ēdiena krāju-
mu kambaris – **1Kēn 17:1-16: “...Milti tīnē neīzsīka, un eļļas apaļā krūzē nepīetrūka...)** Tādā pašā veīdā arī Elīsa godāja kādas nabaga atraītnes esošo, kad tā raudādama stāvēja viņa priekšā. Ilgi nedomājot, viņš tai tūlīt jautāja (nevis viņas bagātajam kaimiņam): **2Kēn 4:2: “Saki man, kas tev ir mājās?”** Viņai bija vēl nedaudz eļļas, ar kuru vēl tieši varēja ierīvēt ķermenī. Dieva acīs šīs nicināmais mazumiņš eļļas bija augsti svēts! Tādēļ no tā radās daudzas pilnas eļļas krūkas, kad Elīsa to svētīja. Mīļotie, kā mēs uzlūkojam mūsu esošo? Vai mēs jau atzīstam, ka te runa ir par ārkārtīgi svarīgu un nopietnām sekām bagātu [Ls]? No visa, kas Dieva acīs ir svēts, iziet vai nu svētība vai lāsts. Svētība, ja mēs to uzlūkosim kā svētu, bet lāsts, ja mēs to profāni atmetīsim (piem., Kunga vakarēšana) **1Kor 11:20-27: “Kad jūs sanākat kopā, tad nav iespējams noturēt Kunga mielastu. Jo, mielastam notiekot, katrs steīdzas paņemt**

savu paša ēdienu, un tā viens paliek neēdis, bet cits piedzeras. ...vai jūs apkaunojat tos, kam nav nekā? ...tas Kungs tanī naktī sacīja: “ņemiet, ēdiet. Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota, to dariet, Mani pieminēdami Tāpat arī kausu... Šis kauss ir jaunā Derība Manās asinīs. ...cik kārt jūs to dariet, pasludiniet Kunga nāvi... Kas necienīgi ēd šo maizi vai dzer šo tā Kunga kausu, tas būs noziedzies pret tā Kunga miesu un asinīm.” Tāpat kā mazā esošā svētīšana nes tik ārkārtīgi lielu svētību un tik lielu apsolījumu, tāpat esošā (vai atlikuma) nonicināšana, no otras puses, nes tikpat smagas negatīvas sekas. Tādēļ tas kalps, kas savu talantu nonicināja, beigās tika izstumts galējā tumsā – **Mt 25:30: “Un nelietīgo kalpu izmetiet galējā tumsībā, tur būs raudāšana un zobu trīcēšana.”** Tādēļ arī ir teikts **“Kam ir, tam tiks iedots klāt”**. Bet, ja mēs esam cilvēki, kas vienmēr tikai sūdzamies par saviem trūkumiem un par mūsu mazumu runājam tā, it kā mums nebūtu nekā, tad beigās mums ir jātiek atņemtam arī tam, kas mums vēl ir! **Mt 13:12: “Jo kam ir, tam tiks dots, un tam būs pārpilnība; bet kam nav, tam tiks atņemts arī tas, kas tam ir.”**

Mūsu nabadzība un trūkums, mūsu zemums un mūsu vājums tādēļ realitātē ir tikai mūsu lielā iespēja, nevis mūsu nāves spriedums! Tie, kuriem ir vajadzība, ir potenciāli visbagātākie, un tiem ir vislielākās priekšrocības. Jautājums ir tikai tāds, vai viņi to atzīst un ticībā balstās uz šo [Ls]. Kā Jēzus mācīja “Kalna sprediķi”? Kas tur ir priviligiētie? Kā ir

rakstīts **Ebr 13:5**: “Jūsu dzīvē lai nav mantkārības! Lai jums pietiek ar to, kas pie rokas, jo Viņš pats ir sacījis: **Es tevi neatstāšu un tevi nepametīšu.**”

Vingrināšanās dara meistarū

Kad Dievs mums atklāja šo [Ls], mēs uzreiz sākām uzticīgi rīkoties pēc tās. Vispirms mēs sākām ar veco līko naglu iztaisnošanu (jāsāk ir tur, kur atpazīst kaut ko esošu). Pēc tam mēs visā mājā izmeklējām vēl lietojamās otas, pirms vienkārši pirkt jaunas (mēs atradām 10 otas). Caur ticības paklausību pieauga gaisma (paklausība rada gaismu), un tā mēs vecajās, mūsu acīm līdz šim nelietojamajās telpās, pēkšņi atklājām veselu piecistabu dzīvokli! Tā vietā, lai vajadzētu izdot milzu summas par līdzstrādnieku dzīvokļiem, mēs tādā veidā pārbūvējām veco skatuvi un tai piederošās pārgērbšanās telpas par izskatīgu dzīvokli. Būvēšanas beigās kase brīnumainā kārtā vēl bija tikpat pilna kā sākumā – par šo naudu vēlāk mēs varējām uzbūvēt “māju uz mājas” (un to atkal uz jau esošā pamata). Tieši šajā lietā Dievs pavairoja mūsu īpašumus tā, kā nekad agrāk, un ļāva visam mums pienākt pārbagātā veidā tā, ka mums līdz šai dienai netrūkst nekā. Tamlīdzīgu pieredzi šeit mēs varētu uzskaitīt lappusēm vien. Dabiskajam cilvēkam ne uz ko nav lielākas tieksmes, kā uz niecīgā nonicināšanu un arī uz esošā nonicināšanu. Bet Dievs ne uz ko netiecas tik ļoti, kā tieši uz *godājošu ievērošanu un priekšrokas došanu* tam. Kā daudzi, piemēram, nicināja otrā tempļa pamatu likšanu – bet Dievs tieši šim, ārēji nicināmākajam pamatam deva vislielāko apsolījumu! – **Hag 2:4+9**: “ **Un tagad, Zerubabel, ņemies drosmi!**” – saka tas Kungs, - “**pildies ar jaunu drosmi arī tu, Jozua, Jocadaka dēls, tu, augstais prieste-**

ri! Esi droša savā rīcībā, visa šīs zemes tauta! “ – saka tas Kungs, - “un strādājiet, jo Es esmu ar jums!” - saka tas Kungs Cebaots”; Un šā pēdējā dievnama krāšņumam būs jābūt lielākam, nekā bija pirmā krāšņums un godība,” – tā saka tas Kungs Cēbaots, - “un Es gribu dāvināt mieru šai vieta,” – saka tas Kungs Cebaots”; Cak 4:10: “Un, ja arī kas būtu sajutis mazcienību pret sīko sākuma dienu, tad tas ar prieku redzēs gala akmeni (vāc. – svērtēna akmeni) Zerubabela rokās.” Tas pats šajās dienās attiecas uz Jaunās Derības draudžu uzbūvēšanu. Tā viegli tiek salīdzināts pašu draudzes esošais pamats ar pirmās Vasaras svētku draudzes pamatplānu. Pie tam atšķirība ir tik acīmredzama, ka tā vietā, lai redzētu *esošo*, redz tikai to, kā visa trūkst. Tāpat ticīgie atkal un atkal noniecina pravietiskās balsis no pašu vidus un kļūdaini pieprasa “lielos praviešus no tālienes” – kamēr Dievs vienmēr *būtisko* daļu izdarīs caur esošo un tuvo – Mt 23:37-39: “Jeruzāleme, Jeruzāleme, kas nokauj praviešus un nomētā ar akmeņiem tos, kas pie tevis sūtīti! Cik reiz Es gribēju sapulcināt ap sevi tavus bērnus, kā vista sapulcina savus cālīšus apakš saviem spārniem, bet jūs negribējāt. Redzi, jūsu nams tiks jums atstāts postā. Jo Es jums saku: Jūs Mani atkal no šā laika neredzēsīt, tiekams jūs sacīsīt: Slavēts, kas nāk tā Kunga vārdā!”; Apd 7:25: “Viņš (Mozus) domāja, ka viņa brāļi sapratīs, ka Dievs ar viņa roku tos izglābj; bet viņi to nesaprata.”

Dievišķā matemātika

Arī Jēzus mācekļi bija esošā nonicinātāji. Kad Jēzus viņus brīdināja no skābā ierauga (tas ir – no farizeju viltus mācības), viņi pārprata Viņu un domāja, ka Viņš runā par maizes ieraugu – **Mk 8:16: “Un tie runāja savā starpā, ka viņiem nav maizes.”** Taču, divus pantus atpakaļ, skaidri un gaiši stāv rakstīts, ka viņiem bija vismaz **viena** maize – **14. pants: “Un tie bija aizmirsuši maizi ņemt līdz, un tiem vairāk nebija, kā viena maize pašiem klāt laivā.”** Nav brīnums, ka Jēzus viņus asi norāja un pārmeta tiem sirds apcietinājumu, kurlumu un aklumu. Jēzus vienkārši necieta, ka viņi **VIENU** maizi nosauca par **NEVIENU**. Cik bieži mēs “**VIENU maizi**” nosaucam par “**NEVIENU**”? Tad Jēzus pasniedza saviem mācekļiem dievišķās matemātikas lekciju: Viņš tiem jautāja, cik kurvjus ar druskām viņi salāsija, kad Viņš pieciem tūkstošiem cilvēku lauza piecas maizes. Viņi atbildēja: “Divpadsmit!” Tad Viņš gribēja zināt, cik kurvju atlika, kad Viņš septiņas maizes bija lauzdams sadalījis četriem tūkstošiem cilvēku. Viņi atbildēja: “Septiņi!” Cik precīzi tomēr viņi spēja atcerēties! Tādēļ Jēzus tiem teica: **Mk 8:21: “VAI JŪS VĒL NESAPROTAT?”** Kas viņiem bija jāsaprot? Viņiem bija jāsaprot, ka dievišķais rēķināšanas veids *visā ir diametrāli pretējs* cilvēku rēķināšanas veidam, jo **“5:5000=12”, un “7:4000=7”...pārpalikušie kurvj!** Citiem vārdiem – jo attiecīgi mazāk mums vēl ir – un mēs ticībā to nododam lie-tošanā – jo vairāk beigās vēl ir jāpaliek pāri! Bet, ja reiz mums patiesi vairs nebūs nekā, pat ne vienas vienīgas mai-zes? Jā, tad būs vēl brīnišķīgāk – tad mums pašāviņi būs jādomā par Izraēlu tuksnesī un par Ēliju bada laikā. Tad at-vērsies Debesis, un lejā kritīs manna, vai atlidos kraukļi un

apgādās mūs ar maizi! Ak, kā daži kristieši pastāvīgi sūdzas tikai par savu vientulību, par savu pārāk lielo vai pārāk mazo vecumu, par saviem pārāk mazajiem dotumiem un iespējām! Varbūt tieši savas biežās sūdzēšanās dēļ tu esi nonācis tādos spaidos, depresijā, bailēs, izmisumā un aptumšojumā? Varbūt tava vientulība ir tikai tādēļ, ka tu tajā, kuru tev Dievs bija nostādījis pretī, nesaskatīji nekādu pietiekamo partneri, nekādu patieso palīgu? Varbūt tavi trūkumi ir tik lieli tādēļ, ka tu nepielieto to mazumu, kas tev ir? Dod taču to, kas tev ir! Citādi savairošanas vietā tev tiks vēl atņemts arī tas pēdējais! Es gadiem ilgi domāju, ka ar Dievu ir jākaulējas par ”vēl vairāk Svētā Gara un lielākām Gara dāvanām”. Kad es biju galīgi ”gatavs” un tieši biju tiktālu, lai visu atmestu, tad beidzot Dievs varēja man atklāt esošā godāšanas noslēpumu: *“Vai tu domā, ka tev jebkad būtu trūcis Svētā Gara un dāvanu, ja vien tu ietu uzticīgi pie Mana darba un tā darba, kuru Es tev pavēlēšu?”* **Apd 5:32: “Mēs esam šo vārdu (vāc. – lietu) liecinieki un arī Svētais Gars, ko Dievs devis tiem, kas Viņam paklausa.”** Dievs vēl nekad nav aicinājis svaidītos! Bet Viņš vienmēr ir svaidījis tos, kas ir bijuši gatavi paklausīt ticībā. Ko Dievs toreiz teica Gideonam, kurš bija tikai nabadzīgs jauns vīrietis no Manases cilts vismazākās ģints? – **Soģ 6:14: “ EJ AR ŠO SAVU SPĒKU un izglāb Midiānu no Izraēla rokas!”** Bet Gars nāca pār Gideonu tikai tad, kad ienaidnieka pulki jau stāvēja viņa priekšā – **Soģ 6:33-34: “Bet visi midiānieši un Amaleka dēli un austrumu bari (vāc. – dēli) sapulcējās vienkopus, pārcēlās pāri uz otru pusi un uzcēla savas teltis Jezreēlas līdzenumā. Tad tā Kunga Gars nāca pār Gideonu, un viņš pūta tauri...”**

Nonievātie līdzekļi

Kā bija Mozus aicināšanas laikā, kad viņš apliecināja Dievam savu nederību un neatbilstību? Dievs Mozum jautāja – **2Moz 4:2: “Kas tev rokā? Un viņš teica: zizlis.”** Dievam ar to pietika! Ar šo *esošo* zizli Mozum vajadzēja Izraēla tautu izvest no verdzības un pēc tam 40 gadus vadīt caur tuksnesi. Ja Mozus būtu izsaucies – **1Sam 17:43:** “(Vāc. - Ar vienu nūju, Kungs?! Ar to taču labākajā gadījumā var aizdzīt vienu suni...!)” Latv. – (Filistietis Dāvidam) **“Vai es esmu suns, ka tu nāc pie manis ar koku?”** – tad mēs šodien nezinātu neko ne par Izraēla iziešanu no Ēģiptes, ne par Sarkanās jūras sadalīšanos, ne par visiem tiem brīnumiem tuksnesī. Bet Dievam šis zizlis kļuva par valdnieka scepteri, par ieroci, kas darbojās stiprāk par katru nukleāro spridzekli. Sevišķi attiecībā uz garīgo karošanu šai izpratnei ir ārkārtīgi svarīga nozīme! Visā jautājumā ir tikai tas, vai mēs savu mazo, esošo gribam ticībā svētīt Kungam vai nē. Ja mēs esam sapratuši šo [Ls], tad mēs tiešām esam svētīti. Tad mēs arī katrā neizdevīgumā un zaudējumā uzreiz saskatīsim priekšrocības un neko vairs neuzskatīsim par pārāk niecīgu. Ja tad mums notiks, ka mūsu “Debesu Elīsa” iespiedīs mums rokā nicināmu bultu saišķi un mūs uzaicinās ar to sist pa zemi, tad mums nepārtraukti ar to vajadzēs sist pa zemi tik ilgi, kamēr Dievs varētu visus mūsu ienaidniekus nomest zem mūsu kājām... **2Ķēn 13:16 -18: “Tad viņš (Elīsa) sacīja Izraēla ķēniņam: “Uzvelc loku ar savu roku! Kad viņš to**

izdarīja, tad viņš uzlika savu roku uz ķēniņa rokas un sacīja: “Atver logu pret austrumiem!” Un viņš to atvēra, un Elīsa sauca: “Šauj!” Un viņš izšāva. Tad Elīsa sacīja: “Tā ir tā Kunga glābēja bulta, kas tevi izglābs no Aramas, jo tu sakausi aramiešus pie Afekas, kamēr tu tos iznīcināsi galīgi!” Un pēc tam viņš sacīja: “Ņem bultas!” Kad viņš bija bultas paņēmis, tad viņš sacīja Izraēla ķēniņam: “Sit ar tām pa zemi!” Un tas sita trīs reizes un apstājās. Tad Dieva vīrs sadusmojās par viņu un sacīja: “Piecas reizes vai pat sešas reizes ja tu būtu sitis, tad tu būtu aramiešus sakāvis līdz to pilnīgai iznīcināšanai, bet nu tagad tu tikai trīs reizes vien sakausi aramiešus.” Tad mums vajag arī kā atraitnei turēt zem plūstošās eļļas krūzi pēc krūzes un nebeigt zem strūklas palikt arvien jaunus traukus, pirms visas atrodamās krūzes ir pilnas. **2Kēn 4:6:** “Un kad nu trauki bija pilni pielieti, tad tā sacīja savam dēlam: “Pasniedz man vēl vienu trauku!” Bet tas viņai atbildēja: “Vairāk neviena trauka nav.” Tad eļļa apstājās plūst.”

Kad mums tiek atklāts kāds Dieva noslēpums, - kaut arī nožēlojami līņājoša ūdens apmērā, - tad mums kā Ecēhiēlam ir tajā jāpaliek un jāsoļo tajā iekšā tikt ilgi, kamēr tas sniedzas mums līdz potītēm, līdz ceļiem un līdz gurniem, jā – līdz tas mūs pilnīgi pārņem savā varā un rauj līdzī, un tā rezultātā uz visām pusēm mēs redzam bagātīgus augļus – **Ech 47:1-5:** “Kad viņš mani atveda atpakaļ pie Dievnama izejas, es redzēju, ka tur iztecēja ūdens no Dievnama

sliekšņa apakšas uz rītu pusi, jo Dievnama priekšpuise bija pret rītiem, un ūdens tecēja lejup gar Dievnama dienvidu sienu uz dienvidiem no altāra. Un viņš izveda mani pa ziemeļu vārtiem un veda mani apkārt pa ārpusē ceļu pie ārējiem vārtiem, kas ir pret rītiem, un redzi, tur ūdens lāsoja no dienvidsienas. Kad šis vīrs ar mērauklu rokā izgāja uz rītu pusi, viņš nomērīja tūkstoš olekšu un lika man brist caur ūdeni, tad ūdens man sniedzās līdz kāju krumšļiem. Un viņš atmērīja atkal tūkstoš olekšu un lika man iet caur ūdeni, tad ūdens man sniedzās līdz ceļiem. Kad viņš atmērīja atkal tūkstoš olekšu un lika man brist pāri, tad ūdens man sniedzās līdz gurniem. Un viņš atmērīja atkal tūkstoš olekšu, un tad ūdens bija kļuvis par upi, kuru es nevarēju izbrist, jo ūdens bija dziļš, būtu vajadzējis peldēt, tā bija upe, kurai nevarēja cauri izbrist.”

Paklausība un ticības pilna esošā nodošana vienmēr izraisa svētību un savairošanos! Turpretī vilcināšanās, neticība un pasivitāte tāpat vienmēr izraisa stagnāciju, atpakaļēju un zaudējumu. Katra svētība, kas netiek izmantota pēc Dieva prāta, pārvēršas par lāstu. Padomājiet par pūstošo mannu tuksnesi! Te nav nekādas pelēkās zonas! Nekad atkal mums navajadzētu spītēt šai [Ls]. Tas būtu tikpat bezjēdzīgi, ka gribēt apstādināt vēju ar pliku roku. Tādēļ mūsu esošais visā būs mūsu mērogs un tiesnesis. Jo mazāk mums ir kaut kādas lietas, jo lielāka būs mūsu atbildība Dieva priekšā. Jo vājāki mēs kļūstam sevī, jo neiespējamāka kļūst kāda situācija, jo bezpalīdzīgāki un apjukušāki mēs savu apstākļu priekšā

klūstam, jo vairāk Dievs no mums gaida priecīgu ticību un mūsu pateicību, jo: **“Jo mazāk, jo vairāk!” – 2Kor 12:9-10: “Un Viņš sacīja: “Tev pietiek ar manu žēlastību; jo mans spēks nespēkā varens parādās.” Tad nu daudz labāk lielīšos ar savu nespēku, lai Kristus spēks nāktu pār mani. Tādēļ man ir labs prāts vājībās, pārestībās, bēdās, vajāšanās un bailēs Kristus dēļ. Jo, kad esmu nespēcīgs, tad esmu spēcīgs!”**

Jūs nevarat kalpot Dievam!

Šādā apziņā mēs arī drīkstam ķerties pie visās Dieva kārtību ieviešanas un atjaunošanas mūsu dzīvē. Jo bezcerīgāk tas mums izskatās, jo lielākas izredzes uz dievišķu izdošanos. Jo, pirms vispār var būt runa par Dieva valstības uzcelšanu, jā, par jebkura veida patiesu dievkalpošanu un garīgo karošanu, mums vispirms ir jātiek iepazīstinātiem ar pašām fundamentālākajām no visām likumsakarībām [Ls]. Vistrāpīgāk šīs visfundamentālākās no visām Dieva valstībām [Ls] ir aprakstītas **Joz 24:19: “Jūs nebūsiat spējīgi kalpot tam kungam...”**; **Jņ 15:5: “...bez manis jūs nenieka nespējat darīt...”** – un pat, ja jūs to vēlētos vai cik patiesi un domātu vai cik labi! – **Joz 24:19: “Un tas KUNGS mūsu soļu priekšā ir padzinis visas svešās tautas, arī amoriešus, šīs zemes iedzīvotājus; tāpēc mēs kalposim tam KUNGAM, jo Viņš ir mūsu Dievs!”** Tādēļ Dievs pie mums rīkojas ļoti cēli, kā reiz arī Jēzus ir darījis pēc maizes pavairošanas ar maizi. Tā kā mēs, pēc paša Dieva liecības,

nemaz nevaram kalpot Dievam, tad mēs zināmā mērā esam “lieki”, kā toreiz pāri palikušās maizes drupatas. Zemā un esošā augstās cieņas dēļ, Jēzus teica saviem mācekļiem – **Jņ 6:12: “Salasiet atlikušās druskas, lai nekas neiet bojā!”** Lai gan Jēzum par mums ir jāsaka, kā **Jņ 15:5: “Bez manis jūs nenieka nespējat darīt”**, Viņš mūs tomēr uzņem, piepilda mūs pats ar Sevi, un tad ļauj mums kļūt šai pasaulei par ēdienu un glābšanu.

Un, tāpat kā Dievs bez Mozus neievērojamajiem, esošajiem līdzekļiem nedarīja nevienu vienīgu brīnumu, nevienu vienīgu tiesu, tāpat kā Dievs katru atsevišķo ienaidnieku uzvarēja vienīgi ar Viņa, no ūdens izvilktā, kalpa palīdzību, tieši tāpat šajā gala laikā Dievs nevienu vienīgu karagājieni un nevienu velnišķo varu uzvarēšanas etapu neuzsāks bez Savasniecīgās, un uz Zemes esošās miesas palīdzības – un tie esam mēs! – **Ef 1:22-23: “Un visu viņš ir nolīcis zem viņa kājām, bet viņu pašu visās lietās ir iecēlis par galvu draudzei, kas ir viņa miesa, pilnība, kas visu visur piepilda.”**

Pirmizdevums: 1991. gada aprīlī.

[Ls] par „stāvokli un hierarhiju“

Kad Jēzus ar savu māti bija ielūgti Kānā uz kāzu svinībām, Marija viņu uzaicināja kaut ko darīt pret mokošo vīna

trūkumu. Bet Jēzus viņai uzreiz atbildēja –

Jņ 2:4: “Kas man ar tevi, sieva? Mana stunda vēl nav nākusi.” Agrāk es vienmēr biju domājis, ka te Jēzus ir reaģējis mazliet par asu un šauru. Taču tas nav tā. Viņš tikai palika uzticīgs kādai nesatricināmai likumsakarībai. Viss un katrs dzīvē ir iedalīts atbildības - , pienākuma – un - kompetences sadaļās. Tādēļ Jēzus jautāja: **“Kas piederas man, un kas piederas tev?”** (Šlahters) Marija bija pārkāpusi savas kompetences robežas un, līdz ar to. pārkāpusi vienu Radības, respektīvi garīgo kārtību. Tādēļ arī **1Pēt 4:15** ir teikts: **“Jo neviens no jums, lai necieš, būdams slepkava vai zaglis vai ļaundaris vai kā tāds, kas jaucas svešās lietās.”** Cik smagi Raksti novērtē iejaukšanos svešas autoritātes lietās, mēs varam secināt no tā, ka šīs [Ls] neievērošana tiek ierindota kopā ar slepkavu, zagļu un ļaundaru grēku sarakstiem. Ja mēs gribam respektēt likumsakarības, kas attiecas uz stāvokli un hierarhisko kārtību, tad mums vispirms noteikti ir jāpārdomā šie divi fundamentālie jautājumi:

1. Vai tā ir mana daļa? 2.Vai tagad ir īstais laiks?

Jo Jēzus ir arī teicis: **“Mana stunda nav vēl pienākusi.”** Katram pasākumam ir savs laiks un kārtība. Ja mēs neievērosim šo [Ls], tad mēs neatlaidīgi kaitējam paši sev. **Mozus** jau kā jauns cilvēks zināja, ka viņam ir nolemts kļūt

par Izraēla glābēju – **Apd 7:25: “Viņš domāja, ka viņa brāļi sapratīs, ka Dievs ar viņa roku tos izglābj; bet viņi to nesaprata.”** Taču viņš neievēroja tam noteikto laika kārtību, un savā dedzībā priekšlaicīgi nosita vienu ēģiptieti. Arī kāds **Asahēls** zināja par savu aicinājumu kara kalpošanai, bet viņš kaujā tomēr zaudēja dzīvību, jo viņš pārkāpa *nobrieduma likumu* - **2Sam 2:18-23: “Un tur bija arī trīs Cerujas dēli - Joābs, Abišajs un Asahēls, bet Asahēls bija tik ātrs kā stirna laukā. Un Asahēls dzinās pakaļ Abneram un nenovērsās nedz pa labi, nedz pa kreisi, vajādam Abneru. Bet Abners atgriezās atpakaļ un sauca: “Vai tu neesi Asahēls?” Tas atbildēja: “Es tas esmu.” Tad Abners tam sacīja: “Nogriezies no manis vai pa labi vai pa kreisi un satver sev kā gūstekni vienu no šim jaunekļiem un paņem viņa ieročus!” Bet Asahēls negribēja atstāties no viņa. Tad vēlreiz Abners viņam uzsauca: “Atstājies no manis! Kādēļ lai es tevi nogāžu pie zemes? Kā tad es varēšu pacelt savu vaigu tava brāļa Joāba priekšā?” Bet, kad viņš negribēja atstāties tam sekot, tad Abners ar šķēpa otru galu iedūra viņam vēderā, tā šķēps izgāja viņam cauri un viņš tur nokrita pie zemes un turpat nomira, kur viņš apstājās. Bet visi, kas vien pie šīs vietas nonāca, kur Asahēls bija kritis un nomiris, apstājās mierā.”** Tādēļ tajā laikā **Mozus** vēl nevarēja kļūt par Izraēla galvu un **Asahēls** vēl nebija iecelts pār Abnera galvu. Šajā nozīmē arī ikviena priekšniecība ir Dieva iecelta un pielauta kāda noteikta mērķa dēļ. Katrs

uzaicinājums uz pakļaušanos Bībelē ir saistīts ar tādām nesatricināmām likumsakarībām, un tās nekad nedrīkst saprast tikai kā likumīgas intrigas – Ef 5:21-24: **“Un esiet paklausīgi cits citam Kristus bijībā. Sievas, esiet paklausīgas saviem vīriem kā tam Kungam. Jo vīrs ir sievas galva tāpat, kā Kristus ir draudzes galva, būdams savas miesas Pestītājs. Bet, kā draudze ir paklausīga Kristum, tāpat arī sievas saviem vīriem visās lietās”.**

Rm 13:1: “Ikviens lai ir paklausīgs varām, kas valda. Jo nav valsts varas, kā vien no Dieva, un tās, kas ir, ir Dieva ieceltas;”

Tit 3:1: “Atgādini viņiem, lai padodas un paklausa valdībām un varām, lai ir gatavi uz katru labu darbu...”

1Pēt 2:13: “ Esiet paklausīgi ikkatrai cilvēku starpā ieceltai kārtībai tā Kunga dēļ.”

Kā, piemēram, Kristus ir vīra galva, tāpat vīrs ir sievas galva. Vienīgi *šādā kārtībā* var vīrs un sieva nonākt līdz savai pilnībai. Tam nav nekāda sakara ar partejisku vērtēšanu, ar noniecinošu nenovērtēšanu vai ar ko tamlīdzīgu. Tās ir radītāja dotās likumsakarības.

Sacelšanās pret šīm kārtībām ir tikpat bezjēdzīga kā sacelšanās pret *smaguma spēka likumu*. Vienalga, vai mēs atrodamies profesionālajā dzīvē, mājās, autobusā, uz ielas, draudzē vai jaukā kafejnīcā – visur valda šis neredzamais

princips - stāvokļa un hierarhiskās kārtības likumi.

Konsekvences: *kas iejaucas svešās sfērās, tam ir jācieš –*
1Pēt 4:15: “Lai neviens no jums neciestu kā slepkava vai zaglis vai ļaundaris vai kā tāds, kas iejaucas svešās lietās.” Tas satrieksies ar nesatricināmām likumsakarībām.

Četrkāršā tīruma likumsakarība

Jēzus sprediķi, kā piemēram, par līdzībām par Debesu valstību **Mt 13**, arī atklāj daudzas garīgās likumsakarības. Caur ticības Evangēliju mēs nepastarpināti tikām pārcelti tajās. Mums vienreiz vajadzētu **Mt 13**, un vispār - arī visu Bībeli, izlasīt tieši no šī redzesviedokļa. Piemēram, **panti 1 – 8** runā par *četrkāršā tīruma* likumsakarību. Un tomēr, cik daudzi Dieva bērni atļaujas nākt uz sapulcēm ar nesagatavotu sirds augsni, uzņemt Dieva Vārdu un saņemt garīgo pamācību! Šajā piemērā visā skaidrībā vēlreiz atklājas, cik bezjēdzīga un neauglīga var būt mūsu garīgā cīņa, ja mēs necīnāmies saskaņā ar [Ls], resp., nerīkojamies pēc likumsakarīgajām Dieva kārtībām - **2Tim 2:5:** “Un jebšu kāds cīnās (vāc. sacensībās), viņš dabū vainagu tikai tad, kad viņš ir cīnījies pareizi.” Gadu no gada noteikti kristieši svētceļo no vienas sapulces uz nākamo, nepārtraukti mācās, un tomēr nekust no vietas – **2Tim 3:7:** “Kas vienmēr mācās, un nekad nevar nonākt pie patiesības atziņas”. Viņi lūdz un ir *dedzīgi, viņi gavē un tic, viņi nopūlas un izmācās Bībles pantus no galvas*, bet tas viss ir veltīgi – un

taču viņiem vajadzēja **tikai** uzticami apstrādāt savu sirds augšni, un viss pārējais būtu radies pats no sevis!

Atbrīvošanas[Ls]

Dažs gadiem veltīgi mēģina atbrīvoties no kādas saistības. Reizēm cilvēks ir *gatavs uz visu*, tikai negrib pieņemt visfundamentālākās un visvienkāršākās likumsakarības: **Lk 6:37: “(vāc.) Atbrīvojiet, un jūs tapsiet atbrīvoti!”** Ko vai kuru tad mēs paši vēl turam ciet? (Izlasi visu pantu! – netiesāji, nepazudiniet, piedodiet!)

[Ls] par lūgšanu un saņemšanu

Cik daudzi gadu no gada Dieva troņa priekšā sūdzas par saviem trūkumiem? Tie sīkstī balstās uz Dieva apsolījumiem un krampjaini turas pie ticības. Un beigās brīnās, kādēļ Dievs ir tik ciets un nedod to, ko taču ir apsolījis. Pastāv *daudzas* neapejamas likumsakarīgas kārtības, kā šī – **Lk 6:38: “Dodiet, tad jums taps dots!”** Tādēļ saņemšana *nav* atkarīga *tikai* no mūsu lūgšanas vai ticības – **Mt 7:7: “Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; kludziniet, tad jums taps atvērts.”** Atkal viss ir ietverts vēl augstākos dzīves likumos un, līdz ar to, “septiņkārt aizsargāts”. Šajā kopsakaraā “vēl augstākais likums” jeb [Ls] ir – **Gal 6:7: “ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus”.**

*Mums obligāti vajag visos Rakstos šādas likumsakarības atzīmēt, izcelt un čakli tajās ievingrināties, jo citādi mēs ar savu “brīvību no likumiem” pastāvīgi izpostām vai traucējam Gara darbam mūsos un ap mums. Dieva valstības likumsakarību pārvaldīšanai un pazīšanai vajadzētu piederēt kristieša visfundamentālākajai vispārējai izglītībai. Mums tās būtu jāpazīst tā kā pašiem sava bikšu kabata. Bet tādēļ, ka cilvēki daudz labprātāk grib “kalpot Dievam”, un tādēļ tiem nav laika tādām “likumu studijām”, tie paiet garām visgalvenākajiem valstības pamatiem un tādēļ savu māju uzbūvē uz smiltīm. Mīlie, tas velnam patīk! Viņam nekas nav pret to, ja mēs būvējam ātri un augsti un ārkārtīgi mākslinieciski – tikai – pamatiem nav jābūt! Tādēļ viņam īpaši patīk motivēt Dieva valstības celšanai godkārtīgos un virspusējos – **Sak 10:16: “Bēdas tev, zeme, kuras kēniņš vēl ir zēns un kuras augstie vadītāji jau no rīta plītē!”***

Sinepju graudiņa[Ls]

Mt 13:31: “Vēl citu līdzību viņš tiem stāstīja un sacīja: “Debesu valstība līdzinās sinepju graudiņam, ko kāds cilvēks ņēma un iesēja savā tīrumā” – atklāj mums kādu Dieva valstības likumsakarību ar sinepju graudiņa palīdzību. Vai tiešām mēs ikdienā rēķināmies ar to, ka Dieva valstībā viss rodas organiski, tas ir – caur augšanas procesu? Šodien daudz kas ir tendēts uz visaugstāko pakāpi! Ir dzirdami varēni misionāru ziņojumi, un visi uzreiz ilgojas arī savā dzīvē sasniegt šādus lielpanākumus. Tādēļ mēs, kristieši, reizēm līdzināmies tukšiem “kino-gājējiem”. Kad kaut kur tiek rādīta kāda karatē varoņu filma, piemēram, ar “Bruce Lee”,

tad nostājies reiz pie izejas, kad cilvēki pamet kinozāli. Tad tu sapratīsi, ko es domāju. Tad arī vislielākie glēvuļi pēkšņi kliegz pašapzinīgi kā varoņi ārā pa durvīm. Daži no tiem izrieš krūtis un cīņas kāri meklē kādu atbilstošu sāncensi. Vai arī mēs bieži neizskatāmies tāpat? Vai arī mēs, pēc kādas imponzantas liecības, nevēlētos labāk šodien nekā rīt, kā tādi Azahēli, vajāt kādu lielo Abneru, vai lidot kā Izraēls uz zirgiem, vai kā septiņi Skevas dēli izdzīt dēmonus...? Un tieši uz šāda ceļa mēs iemācāmies noniecināt mazo iesākumu dienu un nonākam līdz krišanai. Mēs vienmēr labprāt vēlētos darīt apsolītos **“lielākos darbus”**, pirms esam darījuši pavisam normālos **“Jēzus darbus”** – **Patiesi, patiesi, es jums saku, kas man tic, tas arī tos darbus darīs, ko es daru, un vēl lielākus par tiem darīs, jo es noeimu pie Tēva”**. Mēs gribam sevi apliecināt misijas laukā, pirms esam apliecinājušies draudzē uz vietas. Mēs gribam dibināt draudzes un stāvēt to priekšā, pirms esam iemācījušies pārstāvēt mūsu pašu mājas, u.t.jpr.

Pārdomām:

Vai tu, uz šeit rakstītā pamata, jau esi varējis iegūt konkrētas pieredzes? Vai tu jau esi paspējis nomest lieko balastu, atgūt līdz šim traucēto svētību un vai esi saņēmis dziļāku skaidrību un atšķiršanu? Tagad es, piemēram, domāju par “stāvokļa” likumsakarību. Vai tu jau visās savas eksistences jomās esi nopietni pārbaudījis, vai tu patiesi visur nēsā pareizo “kurpju lielumu” un “apkakles platumu” – **Jk 1:22: “Bet esiet Vārda darītāji, un ne tikai klausītāji, paši sevi maldinādami.”** Kur tu esi aizgājis par tālu? Kur tu esi

“iegrābies” svešā amatā, svešā jomā vai svešā atbildībā? Vai tu nodarbojies *vienīgi* ar lietām, kas atbilst tavai personīgajai gatavības pakāpei? Cik sakāvju, rūpju, posta un ciešanu mums aiztaupītos, ja mēs jau atrastos tikai mūsu personīgajās robežās!

Un tā nakamajā nodaļā pievērsīsimies **laulības savienības likumsakarībām** – un tas viss tikai ar mērķi - sagatavoties un kļūt derīgiem garīgajam karadienestam!

Laulības savienības likumsakarības

Mt 19:4-6: “Bet viņš atbildēja un sacīja: “Vai neesat lasījuši, ka Radītājs iesācumā tos radījis kā vīru un sievu, un sacīja: “Tādēļ cilvēks atstās tēvu un māti un pieķersies pie savas sievas; un šie divi būs viena miesa? Tātad viņi nav vairs divi, bet viena miesa; ko nu Dievs savienojis, to cilvēkam nebūs šķirt.”

Ef 5:21-25: “Un esiet paklausīgi cits citam Kristus bijībā. Sievas, esiet paklausīgas saviem vīriem *kā tam Kungam*. Jo vīrs ir sievas galva tāpat, kā Kristus ir draudzes galva, būdams savas miesas Pestītājs. Bet kā draudze ir paklausīga Kristum, tāpat arī sievas saviem vīriem visās lietās. Vīri, mīliet savas sievas, tāpat kā Kristus ir mīlējis savu draudzi, pats nododamies viņas labā...”

Iespējams, ka ar šo vēsti es pieskaros kādam atmatas gabalam mūsu dzīvē. Augšminētie teksti mums noteikti nav jauni, jo tie taču zināmā mērā pieder pie kristīgo kāzu standarta tekstiem. Taču viss ir pilnīgi atkarīgs no perspektīvas, kādā mēs skatāmies uz šiem izteicieniem. Jau uzreiz iepriekš es jums pasaku, ka šie un šiem līdzīgi Rakstu teksti sniedz mums ieskatu neredzamās Radības realitātēs, un tie nav tikai tādi labi padomi, svaidīta gara uzskati vai “kristīgie baušļi”. *Īsi: tas, kas precas, nodod sevi radošai pārstrukturēšanai.*

Kopš tā brīža turpmāk viņš tiek nolikts zem jaunām un, līdz tam nepazītām, likumsakarībām un spēkiem.

Katra diskusija par **Mt 19** un **Ef 5**, tas ir – vai tie izteikumi būtu jāpieņem vai jāatmet – ir tikpat bezjēdzīga kā diskusijas par to, vai uguns karstums mums būtu pieņemams vai atmetams. Uguns ir un paliek karsta neatkarīgi no tā, vai mēs to pasludinām par derīgu vai lieku, par mūsdienīgu vai par vecmodīgu. Un tieši tāpat ir un vienmēr paliek tas, ka ar laulības noslēgšanu ir saistīts kāds radošs akts. Tajās neredzamajās Radības realitātēs mūsu diskusijas, uzskati, argumenti un subjektīvās sajūtas nemaina absolūti itin neko. Taču, par spīti tam, arvien pieaugošu labvēlību, cilvēce nododas pārdomām, vai visu nodaļu par “sievas pakļaušanos” labāk neizsvītrot un, bez lielas domāšanas, izdzēst no sabiedrības domāšanas. Cauri visiem laikmetiem tieši noteiktas sievas, augstākminēto izteikumu dēļ, ir jutušās diskriminētas un padarītas necienīgas. Pie tam arī arvien vairāk teologu šo “nodaļu” atrod par “novecojušu”, kā šodienai neatbilstošu kļuvušu un pārāk šauru. Turpretim, atkal citi atrod, ka noteikti nebūtu slikti, ja tiktu paturēta noteikta kārtība un hierarhija. Cilvēks uzvedas tā, it kā viņš varētu noteikt, vai tas šodien vēl ir derīgi un laikam atbilstoši – nēsāt galvu uz kakla. Mums visiem pavisam no jauna ir jāmacās paklanīties Dieva Vārda priekšā. Ja Raksti saka: **“...un divi kļūs par vienu miesu...”**, tad tas nav nekas cits kā Radītāja akts, kas īstenojas *pie mums* neredzamajā realitātē. Ar citiem vārdiem sakot – līdz ar laulības noslēgšanu vienmēr īstenojas pavisam reāla un praktiska pārmaiņa. “Viņš kļūst par viņa” un “viņa kļūst par viņš”. Caur šādu iekšējo kopā saslēgšanos laulāto dzīvē iesākas jaunas sa-

jūtas, reakcijas, spēki un kārtības. Spēkā stājas jaunas, līdz šim nepazītas likumsakarības – vai nu mēs ar tām esam vienisprātis vai nē. Tādēļ kopš laulības noslēgšanas dienas valda jaunas attiecības un vispirms jau – arī jaunas dispozīcijas. Grieķu valodā lietotais stiprais vārds “**piekerties savai sievai**” tiek izmantots arī, lai izteiktu “salīmēt kopā”, “salodēt”, “savienot par stipru un nesadalāmu vienību”. Tas, ka šī “cieši kopā salīmēšana” nevar attiekties uz mūsu redzamo miesu, visiem varētu būt skaidrs. Bet, kas ir pietiekami aptvēris, ka viņš ar savu laulāto partneri ir izveidojis ne tikai *teorētiski-juridisku*, bet gan *reāli organisku sakausējumu*? Kas patiešām ir kaut aptuveni aprēķinājis šādas savienošānās izdevumus un sekas? Pats Dievs apliecina, ka tikai nāve var atcelt šo radošo, neredzamo savienošanos:

1Kor 7:10 -11: “Bet laulātiem es pavēlu, tomēr ne es, bet tas Kungs: sievai nešķirties no vīra, bet ja tā tomēr ir atšķīrusies, tad tai palikt neprecētai, vai izlīgt ar savu vīru; un vīram neatstūmt (vāc. – neatlaist savu) sievu”;
Rm 7:3: “Tā tad: ja tā, vīram dzīvam esot, nodosies citam vīram, viņu sauks par laulības pārkāpēju; bet, ja vīrs ir miris, viņa ir brīva no likuma saistībām, un viņa, piederēdama citam vīram, nav vairs laulības pārkāpēja.”

Laulības šķiršana šajā neredzamajā realitātē nekādā veidā nevar ko izmainīt. Un tādēļ cilvēkam arī nav jāšķir tas, ko Dievs ir savienojis. Tādēļ notiek tā, ka šķīrušies cilvēki bieži visu dzīvi paliek kā, zināmā mērā, “puscilvēki”. Es savā dvēseļu aprūpes darbā atkal un atkal esmu piedzīvojis šo realitāti. Piemēram, kāds no jauna apprecējies vīrs, kas jau vairāk kā trīsdesmit gadus dzīvoja šķirti no savas pirmās

sievas, sāka atkal celt tai neslavu. Kamēr viņš savu otro sievu pastāvīgi “dievināja un augsti cienīja”, savu pirmo viņš nespēja vien attēlot pietiekami slikti. Bet, savas zaimojošās runas vidū, viņam pēkšņi izlauzās sāpju asaras, un viņš stostījās: “Un es taču tomēr nespēju viņu aizmirst!” Tā gan varētu būt bijusi viņa visgodīgākā atziņa, kas jelkad ir nākusi pār viņa lūpām. Ja Dievs ir savienojis divus cilvēkus, tad nevar pastāvēt kāds veids, kā to patiesi apiet, un tas tik ilgi, kamēr Dievs pats neuzņemas šo šķiršanu – un šo šķiršanu Viņš ir nodevis miesas nāves ziņā.

Varbūt tagad tu, kopā ar Jēzus mācekļiem, teiksi – **Mt 19:10: “Ja tas tā ir vīra un sievas starpā, tad nav labi precēties.”** Vismīlāk arī es klusētu par šo tēmu, un tā vietā labāk noturētu skaistu sprediķi par “Dieva toleranci” vai tamlīdzīgi. Bet, lielā pasaules posta dēļ, man tomēr ir jāizrunā šīs lietas tā, kā tās ir uzrakstītas. Neesi man ienaidnieks, ja tu neesi ar mani vienisprātis! Tikai patiesība var palīdzēt mums tikt tālāk. Tādēļ neej nekad pie zobārsta tik ilgi, kamēr tu vēl lūdz, lai viņš neatrastu zoba caurumu, bet attiecībā uz cilvēkiem – neiespējamo; lai mēs vienmēr atceramies, ka Dievam ir iespējamās visas lietas! – **Lk 18:27: “...Kas cilvēkiem nav iespējams, tas iespējams Dievam”.**

Laulības noslēgšana ir augsti svēta lieta. Te runa ir par daudz vairāk, nekā tikai par *savstarpējas uzticības pienākuma uzņemšanos, par dzīvokļa un mantas kopīpašumu, par brīvu pieeju otram dzimumam* vai tamlīdzīgi. Te vispirms runa ir par cilvēka nobriešanu un pilnveidošanos! Tā, līdz ar katru laulības savienību, rodas arī “kopīga miesa” ar tikai “vienu galvu”! Tādēļ tas ir Dievam visatbilstošākais instru-

mentārijs dievišķā mērķa sasniegšanai ar cilvēku! Tādējādi - abi nav “viena miesa ar divām galvām”, kā mana Omīte reiz mēdza jokot. Dievs pats saliek vīru un sievu kopā par vienu neredzamu, reālu un nešķīramu organismu. Pie tam šīs “miesas” kopā salikšana vienmēr notiek pēc viena un tā paša pamatparauga. Vīrs bez izņēmumiem kļūst par “*galvu*”, un sieva vienmēr tiek ielikta tikai par “*miesu*”. Šīs kopīgās miesas dzīvība un svētība tādēļ var izveidoties un attīstīties Dieva kārtībā **tikai šādā** salikumā. Vīrs var nonākt līdz pilnībai tikai tad, ja viņš domā, vada, atbild un izšķiras u.t.jpr.; un sieva nonāk līdz sava aicinājuma pilnam briedumam tikai tad, ja viņa dzīvo reālā atkarībā un nepārtraukti ir “pakārtots un vadīts orgāns”. Šeit nepastāv neviens vienīgs izņēmums, pat ne pagaidu, pārejošs vai avārijas stāvokļa izņēmums. Ir vienalga, cik bezcerīga varētu izskatīties situācija vai dzīves apstākļi: nekad kāja vai roka nevarēs ieņemt galvas vietu, vai galva ieņemt miesas vietu.

*Ar to, protams, netiek apgalvots, ka arī sieva nebūtu spējīga patstāvīgi tikt galā ar savu dzīvi, vadīt ģimeni un spēt izvadīt to caur pasaules dzīvi. Visos laikos ir bijuši pietiekami skaidri pierādījumi tam, ka tieši sievas ir tās, kas māk tikt galā ar zemišķo likteni. Mūsu tēma nemaz nav par šādiem jautājumiem. Šīs vēsts visi izteikumi ir mērķēti uz mūsu augstākā aicinājuma sasniegšanu. Debesu aicinājums ir un paliek galvenā ranga mērķis, kam tiek ziedota laulības savienība. Laulības savienības mērķis, tātad, ietver ne tikai labu pilsonisko izdzīvošanu! Runa taču ir par garīgo pilnveidošanos! Vīram vispirms ir jākļūst pilnīgam **vadītāja lomā**, un sievai jākļūst pilnīgai **atkarības lomā**.*

Laulības savienības **likumsakarības** [Ls] tādēļ arī pieder pie garīgās karošanas neatņemamiem pamatprincipiem! Visur, kur es tieku aicināts uz Vārda kalpošanu, pēc sludināšanas man ir problēmas un cīņas, kuras vispirms rodas no šo [Ls] neievērošanas. Vispirms cilvēki uzmanīgi un kāri uzņem Dieva Vārdu. Lielākoties viņi ir tiešām patiesi un ieinteresēti. Bet Vārds atkal noslāpst sarunu laikā pēc spriediņa tik daudzos klausītājos tādēļ, ka viņi - bieži nokausējošās scēnās – nepārtraukti sūdzas par saviem laulības partneriem. Gandrīz bez izņēmumiem šīs problemātikas fokusu veido sekojošās trīs realitātes:

1. Vīri nepārstāv savas sievas un ģimenes Kunga priekšā.

2. Sievas dominē pār saviem vīriem.

3. Laulības centrālais punkts nav Dieva kundzība.

Velns visapkārt ir panācis to, ka “vīri ir kļuvuši par sievām”, un “sievas ir kļuvušas par vīriem”. Kāds sagrozītājs un sajaucējs! Sievas prot labi valdīt, un vīri prot tām paklausīt uz vārda! Bet kas man regulāri liek lauzīt galvu, ir fakts, ka šajā jomā piedevām vēl valda tik liela neiespējamība pamācīt. Man ir vajadzējis jau izturēt simts argumentus, ar kuriem cilvēki gribēja attaisnot savu “nebībelisko nostāju”. Bet runa taču ir par daudz vairāk, nekā tikai par “bībeliski” vai “nebībeliski”; daudz drīzāk runa ir par “īstenība” vai “neīstenība”! Nekad taču nevar samainīt Dieva noteiktās “lomas”! Tas nav iespējams pat tad, ja aizbildinājums būtu “akūta nederība” (“atsacīšanās

funkcionēt”) un nefunkcionēšana. Galva tomēr paliek galva un miesa paliek miesa. Pie šīm Radības realitātēm, šajā īstenībā neko nemaina arī tūkstoš “atsacīšanās”. Mums, cilvēkiem, taču arī nav nekādas alternatīvas, ja mēs nemākam pareizi lietot savu galvu. Tad taču arī vēders vai kājas pēkšņi “neielec plaisā” glābt situāciju!

Ja mēs, cilvēki, gribam nokļūt savā radošajā aicinājumā, tad mēs nekādā gadījumā nedrīkstam savstarpēji iegrābties mums Dieva noliktajās pozīcijās, tā vietā mums ir jāiziet cauri savam attīstības un pārveidošanās procesam. Bet tas tiek veicināts un paātrināts vienīgi caur savstarpēju mūsu stāvokļu respektēšanu un godā turēšanu. Un tādēļ dzīve sastāv no tīriem iztīrīšanas un nobriedināšanas procesiem. Visur mūs gaida pārbaudījumi un “veicinošie traucēkļi”. Visu dzīvi runa ir tikai par “būt vai nebūt” Dieva valstībā, par “dzīvību vai nāvi”, par “aicinājuma izpildīšanu vai neizpildīšanu”. Daļai cilvēku, kā piemēram, Pāvilam ir dots sasniegt savu aicinājumu kā vientuļniekam, tas ir – neprecētam. Šādi cilvēki “trūkstošo partneri”, jo intensīvāk atrod draudzē, resp. – *miesas dzīvē*. Tur funkcionē tieši šīs pašas likumsakarības! Bet lielākajai daļai cilvēku Dievs ir nozīmējis kā draudzes organismu, tā arī laulības organismu, lai tie varētu sasniegt šo pilnīgumu. Mēs, laulātie cilvēki, zināmā mērā esam lielākā vajadzībā un vājāki, tādēļ laulība mums kalpo kā palīgapmācība. Katrs laulātais partneris ienes laulībā savu, attiecīgajā brīdī trūkstošo un neaizvietojamu, daļu. Un tādēļ katru no laulātajiem draugiem “pilnveido” viņa laulātais partneris (grieķ. – “pleroma”). **(Ef 1:23: “...draudzei, kas ir Viņa miesa, pilnība, kas visu visur piepilda.”)**

Šādu pilnveidošanu Dievs izlozē ikvienam. Dievs ir tas, kurš jebkurā gadījumā norīko mums laulāto partneri, un pat tad, ja mēs rīkojamies vai esam rīkojušies pilnīgi pašgribīgi! Kas to spēj aptvert, tas lai aptver: viens tiek atalgots, būdams pilnveidots caur smalku un uzticīgu palīgu, kamēr kādam citam, piemēram, “ķildīgai sievai” ir jākalpo viņam par pāraudzinātāju (uz labošanas) – **Sak 19:4: “Namu un mantu manto no vecākiem, bet sapratīgu sievu no tā KUNGA”**; **Sak 22:14: “Netiklu (vāc. – svešu) sieviešu mute ir dziļa bedre, ko tas KUNGS ienīst, tas iekrīt tajā”**; **Sak 7:26: “Tad es atradu kaut ko, kas ir rūgtāks nekā nāve, un proti, sievieti, kas līdzīga ķeramam tīklam, kuras sirds ir cilpas un kuras rokas ir važas. Tas, uz kuru Dievam ir labs prāts, izglābsies no viņas, - tomēr, kas grēko, tiks viņas sagūstīts.”** Mūsu pilnveidošanas vajadzībām Dievs izmanto abus - gan svētību, gan lāstu; abus - gan dzīvību, gan nāvi! Esi drošs – vienalga, kāda ir bijusi tava iepriekšējā dzīve, un vienalga, kurā laika punktā tu vēlies precēties – Dievam tavai svētībai un pilnveidošanai jau ir sagatavots tev atbilstošs partneris! Tādēļ neviens cilvēks nevar teikt, ka viņš esot noprecējies “nepareizo” tikai tādēļ, ka viņam ar to ir grūti. Ja tev ir smagi, tad tev tas “smagums” ir vajadzīgs. Tā viens tiks pilnveidots caur to, ka viņa partneris brīnišķīgā veidā ir viņam paraugs un palīdzība, padoms un atbalsts, bet otrs caur to, ka viņam partneris grib izskatīties kā mūžīgais traucēklis. Viens tiks pilnveidots, uzšūpojoties ar savu partneri gaišos augstumos un lec pār pakalniem, bet cits caur to, ka viņa partneris, piemēram, kļūst smagi slim vai pat mirst u.tt., Dievs var mūs pilnveidot gan uz atvieglojošiem ceļiem,

gan arī uz apgrūtinātiem. Kā mums ir vajadzīgs, tā mēs arī saņemam: bet, ja mēs savu smago ceļu neuzņemamies, tad ar to mēs apdraudam savu augstāko aicinājumu. Pastāv dažādas godības un pakāpes, kuras var sasniegt.

Iepriekšējam salīdzinājumam mums ir jāparāda tikai divi ekstrēmi. Ja mūsu partneris ir “cietais rieksts”, tad mums tas nav ideālais gadījums, tas varētu būt skaidrs kā uz delnas. Arī trūkums, nabadzība varētu nebūt pēdējais laulībā. Bet, kur šāds trūkums parādās, tur ir dubulti svarīgi *atzīt*, ka abi ir kļuvuši par “vienu miesu”. *Katrai laulībai Dievs ir radījis ceļu uz pilnīgu harmoniju*. Tikai šī harmonija, atkarībā no personīgā stāvokļa, maksā sev atbilstošu cenu. Tādēļ vairs nekad nesūdzies par savu partneri – sāc palauties! Pie tam atzīsti, ka tieši viņš ir tava lielā iespēja, šādā veidā ātrāk tikt savienotam ar Dievu un pamatīgāk tikt pazemotam! Bez viņa, tava cietā sirds, iespējams, nekad netiktu salauzta - tava smagā griba nekad netiktu nostiprināta, tava ticība nekad netiktu stiprināta, tavs lepnums nekad netiktu atklāts, tava mīlestība nekad netiktu pamodināta u.t.t. Mums tomēr nekad nav jāaizmirst, ka mūsu partneris ir saistīts un sakausēts ar mūsu dzīvi. Tādēļ arī grieķu valodā nav teikts, ka vīriem sievas būtu jāmīl “līdzīgi kā” sava miesa, bet gan – tieši *kā pati sava miesa*. Ja mēs lādam savu partneri, tad mēs lādam paši sevi, ja mēs viņam sitam, tad mēs sitam paši sev, ja mēs viņu “nogriežam nost”, tad mēs esam atbrīvojušies no mūsu visideālākā pilnveidošanās instrumenta. Viņš ir mana (partneris), un es esmu viņa pilnveidošanās!

Vissvarīgākais, kas ar šo vārdu ir jāpasaka, tas ir - apzināta un praktiska mūsu laulības stāvokļa pieņemšana. Patiesa pilnveidošanās var notikt tikai tad, ja vīrs patiesi ieņem *galvas lomu*, un tāpat sieva ieņem *ķermeņa lomu*. Kur tāda pakārtošanās tiek apieta, tad paredzētās svētības vietā ienāk dubults lāsts. Tad nepilda **1.** ne tikai savu paša daļu, bet **2.** norauj lejā arī partnera daļu. Ja svētību nelieto Dieva kārtībā, tā pārvēršas par lāstu!

Ja Raksti atklāj, ka sieva ***vienmēr ieņem ķermeņa stāvokli***, tad ar to nekādā gadījumā netiek teikts, ka vīram tagad ir tikai jākomandē, un sieva viena pati nes visu smagumu, un viņai verdziski ir jāizpilda viss. Galva un miesa vienmēr visas nastas nes kopīgi, tikai viņu funkcijas ir atšķirīgas. *Šie stāvokļi ir jāaptver **garīgi** un no tā ir jāatvasina praktiska mācība (lekcijas)*. Kamēr kā vīrs, tā sieva nestāv savās pozīcijās, nevar plūst patiesa svētība. “Kļūšanas par vienu miesu” dzīvība, enerģijas un pilnvaras var atklāties tikai pēc tam, kad praktiski ir ieņemtas Dieva norīkotās pozīcijas. Tam nolūkam Dievs mums piedāvā savu palīdzību. Viņš tagad dod mums gaismu, lai mēs atpazītu, ko konkrēti tas mums nozīmē ikdienā.

Vīrs – galva, sieva – ķermenis.

Tāpat kā mēs, cilvēki, savu ķermeni varam vadīt tikai ar galvu, tāpat laulībā vadība *visā ir jāuzņemas* vīram. Tas, dabiski, nenozīmē, ka miesai nekas nav jādara līdzī. Ja mēs pavisam precīzi gribam zināt, kā pēc Radības likumiem funkcionē laulības lomas, tad mums visā ir jājautā: kā tas

funkcionē manā cilvēciskajā ķermenī? Te mums tas tēlaini tiek atklāts. Vispirms šis salīdzinājums jau mums palīdzēs tikt vaļā no tās dēmoniskās galvas-miesas apspēlēšanas. Tikpat maz, kā mēs varam izspēlēt savu galvu pret savām rokām, tikpat maz var izspēlēt vīra stāvokli pret sievas stāvokli ģimenē. Te nav nekādas diskriminēšanas un nekādas priekšrokas došanas kādam. Visa ir tikai *viena miesa*, tikai *viena dzīvība* – tikai – ar atšķirīgām funkcijām un dotumiem. Īsta galva vienmēr tieksies tikai pēc tā, kas ir vislabākais arī tās miesai. Vienīgi vīram ir dots vest visu ķermeni uz to, kas ir vislabākais visam.

Savukārt sieva ieņem ķermeņa stāvokli. Un ķermenis ir vienmēr te - tikai priekš savas galvas. Tas pastāvīgi ir vērst uz “norādījumu un impulsu saņemšanu”. Taču ķermenis, lai gan arī tas uzrāda daudzas vajadzības, nekad nedrīkst būt stiprāks par savu galvu. Vienmēr, kad “ķermenis dominē pār galvu”, mēs “terapeitiskajā valodā” runājam par “kārtības- vai -atkarības veida izturēšanos”. Un tieši tāpat notiek arī neredzamajā realitātē, ja sieva ir stiprāka par vīru. Ķermenim gan ir jāuzrāda, ka tam, piemēram, trūkst barības, bet galvai ir jānosaka saprātīga barība. Ēšanas laiks, mērs un veids ir tikai galvas uzdevums. Tā galvenā atbildība vienmēr gulstas uz vīru. Beigās vājšais punkts ir viņš, ja sieva nepārtraukti dominē! Ja mēs, cilvēki, kaut ko vēlamies un mēs esam izsalkuši, un tad mēs “bez galvas” ļaujam sevi vadīt šīm vēlmēm, tad mēs taču par šādu nesamērīgumu nevaram vainu uzvelt vienkārši saviem vēderiem! Tas ir iemesls, kādēļ mēs savā rehabilitācijas darbā dziedinām nevis “vēderus”, bet gan cilvēku “galvas”. Kur galva savas funkci-

jas neuzņemas visā un konsekventi, tur ķermenis sāk dominēt.

Tādēļ jauna laulība līdzinās jaundzimušam cilvēkbērnam. Ķermenis (sieva) reagē uzreiz no pirmās minūtes. Mazuļa ķermenis ir ļoti jūtīgs, tas uzrāda ikvienu vajadzību un kustas nekontrolēti. Kamēr jaundzimušā cilvēka ķermenis ir ļoti aktīvs - tikmēr galvai (vīram) tādām vēl ir jāklūst - viņam ir jānogatavojas, jāattīstās. Tādēļ vecāku pastāvīgs uzdevums ir šī jaundzimušā “galvai” palīdzēt iegūt pārsvaru pār savu ķermeni. Ja vecākiem tas neizdodas, tad mēs zinām, kādas tam ir sekas. Un tādas pašas ir Svētā Gara pūles – ievest vīru viņa funkcijās tā, lai viņš, saskaņā ar Dieva prātu, pārstāvētu savu sievu un visu savu māju. Ja viņam tas neizdodas, rodas liels posts. Tikai galvai ir dots vadīt “prātīgi pēc Dieva gribas”. Ķermenis var signalizēt par tūkstoti, lai vai cik attaisnotām uztverēm, vēlmēm, vajadzībām un rūpēm, un tomēr ikkatra vēlme ir jāpārbauda galvai, un tai ir jādod sava “piekrišana” vai noraidījums”.

Mēs, vīri, izdarām lielu grēku, ja mēs nesākam aiz īstas mīlestības vadīt savas sievas un ģimenes! Un sievas izdara tikpat lielu grēku, ja tās ignorē vīrus vai apstrādā un manipulē tos tik ilgi, kamēr tie padodas. Viņa *ir ķermenis* un nevis galva! No tā izriet, ka sievai ir jābūt kā “spogulim” vai “oscilogrāfam”, caur ko viņas vīrs var atpazīt un novērtēt savas rīcības sekas, bet nevis “brīdinājuma rakstam” vai “likumu tāfelei”, kas nepārtraukti skandina trauksmi jau priekšlaicīgi. Ķermenis, kas ir atdalīts no galvas, tikai ļoti ierobežoti var brīdināt iepriekš. Tas brīdina mūs, augstākais,

kad tas jau ir nokļuvis uz purvaina pamata, kad ir nonācis karstuma vai aukstuma tuvumā vai tad, kad jau ūdens skalojas apkārt. Bet lielāko daļu iepriekšējo brīdinājumu mēs saņemam caur galvu (smaržas, garšas, dzirdes un redzes orgāni). Bet sieva nav notiesāta uz pasivitāti, viņa nav nekāda “lelle”. Cilvēka ķermenis tā parāda galvai, galvenokārt netieši, viņa rīcības sekas. Sieva (ķermenis) nekad nepamāca vīru ar priekšlaicīgiem argumentiem, ar patvaļīgiem lēmumiem, priekšrakstiem vai ar pretī runāšanu u.tml. Ja es tēlaini skaidroju šīs kopsakarības, tad runa ir par principiālās pamat-uzvedības parādīšanu, un nevis par sastinguša likuma ieviešanu līdz simtajam un tūkstošajam punktam. Noteikti, cilvēki atkal un atkal saprot nepareizi šādas garīgas tēlainās runas. Ir skaidrs, ka sieva nestāvēs blakus klusējot, ja viņas “galva” taisās izdarīt kādu grēku, nodarīt kaut ko sev vai nav ievērojis kāda lēmuma svarīgu sastāvdaļu. Te runa ir par pakārtošanos pamatnostājā visās daudzajās ikdienas lietās. Skatoties uz šo, viņa nediskutē, nepamāca un nemanipulē, ja viņa patiesi ir ieņēmusi savu stāvokli. Tas, kas vīru ved uz briedumu un gatavību, vienmēr ir aktuālā dzīve un viņa *rīcības sekas*. Visi citi mūsu locekļi nevar aprēķināt, nevar plānot, nevar apsvērt vai novērot, nespēj salīdzināt un prātīgi izvērtēt. Tie ir radīti kalpošanai, tie nevar arī kaut ko novērst, sūdzēties un “simulēt”. Taču, pēc tam tie liek mums apzināties mūsu rīcības sekas: piemēram, caur novājināšanos, slimību, salšanu, izsalkumu, slāpēm, pulsu, prieku, nomākumu, labsajūtu u.c. Mana sieva visā maigumā vienmēr dara mani uzmanīgu uz manas rīcības augļiem.

Kad mans priecīgo bērnu pulks man apkārt daudzās, tad vienmēr kāds no tiem arī klie dz. Mums, vecākiem, lielākoties

tā ir zīme, ka mazās “galviņas” atkal ir saņēmušas no saviem “locekļiem” kādu lekciju. Bet vēl nekad nav gadījies, ka kādu no maniem bērniem, savlaicīgi, būtu paspējusi brīdināt viņa kāja, roka vai kas cits, pirms viņš, piemēram, ir klupis pār kādu priekšmetu. Ķermenis viņu gan pamāca, bet vienmēr tikai pēc notikušā. Tādēļ ķermenis ir vairāk “spogulis” kā “brīdinājuma tāfele”. Tu vari simts reizes apdauzīt savus kāju pirkstus, un arī pie simtās reizes pēdas tev nedos savlaicīgi brīdinājumu. Tā galva caur sava ķermeņa signāliem nogatavojas. Ķermenis signalizē nepārtraukti. Tas reaģē uz visu un visiem – vai ar sāpēm, ar prieku, ar izsmēlumu vai izsalkumu, ar slāpēm vai pulsa ritma izmaiņām, dažreiz pat ar kādu pumpu u.t.t.

Kas mums tagad jāsaka? “Ak vai, nabaga sieva, tu viena vienmēr esi ciešanu nesēja! Tavs vīrs ievāra zupu, un tu vari tad atkal to izstrēbt!” Nē, noteikti tas nē. Galva un ķermenis taču ir nešķirami viens. Visas mūsu rīcības sekas, vai tās būtu sāpes vai prieks, tiek sajustas taču galvā! Tādēļ arī laulība vienmēr ir arī likteņa- un -ciešanu kopība. Prieks un ciešanas izdalās vienmērīgi, un ir pilnīgi vienalga, kura daļa tās izsauc. *Tādēļ neviens cits nevar precētu sievu vest uz tās pilnību, kā tikai viņas vīrs kā galva – un neviens cits nevar darīt precētu vīru pilnīgu viņa galvas misijā, kā tikai viņa sieva.*

Praktiski ierosinājumi precētiem ļaudīm

Mīļie precētie vīri, parunājiet ar savām sievām reiz pavisam atklāti par šīm realitātēm! **Mums** taču visā ir jāspēr pirmais

solis! *Mums* ir jāpazemojas un jāpasludina sava izšķiršanās par “galvas” lomas uzņemšanos. *Mums* vispirms, *visā mīlestībā*, vajadzētu lūgt mūsu sievām pacietību un sapratni un tad tūlīt uzsākt “galvas” funkciju pildīšanu. Ar jautājumiem par praktisko īstenošanu mēs varētu nemeklēt pārāk tālu. Pavisam parastā ikdienā mums ir jāuzņemas mūsu atbildība un mūsu pienākumi.

Vislabāk kā pirmo ir uzsākt sabrukušā ģimenes altāra atkaluzcelšanu, un no jauna pienest Dievam Viņam pienākošos kopības upuri. Mēs atkal ieņemam mūsu galvenā priesteru stāvokli un regulāri ģimenes lokā izdalām Dieva Vārda maizi. Mēs vadām sievu un bērnus patiesā lūgšanā, un ar to ik dienas pienesam Dievam smaržīgo kvēpināmo upuri. Visā lēnprātībā mēs atkal uzceļam ģimenes mieru, atklāti runājot par savstarpējām vajadzībām un tās apmierinot garīgi. Kā mājas priesteriem, mūsu pienākums ir rūpēties par nepārtrauktu staigāšanu gaismā. Nekāds nemiers nedrīkst pazudināt ģimenes vienotību un kopību. Ikvienu nevienprātība ir jānoslāpē vēl dziļi. Šajā vietā tikai nesaki, ka šeit es ceļu mērogus par augstu! Es tev saku: tieši šie ir tikai vismazākie sākumi, kurus Kungs vēlas redzēt izpildītus jebkādos apstākļos! Tā mēs staigājam jau gadiem ilgi, pat visā rehabilitācijas darbā! Pat tur starp, no visdažādākajiem apstākļiem nākušajiem dalībniekiem, nebija nekāda izņēmuma! Vai narkomāns, psihiski slimais, alkoholiķis vai bijušais kriminālais – visi pielāgojās šiem mērogiem. Pie mums mājās jau gadiem ilgi nav neviena ļauna vārda! Tikko mēs konsekventi ieņemam savu stāvokli kā mājas tēvs un mājas priesteris, Dievs sāk atkal – atjaunot (harmoniju), un – bez izņēmumiem!

Mums ir jāmīl savas sievas tā, kā Kristus mīl draudzi: tāpat kā Viņš, rūpējoties par tās ārējo parādīšanos – **Ef 5:27: “Sev savu draudzi sagatavodams cienīgu, bez traipa, bez krunkas vai cita tamlīdzīga trūkuma, lai tā būtu svēta un bez vainas.”** Vai tev nerūp, kā staigā tava sieva? Vai tev ir vienalga, vai viņa staigā kā izdekorēta eglīte vai kā tukša modes lelle? Vai tu klusēdams jau esi pieradis, ka viņa ar saviem nekoptajiem matiem, ar savu pļāpīgumu vai prasto būtību sevi pasniedz kā nevīža? Ja tev tas ir vienaldzīgi, tad arī tu pats esi nevīža. Reiz Dievs tevi par to sauks pie atbildības. Kāds tagad iebildīs, ka šī vieta no Efesiešiem runā par iekšējo skaistumu un svētumu un, ka ārējais nemaz neesot tik svarīgs. Un es tev apliecinu, ka mani lielākie šķēršļi tam, lai es kļūtu par kristieti, savā laikā bija paši kristieši. Un - vai ārējais ir tik svarīgs! Priekš manis “būt par kristieti” un “nevīžīgu, nekoptu būtni” spiestā kārtā bija savstarpēji apmaināmi jēdzieni. Kur vien kristiešus satika, vienmēr oda pēc sviedriem un zandalēm. Kad tie stāvēja uz ielas un dziedāja, taukainas matu šķipsnas nokārās tiem uz sejām un resnās miesas bija iegērbtas lupatainās drēbēs. Slaidis cilvēks var viegli noslēpt negausību, bet resns to nekā nevar! Netīrs cilvēks var atnākt vissmalkākajā uzvalkā, bet nemūžam tīrs cilvēks – nevīžīgā. To taču zina katrs bērns! Miesīgais velns var izlikties par gaismas eņģeli. Var gan būt, ka aiz šķietami gaiša izskata cilvēka, faktiski un patiesībā slēpjas viens tumsonis, bet nekad “tumša” izskata cilvēkā – gaismas cilvēks! Tādēļ ir teikts **Rm 2:24: “Jūsu dēļ Dieva Vārds tiek zaimots pagānu starpā!”** Bez kādām diskusijām – mūsu, vīru pienākums, ir uzraudzīt arī mūsu sievu un bērnu ārējo izskatu, un proti – Dieva un cilvēku

priekšā. Dzīvojiet atturīgi un mēreni visā un pieraugiet, lai arī jūsu sievas ne ar pārāk lielu, ne pārāk mazu svaru, parādītos glītā, tikumīgā kautrībā.

Tālāk mums, vīriem, uzreiz ir pašiem atkal jāsadala arī **finanses**, ja mēs tās būtu vienkārši atstājuši likteņa (saki – sievas) varā. Tas ir taču tikai slinkums, bēgšana no atbildības vai sodāma vienaldzība, ja mēs par to visu nerūpējamies! Arī mūsu **brīvās dienas** vairs nav tā vienkārši jāatstāj likteņa ziņā, bet savlaicīgi ir jāpārdomā, kā mēs tās varētu izveidot - jēgpilni un ar bagātu svētību. Vai mēs rūpējamies par savu bērnu talantiem? Vai mēs veicinām viņu garīgās un dabiskās dotības, vai vienkārši visu atstājam likteņa ziņā? **Arī atvaļinājumu** un **izbraukumus** plānojam mēs paši un šīs nastas vairs neuzkraujam vienkārši mūsu sievām. Bez uzaicinājuma mēs aplūkojam mūsu sievu **garderobes** un **apavus** un, vēl pirms viņām mums par to ir jālūdz, mēs viņām piedāvājam jaunu kleitu, jaunas kurpes vai jauku somu utt. Dieva priekšā mums ir atbildība arī par to, lai nenotiktu nekāda izšķērdība. Ir sievas, kas pastāvīgi pērk sev jaunas kleitas un kurpes, rotas lietas u.tml. Katra veida mantkārtība ir jālikvidē kā elkdievība. Par to esam atbildīgi mēs, vīri. Arī **bērnus** mēs regulāri apskatām un novērtējam, vai viņi ir apgādāti ar visu nepieciešamo utt. Un lūdzot, mīlot un pastāvīgi lūdzot gudrību, ķerieties pie “ko-rektūras”. Ticībā un pozitīvi ieejiet savā stāvoklī, tad Dievs jūs svētīs!

Mīļās precētās sievas, es zinu, ka, līdz ar augšējām rindām, vispirms jau pie jums, uzpeld daudzi steidzami jautājumi un problēmas (īpaši tad, ja jūsu vīri ir neticīgi vai neieinteresēti un dusmīgi par šīm realitātēm). Lūdzu, tā vai tā, vispirms

uzņemiet šos pamatprincipus labprātīgi savās sirdīs, un tad paklausīgi ieņemiet savu pozīciju!

Vispirms gan ir jāatzīst, ka šajā stāvoklī ieiet tikai tās sievas, kas to dara kā *aicinājumu*, to dara “**kā Kungam**”. Laulība ir aicinājums “kā tam Kungam”, tas nozīmē – **Ef 5:22+24: “Sievas, esiet paklausīgas saviem vīriem kā tam Kungam - visā** (vāc. – *visā* pakļauties vīriem **kā Kungam**)” Sāciet izprasīt Kunga priekšā savu daļu no tā, ko īstenot praktiski! Jēzus ir ne tikai patiesība, bet arī *ceļš* un *dzīvība*! Pavisam noteikti tas funkcionēs, un uz visiem ticošiem jautājumiem būs *dzīvību dodošs* ceļš. Ir vajadzīgs laiks, lai šīs lietas detalizēti izpētītu un pielietotu. Parunājiēt reiz ar saviem vīriem par jūsu gatavību šai “miesas kalpošanai” un sāciet pilnīgi un galīgi būt tikai priekš saviem vīriem (**kā Kungam!**). Neplānojiēt un nemanipulējiēt vairs pēc savas režijas, bet, kā miesa, esiet nepārtraukti atkarīgas, gaidot un esot atvērtām galvas (vīra) impulsiem! Tāpat pavisam ikdienišķās lietās uzsāciet to! Jūsu vīriem ir jāiepazīst jūsu uzvedības sekas. Kas precoties ir domājis tikai par sevi un savu personīgo vēlmju apmierināšanu, tam tagad būs daudz jāpārdomā. Laulība nav nekāda privātā lieta! Tā ir gatavība savu dzīvi - dzīvā organismā dalīt ar klātpiekomandētu cilvēku - **kā ar Kungu** - lai tā sasniegtu savu aicinājumu un pilnveidojumu.

Kas to saprot un mērķtiecīgi izdzīvo, tas laulībā atradīs garīgo bagātību un tikšanos ar Dievu un neizdibināmu pilnību. Kā vīrs, tā sieva iespiedīsies neapjaustās godībās. Nekad nemeklējiēt tās dzīves formas, kādas jums bija vientuļnieka eksistences laikā. Cik daudzi šodien cīnās ar

mājas pienākumiem, un sevišķi ar atbildīgu bērnu audzināšanu. Viņi grib strādāt tikai daļu no darba laika un pelnīt naudu, bet bērnus tie atstāj dienas aprūpes iestādē utt. Tam jūs varat pievienot pamatojumus, cik vien jūs gribat, bet bērniem pienākas pašu mātes apkopšana un aprūpēšana – izņemot vienīgi, ja viņa to nespēj, būdama slima.

Kaut atkal visi kristīgie - laulātie cilvēki būtu gatavi radīt bērnus Kungam un tos uzaudzināt kā svēto pulku – zudušajai pasaulei par liecību un par glābšanu! Kas gan vēl lai nobremzētu to postu, ja mums vairs nebūtu bērnu un mēs visu darītu pakaļ pasaulei? Bet tādēļ, ka daudzi kristīgie laulātie pāri visā īsteno tikai savas personīgās intereses, tad arī viņu bērni ir mazi velni. Arī par to Dievs sauks pie atbildības. Ir cilvēki, kas savus neaudzinātos bērnus dresē tīri ārēji kā zaldātus, un tā liekuļo šķietamu svētumu. Neaudzināto mežoņu orda, katrā ziņā, ir neapgāzams pierādījums par nesvētiem vecākiem. Cilvēki, uzlūkojot šādu kristiešu bērnus, ar vienu skatienu atpazīs, ka viņu vecāki ir tikai plāpātāji un liekuļi.

Summējot ir jākonstatē: vai nu mēs savā laulības un ģimenes dzīvē dzīvojam saskaņā ar visiem minētajiem Dievišķajiem principiem, mīlestības pilnā ticībā un atbilstoši aicinājumam, vai arī mēs drīzāk sekmējam pazušā, nekā dodam labumu pasaules glābšanai.

Precētie starp mums agrāk vai vēlāk atzīs, ka savstarpēja ieiešana Dieva noliktajās pozīcijās ir tiem absolūti visnepieciešamākais no visiem garīgā kara vešanas pamatiem.

Likumsakarība par sēšanu un upurēšanu

Padziļinājums tēmai par [Ls]:

Garīgās likumsakarības = [Ls] ir fundamentāli un svarīgi pamati Dieva valstības atziņā. Šo likumsakarību intensīva ievērošana un uzticīga sekošana tiem nav jāsajauc ar bauslīgumu, t.i. – pieķeršanos likuma burtam, vai ar stūrgalvīgu ortodoksiju. Visās Dieva valstības un nama likumsakarībās runa ir tikai par *neizbēgamām* garīgajām Radības realitātēm. Ja mēs savai kājai liedzam jebkuru soli uz bezdibeņa pusi un mūsu rokai jebkuru ieķeršanu ugunī, tad mūsu konsekvantajai rīcībai nav nekā kopēja ar šaursirdīgu bauslīgumu. Tādas “stūrgalvības” nav ne filozofijas, ne teoloģijas, ne kaut kādu cilvēktiesību jautājums, tās ir tikai veselā saprāta jautājums un - pazemīgas pakļaušanās mūžīgajām Radības kārtībām - jautājums. Tādēļ mums, kristiešiem, nekas nevar būt bīstamāks, kā mūsu ļoti patiesa pastāvēšana nepareizos priekšstatos un mūsu labi domātais dedzīgums nesapratnē. Dieva valstības pamatprincipu, tas ir – [Ls], pazīšana tādēļ ir būtiski noteicošākā un izšķirošākā visā tajā, ko mēs dzīves laikā darām “Dievam”. Raksti visā pārliecinātībā mums atklāj, ka Dieva valstībā uzreiz ir iespējams ar pūlēm uzbūvēt veselu māju, no kuras pēdīgi nav nekāda labuma – **Mt 7:21-27: “Ne ikkatrs, kas uz mani saka: “Kungs! Kungs!”, ieies Debesu valstībā. Bet tas, kas dara mana debesu**

Tēva prātu. Daudzi uz mani sacīs tanī dienā: Kungs! Kungs! Vai mēs tavā vārdā neesam nākošas lietas sludinājuši, vai mēs tavā vārdā neesam velnus izdzinuši, vai mēs tavā vārdā neesam daudz brīnumu darījuši? Un tad es tiem apliecināšu: es jūs nekad neesamu pazinis; eita nost no manis, jūs ļauna darītāji. Tāpēc ikviens, kas šos manus vārdus dzird un dara, pielīdzināms gudram vīram, kas savu namu cēlis uz klints. Kad stiprs lietus lija un straumes nāca un vēji pūta, un gāzās šim namam virsū, tas tomēr nesabruka; jo tas bija celts uz klints. Un ikviens, kas šos manus vārdus dzird un nedara, pielīdzināms ģeķim, kas savu namu cēlis uz smiltīm. Kad stiprs lietus lija un straumes nāca un vēji pūta un gāzās namam virsū, tad tas sabruka; un posts bija liels.” Un tam klāt maza ilustrācija: es, piemēram, priekšroku dodu eksotiskiem augiem. Mana tieksme pēc tiem jau vairākkārt ir mani pamudinājusi audzēt šāda veida augus. Bet, sev par kaunu, man ir jāatzīst, ka visi stādiņi, neskatoties uz manām patiesām mīlestības pilnām rūpēm, īsā laikā atkal nonīka. Kādēļ tā? Labi domādams, bet neziņā, es vienus laistīju par daudz, citus par maz; vieniem es devu par maz siltuma, citiem par maz gaismas. Es gan mīlēju šos manus mazos audzēkņus, un man bija liels prieks par manu “coffea arabica”. Es to kopu un loloju, es pat pulēju tās lapas! Taču pat manas mīlestības vispilnākās simpātijas nespēja ne atcelt, ne aizvietot dabas likumus, kurus es neievēroju. Es domāju no sirds patiesi un labi par tiem; un tomēr galu galā uz mani stīvi noraudzījās vien sauss bezlapu “skelets”. Un tikai tad, kad augs bija miris, es uzzināju, ka manā birojā tam bija daudz par maz siltuma un gaismas. Tādēļ nav nekā bīstamāka, kā patiesi domāti maldī un neatlaidīga cenšanās

nesapratnē. Ja ugunīgas centības un patiesas mīlestības uz Kungu **vien** pietiktu, tad Jēzum nebūtu vajadzējis draudzei dot nekādus skolotājus, apustuļus utt. – **Ef 4:11: “Viņš arī devis citus par apustuļiem, citus par praviešiem, citus par evaņģēlistiem, citus par ganiem un mācītājiem, lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam... kamēr visi sasniegsim vīra briedumu...”** Tādēļ nekad nepagursim uzmanīgi mācoties un liekot pamatus! Neredzamo likumsakarību zināšanas iedod pamatus visvairāk paliekošajām studijām vispār, bez kurām mēs nevaram uzvarēt karā un nekādi nevaram veicināt patieso Dieva valstību kaut kādā paliekošā veidā.

Sēšanas un pļaušanas [Ls]

Gal 6:7-8: “Nepievilieties, Dievs neļaujas apsmieties! Jo, ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus. Proti, kas sēj savā miesā, tas pļaus no miesas pazušanu, bet kas sēj garā, tas pļaus no gara mūžīgo dzīvi.”

1Kor 1:42-44: “Tāpat būs arī ar mirušo augšāmcelšanos. Sēts top iznīcībā un uzmodināts (pļauts jeb ievākta raža) neiznīcībā. Sēts top negodā, un uzmodināts (pļauts) godībā; sēts top nespēkā, uzmodināts (pļauts) spēkā. Sēta top dabīga miesa, uzmodināta (pļauta) garīga miesa. Kā ir dabīga miesa, tā ir arī garīga miesa.”

Viena no visfundamentālākajām likumsakarībām vispār ir likums par *sēšanu un pļaušanu*. Neviena dzīves joma nav izņēmums attiecībā pret šo [Ls]. Kā dabiskajā, tā arī

garīgajā eksistencē mēs nepārtraukti tiekam ar to konfrontēti, taču:

“Bez čakla darba nekādas cenas”!

Likums par sēšanu un pļaušanu satur daudz vairāk, nekā tikai to faktu, kā piem., - no ērkšķiem nevar lasīt vīnogas un no vīģeskoka olīvas.” Tas mums, piemēram, arī māca, ka ikvienai sējai ir sava īpašā cena. Jo dārgāka ir sēkla, jo sējējam būs dārgāks pļāvums. Viena ābolkoka novākšana viņam maksās daudz augstāku cenu, nekā, ja viņš gribēs noplūkt tikai vienu zemeni. Zemene nogatavojas pāris nedēļās, bet ābele tikai pēc gadiem nesīs savus pilnos augļus. Katrai sēklai ir sava cena. Vista par savas miesas augli vienmēr maksās mazāk, nekā kāds ērglis. Kad pērtiķu māte uzaudzina savs mazuļus lielus, tad beigās viņa būs maksājusi mazāku cenu, nekā, ja kāda cilvēku māte uzaudzina lielus savus bērnus. Jo vērtīgāks ir auglis, jo augstāka cena, un nekas šajā pasaulē nenotiek bez cenas! Ja kāds grib ievākt lielu ražu, tad viņam arī vajadzēs daudz strādāt un investēt.

Sak 20:4: “Rudens aukstuma dēļ slinkais negrib art; tāpēc pļaujamā laikā viņam būs diedelēt un nenieka nedabūt (vāc. – kad meklēs augli, tur nekā nebūs).” Zem visām šīm zemes debesīm nekas nav par brīvu. Nav nekāda progresā, nekādu panākumu un nekādu augļu bez atbilstoša, pirms tam nesta upura.

Arī garīgā karošana maksā savu cenu. Šis fakts var skart mūs smagi un būt mums neērts. Bet to nevar apiet. Mīļotie, mums ir jāuzmanās no lētas Evāņģēlija izpratnes. Mūsdien

labklājības laikmetā valda ļauni pretstati. Cilvēku pastāvīgi grib “visu par iespējami maz”, vai vēl labāk “visu par neko”. Taču tā tas nenotiek, un pat ne tad, ja mēs noteiktas Bībeles vietas, lai vai cik veikli, sagrozām. Saule uzleks arī pēc tam, kad mēs gaili būsīm ieslēguši!

Ir tiesa, ka Jēzus saviem mācekļiem ir teicis: **Mt 10:8: “Bez maksas (žēlastības dāvanas) jūs esat dabūjuši, bez maksas dodiet.”**, kad viņš izceļ, ka mēs par velti tiekam taisnoti – **Rm 3:24: “Bet Dievs savā žēlastībā tos taisno bez nopelna (vāc. – par velti), sagādādams tiem pestīšanu Jēzū Kristū”**. Šie abi “par velti” te nerunā par kaut kādu lētu “ņemšanu un došanu”, lai gan pēc burta tā varētu izklausīties. Jēzus mācekļiem vienkārši nebija nekāda naudas, ko dot par savām saņemtajām dāvanām, tādēļ tiem arī vajadzēja tās dot tālāk bez naudas. Bet neaizmirsīsim pie tam, ka mācekļiem ik dienas bija jāmaksā pilna “sekošanas cena”. Un tikai tādēļ tiem varēja tikt dots “par velti”. Arī mēs, kas caur žēlastību “par velti” tikām taisnoti, esam šo žēlastību saņēmuši tikai par savas dvēseles (dzīves atdošanas) cenu. **Mk 8:35: “Jo, kas savu dzīvību (dvēseli) grib glābt, tas to zaudēs; un, kas savu dzīvību (dvēseli) zaudē manis vai evaņģēlija dēļ, tas to izglābs.”** Žēlastības cena vienmēr ir mūsu pašdzīve! Dzīva māceklība pie tam maksā tēvu, māti, sievu un bērnus, brāļus un māsas, un turklāt ik dienas no jauna – mūsu dzīvību – **Lk 14:25-27: “Bet daudz ļaužu gāja viņam līdz, un apgriezdamies viņš tiem sacīja: “Ja kāds nāk pie manis un neienīst savu tēvu un māti, sievu un bērnus, brāļus un māsas un pat savu pašu dzīvību, tas nevar būt mans māceklis. Kas nenes savu krustu un neseko man, tas nevar būt mans māceklis.”** Pirmā reize,

kurā Svētajos Rakstos patiešām tiek runāts par saņemšanu un plaššanu *bez maksas*, ir **Atkl 21:6: “Un viņš man sacīja: “Ir noticis. Es esmu A un O, sākums un gals. Es došu izslāpušajam bez maksas no dzīvība ūdens avota.” Atkl 22:17: “Un gars un līgava saka: “Nāc!” un kas to dzird, lai saka: “Nāc!” Kam slāpst, lai nāk; kas grib, lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas.”** Tur jaunajā un atkal izveidotajā Radībā mums tiek piedāvāts dzīvības ūdens par velti. Tikai tur, pēc tam, kad būs samaksāta pilna cena par jauno pasauli, atkal būs kā toreiz Paradīzē, tad ņems bez maksāšanas un bez vajadzības vēlreiz upurēt.

Labi domāts, slikti izdevies

Mīlie brāļi un māsas, šiem vārdiem nav jārada uz jums spiediēns, nav jāatņem jums drosme vai jāizspiež no juma nodošanās. Man tikai ļoti ir pie sirds, jūs brīdināt no sekošanas lētas izpratnes. Es negribētu, kā Pēteris savu Meistaru, “mīlestībā” atturēt no pilnas cenas maksāšanas. Aiz katra lētā ceļa slēpjas ienaidnieks! **Mt 16:23: “Bet viņš atgriezdamies sacīja uz Pēteri: “Atkāpies no manis, sātan, tu man esi par apgrēcību. Jo tu nedomā, kas Dievam, bet kas cilvēkam patīk.”** Kad es reiz kādam vecākam brālim stāstīju par savām garīgajām cīņām, kuras man ir sevišķi jāizcīna pirms sprediķiem, tas pavisam “cool” domāja: *“Bet sprediķošana taču nav nekāda cīņa, tā taču ir Debesu dāvana, kuru mums dāvina Pestītājs!”*

Ja viņam ir taisnība, tad es, bez šaubām, jums šodien sprediķoju maldu mācību. Bet, ja es sekojošās Rakstu vietas izskaidroju pareizi, tad uz “koka ceļa” ir jābūt tam brālim.

Visa Debesu valstība rodas, attīstās un eksistē uz *upurēšanas* pamata, uz *sēšanas un pļaušanas* pamata. Šo [Ls] nav iespējams ne atcelt, ne apiet, līdz kamēr Debesu valstība ar savu varu un godību būs uzcelta un atkal atjaunota. Un rēķins pie tam ir vienkāršs: jo vairāk mēs gribam ieguldīt tās atjaunošanā, jo augstāka cena mums būs jāmaksā.

Kad Cebedeja dēli prasīja sev vietu pie Jēzus labās un kreisās rokas, Jēzus viņiem uzreiz atbildēja – **Mt 20:22: “Jūs nezināt, ko lūdzat. Vai jūs varat dzert to kausu, ko es dzeršu?”** Citiem vārdiem runājot: viss “īpašais” arī maksā īpašu cenu. To nevar nokārtot tikai ar vienu lētu lūgumu. Tādēļ, jo vairāk mēs sagaidām, jo pirms tam mums ir jāpievelk vairāk gatavības investēt un sēt. Vai, lai izteiktos mazliet pozitīvāk: jo vairāk mēs investējam un sējam, jo vairāk mēs pēc tam varam cerēt uz bagātu ražu. Sagaidām gan mēs visi daudz, tikai pirms tam vajadzīgā investēšana mums, diemžēl, padodas tik grūti. Tādēļ mēs daudzās lietās līdzināmies Hagaja laika cilvēkiem. Arī tie pastāvīgi meklēja daudz ko, un redzi, dabūja maz. Un, kad tie to atnesa mājās, tad tur to izputināja Kungs – **Hag 1:8-9: “Kāpiet augšup kalos, sataisiet kokus un celiet šo namu; tas Man būs visai patīkami, un Es parādīšu savu godību!”** - saka tas Kungs. **“Jūs gan sagaidījāt daudz, un redzi, iznāca maz, un kad jūs to pārvedāt mājās, tad Es to tomēr izputināju. Kāpēc tā?”** – jautāja tas Kungs Cebaots. **“Tāpēc, ka Mans nams stāv drupās, un ikviens dzenas tikai pēc sava nama”.** Kādēļ tā? Tādēļ, ka aiz upura viņi vienmēr saskatīja tikai apgrūtinājošo pienākumu, un nevis mūžīgo investīciju. Tādēļ viņi galvenokārt būvējās ap pašu māju un daudz mīlāk investēja savā pasaules kontā. Arī Ma-

leahijas laikā bija tāpat. Un arī pie viņiem rēķins neattaisījās. Jo vairāk viņi savāca sev pašiem, jo caurumaināki kļuva naudas maki. Jo vairāk viņi alka sev pašiem, jo tukšāki un nesaprātīgāki viņi kļuva. Līdz pat šai dienai Dieva bērni visā pasaulē cieš no šī ļaunuma. Galvenokārt tas rodas no tā, ka viņi šo neapejamo Dieva valstības [Ls} vai nu nemaz nepazīst vai neņem to pietiekami nopietni, vai skatās uz to no nepareizas perspektīvas.

Spiediens vai dziņa?

Mīlie, šeit mums atkal ir “jāiztaiso” kāds biežs Bībeles izteiciens, kas konsekvēnti mūsos ienāk nepareizi, kad mēs to lasām. Runa ir par pareizu upurēšanas izpratni. Kad Dieva tauta, savas nepareizās uzvedības dēļ, kļiedza uz Kungu un pārmetoši jautāja: “Kādēļ mēs tā ciešam trūkumu?”, tad Dievam, lūk, vajadzēja tiem teikt, ka viņiem tieši ir jānes upuris Viņam. Ja mēs tagad šinī vietā rūpīgi neatšķirsim, tad upuris pēkšņi kļūs par “vajag”. Tik daudzas Sv.Rakstu vietas runā iekšā izņēmuma stāvoklī (un norāda arī ceļu atkal ārā no tā), un līdz ar to saņem negatīvu pieskaņu. Un arī upuris Dieva valstībā šādā ceļā ir dabūjis savu negatīvo piegaršu, lai gan sākumā, tas bija vienīgi kaut kas brīnišķīgs. Tikko mēs rūpīgi nešķirojam, kur kaut kas sevī pozitīvs runā iekšā šādā “deficīta stāvoklī”, mēs esam briesmās, ka mums visdārgākie apsoliījumi un dāvanas pēkšņi var kļūt par draudīgu nastu.

Upurēšana Dievam savos sākumos bija tikai brīnišķīga iespēja parādīt Dievam mīlestību un saņemt pār sevi Dieva

svētību. Tā kā sēja lauksaimniekam ir brīnišķīga Dieva dāvana, tā ticīgam cilvēkam upurēšana ir brīnišķīga Dieva dāvana. Ticīgais *drīkst* upurēt, tāpat kā lauksaimnieks tieši *drīkst* sēt. Abiem vajadzētu lielā pilnībā ievākt ražu no tā, ko tie ir sējuši – **Mal 3:10: “Bet atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā Manā klētī tā, lai arī Manā mājā būtu barība, un pārbaudiet, tad Mani šai ziņā” - saka tas KUNGS Cebaots, - “vai Es arī neatvēršu debess logus un nelikšu svētībai pa tiem pārpilnībā nolīt pār jums!”** Kā upurēšanu, tā sēšanu var aplūkot no divām pretējām pusēm. Var teikt: “Cik brīnišķīgi, Dievs man ir devis zemi, ka es varu tajā kaisīt un savairot labību!” Tā būtu sākotnēji paredzētā pozitīvā puse. Bet, ja mēs Dieva radību neievērojam un Viņa brīnišķīgās dāvanas sagandējam, par to visu nerūpējoties, jo esam pārāk slinki vai mums ir vēl kāda cita vaina, tad patiešām pēkšņi mums šīs realitātes var kļūt par draudiem. Tad uz mums attiecas: “Ja tu neko nesēj, tad tu arī nepļausi neko..., tad tev vajadzēs iet bojā.” Vai mēs to saprotam? Sēšanai un upurēšanai sākotnēji nekad nevajadzēja būt par izdzīvošanas vingrinājumu un par pliku līdzekli kāda deficīta pārvarēšanai. Kā sēšana, tā upurēšana ir mums dotas Dieva godības! Mēs drīkstam sēt un upurēt un caur to pieredzēt, ka mēs kļūstam neizsakāmi bagāti un laimīgi. Investēt, sēt un upurēt tādēļ ir augsts gods, īpaša priekšrocība. Tikai slinkais to nespēj aptvert. Viņam tas ir tikai spiediens un draudi. Diviem cilvēku veidiem sēšana un upurēšana ir “tev vajag!”, un diviem veidiem tas ir “tu drīksti!” Tiem, kas dzīvo bez likuma, “bezdievīgajiem” un tiem, kas dzīvo pēc bauslības, tas ir “tev vajag!”, bet tiem, kas dzīvo “žēlastībā” un tiem, kas dzīvo “lētajā žēlastībā”, tas ir “tu drīksti!”.

Nekas nav “par velti” (dubulta nozīme)

Tādēļ garīgajā karošanā šo pamatu pārvaldīšana ir neatņemama nepieciešamība. Ar negribošu armiju nevar uzvarēt nevienu kauju, taču ar motivētiem varoņiem gan! Tādēļ labāks ir viens motivētais, nekā tūkstoš piespiestie! Ja mēs zinām, ka nekas nav velti, bet nekas arī nav “lēti vai bez maksas”, tad mums labprātīgi uz to ir jāiekārtojas un jāatzīst, ka ir goda lieta maksāt augstu cenu. Dievs mums ir cieši piekodinājis, ka – **1Kor 15:58: “... jūsu darbs tā Kunga lietās nav veltīgs”**. Ko mēs sējam un investējam, to ar Dievišķo garantiju mēs arī pļausim, ja būsīm upurējuši pēc Kunga noteikumiem. **Nekas nav veltīgi!** (dubulta nozīme). tādēļ, ja mēs garīgā kara dēļ atsakāmies no visa, tad mēs to darām aiz iedvesmas, lai mēs patiktu Tam, kas mūs ir iesaucis – **2Tim 2:3-4: “Cieti līdz ar citiem ļaunumu, būdams labs Kristus Jēzus kareivis. Nevienš, atrazdamies kara pulkā, nepinas ar dzīves darīšanām, lai viņš varētu patikt kara kungam** (vāc. – tam, kas viņu ir iesaucis). Ja mēs gribam kļūt lieli Dieva valstībā, tad mēs ar lielu pašāvēību kāpjām lejā, lai kļūtu par “visu kalpiem” – **Mt 20:26: “Bet pie jums tā nebūs būt; bet kas no jums grib būt liels, tas lai ir jūsu sulainis.”** Mēs ejam pazemošanas ceļu ticībā un bruņinieciskā cēlumā, jo mēs zinām par pēc tam nākošo godību – **Ebr 12:2: “Un raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju, kas viņam sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdāms, un ir nosēdies Dieva tronim pa labai rokai.”** Mēs pārvaram un samaksājam un upurējam kā tirgotāji, kas zina, kā tiem vislabāk ieguldīt savu kapitālu. Pāvilam upurēšana bija augsta goda lieta. Šis vīrs ir pazinis investēšanas un up-

urēšanas likumsakarību tik skaidri, ka viņš nevarēja vairs citādi, kā sacensties tikai ar nāvi. Ak, es gribu būt visdziļākajā veidā “šī Pāvila redzes viedokļa” satverts; to mēs atrodam **Flp 3:7: “Bet, kas man bija ieguvums, to es Kristus dēļ esamu uzskatījis par zaudējumu... kura dēļ es visu to esmu zaudējis un uzskatu to par mēsliem, lai Kristu iegūtu... lai atzītu viņu un viņa augšāmcelšanās spēku un viņa ciešanu sadraudzību; tā es pielīdzinos viņa nāvei.”** Pāvils burtiski tiecās drīkstēt maksāt vēl lielāku cenu; tik skaidri viņš pazina ārkārtīgi lielo ieguvumu, kas sekotu viņa investīcijām:

2Kor 4:16-18: “Tāpēc mēs nepiekušam, bet, lai gan mūsu ārīgais cilvēks sadilst, mūsu iekšīgais dienu no dienas atjaunojas. Jo tagadējās grūtības, kas ir vieglas, dod mums neizsakāmi lielu mūžīgu godību, ja mēs neņemam vērā to, kas ir redzams, bet to, kas nav redzams. Jo redzamais ir laicīgs, bet neredzamais mūžīgs.”

2Kor 4:7-11: “...Mēs visur nesam Jēzus nāves zīmi savās miesās, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu miesā. Jo, kamēr dzīvojam, vienmēr topam nodoti nāvē Jēzus dēļ, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu mirstīgajā miesā.”

Jo vairāk mēs gribam sasniegt Dieva valstībā, jo augstāka būs cena. Viss maksā savu cenu! Bet vi-saugstāko cenu ir samaksājis pats Jēzus Kristus –

1Kor 6:20: “Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu!”

1Kor 7:23: “Jūs esat dārgi atpirkti, netopiet par cilvēku vergiem!”

Papildinošās ciešanas

Patieso mācekļu, tas ir – apustuļu, praviešu u.c. - kalpošanā pastāvīgi turpinās šie varenie upuri. Tādēļ, ka viņi pazīst šo likumsakarību, viņi investē ar prieku, lai gan uz viņiem skatās tikai kā uz kaujamāma avīm – **Rm 8:36: “Gluži, kā ir rakstīts: “Tevis dēļ mēs ciešam nāvi augu dienu, mēs tiekam turēti līdzīgi kaujamām avīm”.**

Kol 4:13: “Es varu apliecināt, ka viņš daudz pūlas par jums, kā arī par Laodiķiešiem un hierapoliešiem.”

Kol 1:24: “Tad nu es esmu līkums savās ciešanās, kuras nesu jūsu labā, piepildīdams to, kas vēl trūkst no Kristus ciešanām, savā miesā par labu draudzei, kas ir viņa miesa.”

Kol 2:1: “Jo es gribu, lai jūs zinātu, cik karsti es cīnos par jums un tiem, kas dzīvo Laodiķejā, kā arī par visiem citiem, kas manu miesīgo vaigu nav redzējuši.”

Nav iespējama nekāda raža bez sēšanas, nekāds progress bez investīcijām, nekāda draudzes pilnveidošanās bez upuriem! Arī septiņkārtīgais “Kas pārvarēs...” no **Atkl 2-3** liecina par šo likumsakarību. Kamēr cilvēkā nav priecīgas gatavības kaut ko upurēt un nav nekādas ticības, lai priecīgi investētu, viņam neko nelīdzēs pat ne vislabākās zināšanas, ne apņemšanās. Arī šajā laukā mums vajag tiekties pēc patiesas pilnveidošanās.

Patiesā upura pazīmes

Dievam patīkami ir tikai *brīvprātīgi* upuri un tādi, kas tiek doti ar ticības pilnu sirdi. Un tomēr patiesss upuris vienmēr maksā arī sajūtamu cenu (citādi tas nebūtu nekāds upuris). Un patiesss upuris atkal no jauna ir saistīts arī ar sāpēm. Kas mums nemaksā neko, tas arī Dievam nav nekādā vērtē. Vispilnīgākajam Dievam tīkamā upura veidam vienmēr ir divi ekstrēmi poli – **Ps 126:5-6: “Kas ar asarām sēj, tie ar gaviļēm pļaus. Viņi aiziet un raud, dārgu sēklu sējai nesdami, bet tiešām – ar prieku viņi atkal nāks un nesīs mājup savus kūlišus.”** Pat vissmagākos ceļus var iet brīvprātīgi, pat tādus, kas kādam tiek uzspiesti. Tādēļ Jēzus varēja brīvprātīgi iet uz krustu, lai gan krusts Viņam bija obligāts pienākums.

Tālāk, patiesie upuri vienmēr ir pēc Dieva prāta kalpojoši. Kad Izraēls brīvprātīgi gribēja nest Dievam dāvanas un upurus, viņi nevarēja *Viņam* upurēt tā vienkārši pēc pašu patikas. Dievs uzreiz viņiem deva skaidras vadlīnijas un upurēšanas priekšrakstus – **(3Moz 1-7)**. Arī visas sēšanas ir jāizdara norādītajā Radības kārtībā, ja grib dabūt svētītu ražu. Lai upuris būtu pienests ar jēgu, un, lai tas būtu auglīgs, tad tas ir jādod *pēc plāna, pēc priekšrakstiem* un *Dieva* noteiktajā *laika punktā*. Pat upura *veidu* nedrīkst izvēlēties patvaļīgi. Dievs iznīcināja daudzus izraēliešus, kas savus altārus bija apgānījuši ar nešķīstiem un patvaļīgiem upuriem. Arī ar upuriem var Dievu aizvainot un negodāt – **5Moz 12:13: “Sargies, ka tu neupurē savus dedzināmos upurus kaut kurā vietā, ko tu ieraugi!”** Tādēļ galvenais nav tas, lai mēs vispār kaut ko saupurētu kopā un uz priekšu

investētu. Upuris nav galvenā lieta! Es esmu jau redzējis dažus cilvēkus, kas pilnīgi patvaļīgi ir sevi novārdzinājuši “Dievam”. Dievs nemeklē mūsu patvaļīgās pašmocības. Viņš pareizajā laikā un vietā meklē pareizo, dārgo sēju. Labi domātie, bet tomēr patvaļīgie un Dievam netīkamie upuru pienesšanas piemēri ir atrodami sekojošās Rakstu vietās: **(1Kēn 12:26-33; 2Kēn 3:27; 1Sam 13:9; Jes 58:3...)**

Patiesā dzīvības formula

Dārgās māsas un brāļi, ja mēs sāksim ticīgi un brīvprātīgi “šodien sēt **priekš rītdienas**” un pilnīgi pēc Dieva prāta investēt, tad mūsu dzīvi drīz pārpludinās Gars, brīvība un svētības. Cīnīsimies par to, lai mēs būtu gudri un labi Dieva žēlastības pārvaldnieki. Pārāk bieži mēs vēl kļūdāmies, “*jau šodien dzīvojot **rītdienā***” tā vietā, lai “*šodien dzīvotu **priekš rītdienas***”. Pareizā dzīves formula ir: *šodien rītdienai – un rīt atkal no vakardienas*. Citādi mēs šodien apēdam dienīško “*rītdienas sēju*”, pastāvīgi dzīvojam tikai šim brīdim un esam pilnīgi īsredzīgi. Lauksaimnieks (un arī karavīrs) savukārt dzīvo pastāvīgi ar skatienu tālu uz priekšu. Arī viņš domā par nākotni, bet konstruktīvi, un nevis rūpju nomākts. Tādā veidā viņš pastāvīgi “*sēj rītdienai*”, bet vienlaicīgi dzīvo nepārtraukti “*no vakardienas sējas*”. Kāda bagāta un pārplūstoša dzīve! Bet tas, kas tā vietā, lai labi pārdomānot, sētu, savu Dieva doto sēšanas materiālu vienmēr uzreiz īsredzīgi noēd, tas savu izsalkumu nebūs remdējis ne šodien, ne rīt viņš var gaidīt pozitīvu ražu. Viņam vienmēr būs par maz, lai varētu dzīvot, un tomēr par daudz, lai varētu nomirt.

Kāda nabadzība! Un tādēļ tomēr ir labāk ticībā upurēt, nekā neticībā paturēt sev.

Kad mēs kļūstam par upurējošiem cilvēkiem, tad arī mūsos asaru ielejas var tikt pārvērstas par avotu vietām – **Ps 84:7: “Kas caur raudu ieleju staigādami, to dara par avoksnainu zemi, un jau agrais lietus to pušķo ar svētību.”**

Viss, ko mēs upurējam pārejošajā, tas agrāk vai vēlāk nāk atpakaļ pie mums nepārejošā veidā – **1Kor 15:42-44: “Tāpat būs arī ar mirušo augšāmcelšanos. Sēts top iznīcībā un uzmodināts neiznīcībā. Sēts top negodā un uzmodināts godībā; sēts top nespēkā, uzmodināts spēkā. Sēta top dabīga miesa, uzmodināta garīga miesa.”**

Tādēļ nav iespējams būt pametušam māju, tēvu, māti, brāļus un māsas Kunga dēļ, bez tā, ka jau uz šīs zemes nesaņemtu atpakaļ daudzas mājas, tēvus, mātes, brāļus un māsas – **Mt 19:29: “Un kas atstājis mājas, vai brāļus, vai māsas, vai tēvu, vai māti, vai sievu, vai bērnus, vai tīrumus Mana Vārda dēļ, tas saņems daudzkārt (vāc. – simtkārt) vairāk un iemantos mūžīgu dzīvību.”** Visam un katram ir jānāk atpakaļ pie mums! Tāds ir dievišķais taisnīgums. Tā kā mēs sējam, tā mēs arī pļaujam, un nekas nebūs veltīgi!

Pirmdzimtie Dievam

No Rakstiem mēs redzam, ka uz **pirmdzimto** devuma dus īpaša Dieva labpatika. Un nav nekāds brīnums; pirmie vienmēr mūsu acīs ir visvērtīgākie. Tādēļ Izraēls no visa savu pirmdzimto dāvanu nesa uz upuraltāri. Tas nesa ne tikai savu nopelnīto naudu, bet arī **vislabāko** no lauka augļiem, no saknēm, augļiem un dzīvniekiem. Tā kā visās mūsu eksistences jomās ir tādi “pirmdzimtie”, tad es gribētu atklāt, kādā ceļā **es** varu pienest Dievam vērtīgo “pirmdzimto”. Dabiski, ka principā ir skaidrs, ka no pašiem mēs nevaram pienest nekādus garīgos upurus, arī šeit Dievam tīkamais darbs ir jādara “Kristum mūsos”. Atziņa, ka mēs paši no sevis nevaram izdarīt pilnīgi neko, tieši šajā jomā vilina daudzus nedarīt vispār neko. Taču pašu ceļus viņi tomēr staigā, neko nedomādami “no pašu spēkiem”. Labāk ticībā lūgsim: “Kungs, atklāj man Tev patīkamos, savlaicīgos upurus, un parādi man, kā es varu tos nodot Tev!” Ja mēs no sirds, un arī ar prātu, pielietosim šīs likumsakarības, tad ienaidnieks zaudēs milzīgi daudz zemes.

Tā piemēram, ir tāds “katras jaunās dienas pirmdzimtais”. Ja mēs agrās rīta stundas – mūsu dienas visdārgāko un labāko laiku – nodosim Kungam, tad mūsu upurētais gultas siltums un miers tiks pārvērsti debesīgā siltumā un mierā. *Agra celtšanās Kungam nes trīskāršu noderīgumu. Vēla celtšanās nes trīskāršu steigu!* Ja hronisks slinkis no sirds sāk nest šādu upuri, tad Dievam tādi devumi būs īpaši vērtīgi. Un tad ir arī “nakts pirmdzimtais”. vakarā ilgi palikt nomodā nakts cilvēkiem patiesi nav nekāda māksla un nekāds upuris. Reiz kāds majors man blakus teica kādam ofīcīrim: “Jau gadiem

mēs rīta agrumā sakām sev vienu un to pašu: “Ak, kaut vakar mēs būtu ātrāk aizgājuši gulēt!” hroniskajiem “nakts cilvēkiem” “vakara upuris” lielākoties nesastāv no garām “garīgajām sarunām” un diskusijām un tamlīdzīgi, bet drīzāk no tā, ka tie pietiekami agri iet gultā “Kungam”, lai rīta agrumā varētu tikt no tās ārā, lai uz altāra uzliktu svaigu dienas “pirmdzimto”. Jau pati daba mums taču māca, ka, kā likums, vakarā vairs nenotiek nekādi auglīgi jauninājumi, bet gan iegriežas klusums.

Dabiski, pastāv arī izņēmumi, kad “vakara upuris” var pastāvēt arī garākā nomodā palikšanā un strādāšanā. “Kristū” nevar un nedrīkst šeit būt nekādas ietiepīgas robežas. Svarīgi ir tikai tas, lai mēs atrastu to, kas atbilst mums. Bagāts kļūst tas, kas visās savas eksistences jomās atradīs Dievam vērtīgos pirmdzimtos un pēc tam tos ticībā pienesīs - pat tad, ja tas būtu sāpīgi. Tālāk pastāv arī nedēļas pirmdzimtais, atvaļinājuma pirmdzimtais, nedēļas nogales pirmdzimtais. Ir pirmdzimtie arī ēšanā un dzeršanā, manos vārdos un manā klusēšanā, pirmdzimtie drēbju skapī un skolas grāmatu plauktā, dzīvojamās- un -guļamistabas pirmdzimtie utt.

Sak 25:2: “Dieva gods ir kādu lietu apslēpt, bet ķēniņa (vāc. – cilvēka) gods ir kādu lietu izdibināt un noskaidrot.”

“Ak šausmas, tu tagad domā, tas viss man tagad ir jāupurē? Vai tad vairs neko labu nedrīkst sev atļauties? Bet, ja es to labāk paturēšu sev, vai tad Dievs vēl paliks ar mani?”

Kas, tagad tā vai tamlīdzīgi domā, vai reaģē, tad jau atkal ir kļuvis par visa sajaucēja upuri. Dievam nemūžam nav vajadzīgs no mums izspiest kādu upuri, spaidīt mūs un kaut kā

piespiest. Mums drīzāk vajadzētu teikt tā: “Kungs, parādi man, kā Tu to domā, un Tu pats pienes manī šos pirmdzimtos!”

Kopsavilkums

Tādēļ rūpīgi turēsimies pie šīm kopsakarībām. Kad lauksaimnieks iziet sēt, tad viņš vienmēr ņem līdzi savas labības labāko daļu. Viņš nemet zemē to tādēļ, lai pazaudētu, bet lai tā to savairotu! Kas grib bagātīgi pļaut, tas nedrīkst skopoties ar sēklu! Dievs visā mums ir devis sēklu bagātīgi, lai mums būtu iespēja arī bagātīgi pļaut – ja tikai mēs gribam! Viss taču ir Dieva žēlastības dāvana! Par kaut kādu “vajag” Dievs vēl nekad nav runājis. Tikai mantkārīgajiem un slīņķiem, tas kļūst par “vajag” tādēļ, ka tiem ir žēl katra grauda un tie negrib ne strādāt, ne investēt. Tādēļ, ka tie domā tikai par tagad un šodien, un ir tendēti tikai uz ņemšanu un uz baudu, viņiem viss kļūst par draudiem – un beigās – par zaudējumu.

Taču mēs, kas pazīstam Kunga mērķi – Viņa goda un vienvaldības atkal-atjaunošanu, mēs ienaidnieku pēc ienaidnieka liekam zem savām kājām, nepārtraukti ticībā sējot un tādā ceļā nepārtraukti pieņemoties garīgajā bagātībā, garīgajā briedumā, spēkā, atziņā, gudrībā, pilnvarās u.c. Lai uz šī ceļa mūsu dzīves nonāk pie simtkārtīgas pavairošanās! Tāds būtu patiesais derīgums kara dienestam. ***Viss maksā savu cenu. Neviena cena lai nebūtu man par augstu!***

Pirmizdevums: 1991. gada jūnijā.

Salīdzināšanās cīņa

Dievs nodarbojas ar savas, velna varā nonākušās Radības atkalatjaunošanu. Ar lielu noteiktību Viņš savu iesākto darbu arī izpildīs, jo to Viņš mums ir apsolījis ar zvērestu:

Jes 45:22b – 24a: “Jo vienīgi Es esmu Dievs un cita nav neviena! *Es zvērēju pats pie sevis*, taisnība izgāja no Manas mutes un vārds, kas paliek nesatricināms, proti, ka Manā priekšā locīsies visi ceļi un Man zvērēs ikviena *mēle*! Tikai vienīgi tai Kungā pašā, - tā liecinās – ir man (vāc. nav šis “man”) pilnvērtīga taisnība un spēks”.

Jes 52:8: “Klau! Jau atskan skaļš tavu sargu sauciens, viņi gaviļē visi viena balsī, jo tie redz paši savām acīm, ka tas Kungs atgriežas Ciānā.”

Atkl 21:5: “Redzi, visu es daru jaunu.”

Mūsu Dievs ir atjaunotājs! Ja Viņš saka, ka Viņš VISU dara jaunu, tad ar to Viņš apsola ne tikai “jauna veida matērijas” radīšanu un jaunu eksistenci “galaktiskās dimensijās”. Tas un vēl daudz vairāk, noteikti, notiks arī. Taču vēl svarīgāka Viņam ir Viņa sākotnējās godības atjaunošana visā Viņa radībā. Dievam nekad nav bijusi svarīga tikai pati radīšana. Viņš taču ir radījis visu radību ar vienu vienīgu mērķi – lai VIŅŠ PATS tai varētu atklāties un sevi dāvēt. Šī Zeme ar visiem tās brīnišķīgumiem ir tikai Dieva atklāsmes pirmā un

viszemākā pakāpe. Nevis, ka radība pati būtu “Dievs”, bet tā runā vienīgi par Dievu, tā daudzveidīgi attēlo Viņu un godina Viņu – **Rm 1:19-20: “Jo ko par Dievu var zināt, tas nav viņiem apslēpts: Dievs pats viņiem to ir atklājis. Viņa neredzamās īpašības, tiklab viņa mūžīgā vara, kā viņa dievišķība, kopš pasaules radīšanas gara acīm saskatāmas Viņa darbos; tāpēc viņiem nav ar ko aizbildināties.”** Dievs, to, ko par viņu var atpazīt, ir darījis caur šo radību redzamu. Visam radītajam vajadzēja būt par ēnveidīgu Viņa neredzamās būtības nospiedumu.

Pēc grēkā krišanas un nonākšanas velna varā Dieva mūžīgā, neredzamā būtība, caur līdzīgu kritušo radību tika atkal vairāk aizmiglota un pat izķēmota. Diabolos (velns) izdarīja visu to, ko par viņu trāpīgi izsaka tā vārds: viņš ir visu šo radību *sajaucis līdz haosam* un tādējādi ir *apmelojis* Dievu un Viņa neredzamo būtību; viņš šo radību ir *sanaidojis* pašu ar sevi. Ar citiem vārdiem – visā šajā kosmosā, līdz ar cilvēka krišanu, ir notikusi visaptveroša strukturāla izmaiņa - līdz pat visdziļākajiem dziļumiem un augstākajiem augstumiem. Neviena atoms un neviena molekula nav palikusi pasaudzēta no šīs pārstrukturēšanās. Tas, kuru sauc par *sanaidotāju*, *naida kurinātāju* un par *sajaucēju līdz haosam*, ir sanaidojis ne tikai cilvēkus un dzīvniekus, sanaidojot tos savā starpā un pašiem pret sevi! Viņš ir izmetis no to sākotnējās radības kārtības ne tikai visas *dzīvās būtnes*, bet arī visus radības elementus, spēkus un eksistences realitātes. Viss un katrs ir izmests no sava ceļa, *sanaidots pats ar sevi* un arī *savstarpēji*. Šī universālā *sanaidošana* iet tādos dziļumos, ka mēs, cilvēki, to kā tādu pat neatpazīstam un neuztveram. Mēs šo radību citādu neesam pazinuši. Mēs, piemēram, aiz visiem

savstarpēji, pretēji darbīgajiem fiziskajiem likumiem neredzam neko citu, kā tikai nemainīgas, Dieva dotas radības realitātes. Un mūsu acīm tās visas vispirms ir pilnīgi *neitrālas*. Bet vai tie patiešām ir *neitrāli*? Nē, nekad!!! Katrā ziņā, vismaz ne pēc Dieva liecības.

Mīļotie, Dievs daudzkārt pats par sevi dod liecību, ka VIŅŠ ir tikai VIENS – **5Moz 6:4: “Klausies, Izraēl, tas KUNGS, mūsu Dievs, ir vienīgais KUNGS!”** Ar to Viņš grib izteikt daudz vairāk, nekā tikai to, ka Viņš pēc *skaita* būtu *Vienīgais*. Ebrejiski “VIENS” nozīmē ne tikai skaitļa vārdu, bet nozīmē arī “VIENOTĪBA, NEDALĪTĪBA, BŪT VIENOTAM PAŠAM SEVĪ”. Citiem vārdiem – Viņš sevī ir pilnīgs un *nesašķelts*. Viņā nepastāv nekādas iekšējas *pret-runas*, *nekādi* cits pret citu darbīgi spēki, *nekāda* sašķeltība vai ienaids. *Visa Viņa būtība* ir vienotība – **1Jņ 58: “Un trīs ir, kas liecina virs zemes – Gars, ūdens un asinis, un šie trīs ir kopā** (vāc. – vienbalsīgi).” Pašā Dievā darbojas *tikai* apvienotas un kopā darbīgas enerģijas. Tādēļ, ka Viņš pats sevī ir pilnīgi *vienots* un *nedalīts*, viss Viņā ir mūžīgā harmonijā; Viņā nav *nekā* sadalīta vai kopā salikta – **Jk 1:17: “...gaismas Tēva, pie kura nav ne pārmaiņas, ne pārgrozības ēnas.”** Dievs ir pilnīgi VIENS sevī. Un tieši pēc šī parauga un vienotības būtības, Viņš sākotnēji radīja debesis un zemi, redzamo un neredzamo. Sākumā bija *tikai* kopā darbojošies spēki (fiziskie likumi), tikai dzīvību dodošās, dzīvību veicinošās un dzīvību uzturošās enerģijas. Visi Dieva radītie elementi, neskatoties uz savu bezgalīgo daudzveidību un dažādību, varēja darboties tikai vienā virzienā. Viss un katrs bija nepiespiesta harmonija, godība un dzīvība – kamēr nonāca līdz tai dramatiskajai krišanai. Kopš tā laika ne tikai

cilvēks, bet arī visa Dieva radība *atrodas ienaidā* ar sevi un ar citām būtnēm vai elementiem. Lāsts pār zemi vienlaicīgi bija arī lāsts pār visu redzamo radību – **1Moz 3,17: “Un Ādamam Viņš sacīja: “Tāpēc, ka tu esi klausījies savas sievas balsij un esi ēdis no šī koka, no kura Es tev biju aizliedzis ēst, lai zeme ir nolādēta tevis dēļ; tev, grūti strādājot, būs maizi ēst visu tavu mūžu.”** Šis lāsts saturēja praktisku cilvēka un radības izdošanu postošajā *sanaidotāja* un *haosa radītāja* varā. Ja Dievs savā žēlastībā nebūtu novilcis robežu dzīvības uzturēšanai, tad uzreiz uz zemes būtu vēlreiz radies “vistuksnesīgākās izpostīšanas” stāvoklis. – **1Moz 1:2: “Bet zeme bija (vāc. – kļuva) neiztaisīta un tukša, un tumsa bija pār dziļumiem.”** Kopš tās dienas nu visas zemes būtnes un elementi ir sevī sašķelti un sanaidoti savā starpā. Cilvēks izdzīvo tikai ar ārkārtīgu piepūli. Kāda veida ir šī piepūle? Viņam šie, citam no cita atšķirtie spēki, kam tagad ir jādabojas savstarpēji pretēji un naidīgi, ar pūlēm un upuriem atkal ir “jāsālīdzina” savā starpā. Viņam tie ir jāsavieno par “vienību”, un tā tie jāpadara atkal derīgi un kalpojoši dzīvībai un izdzīvošanai. Ja cilvēkam tas neizdodas, tad viņš ir nolemts bojāejai, jo – **Mk 3:24-25: “Un, ja kāda valsts savā starpā sanāk naidā, tad tāda valsts nevar pastāvēt. Un, ja kāds nams pats ar sevi sanāk naidā, tad tāds nams nevar pastāvēt.”** Dzīvošanas un izdzīvošanas dēļ cilvēkam, kas pēc dabas savstarpēji izolētos, iznīcinātu un saplosītu citus, ir jāpazemojas zem sākotnējām radības kārtībām un nu, “piespiedu kārtā *salīdzinātam*”, ar apvienotiem spēkiem ir jāaizstāv sava eksistence. Salīdzināšanās pamatprincipu laikam visskaidrāk mums izskaidros elektriskās enerģijas atklāšana un tās izmantošana. Tā pastāvīgi pamatojas uz divām, savstarpēji

pretējām (naidīgām) spēka strāvām (**Plus pols** un **mīnus pols**), kas pēc mērķtiecīgas to savienošanas (salīdzināšanas) pēc tam jo spēcīgāk darbojas kopā VIENA uzdevuma un pielietojuma izpildīšanā. *Kritušais cilvēks var sevi investēt, kā vien gribēdams; šī radība caur to tomēr paliek struktūrāli neizmainīta, nesalīdzināta un neatpestīta.*

Taču KRISTŪ Dievs ir licis pamatakmeni JAUNAI RADĪBAI! Tādēļ mēs, kas esam iekristīti Kristū, arī tiekam nosaukti par “***viņa radījumu pirmsdzimto augli*” – Jk 1:18: “No brīvas gribas viņš mūs ir dzemdinājis ar patiesības vārdu, lai mēs būtu savā ziņā viņa radījumu pirmaji**”. Tagad MŪSOS ir jātiek īstenotai patiesajai un dzīvajai salīdzināšanai! Viss nesalīdzinātais vēl pieder vecajai radībai. Tādēļ garīgā karošana vienlaicīgi vienmēr ir arī salīdzināšanās cīņa. **2Kor 5:18: “Bet viss tas nāk no Dieva, kas mūs ir salīdzinājis ar sevi caur Kristu un mums devis salīdzināšanas amatu.**” Šī salīdzināšanās cīņa ir “karošanas taisnīgumā” ļoti būtisks aspekts – **Atkl 19:11: “Es redzēju debesis atvērtas, un raugi, balts zirgs, un kas sēd uz viņa, tam vārds Uzticīgais un Patiesais, un viņš tiesā un karo ar taisnību.**” Dieva Gars visu netaisni sadalīto atkal savieno kopā un tā, gabalu pa gabalam, viņš atkal atjauno sākotnējo harmoniju. Beigās visam atkal ir jāieņem sava vieta un kopīgi jāveido viena vienīga harmoniska realitāte. Visam sadalītajam un sanaidotajam ir atkal jātiek savstarpēji salīdzinātam, samierinātam un padarītam par VIENU, lai tas atkal varētu kalpot šim, sevī *savienotajam* un vienīgajam mērķim: Dieva atklāšanai un pagodināšanai!

Atkalatjaunošanas un Pilnveidošanas likumsakarība

Nu ir laiks iepazīt *atkalatjaunošanas un pilnveidošanas* likumsakarību [Ls]. Šīs vēsts mērķim nav jābūt vienkārši lētam aicinājumam uz lielāku brālību un toleranci. Lielākā daļa izjukšanu izaug tieši no sekojošo likumsakarību nezināšanas. Tādēļ arī paties un samierinošs brālīgs skūpst, rokas spiedienu uzsišana pa plecu beigās var atjaunot un izmainīt tik žēlīgi maz. Citiem vārdiem – izlīgšanā ir darīšana ar daudz ko vairāk, nekā tikai ar savstarpēju piedošanu un attiecību uzpulēšanu. Patiesi “salīdzināts” (izlīgts, samierināts) kaut kas ir tikai tad, kad Dievs var to atkal ielikt savā sākotnējā radības stāvoklī. Mēs nedrīkstam izlīgt patvaļīgā veidā un noslēgt tur, kur Dievs nenoslēdz. Dievs Kristū kā pirmajā ir izbeidzis ienaidu starp jūdiem un pagāniem un ir norāvis šķirošo sienu starp viņiem. Šis samierināšanas galarezultāts bija kas daudz vairāk, nekā tikai turpmākie draudzīgie smaidi, miera līgumi un dievbijīgas savienības. No abām naidīgajām partijām Dievs Kristū ir radījis vienu kopīgu organismu, jaunu, dzīvu un sevī *vienotu* realitāti – Ef 4:4-6: “**Viena miesa, viens gars – jo vienai cerībai jūs savā aicinājumā esat aicināti – viens Kungs, viena ticība, viena kristība; viens visu Dievs un Tēvs, kas pār visiem, ar visiem un iekš visiem.**”

Gal 3:28: “Tur nav ne jūda, ne grieķa, nav ne kalpa, nedz svabadā, tur nav ne vīrieša, nedz sievietes, jo jūs visi esat VIENS Kristū Jēzū.”

Nu apskatīsim visas *atkalatjaunošanas un salīdzināšanas* pamatprincipu. Kur vien Dievs var izdarīt savu salīdzināšanas un vienošanas atkalatjaunojošo darbu, tur tas izpaužas *visārkārtējāko pretstatu savienošanā*. Es nesaku – pretrunu! Nē, nekad Dievs nesavieno **“Kristu ar Belialu”, “taisnību ar nelikumību”** vai **“gaismu ar tumsu”** utt., jo – **“tumsa to neuztvēra”**:

2Kor 6:14-18: “Nevelciet svešu jūgu kopā ar neticīgiem. Jo kāda daļa (vāc. – saistība) ir taisnībai ar netaisnību? Kas ir gaismai kopējs ar tumsību? Kā Kristus savienojams ar Belialu, vai ir kāda daļa ticīgajam ar neticīgo? Kas kopējs ir Dieva namam (vāc. – templim) ar elkiem? Jo jūs esat dzīvā Dieva nams (vāc. – templis), kā Dievs ir sacījis: “Es viņos gribu mājot un viņu starpā staigāt, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mani ļaudis. Tāpēc aizējiņiet no viņu vidus un nošķirieties no tiem, saka tas Kungs, un neaiztieciētko neko, kas ir nešķists, tad *Es* jūs pieņemšu. Tad Es būšu jums par Tēvu, un *jūs* būsiētk Man par dēliem un meitām,” saka tas Kungs, Visuvaldītājs.”

Jņ 1:5: “Gaisma spīd tumsībā, bet tumsa to neuzņēma (vāc. – neaptvēra).”

Jēzus dzīvē mēs šos savienotos pretstatus varam atpazīt pilnīgā izveidojumā. Tikai Viņā atrodas šī kvalitāte un salīdzināšanas spēks. Mēs paši no sevis, kā jau teikts, nekad nespēsim sevī radīt paliekošas izmaiņas. Taču, ar ticīgu skatu uz Viņu un Viņa tikumiem, mēs tāpat, gabalu pa gabalam, saņēmsim Viņa pilnības – **2Kor 3:18:** “Bet mēs visi,

atsegtām sejām spoguļodamies tā **Kunga spožumā, to-
pam pārvērsti Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožu-
mu. To dara tā Kunga Gars.**” Viņš mums ir sagādājis pa-
tiesu atpestīšanu arī no “nesamierināmības jebkādā tās
veidā”. Jau, kamēr mēs šīs vēsts turpinājumā *ticīgi aps-
katīsim* Viņa pilnības, Viņa izmainošais spēks sāks mūsos
klūt darbīgs. Bet, kas *ticīgi* nesagaida Viņa izmainīšanu soli
pa solim uz Viņa līdzību, tas aizies tukšā. Tāds, kāds Jēzus
bija toreiz, staigādams uz zemes, tāds pats Viņš ir arī tagad
“mūsos”. Viņam mūsos ir ne tikai pilns spēks, bet arī pilnīga
gatavība savu dzīvību turpināt mūsos un caur mums.

Viņš bija *vienmērīgi* pilnīgs *visās* lietās un visos līmeņos.
Viņa **sirds** bija **plaša** kā smiltis jūrmalā, un tomēr Viņš pali-
ka *nesajaukts* un tīrs kā zelts. Viņš varēja ar grēciniekiem iet
tumšos midzeņos, un tomēr bija pilnīgi konsekvents un ne-
uzpērkams. Viņš dzīvoja **atkarīgi** kā mazs bērns, un tomēr
rīkojās **izšķirīgi** kā vīrs. Ar galvu Viņš staigāja pilnīgi **De-
besīs**, bet ar kājām Viņš pilnīgi stāvēja uz **zemes**. Viņā bija
savienoti **Dievs** un **cilvēks**, Debesis un zeme. Viņam bija
neierobežota radošā **ticība**, un tomēr Viņš **saprātīgi** kā
namsaimnieks rīkojās ar Viņam uzticēto mantu – **Jņ 6:12:**
“Bet, kad viņi bija paēduši, viņš sacīja saviem
mācekļiem: “Salasiet atlikušās druskas, lai nekas neiet
bojā!” Viņa ticība bija **augsti garīga**, un tai pašā laikā tā bi-
ja **“vietējā”**. Kristū vienkārši visi *visekstrēmākie pretstati* ir
savienoti pilnīgumā. No vienas puses Viņš varēja sevi nodot
un upurēties kā jērs, un no otras puses, Viņš varēja aizstāvēt
Dieva valstību kā lauva – **Jņ 2:15: “Un, iztaisījis pātagu**
no auklām, viņš visus izdzina no templā, aitas un vēršus,
un izkaisīja mijējiem naudu un apgāza galdus...” Tādēļ

Viņš tiek saukts ne tikai par “Dieva Jēru”, bet arī par **“Jūdas lauvu”** – salīdzini Jņ 1:29: **“Otrā dienā Jānis ierauga Jēzu nākam un saka: “Redzi, Dieva Jērs, kas nes (vāc. – atņem) pasaules grēku” ar Atkl 5:5-6: “Te viens no vecajiem saka man: “Neraudi! Redzi, uzvarējis ir lauva no Jūdas cilts, Dāvida sakne, lai atvērtu grāmatu un septiņus zīmogus. Un es redzēju goda krēsla, četru dzīvo būtņu un vecajo vidū stāvam Jēru, kā nokautu, ar septiņiem ragiem un septiņām acīm, kas ir septiņi Dieva gari, izsūtīti pa visu pasauli.” Lauva un Jērs! Pēc dievišķās radības kārtības tie abi sader kopā, tie iemieso visārējākos pretstatus.**

Divpolīgums kā mērogs

Pie “divpolīguma” mums, visiem Dieva cilvēkiem, ir sevi jāpārbauda un jāapzina, cik tālu mēs jau esam “salīdzināti” un pilnveidoti. Viss, kas vēl aug vienpusīgi vai prezentē tikai vienu pusi, vēl nav piemērots Dieva valstībai. Viss “vienpolīgais” vēl ir pakļauts sanaidotāja garam, tiek vēl viņa vadīts un dominēts. Tādēļ Kristus sevi nevienā vienīgā punktā neizrādīja kā “vienpolīgu”, resp., kā “nesalīdzinātu” vai “nesamierinātu”. Tāpat kā Viņa svārki bija austi *bez kādām šuvēm un sākot no augšas*, tikpat VIENGABALAINS bija Jēzus sevī un ar Tēvu – Jņ 19:23: **“Bet kareivji, piesituši Jēzu pie krusta, ņēma viņa drēbes un sadalīja tās četrās daļās, katram kareivim pa daļai. Tāpat tie paņēma viņa svārkus. Bet svārki nebija šūti, bet izausti viscaur no viena gabala;”** Jņ 17:11: **“Es vairs neesmu pasaulē, bet viņi ir pasaulē, un es esmu pie tevis. Svētais**

Tēvs, uzturi tos savā vārdā, ko tu man esi devis, lai viņi ir viens, itin kā mēs.” Viņš nāca tādēļ ne tikai kā **“Kungs”**, bet tādā pašā mērā arī kā **“kalps”** – Mt 23:10: **“Jums arī nebūs saukties par vadoņiem (vāc. – meistariem), jo viens ir jūsu vadonis (vāc. – meistars) – Kristus.”** Viņam bija ne tikai **“mīksta sirds”** pret pazudušajiem cilvēkiem, bet arī **“akmenscieta piere”** pret paštaisnajiem un nenožēlojošajiem – (Mt 23). Kristus nāca ne tikai kā **“žēlastības pilnais”**, bet vienlaicīgi arī kā **“patiesības pilnais”** – Jņ 1:14: **“Un vārds tapa miesa un mājoja mūsu vidū, un mēs skatījām viņa godību, tādu godību, kā Tēva vienpiedzimušo Dēlu, pilnu žēlastības un patiesības.”** Vai mēs esam cilvēki, kas vienmēr lepojamies tikai ar Dieva mīlestību un “vienīgi ar žēlastību”? Šī [Ls] mums atklāj to, ka – ja mēs vienādā mērā nepasludinām arī Dieva svētumu un tiesu, tad mēs galu galā, ar mūsu labi domāto žēlastības pagodināšanu, vispirms būsīm izdarījuši tikai labu pakalpojumu velnam. Turpretim, kas daudz sprediķo par tiesu, tas, no otras puses, paliek parādā tikpat daudz žēlastības pasludināšanas. Jo vairāk **patiesības** mēs sniedzam, jo vairāk tam klāt piederas **žēlastības** un, jo vairāk **mīlestības** mēs pienesam, jo vairāk tai klāt piederas **gaismas**. Tāda ir patiesā “salīdzināšanas” kalpošana. Dievā nav ne vienas vienīgas vienpusības. Pat, kad mēs tiekam ievesti **ciešanās**, mums līdzīga mērā ir apsoltis arī **mierinājums** – 2Kor 1:7: **“Un mūsu cerība par jums ir stipra, jo mēs zinām, ka jums ir dalība kā ciešanās, tā arī izpriecā.”** Ar šī divpolīguma [Ls] palīdzību mēs varam novērtēt katras lietas kvalitāti, tas ir – vai tā ir Dievā vai nav. Tādēļ cilvēks, kas pastāvīgi sūdzas tikai par savām bēdām un ķibelēm, bet savā dzīvē nevar līdzīgā mērā apliecināt arī Dieva mierinājumu,

ar to pašu pierāda, ka viņš vēl necieš Kristus dēļ, bet gan savu paša grēku dēļ. Katras ciešanas Kristus dēļ nes līdzīgu *tādu pašu* mēru mierinājuma. Šī realitāte izriet arī no fakta, ka **miršana** līdz ar Jēzu vienmēr rada arī atbilstošu **līdzīgu augšāmcelšanos** – 2Tim 2:11: “**Patiesi ir šis vārds: ja mēs esam līdzīgi miruši, tad mēs līdzīgi arī dzīvosim.**” Cik daudz vēltīgu cīņu un terapijas pūļu gan mēs sev varētu aiztaupīt, ja mēs dzīvotu ticībā šai Dieva valstības likumsakarībai un uzņemtos pienākumus tajā.

Katram polam ir jābūt savam pretpolam! Tādēļ viss, kas sevī vēl nav apvienojis šos svētos pretmetus, ir nepilnīgs un tam ir nepieciešama atjaunošana. Vienpusības nekad nav Dieva Garā un būtībā! Tādēļ Jēzus savus mācekļus mudināja ne tikai, kā Mt 10:16: “**būt vientiesīgiem kā baložiem**”, bet arī tikpat “**gudriem kā čūskām**”. Ja cilvēki ir gudri un viltīgi, tad, no otras puses, tiem lielākoties trūkst neviltotības. Ja tie turpretim ir “bez viltus kā baloži”, tad tikai pa retam viņi ir arī atbilstoši intelligenti un ar asu prātu. Tādas “nesalīdzinātības” ienaidnieka rokās ir vareni ieroči. Tādēļ garīgajā karošanā runa ir arī par rūpīgu un, vispirms jau, vienmērīgu augšanu savstarpēji sakārtotos polos. Tādēļ vienpusīga “aktīva būšana tam Kungam” vienmēr vēl ir “kalpošana pret to Kungu”.

Vienpolīguma bīstamība

Arī mūsdienās daudzi Dieva bērni skrien pakaļ zīmēm un brīnumdarītājiem! Protams, pamatoti tiek meklēts zaudētais Dieva spēks. Problēma ir tikai tajā, ka parasti par visu citu vairs negrib zināt neko, kad sāk meklēt zudušo spēku. Kad šie, vienpusīgi meklējošie, pēkšņi kaut ko atrod, tad tie Dieva valstībai bieži kaitē vairāk, nekā atnes labumu. Jēzus no Dieva bija saņēmis ne tikai **“Gara spēku”**, bet jau iepriekš tādā pašā mērā te klāt pienākošos briedumu un gudrību, kā **Lk 2:52: “Un Jēzus pieņēma gudrībā, augumā un piemīlībā pie Dieva un cilvēkiem.”** Spēks bez gudrības ir biedējošs un bīstams (piem., Simsons), turpretim gudrība bez spēka, ir vai nu postoša (piem., Zālamans), vai vismaz ilgstoši atņem drosmi. Tikai reti ir atrodams kāds Dieva cilvēks, kas līdzīgā mērā pieņemas gan vecumā, gan gudrībā, kā arī Dieva spēkā.

Ienaidnieks ir cauri un cauri visus savstarpēji sanaidojis. “Spēka pilnie”, dinamiskie kristieši tādēļ tikai retumis spēj raudāt, un pazemotie tikai reti spēj smieties no sirds. Svētītie tikai reti spēj no sirds deļot, un deļojošie tikai pa retam ir svētīti. Kārtīgie tikai retumis ir atslābināti, un atslābinātie tikai paretam ir kārtīgi. Ticībā stiprie tikai pa retam ir saprātīgi, un saprātīgie tikai paretam ir arī stipri ticībā. Mūsu Kungs vienmēr visā bija viss, un tā Viņš mācīja arī savus apustuļus, un caur tiem atkal mūs – **Rm 12:15: “Priecājieties ar priecīgajiem, raudiet ar tiem, kas raud!”** Mums vairs nevajag no vienas puses rādīt mājās augstus tikumus, kamēr no otras puses mēs līdzī velkam bezdibeņdziļus netikumus.

Draudžu sanaidošana

Draudzē valda liels atziņas trūkums attiecībā uz divpolīguma likumsakarību. Kā jau minēts, šis atziņas trūkums arī ir pamatiemesls, kādēļ starp Dieva bērniem ir tik daudz naidīguma. Viņi ir par maz sapratuši, ka tieši šie ārējākie (ekstrēmākie) pretstati ir viens otram "piekomandēti" un tieši tie pilnīgi veido draudzes "caursišanas spējas" noslēpumu. Mēs no sava Dieva sagaidām daudz par maz! Kā mēs reiz izbīsimies, kad mums tiks atklāts Jēzus Asins un Viņa, *mūsos dzīvojošā*, Gara patiesais spēks! Kā tad mēs apraudāsim savas ticības nabadzību!

Līdz šim izpaliekošā atjaunotne šajā sfērā ir īsta tragēdija. Šo augli mēs pavisam skaidri saskatām neskaitāmo baznīcu izveidē, izolēto grupu un denomināciju rašanās fenomenā. Daudzas no šīm šķelšanām savos sākumos no Dieva bija saņēmušas īstas un labas dāvanas, atklāsmes vai atziņas u.tml. Šie īstie un nepieciešamie jauninājumi, tad tika savu saņēmēju īpaši uzsvērti, kas arī ir saprotams, un loloti, kopti un baroti – un tādējādi, neapzināti, arī nobaroti. Viss grozījās pārsvarā ap šo vienu jauno lietu, atziņu vai dotumu, un tad pēkšņi izskatījās, ka Dieva valstība sastāv tikai no vienas šīs realitātes. Un, ja nu tagad apkārt esošās baznīcas un grupas jau no sākuma tam nepieķērās, jo jauninājumi parasti iemiesoja pretstatu kādai pierastai līnijai, tad tās agrāk vai vēlāk redzēja sevi spiestas iejaukties, jo tās pamatoti redzēja, ka te bija izveidojies neveselīgs ekstrēms. Tā vietā, lai ekstrēmu ar atbilstošu pretpolu izlīdzinātu, vienmēr un atkal tika uzbrukts sevī īstajam jauninājumam. Tas spieda tiem, kas bija atjauninājušies, savu lietu aizstāvēt vēl in-

tensīvāk, un beigās tiem pat neatlika nekas cits, kā nošķirties un tā savu pieredzi apvilkt ar sētu. Lai savu dārgo “labumu” īsti nostiprinātu, jaunizveidotie atšķeltie grupējumi *nosauca* sevi parasti uzreiz pēc savas īpašās pieredzes (*denominācija* = *nosaukums*). Un viņi jau arī gandrīz nevarēja citādi, jo viņi bija patiesi pārliecināti par saņemto realitāti. Caur papildus aktivēšanu un pārliecīgo ņemšanos ap šo vienu lietu agrāk vai vēlāk bija jānonāk līdz nepareizai attīstībai un miesīgiem izaugumiem. (Viss neatlaidīgi vienpolīgais beigās ved uz maldiem!) Un šie “izaugumi” tad viņu vajātājiem beigās atkal noderēja par pierādījumiem un apstiprinājumu tam, ko tie vienmēr bija teikuši un no kā baidījušies.

Tādēļ nesauksim kādu lietu vienkārši par “ekstrēmu” tikai tādēļ, ka tā mums izskatās izaugusi “par lielu”, un iedarbojas uz mums pārāk intensīvi un stipri. Ekstrēmisma kritērijs nav parādības intensitātē, bet vienīgi pretpola jautājumā. Ja tā trūkst, tad pat visneievērojamākā draudze Dieva priekšā var būt “ekstrēma”. Īsta un tīra “vasaras svētku kristietība” ir neatņemams pretpols, piemēram, “noslēgto brāļu” kristietībai un otrādi. Dziļi nopietnās, uz iekšu vērstās svētīšanas sapulces ir neatņemams pretpols dzirkstoši -dinamiskajām evaņģelizācijas kustībām un otrādi. Stiprie pieder pie vājajiem un vājie pie stiprajiem utt.

Praktiskā realizācija

Lai šī vēsts mums nepalīktu tikai teorētiskas zināšanas, tad tagad mēs gribam pievērsties tās praktiskai izmantošanai. **Darīšana** ir pretpols **dzirdēšanai**! Praktiskais pielietojums prasa darbu un mērķtiecīgu nodošanos. Te nu četri praktiski priekšlikumi:

1. Attīsti patiesības apziņu.

Vislabāk atkal pagatavosim vienu praktisku spoguļi, paņemot rokā papīra gabalu un uz tā atbildēsim uz sekojošiem jautājumiem: **kur MANĀ dzīvē ir smagumpunkti un vienpusības? Kā tas izskatās pie MANIS?** Mūsos mītošais Dieva Gars šai procesā vadīs mūs ne tikai visā patiesībā, bet tas uzreiz sāks arī soli pa solim mūs pārveidot. Tādēļ ir labi, ja mēs šo divpolību sarakstu pastāvīgi paplašināsim, to visu laiku turēsim sev acu priekšā un vienlaicīgi mērķtiecīgi lūgsim sev atvērt acis, saņemot ieskatu un sapratni. Kas vēl var palīdzēt, tas ir arī mūsu tuvāko novērtējums. Parasti mūsu līdzcilvēki mūsu vienpusības redz daudz objektīvāk, nekā mēs paši. Jautā savam tuvākajam: “Kā tu redzi un uztver mani?” (Pasakiet arī *man*, kā *jūs* redzat mani?)

2. Attīsti sevī dziļu prasību pēc papildinājuma.

Mums vajadzētu sevī attīstīt īstu mīlestību un saldu iekšēju redzējumu pret šo pilnveidošanos divpolīgumā. Vispirms mēs mierīgi drīkstam izbīties un ieraudzīt savu nabadzību un nožēlojamību šajā ziņā. Pēc tam mums ir jāskatās uz Jēzu un

Svēto Rakstu paraugiem un sevī jāattīsta dziļa vajadzība un prasība kļūt tiem līdzīgiem. Kā mums, piemēram, Salamans varētu kļūt par pamudinājumu, ja mēs tikko esam atzinuši, ka mums trūkst gudrības pola! Un kā tāds varētu kļūt Stefans, ja mums trūkst atziņas drosmes un drošsirdības! Mums ir jāattīsta tāda patika pēc šādas pilnveidošanās, lai visas mūsu prioritātes pārbīdītos atbilstoši Garam. Lai slavēts Dievs, mūsos dzīvojošais Kristus Gars ir visu laiku pilns prasības pēc šādas pilnveidošanās!

3. Attīsti stipru ticību.

Šajā lietā mēs drīkstam piesavināties nesatricināmu pašā Dieva gribas centrā. No visa mums ir jāizveido lūgšana un, proti, ticības pilna lūgšana! **Mk 11:24: “...Visu, ko jūs lūgdami lūgsiet, ticiet, ka jūs dabūsi (vāc. – esat dabūjuši), tad tas jums notiks”.** *Es mu dabūjis! Ja tev nav, pirms tev ir, tad tev nebūs. Jo tikai tam, kam te ir, tiks dots!*

Mēs nedrīkstam apgrūtināt Dievu ar neticības pilnām lūgšanām un lūgt no pastāvīga deficīta sajūtas. Ja runa ir par tādu centrālu lūgumu, tad mums Dievs pirms tam nav ilgi jāpārliecina, jo Viņš taču jau ilgi ir gaidījis šo brīdi! *Tā taču ir **Viņa ticība** mūsos, kas izdara visu, kas Viņam patīk. Tā ir Jēzus Kristus paša ticība mūsos!* Mums jābūt tīrā, jau iepriekšējā priekā, vēl pirms mēs esam lūguši par vajadzīgo izlīdzinājumu – un pēc tam, vēl jo vairāk - tādēļ – lai tev ir, tad tikai tu saņemsi.

4. Neatlaidīgi dzenies pēc nospraustā mērķa.

Beidzot, mums neatlaidīgi ir jādzenas pēc ilgotās daļas. Daži procesi ilgst mēnešus un gadus, līdz tie tiek izveidoti un salīdzināti. Ir svarīgi, lai mēs čakli “barotu” rudimentāros (mazattīstītos) polus, tiem ar īpašu uzmanību pastāvīgi dodot priekšroku un “lielāko gaļas gabalu”. Atkalatjaunošanas un pilnveidošanas princips balstās uz pilnīgu Dieva un cilvēka sadarbību. Mums, cilvēkiem, kā **1Moz 32:23-33**, kā Jēkabam pie Jabokas, ir jāpieliek visi savi spēki, lai sasniegtu apsolīto svētību, un tādēļ ir jācīnās tā, it kā tas būtu atkarīgs vienīgi no mūsu gribas un iesaistīšanās. Un, ja mēs dodam no sevis pašu labāko, tad arī Dievs dod SAVU labāko – un tas ir Kristus mūsos, Viņa pilnīgums mūsu nepilnībā.

VIŅŠ PATS VISĀ ir mūsu trūkstošā daļa!

Dievišķās autoritātes atjaunošana

Flp 2:9-11: “Tāpēc arī Dievs viņu ļoti paaugstinājis un dāvinājis viņam vārdu pāri visiem vārdiem, lai Jēzus Vārdā locītos *visi ceļi* debesīs un zemes virsū un pazemē, un *visas mēles* apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir Kungs, Dievam Tēvam par godu”.

Visas garīgās karošanas mērķis ir Dieva *nedalītās* autoritātes atjaunošana pār visu redzamo un neredzamo radību. Tā kā vīrs *ir* galva pār sievu (un tādēļ viņam tādām *ir jāklūst*), tāpat Jēzus Kristus *ir* savas miesas, draudzes galva (un tādēļ Viņam tam *ir jāklūst*) – **Ef 4:15:** “**Bet patiesīgi būdami mīlestībā, visās lietās pieaugsim viņā, kas ir mūsu galva, proti, Kristus.**” Un vēl vairāk –

Kol 2:10: “...jo viņš ir (arī) galva visām varām un spēkiem” un **1Kor 15:27:** “Jo TAS viņam ir visu nodevis apakš viņa kājām...”.

Būtiski ir tas, ka attiecībā uz bībelisko autoritāti principiāli nekad jautājums nav tikai par augstprātīgu varas kārošanu vai par noniecinošu pazemošanu, bet daudz vairāk runa ir par būtības jautājumu, par spējām un radībai atbilstošu stāvokli. Tādēļ, kur vien ir runa par autoritātes jautājumu, tur galu galā runa ir par organiskas radības īstenības realitāti, par sūtības jautājumu, par apdāvinātību, par kāda orgāna veidu un dabu, būtību. Tādēļ Kristus viens pats ir un

paliek nemainīgi *vienīgā* galva pār visu, kas ir debesīs un virs zemes. Viņš, galva, ir *vienīgais*, kas ir pietiekami apdāvināts un tādēļ arī vienīgais vadīšanai autorizētais orgāns Kristus miesā. Tādēļ, kas domā “patstāvīgi”, galu galā domā velti, jo **Jņ 15:5: “...jo bez manis jūs nenieka nespējat darīt.”**

Garīgajā karošanā tādēļ atkal un atkal, primāri runa ir par Dievam pakārtotu visu radījumu pakļaušanos galvas autoritātei. Tagad, bez šaubām, ir tā, ka daudzi domā, ka viņi stāv zem galvas autoritātes, kamēr, patiesībā, viņi ir ļoti tālu no jebkādas, Dieva kārtībā esošas, pakļaušanās: **Lk 6:46: “Ko jūs mani saucat: “Kungs, Kungs!”, bet nedarāt, ko es saku?”**

Tādēļ ir jāatzīst sekojošais: tāpat kā starp eņģeļu miriādēm ir tikai daži, kas (kā, piem., Gabriēls) var par sevi teikt – **Lk 1:19: “Es esmu Gabriēls, kas stāv (tieši) Dieva priekšā...”**, tāpat arī starp Dieva bērnu miriādēm ir tikai nedaudzi, kas to var teikt par sevi. Bet tie nedaudzie ir apustuļi un pravieši. Visi citi Kristus miesas locekļi var tikai tiktāl stāvēt “tieši zem galvas” un kalpot, cik viņi ir griboši. Viņam kalpot arī “netieši” – (tas ir – autoritātēm, kas ir zemākas nekā pats Dievs). Šeit runa nav par atsevišķu Dieva bērnu personīgo komunikāciju ar savu Dievu. Tā, protams, funkcionē “tieši”.

Bet viss tas, kas attiecas uz *kalpošanas darbu* – **Ef 4:11-12: “Viņš arī devis citus par apustuļiem, citus par praviešiem, citus par evaņģēlistiem, citus par ganiem un mācītājiem, lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam,**

Kristus miesai par stiprinājumu” – ir patiesi darīts Dievam tikai tad, ja tas notiek Dieva noliktās līnijās un pakļautībā Dieva noteiktajām autoritātēm. **2Moz 4:16 un 7,1** Dievs teica Mozum: “...tu esi viņam (Āronam) Dieva vietā” un “**Redzi, es tevi esmu licis faraonam par Dievu**”. Vai mēs par šo savdabīgo vārdu esam jau pārdomājuši? Ja mēs tajā ieklausāmies ar garīgajām ausīm, tad tas, katrā ziņā, ir viss kas cits, nekā dīvains; tad tas ir pats par sevi vissaprotamākais, kas vien var būt. Tad tas nenozīmē neko citu, kā to, ka Kunga uzdevumu saņēmumušais vienmēr pārstāv pašu Kungu. Tādēļ Jēzus arī saviem mācekļiem teica: **Lk. 10:16: “Kas jūs klausā, tas klausā mani, un kas jūs nicina (vāc. – atmet), tas nicina (vāc.- atmet) mani.”**

Skaidrā tekstā tas nozīmē to, ka vistiešākais veids, kā, piemēram, *bērns*, var godināt Dieva autoritāti, ir tāds, ja tas klausā vecāku autoritātei “kā pašam Kungam”. Vecāki bērniem ir “Kristus”. *Laulāta sieva* nekad nevar tiešāk kalpot Kungam un godināt Viņa autoritāti, kā kalpojot savam vīram “kā Kungam” un atzīstot viņa autoritāti “kā Kristus autoritāti”. Viņai “Kristus” ir vīrs. Draudzes *vecākais* nekad nevar tiešāk atrasties Kunga autoritātē, kā strādādams apustuļu un praviešu līnijās un autoritātē. *Un šeit nav domāti tikai divpadsmit apustuļi vai vecās Derības apustuļi, bet tie, kurus Kungs Jēzus pēc savas paaugstināšanas jau no debesīm ir devis draudzei – Ef 4:8-11: “Tāpēc ir sacīts: “Uzkāpis augstumā, viņš saņēmis gūstekņus, devis dāvanas cilvēkiem.” “Uzkāpis” – ko citu gan tas nozīmē, ja ne to, ka viņš arī nokāpis šīs pasaules zemajās vietās? Bet tas, kas nokāpis, ir tas pats, kas (pēc tam) arī uzkāpis augstāk par visām debesīm, lai visu piepildītu. Viņš arī*

devis citus par apustuļiem, citus par praviešiem, citus par evaņģēlistiem, citus par ganiem un mācītājiem.” Šie ir “Kristus” draudzes vecākie.

Sagrautās autoritātes

Mal 1:6: “Dēlam būs godāt savu tēvu un kalpam savu kungu. Ja nu Es esmu Tēvs, kur tad ir Man parādāmais gods? Ja Es esmu Kungs, kur tad ir pret Mani sajūtamā bijība?”

Visi Svētie Raksti liecina par cilvēces, kas raujas vaļā no Dieva, autoritātes traģiku. Līdz pat šodienai katrs autoritātes veids un pakāpe, tika un tiek grēcīgā cilvēku dzimuma sagrauta. Un tieši tas ir liktenīgi, tieši tādēļ tagad Dieva lieta iet uz priekšu tik inertī. No lielās notikumu pilnības pievedīšu ikreiz tikai *vienu* bībelisku piemēru. Vai no tā mēs kaut ko mācīsimies un turpmāk dosim dievišķajai galvai tai pienākošos varu?

Tēva autoritātes sagraušana

Kad Izraēls atkal gribēja vairāk iet savus ceļus, tauta uzsauca pravietim Samuēlam – **1Sam 8:6+7: “Dodi mums ķēniņu, kas lai mūs tiesā!”** Dieva, Tēva komentārs: **“Paklausī tautas balsi, dari visu, ko tie tev sacīs! Nav jau viņi *tevi* nicinājuši, bet tie ir gan Mani atmetuši, lai Es vairs nebūtu viņu ķēniņš.”**

Dēla autoritātes sagraušana

Tauta kļiedza – **Lk 19:14: “Mēs negribam, lai šis pārmums valda.”** Dieva Dēla komentārs – **Mt 23:37: “Jeruzaleme, Jeruzaleme, kas nokauj praviešus un nomētā ar akmeņiem tos, kas pie tevis sūtīti! Cik reiz Es gribēju sapulcināt ap sevi tavus bērnus, kā vista sapulcina savus cāļšus apakš saviem spārniem, bet jūs negribējāt.”**

Svētā Gara autoritātes sagraušana

Kad tautas masas Gara piepildīto Stefanu sprediķa vidū aizrāva sev līdzī un aizvilka Augstās Padomes priekšā, tas, Svētā Gara dzīts, pabeidza savu sprediķi ar vārdiem – **Apd 7:51-52: “Jūs stūrgalvjī ar nešķīstām sirdīm un nedzirdīgām ausīm (vāc. – ar neapgraizītām sirdīm un ausīm), jūs vienmēr pretojaties Svētajam Garam, kā jūsu tēvi, tā arī jūs. Kuru no praviešiem jūsu tēvi nav vajājuši?”**

Apustuļu autoritātes sagraušana draudzē

Lai gan Kungs no paša sākuma savai draudzei pilnīgi skaidri ir noteicis kārtību attiecībā uz autoritātēm – **Ef 4:11: “Viņš arī devis citus par apustuļiem, citus par praviešiem, citus par evaņģēlistiem, citus par ganiem un mācītājiem...”**; **1Kor 12:28: “Un dažus Dievs draudzē ir iecēlis, pirmkārt, par apustuļiem, otrkārt, par praviešiem, treškārt, par mācītājiem, tad devis spēkus brīnumus darīt, tad dāvanas dziedināt, sniegt palīdzību, vadīt un runāt dažādās mēlēs”**, taču arī tā jau pirmajos gados bez žēlastības tika sagrauta. Pāvilam vēl savas kalpošanas laikā

bija dedzīgi jāaizstāvās pret savas apustuliskās sūtības graušanu – **1Kor 9:1-2: “Vai es neesamu apustulis? Vai es neesmu Jēzu, mūsu Kungu redzējis? Vai *jūs* neesat mans darbs mūsu Kungā? Ja es citiem neesamu apustulis, tad jums gan...”**; **2Kor 11:5: “Es domāju, ka es nekādā ziņā neesamu mazāks par dižapustuļiem.”** Atkal un atkal tādēļ apustuļi atgādināja Dieva tautai, ka tai ir jābūt paklausīgai saviem vadītājiem – **Ebr 13:7: “Pieminiet savus vadītājus, kas jums Dieva vārdu runājuši; vērodami viņu dzīves galu, sekojiet viņu liecībai!”**; **Ebr 13:17: “Paklausiet saviem vadītājiem un esiet viņiem padevēīgi, jo *viņi* ir nomodā par jūsu dvēselēm, kā tādi, kam būs jādod atbildība, lai tie to varētu darīt ar prieku, un nevis nopūzdamies, jo tas jums nav derīgi”**; **1Tes 5:12: “Mēs lūdzam jums, brāļi, atzīstiet tos, kas jūsu labā strādā, kas ir jūsu priekšnieki tā Kunga draudzē un kas jūs pamāca”** – bet veltīgi. Beigās Pāvilam bija jāsūdzas, ka Āzijā visi bija novērsušies no viņa – **2Tim 1:15: “Tu zini to, ka ir novērsušies no manis visi, kas dzīvo Āzijā, viņu starpā Figels un Hermogens”**; **2Tim 4:10+16: “Jo Dēma ir atstājis mani, mīlēdams tagadējo pasauli, un ir devies uz Tesaloniku, Krescents uz Galatiju, Tits uz Dalmatiju.”** Kad Pāvils atvadījās no Efesas vecākajiem, tad viņš savā pēdējā runā tos brīdināja ar vārdiem – **Apd 20: 28-29: “Tāpēc sargājiet paši sevi un visu ganāmo pulku, kurā Svētais Gars jūs iecēlis par sargiem, ganot Dieva draudzi, ko viņš pats ar savām asinīm ieguvis par īpašumu. Es zinu, ka pēc manas aiziešanas pie jums iebruks plēsīgi vilki, kas nesaudzēs ganāmo pulku.”** Par spīti šādam sparīgam brīdinājumam, baznīcas vēsture mums rāda bēdīgu attīstību. Postošajos spaidu laikos, kad tādēļ ne-

bija apustuļu un praviešu, vecākie un uzraugi pieaugoši iespiedās viņu vietās – **3Jņ 9: “Es draudzei esmu rakstītājs, bet Diotrefs, kas labprāt grib būt pirmais viņu vidū, mūs neuzņēma”;** (Gal 1). Kad Dieva svaidītie kalpi vēlāk gribēja iejaukties, tiem arvien vairāk un vairāk izgāja tāpat, kā mēs tikko esam redzējuši ar Pāvilu. Drīz viņu autoritāti vairs nerespektēja.

Vecāko autoritātes sagraušana

Drīz pēc tam šiem “aizvietojošajiem apustuļiem” (vecākajiem) pašiem vajadzēja pļaut to, ko tie pirms tam bija sējuši. Radās “tautas tiesības” jeb “demokrātija” (vispār – *grieķiski “tautas tiesības” saucas “laodicea”*), un jau drīz, reiz apustuļu un praviešu autoritātes iecelto vecāko vietā, nāca *tautas ievēlētie* kalpi utt.

Vispār nepastāv neviens pats autoritātes veids un pakāpe, kas kaut kā nebūtu sagrauta, vai tie būtu skolotāji vai valsts varas, vai tie būtu priekšnieki darbā vai vadošie ierēdņi kaut kādā sabiedriskajā kalpošanā. Šīs nepārtrauktās autoritāšu sagraušanas rezultātā, līdz vīra briedumam pieaugošās Kristus miesas vietā - **Ef 4:11-13: “Viņš arī devis citus par apustuļiem, citus par praviešiem, citus par evaņģēlistiem, citus par ganiem un mācītājiem, lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam, Kristus miesai par stiprinājumu, līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru.”** - uz baznīcas vēstures skatuves rampu gaismā ir iznākušas neskaitāmas “mežonīgu bastardu kaudzes” un “izlaidīgi blēži”. Brīvas no jebkāda apustuliskā redzējuma un autoritātes, tieši arī šajā laikā, atkal ne-

beidzami, kā sēnes, no zemes šaujas ārā dažādas kristīgās apvienības un interešu biedrības. Lielākā daļa no tām šai laikā vairāk līdzinās nepiesātināmajiem “auglības dieviem”, nekā sevī nobriedušam dēlam. Skatoties uz tām, rodas iespaids, it kā šodien debesu valstībā runa būtu tikai par pēc iespējas daudzāk bērnu (atgrieztu) radīšanu un vairāk ne par ko. Tā patiesais un dzīvais Kristus organisms, kas klusi un slepenībā nobriest zem Dieva svaidījuma, pastāvīgi tiek neskaitāmu dievbijīgu (un arī mazāk dievbijīgu) geto, kas sevī arī deklarē par Kristus miesu – aptumšots. Šie “denomināciju cietumi” miesas galvai spītīgi aizbarikādē pieeju daudziem tās locekļiem.

Ceļš uz atkalatjaunošanu

Kad pilna Dieva autoritāte atkal, līdz pat viszemākajiem viņa autoritāti pārstāvošo nesēju slāņiem, tiks atzīta un respektēta, tad arī ar pretinieku drīz būs beigas. Fundamentālais noslēpums pie tam ir mazāk šo autoritātes nesēju spējās, bet vairāk - pakļauto beznosacījuma paklausībā. Šis Dieva noslēpums, (taisnīguma karš) ir tieši tas, ka **vispirms** tiek prasīta beznosacījuma pakļaušanās “kā tam Kungam”, pirms manifestējas pilna “galvu” apdāvinātība ar spējām. (Atkal padomā par zīdaini un pārdomā, no kura laika punkta viņa locekļiem ir tam jāpaklausa.) Taisnīguma karā runa ir par jautājumu, *kādā ceļā* Dieva sagrautā autoritāte tiek atjaunota. Un tieši šajā jautājumā tagad notiek daudz ņirgāšanās, tā, ka pat *Dieva autoritātes atjaunošana* nav palikusi pasaudzēta no cilvēku patvaļīgām mahinācijām. Laikam tiepiska rīcība, kuru veicina atkalatjaunošanas karsēji, ir pār-

galvīgais uzsauciens uz sacelšanos pret ikvienu denominacionālu un cilvēku dibinātu reliģiozu *sistēmu*. Kuram no mums gan ausīs nav nācis revolucionārais uzsaukiens: “*Izejiet no Bābeles!*” (Ar to tiek domāts: “Uz vietas pamet savu baznīcu, savu denomināciju un ikvienu reliģisko sistēmu!”) Izņēmums ir gadījums, ja šis – **Atkl 18:4: “Es dzirdēju vēl citu balsi no debesīm saucam: “Izeita no viņas, Mana tauta, lai jums nebūtu dalības viņas grēkos, un jūs neķertu viņas mocības”** – sauciens arī faktiski tiek norādīts no debesīm (tas ir – tieši no galvas – Kristus) attiecīgajā situācijā, pretējā gadījumā jebkura “bēgšana no Bābeles” nenesīs labākus augļus kā viduslaiku krustnešu karagājieni. *Vai arī kā nāvi nesošie Izraēla bēgšanas mēģinājumi, kad tie pēc viltus praviešu padoma, pretēji Dieva gribai, mēģināja izbēgt no Bābeles gūsta un gāja bojā* – **Jer 29:4-10: “Tā saka tas KUNGS, Izraēla Dievs, visiem trimdiniekiem, ko Es liku aizvest trimdā no Jeruzalemes uz Bābeli: Celiet namus un dzīvojiet tajos! Dēstiet dārzus un baudiet to augļus! Nemiet sievas un dzemdīniet dēlus un meitas! Nemiet arī saviem dēliem sievas un dodiet savām meitām vīrus, lai viņas, savukārt, kļūst par mātēm dēliem un meitām, ka jūs tur vairojaties un neejat mazumā! Rūpējieties par tās pilsētas labklājību (vāc. – mieru), kurp Es jūs liku aizvest, un pielūdziet par to KUNGU, jo tās labklājība būs arī jūsu labklājība.”** Jo tā saka tas KUNGS, Izraēla Dievs: “Lai jūs nemaldina jūsu pravieši, kas jūsu vidū dzīvo, nedz arī jūsu zīlnieki; neticiet arī saviem sapņiem, ko jūs (vāc. – liekat redzēt) redzat! Jo tie ir meli, ko viņi jums sludina manā vārdā, Es viņus neesamu sūtījis”, - tā saka tas KUNGS. Tiešām, tā saka tas KUNGS: “Kad septiņdes-

mit gadi Bābelē būs pilnīgi pārgājuši, tad Es atkal par jums gādāšu un izpildīšu savu apsolījumu, ka Es jūs atvedīšu atpakaļ šinī vietā.” Pretošanās un “Bilžu vētra” nav, nekad nav bijis un nekad nebūs Dieva ceļš ar mums! Mums vispirms ir jābūt pametušiem “*Bābeli savās pašu sirdīs*”, pirms mēs varēsim pamest ”ārējo Bābeli”! Citādi mēs Bābeli ņenam paši sevī atkal līdzī! Pastudēsim tagad uzmanīgi Dieva atkalatjaunošanas principu un vispirms jau – ņemsim to pie sirds.

Vispirms mums, uz visu Sv. Rakstu liecību pamata, vajadzētu ļaut sevi pamācīt par to, ka mēs no iepriekš patvaļīgi izvēlētas autoritātes nevaram tā vienkārši un viegli izbēgt, tikko esam atzinuši, ka mēs to esam iecēluši “bez Dieva”. Visskaidrāk mēs to varam redzēt, laikam, tieši stāstā par ķēniņu Saulu. Dievs skaidri un savlaicīgi brīdināja tautu par sekām, kādas būs patvaļīgai “autoritātes izvēlei” – **(1Sam 8)**. Kad beigās tauta tomēr turējās pie sava lēmuma, un savas kārības dēļ pēc ķēniņa, atmeta savu Dievu - **1Sam 8:7: “Tad tas KUNGS sacīja Samuēlam: “Paklausī tautas balsi, dari visu, ko tie tev sacīs! Nav jau viņi tevi nicinājuši, bet tie ir gan Mani atmetuši, lai Es vairs nebūtu viņu ķēniņš”** - tad Dievs apzīmogoja šo izvēli un svaidīja tiem Saulu par ķēniņu. Dievs ar Saula iecelšanu neatkāpās vienkārši aizvainots atpakaļ, lai pasīvi cerētu uz iespējamu sava sāncenša krišanu vai uz iespējamu atkritušās Dieva tautas atgriešanos. Viņš darīja tieši pretējo un pats personīgi uzlika tautai par pienākumu pakļauties pašu izvēlētaj ķēniņa autoritātei – un proti, - **kā Kungam!** Tādas bija patvaļīgās tautas prasības sekas. Pat, kad ķēniņš Sauls īsi pēc tam apgrēkojās, un tika atkal Dieva atmests, tautai bija jāpaklausa

viņa autoritātei “*kā Kungam*” līdz viņa dzīves galam. Jā, un vēl vairāk: arī Dāvids, kas jau bija svaids par Saula pēcteci, un caur pravietisko vārdu pilnvarots un iecelts par ķēniņu ar visām tiesībām, neuzdrošinājās aizskart “tikai zem Dieva pieļāvuma iecelto un jau atkal atmesto” Saulu. Pat tad, kad Sauls jau gadiem ilgi bija dzinies pēc viņa dzīvības, Dāvids viņu vēl sauca par **1Sam 26:17**: “**...mans kungs un ķēniņ!**” un lika uz vietas nogalināt to vīru, kas lepojās, ka bija nodūris Saulu. Dāvida acīs Sauls bija, kā **2Sam 1:16**: “**...Kunga svaids**” un nevis tikai – “visniknākais ienaidnieks”. Kā mēs, skatoties uz šādām liecībām, vispār varam nākt pat uz domām par to, ka mēs varētu itin viegli un lēti, tā vienkārši izsprukt no savām, agrāk pašu izvēlētajām, autoritātēm vai paštaisītajām reliģiskajām sistēmām, tiklīdz tās mums ir apnikušas? Pastāv gan viens atpakaļceļš, tikai tas izskatās pavisam citāds, nekā lielākajai daļai no mums patiktu. Sākumā patvaļīgi ietie ceļi nevar tikt izlaboti caur patvaļīgu aizbēgšanu.

Visu autoritātes jautājumu pamatprincips ir atklāts **Rm 13:1-2**: “**Ikviens lai ir paklausīgs varām, kas valda. Jo NAV valsts varas, kā vien no Dieva, un tās, kas ir, ir Dieva ieceltas**”. (Lasi arī **Tīt 3:1**: “**Atgādini viņiem, lai padodas un paklausa valdībām un varām, lai ir gatavi uz katru labu darbu**” un **1Pēt 2:13**: “**Esiet paklausīgi katrai cilvēku starpā ieceltai kārtībai tā Kunga dēļ**”). Mums ir jābūt skaidrībā par to, ka šo vārdu Pāvils ir rakstījis romiešiem un Nēronam. Nēronam! Dievs visai tautai lika pakļauties šim zvēriskajam despotam. Izteiciens, “**Jo nav NEVIENAS valsts varas ārpus Dieva**”, parāda, ka pār katru tautu vienmēr valda tieši tā autoritāte, kuru tā ir no-

pelnījusi. Nērons nekādā veidā nebija dievbijīgs vīrs. Lai nodrošinātu savu valdīšanu un autoritāti, viņš bez lielas domāšanas noindēja Britannikusu, sava priekšteča Klaudiusa dēlu. Citiem vārdiem, Nērons bija bezsirdsapziņas un nežēlīgs slepkava. Kad 64. gadā pēc Kristus uz Nēronu krita aizdomas, ka viņš ir nodedzinājis trīs Romas pilsētas daļas, viņš vainu vienkārši novēla uz kristiešiem, tā izsaukdams tās šausmīgās vajāšanas, kurās arī Pāvils zaudēja savu dzīvību. Vai tā laika kristiešiem caur šiem notikumiem turpmāk tika atlaists paklausības pienākums pret valstiskajām autoritātēm? Nē, tikai izņemot grēkošanu! Kad vajāšanas, un līdz ar to arī bēgšana, beidzās, atkal bija jāpaklausīja tieši tāpat kā agrāk. Mums ir labi jāiegaumē šis pamatprincips: *fakts, ka vienam varasvīram ir daudzas rupjas kļūdas, mūs neatbrīvo no vispārējā paklausības pienākuma*. Tādēļ, ka Dievs to tā ir ierīkojis, Pēteris arī varēja tā laika kristīgajiem vergiem (un tie bija patiesi vergi!) pavēlēt, pakļauties saviem kungiem visā, un proti, **1Pēt 2:18: “Kalpi, paklausiet saviem kungiem visā bijībā, nevien labajiem un lēnajiem, bet arī ļaunajiem”**. Tātad ne pēdas no revolūcijas (“Bilžu vētras”) vai aicinājuma sacelties, aiziet vai nicināt!

Nu kāds varētu domāt, ka, attiecībā uz valsts varām, tas gan varētu būt saprotami, bet tas nederot attiecībā pret Dieva valstību un draudzi. Kas domā tā, tas vareni kļūdās. Ja mēs uzmanīgi studētu apustuļu darbus, mēs konstatētu, ka Dieva ieceltie apustuļi nevienā gadījumā nav vienkārši ignorējuši vai apgājuši jau pastāvošās un oficiāli atzītās jūdu reliģiozās sistēmas. Apustuļu darbos mēs vismaz piecpadsmit vietās lasām, ka apustuļi, kad tie ienāca atkal jaunā apkārtnē, savu

Jaunās Derības uzdevumu vienmēr vispirms iesāka pildīt *sinagogās*. Cilvēciski skatoties, viņi vispār būtu varējuši par tām “institūcijām” nerūpēties, jo tās, pat attiecībā uz Veco Derību, nebija “korektas”. Dievs nebija pavēlējis un saistoši norīkojis vienīgi templi un ar to saistīto dievkalpošanu. Kad nu Kristus vēsts sinagogās nepārtraukti uzdūrās uz asu pretestību, tad apustuļi teica – **Apd 13:46: “Dieva Vārdu vajadzēja vispirms sludināt jums; bet, kad jūs to atmetat un sevi neturat par mūžīgas dzīvības cienīgiem, lūk, tad mēs griežamies pie pagāniem.”** Tikai pēc tam, kad bija nonākts līdz acīmredzamai kolīzijai starp Gara dzīvi un reliģiozo miesu, apustuļi nokratīja putekļus no savām kājām.

Atmetamās autoritātes

Šad un tad atcerieties, ka mēs vēl joprojām runājam par *pašizvēlēto autoritāšu* līniju, ar kuru mēs, apzinātā vai neapzinātā nepaklausībā, esam *noslēguši derību*. Ir pavisam skaidrs, ka mēs, ja jau atrodamies zem Kristus autoritātes, neklanīsimies nevienam viltus brālim un pašieceltām autoritātēm, kā Pāvils saka – **Gal 2:5: “Viņu priekšā mēs neacumirkli neesam piekāpušies un neesam tiem padevušies, lai Evaņģēlija patiesība jūsu starpā paliktu spēkā”.** Mēs nepaliksīm arī zem postošās sektu vadoņu autoritātes pēc tam, kad Dievs mums tos kā tādus būs atklājis utt. Mēs zinām no pieredzes, ka lielākās daļas Dieva bērnu situācija ir labāka. Visbiežāk nepieciešama ir “izturēšana” un nevis “aizlaišanās”. Noteikti visās vietās ir pietiekami daudz trūkumu, kurus kritizēt. Un tomēr Dievs stāv daudz vairāk aiz mūsu, cilvēku, nicinātām autoritātēm, nekā mēs

domājam. Jo visskaidrāko piemēru šim faktam mēs atrodam paša mūsu Kunga dzīvē. – **Mt 15:13-14** mēs viennozīmīgi redzam, ko Jēzus domāja par toreizējiem farizejiem un Rakstu mācītājiem: **“Visi dēsti, ko mans debesu Tēvs nav dēstījis, tiks izrauti ar saknēm. Atstājiēt tos! Tie ir akli akliem ceļa rādītāji”**. Bet kā Jēzus izteicās par šo farizeju un rakstu mācītāju kalpošanu? Vai viņš uzreiz provocēja atklātu sacelšanos vai sauca uz “iziešanu no Bābeles”? Nē, daudz vairāk Viņš izteica kaut ko ļoti izšķirošu – **Mt 23:2-3: “ Uz Mozus (vāc. – mācīšanas krēsla) krēsla ir nosēdušies rakstu mācītāji un farizeji. (citiem vārdiem – viņi paši bija sev nozaguši šo autoritātes stāvokli, tomēr tādēļ, ka (tauta) viņiem bija pakļāvusies, bija jāievēro:) VISU, ko tie jums saka, to darīt; bet pēc viņu darbiem nedarīt...”**

Visos Svētajos Rakstos mēs neatrodam nevienu citu Dieva autoritātes un valdīšanas atjaunošanas ceļu, kā tikai šo, ka Dievs atstāj mūs tik ilgi zem “neērtām” autoritātēm, kamēr VIŅŠ PATS mūs – uz Gara ceļa - atkal izceļ no tām. Mums vispirms, zināmā mērā, ir “jānogatavojas”, pirms mūs var vadīt tālāk. *Lai kļūtu cieši saistīts*, ir vajadzīgs savs laiks, un savs laiks ir vajadzīgs, lai *kļūtu atdalīts*. Šis princips ir skaidri parādīts Hagares nākotni attēlojošajā atbilstības (ēnas) dzīvē. Jo Raksti skaidri saka – **Gal 4:30; 1Moz 21:10: “Padzen kalponi un viņas dēlu! Jo kalpones dēlam nebūs mantot kopā ar svabadās dēlu.”** Citiem vārdiem – *no paša sākuma* Dieva griba bija tāda, lai Hagare tiktu izdzīta. 16.nodaļā mēs lasām, ka jau pirms gadiem Hagare, *pēc pašas dziņas*, aizbēga no savas kundzes Sāras, jo viņa vairs neizturēja viņas autoritātes necilvēcisko spiedienu. Kas tad notika? Kungs eņģelis atrada viņu tuksnesī un

teica viņai: **1Moz 16:7: “Atgriezies pie savas valdnieces un pazemojies zem tās rokas.”** Tā Dievs pats viņu aizsūtīja atpakaļ, lai gan, jau sen plānotā, atšķiršanās tad būtu jau perfekti notikusi! Kādēļ tā? Tai bija jānotiek tieši “Dieva plānotajā laika punktā”, caur Garu, un nevis patvaļīgā veidā. Kā Hagare, tā arī Sāra tajā laikā vēl nebija nobriedušas nošķirties un tikt tālāk vadītas, tādēļ tās viena otrai vēl bija vajadzīgas. Abām reiz vajadzēja kļūt par lielu tautu **1Moz 16:10: “Un tā KUNGA eņģelis teica tai: “Es vairodams vairošu tavus pēcnācējus, un tu viņus vairuma dēļ nesaskaitīsi”.** Un tādā pat veidā arī mums nav nekādu tiesību vienkārši bēgt projām, tikko mums kaut kas vairs nepatīk vai mēs pamanām nepareizu attīstību. Tādēļ Kungs vēstījumā Sardu draudzes ticīgajiem kā pirmo tos neizsauc ārā no viņu “mirušajām sapulcēm”, bet Viņš pavēl – **Atkl 3:2: “Uzmosties un stiprini tos, kas taisās mirt!”**

Ar to Dievs mums nav uzrakstījis nāves spriedumu, jo mums visiem ir tiesības dzīvot! Mums ir pilnas tiesības (un pat pienākums!), dot telpu mūsos Dieva Garam, pavisam vienalga, vai cilvēciskās autoritātes vai reliģiozās sistēmas ap mums ir ar to vienisprātis vai nav. Kur vien apustuļiem gribēja piespiest izbeigt Svētā Gara darbošanos caur viņiem vai spieda tos grēkot, tur viņi stāvēja tam pretī ar vārdiem – **Apd 4:19: “Spriediet paši, vai ir taisnīgi Dieva priekšā jums vairāk klausīt nekā Dievam; jo mēs nevaram nerunāt par to, ko esam redzējuši un dzirdējuši”;** **Apd 5:18-20+29: “...Apcietināja apustuļus un iemeta tos pilsētas cietumā. Bet tā Kunga eņģelis naktī atvēra cietuma durvis un, tos izvedis, sacīja: “Ejiet, nostājieties svētnīcā un runājiēt ļaudīm visus šos dzīvības vārdus;**

Bet Pēteris un apustuļi atbildēja: “Dievam vairāk jāklausa nekā cilvēkiem”.

Konkrētā atgriešanās zem Dieva autoritātes

Mīlie brāļi-māsas, garīgajā karā galu galā runa ir par ***pilnīgi praktisku*** Dieva autoritātes atjaunošanu. Kā šī autoritāte tiek atjaunota? Ne tā, kā ļoti daudzi domā, emancipējoties projām no visām “cilvēciskajām institūcijām” un mēģinot atkal dzīvot “tiešā Kunga vadībā”. Taču ir jādara tieši pretējais: Dievs meklē paklausīgus kalpus, kas “kā Kungam” iet taisnībai atbilstošu ceļu tā, kā ir gājis Jēzus – **Atkl 14:4: “Šie ir tie, kas nav apgānījušies ar sievietēm, jo tie ir šķīsti: šie ir tie, kas seko Jēram, kurp tas arī ietu. Tie ir atpirkti par pirmajiem no cilvēkiem Dievam un viņa Jēram”**. Šis ir pakārtošanās, pierādīšanas un pārbaudījumu ceļš, pārstāvošā upura ceļš un netaisnības ciešanas ceļš; bet tas ir arī šķiršanās un atšķiršanās ceļš – un nekad tas nav patvaļīgs un šķeltniecisks ceļš! Šeit lejā uz zemes, Dieva autoritāte rod tik maz pakļaušanās jau tikai tādēļ, ka tikko kāds ir gatavs paklanīties Viņa aizvietojošā upura priekšā. Dievam “tieši” kalpot – jā, to grib visi – bet tikai ne pēc Viņa kārtības un ne zem Viņa, pār mums ieceltajām, autoritātēm. Cik bieži mēs jau esam redzējuši kādas sievas, kas (sava vīra dēļ) domāja, ka tām jau esot Dieva *tiešā vadība*. Sakarā ar vīru atteikšanos kalpot, tādas sievas akceptēja pār sevi vairs tikai pašu Dievu *kā tiešo autoritāti pār sevi* un, līdz ar to, atmeta jebkādu sava vīra autoritāti. Savas kļūdas dēļ tādas sievas, tad lielākoties iziet caur dažādām “vajāšanām”

(kā viņas tās sauc), caur lieliem konfliktiem ģimenē, un galu galā, vēl piedevām visam, jūtas kā “Kunga mocekles”.

Lūdzu, ļaujiet taču jums pateikt, mīļās laulātās sievas: tikai tikmēr, kamēr jūs simtprocentīgi dzīvojat zem savu vīru autoritātes, jūs arī faktiski dzīvojat zem Dieva autoritātes. Jūsu vīri – un pat ja tie būtu tikpat bezdievīgi un despotiski kā miesīgais Nērons, tie ir jūsu galvas, - **Dieva vietā! Ef 5:23: “Jo vīrs ir sievas galva, tāpat kā Kristus ir draudzes galva, būdams savas miesas Pestītājs”**. Tādēļ jūs kalpojat Dievam tikai tiktāl, cik jūs kalpojat arī saviem vīriem, dabiski, izņemot grēkošanu. Kad laulāta sieva savu daļu izpilda uzticīgi, un viņas vīrs ved to uz ceļiem, kas saēd viņas garīgo dzīvi un eksistenci, tad lai Kungs viņai dod žēlastības pilnu izeju. *Dzīvība* vienmēr ir pirms visiem “ideāliem un likumiem”! Tādēļ izvairīsimies no tā, lai mēs, uz pašpieņemtu robežu pamata, atrautos no mūsu autoritātēm. Tas vienkārši ir un paliek viens organisks fakts. Viņi ir Dieva ieceltas un apstiprinātas autoritātes, kas savas dzīves beigās arī dos norēķinu un saņems attiecīgi stiprāku tiesu nekā “neautoritātes”. Un tas pats attiecas arī uz visām citām autoritātēm.

Dieva mērķis ir visas ieceltās autoritātes novest līdz viņu pilnbriedumam. Un ikvienai autoritātei ir jāiesāk vizzemākajā punktā, kā to darīja arī Jēzus, piedzimdams stallī, silītē. Ikvienam jaunajam karavīram jauniešaukto skolā vispirms ir jātiek pakļautam “vizzemākajām autoritātēm”. Ja tie sevi labi parāda zem zemajām autoritātēm, tad tie tiek paaugstināti zem augstākām autoritātēm. Un tāpat arī garīgajā karā. Beigās mēs paši kļūstam par autoritātēm un šādā ceļā

klūstam par “augstākajiem pār desmitiem”, “augstākajiem pār piecdesmitiem”, par “augstākajiem pār simtiem”, tūkstošiem utt. Taču ne visiem ir tieši tāds tapšanas ceļš, jo viss jau radot ir iepriekš uzdots. Par katru cenu ir jāpanāk mums Dieva nozīmētais aicinājums un ir jātiecas sasniegt pilns briedums. Ar vienu no izvēlēm Dievs “ies tālāk” un īstēnos Dieva autoritātes atjaunošanu 1000-gadu valstībā jaunā pakāpē (bet vēl ne pēdējā) – **Flp 3:11: “...cerībā (vāc. – lai es kaut kā varētu sasniegt) augšāmcelšanos no mironiem”;** **Atkl 20:1–5: “ Es redzēju eņģeli nokāpjam no debesīm, tam bija rokā bezdibeņa atslēga un liela ķēde. Viņš satvēra pūķi, veco čūsku, kas ir velns un sātans, un sasēja to uz tūkstoš gadiem, iemeta to bezdibenī, aizslēdza to un uzlika zīmogu virsū, lai tas nepieviltu vairs tautas, kamēr būs pagājuši tūkstoš gadi. Pēc tam viņam uz īsu laiku ir jātop atsvabinātam. Tad es redzēju troņus, uz tiem apsēdās kādi, tiem bija dots tiesu spriest; un redzēju to dvēseles, kas Jēzus liecības un Dieva vārda dēļ noslepkavoti, kuri nebija pielūguši zvēru un viņa tēlu un nebija pieņēmuši zīmi uz savas pieres un rokas, tie kļuva dzīvi un valdīja kopā ar Kristu tūkstoš gadu. Bet pārējie mirušie neatdzīvojās, pirms nebija pagājis tūkstoš gadu. Šī ir pirmā augšāmcelšanās”.**

Vai mēs savā dzīvē novedīsim Dieva autoritāti Viņam tīkamā veidā līdz atjaunošanai? Lai Dievs tam dod mums žēlastību! Āmen.

Pirmizdevums: 1991. gada augustā.

Cīņa par Dzīvību

1. daļa.

1Jņ 1:2: “Dzīvība ir parādījusies (vāc. – ir tikusi atklāta) mēs esam redzējuši un apliecinām un pasludinām jums mūžīgo dzīvību...”;

Jņ 10:10b: “Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība un pārpilnība”.

Šis sprediķis ir garīgās karošanas būtisks pamatpīlars. Mēs jau negribam karot, vienkārši sitot gaisu. Un vispirms jau mēs negribam ielaisties kauņos ar nāves un tumsas varām. Grēks, velns un nāve netiks pārvarēti, ielaižoties ar tiem kauņā – bet gan – novēršot no tiem skatienu, lai satvertu “dzīvību”! Tā kā čūsku sakostajiem izraēliešiem vajadzēja tikai pacelt skatienu uz paaugstināto čūsku (atbilst Kristum, dzīvībai) – **Jņ 3:14-15: “Un kā Mozus paaugstinājis čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgo dzīvību”** – lai pārvarētu savas nāvi nesošās brūces, tāpat arī mēs visi šos, nāvi nesošos spēkus, varam uzvarēt tikai, novēršot skatu no tiem un satverot “dzīvību”. Bet kā satvert “dzīvību”? Kas vispār ir šī “dzīvība”? lai Kungs dod dziļu sirds atklāsmi!

Jņ 1:4: “ Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma”.

Dzīvība bija cilvēku gaisma! Nevis kaut kādas dogmas! Nevis reliģiozās mācību tēzes! Tie nebija kaut kādi paskaidrojoši vai izskaidrojoši vārdi, kas kļuva tumsā sēdošajiem cilvēkiem par gaismu! **Dzīvība** bija cilvēku gaisma! Citiem vārdiem – tā bija Jēzus paša dzīvā klātbūtne. *Viņa pulsējošā dzīvība bija cilvēku gaisma!* Jēzus gan runāja vienīgi patiesus un apgaismojošus vārdus, taču patiesā gaisma bija **dzīvība**, kas *slēpās* šajos vārdos. Patiesā un izšķirošā gaisma bija dziedinošajā, pierādošajā spēkā, kas apstiprinoši aplāja ikvienu Viņa vārdu – **1Tes 1:5: “Jo mūsu Evāņģēlija vēstījums neparādījās vienīgi vārdos, bet spēkā, svētā Garā un stiprā pārliecībā”.** Viņa vārdi bija tieši Gars un bija dzīvība – **Jņ 6:63: “Gars dara dzīvu, miesa neder neieka”.** Tā kā miesas un asins cilvēks, pavisam dabiski, šos vārdus nemaz nevar saprast un aptvert – **1Kor 2:12-16: “Bet mēs neesam dabūjuši pasaules garu, bet to garu, kas nāk no Dieva, lai saprastu, ko Dievs mums dāvājis. To mēs nerunājam ar cilvēcīgas gudrības vārdiem, bet ar vārdiem, ko gars māca, garīgas lietas garīgi apsprieždami. Miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva Gara; jo tas viņam ir ģeķība, viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams. Garīgais cilvēks izdibina visas lietas, bet viņu pašu neviens neizdibina. Jo kas ir atzinis tā Kunga prātu, lai Viņam varētu dot padomu? Bet mums ir Kristus prāts”** – tad cilvēki ir stāvējuši brīnišķīgas mīklas priekšā. Uz viņiem runātos vārdus, viņi gan nevarēja pareizi aptvert un iekārtot, un tomēr viņi bija uz visdziļāko pārliecināti par pateiktā pati-

esīgumu – **Lk 24:32: “Un tie sacīja savā starpā: “Vai mūsu sirds mūsos nedega, kad Viņš ar mums runāja ceļā, mums Rakstus izskaidrodams?”** Tā bija pilnīgi jau-
na pieredze! Lielākā daļa gan pagāja viņu intelektam garām, taču tas bija substantiāli precīzi tas, ko viņi jau vienmēr bija meklējuši – **Jņ 7:45-46: “Kad sulaiņi atgriezās pie augstiem priesteriem un farizejiem, tie viņiem sacīja: “Kāpēc jūs viņu neesat atveduši?” Sulaiņi atbildēja: “Nekad vēl neviens cilvēks nav tā runājis, kā runā šis cilvēks”**. Dzīvība, kas bija parādījusies, pati sevī bija pierādījums patiesīgumam, un cilvēka būtības dziļākās ilgas caur to tika tieši aizskartas – **Jņ 6:68: “Sīmanis Pēteris Viņam atbildēja: “Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi”**. Notiekošais tālu pārsniedza visas cilvēciskās domāšanas, mērīšanas un aptveršanas spējas, bet ikvienam patiesību mīlošam cilvēkam tas tajā brīdī nevarēja spēlēt vairs nekādu lomu. Viņi jau paši pie savas miesas piedzīvoja, ka tiem bija darīšana ar godības realitāti, kas padarīja pilnīgi liekus visus, citādi parastos, mērīšanas un aptveršanas mēģinājumus. Parādījusies dzīvība pati lielā autoritātē liecināja par pateiktā patiesumu. **Dzīvība** bija cilvēku gaisma! “Šeit mēs esam pareizajā vietā!”, tādēļ viņi, ilgi nedomājot un no dziļākās pārlicības, varēja teikt, lai gan viņi vēl nezināja, no kurienes vispār nāca šie dzīvības vārdi un kurp tie viņus vēl vedīs. Līdz tam, tas bija cilvēciskais prāts, kam bija jāizšķir starp patiesību un meliem, starp labu un sliktu, bībelisku vai nebībelisku. Par pamatu un mērauklu šādai izšķiršanai viņiem kalpoja gara iedvestie baušļi. Augstākā tiesību instance, bija dažādi nolikumi un reliģiozās dogmas. Tādēļ tas, ciktāl kaut ko varēja noteikt kā derīgu un “no Dieva nākušu”, parasti bija atkarīgs no lietas caur-

spīdīguma, no kāda vārda skaidrības un argumentācijas vai no kāda formulējuma, vai apgalvojuma konteksta. Bet parādījušās dzīvības gaismā pēkšņi viss kļūva citāds. Tika atklāts daudz augstāks mērogs. Jēzus klātbūtnē neviens patiesības mīlētājs vairs nevarēja saviem vārdiem pielikt “drukātā Vārda mērogu”. Daudz vairāk, no Viņa izejošā **dzīvība**, **uzreiz** atklājās kā visu lietu mērogs. Tieši šis dzīvības spēks arī bija tas, kas reiz tēvus pārliecināja par Svēto Rakstu patiesīgumu. Jā, visām dievišķajām patiesībām nolikumos un visām svētajām lietām sākumā vajadzēja tikt apstiprinātām caur šo augstāko instanci, caur pašu dzīvību! Patiesību var apzīmogot tikai un vienīgi dzīvības spēks, un nekādi pliki vārdi, apgalvojumi un noteikumi – **1Kor 2:4-5: “Un mana runa un mana sludināšana nenotika pārliecinošos gudrības vārdos, bet gara un spēka izpausmē, lai jūsu ticība nebūtu pamatota cilvēku gudrībā, bet Dieva spēkā”**. Dzīvība ir patiesības mērogs! *Patiesības saturs tika atklāts caur dzīvības spēku, apliecināts un atpazīts un apzīmogots, un nevis dzīvības saturs caur patiesības un nolikumu spēku!* Atklātā dzīvība bija un ir patiesības pierādījums pati sevī. Tādēļ tur, kur ir pulsējošā dzīvība, tur vienmēr ir arī patiesība, bet, kur ir meli, tur izpaliek *šī dzīvības liecība*. Teiktā īstums un patiesums tādējādi tika atpazīti, izmērīti un apliecināti pēc šīs pulsējošās dzīvības, un nevis otrādi!

Par šo godību runā Jānis, teikdams – **1Jņ 1:2: “Dzīvība ir parādījusies (vāc. – aklājusies), mēs esam redzējuši un apliecinām un pasludinām jums mūžīgo dzīvību, kas bija pie Tēva un mums ir parādījusies (vāc. – mums tikusi atklāta). Šī dzīvība ir pats Kristus! Tā substantiāli sastāv no**

patiesības un mīlestības, no Gara un spēka. Bet tur, kur ir patiesība un mīlestība, tur ir arī pilnīgs taisnīgums, un, līdz ar to, īsts kopīgums (sadraudzība), īsta savstarpēja dzīvības apmaiņa. *Šī dievišķā sadraudzība bija mūžīgās dzīvības pasludināšanas mērķis* – **1Jņ 1:3: “Ko esam redzējuši un dzirdējuši, to pasludinām arī jums, lai arī jums būtu sadraudzība ar mums. Un mūsu sadraudzība ir ar Tēvu un Viņa Dēlu Jēzu Kristu.”** Tikai, ja mēs staigājam gaismā, kā VIŅŠ ir gaismā, mēs dabūjam daļu pie šīs, mums atklātās dzīvības. Bet, kamēr mēs vēl staigājam “mūsu brāļu-māsu gaismā” vai “mūsu draudzes gaismā” vai “mūsu pašu atziņas gaismā”, mums vēl nav nekādas patiesas sadraudzības ar Tēvu un ar Viņa Dēlu. Bet visiem, kas staigā Viņa gaismā, kā VIŅŠ ir gaismā, ir arī reāla sadraudzība ar Dievu, un, līdz ar to, arī ar visiem tiem, kas dzīvo, saistījušies patiesajā dzīvībā. Vai tu jau pazīsti šo dzīvību? Vai tava ticība pastāv vienīgi Vārdā vai pulsējošā un uztveramā spēkā? – **1Kor 4:20-21: “Jo Dieva valstība stāv ne vārdos, bet spēkā. Ko jūs gribat? Vai lai es pie jums nāku ar rīksti, vai ar mīlestību un lēnprātību?”**

Mums ir ļoti jāuzmanās no tā, lai mēs Rakstu vietas, kas liecina par mūžīgo dzīvību, neinterpretētu vienkārši un virspusēji. Daudziem kristiešiem “mūžīgā dzīvība”, diemžēl, nenozīmē neko citu, kā tikai “nonākšanu debesīs”. Viņi lieto vārdu “dzīvība” tikai kā tīri teoloģisku vai juridisku jēdzienu, un tā reducē to lejā līdz dievbijīga lozunga līmenim. Tādēļ arī viņi pārsvarā runā par to, ka “reiz” tiem būšot “mūžīgā dzīvība”. Tas, dabiski, arī ir viens patiesss mūžīgās dzīves aspekts. Taču “mūžīgā dzīvība” ir daudz kas vairāk, kā vienīgi “juridisks fakts” vai apsoliņums nākamībai. Mūžīgajai dzīvei vajadzētu šeit un tagad jau būt

mūsu *absolūtam, vienīgajam* un neaizstājamam dzīves elementam!

Mūžīgā dzīvība ir tas *vienīgais*, pavisam reāli pieredzamais spēks, tā neatkārtojamā garīgā atmosfēra, tā ir ne ar ko nesamaināma un nepieciešama patieso Dieva bērnu atpazīšanas zīme. Tādēļ šī mūžīgā dzīvība arī bija pirmo apustuļu sludināšanas centrālā vēsts – **1Jņ 1:2b: “...mēs pasludinām jums mūžīgo dzīvību”**, bet, kā teikts, ne kaut kāda neapgāžama “debesu līguma” nozīmē, bet reālas sadraudzības nozīmē iekš šī dzīvības gara spēka lauka un uz tā pamata.

Dzīvības aizstāvēšana

Vasaras svētku notikumā šī, līdz tam tikai Jēzū parādījusies dzīvība, pēkšņi kļuva par sabiedrisku labumu un visu patieso Dieva bērnu īpašumu. Kā mēs no Apustuļu darbiem zinām, šī izlietā dzīvība neizlija tā vienkārši bez izvēles “pār visu miesu”. Dieva Gars apzīmogoja vienīgi cauri un cauri nodevušos, patiesos un paklausīgos – **Apd 5:32: “Mēs esam šo vārdu liecinieki un arī Svētais Gars, ko Dievs devis tiem, kas Viņam paklausa.”** Kopš tās stundas nebija vairs svarīgāka un svētāka uzdevuma, kā šo jauno dzīvības elementu, šo svaigi izlieto, kopīgo dzīvību pasargāt un kā palikt saistītam ar šo reāli klātesošo spēku.

Mums ir jāatceras, ka pirmo un, noteikti, vienlaicīgi visjūtīgāko kristietības gadsimtu laikā vēl nepastāvēja nekāda iesieta Jaunā Derība. Un īsti aktīvi jau no pašiem sākumiem bija arī viltus pravieši un skolotāji. Uz kāda pamata

toreiz varēja atšķirt īsto no neīstā? Kā varēja atmaskot viltus brāļus un viltus kalpus, nebalstoties uz mums šodien tik neatņemamajiem Jaunās Derības rakstiem? Nekļūdīgai īsto un viltus kristiešu identifikācijai un atšķiršanai kalpoja tikai divi būtiski faktori: viens faktors bija atklāta miesā nākušā KUNGA un Dieva Jēzus Kristus atzīšana – **1Jņ 4:1-3:** **“Mīļie, neticiet katram garam, bet pārbaudiet garus, vai viņi ir no Dieva, jo daudz viltus pravieši ir izgājuši pasaulē. No tā atzīstiet Dieva Garu: kviens gars, kas aplicina Jēzu Kristu miesā nākušū, ir no Dieva. Un ikviens gars, kas neaplicina Jēzu, nav no Dieva, tas ir antikrista gars, par ko jūs esat dzirdējuši, ka viņš nāks; tas jau tagad ir pasaulē”;** un otrs – vēl daudz svarīgāks faktors - bija šī, jau aprakstītā, reālā dzīvības sadraudzība – **1Jņ 1:7:** **“Bet ja mēs dzīvojam gaismā, kā Viņš ir gaismā, tad mums ir sadraudzība savā starpā...”;** un **1Jņ 4:6:** **“Mēs esam no Dieva; kas Dievu atzīst, klausā mūs, kas nav no Dieva, neklausā mūs. No tā pazīstam patiesības garu un maldu garu”.** Tikai plika “atzīšana” jau pirmajā kristiešu laikā, neskatoties uz vajāšanām, varēja tikt atdarināta, bet nekad – reālā dzīves sadraudzība. Tādēļ pati dzīvība arī pirmajiem kristiešiem bija vienīgais pietiekami autorizētais mērogs, absolūti vissvarīgākā vispatiesākā un visuzticamākā gaisma. Vienīgi pulsējošā dzīvība beigu beigās tiem varēja derēt par nemaldīgo atpazīšanas un īstuma zīmi. *Lai novērstu katru iespējamo pārpratumu, es skaidri uzsveru, ka šī, līdz šim aprakstītā, “dzīvība” nav identiska ar “harizmatisko augsto noskaņojumu”, ar “happy Life” un ar “ugunīgo aktīvismu”, lai gan reizēm arī patiesā dzīvība var atklāties visos šajos veidos. Taču aprakstītā dzīvība ir kas vairāk, nekā visas šīs dinamiskās izpausmes formas. Taču,*

diemžēl, tieši šajās, tā saucamajās “dzīvajās draudzēs”, šo dzīvību atrod tikai retumis. Patiesā dzīvība ir pilnīgi neatkarīga no visas ārējās uzvedības. Tu to vari atrast sēru viesību laikā starp satriektiem cilvēkiem. Tā ir brīva no jebkādiem denominacionāliem aizspriedumiem. Īsta Gara un dzīvības sadraudzība bija iespējama vienīgi starp tiem, kas “staigāja gaismā, kā VIŅŠ ir gaismā”. Tikai tas, kas Dieva un cilvēku preikšā dzīvoja pilnīgi atklāti un labprātīgi staigāja patiesībā, tādēļ varēja saņemt savu daļu no šīs izlietās dzīvības. Kas apslēpa kaut vai vismazāko grēku, kas gribēja iet savu ceļu” u.tml., un līdz ar to “staigāja tumsā”, tam patieso gaismas bērnu sabiedrība nenovēršami vajadzēja kļūt atklātam – 1Kor 14:24-25: “Bet ja visi runā praviešu spēkā un ienāk iekšā neticīgs vai svešinieks, visi viņu ved pie atzišanas, visi spriež pār viņu. Un viņa apslēptās sirds domas nāk zināmas, un tā viņš kritīs uz savu vaigu un apliecinās, ka tiešām Dievs ir jūsu vidū.” Bet tādi cilvēki tika atklāti tikai tādēļ, ka viņu klātbūtnē atkāpās pulsējošā dzīvība. Jo tā viņos neatrada nekādu telpu, tā nevarēja pāriet arī uz citiem un tikt apmainīta garīgā sadraudzībā. Viņi bija un ir kā mežs bez atskaņas. Viņus nodeva šī atsaukšanās, atskaņas neesamība. Bet, kas staigāja gaismā un patiesībā, tas, kā precīzi uzskatīta instrumenta stīga, sāka vibrēt līdzī, tikko uz kāda cita “instrumenta” tika uzsis kads “dievišķais tonis”. Mīļotie, arī līdz šodienai dzīvība ir un paliek cilvēku patiesā gaisma! Jautājums ir tikai: “Kur tā dzīvība ir palikusi?!” Kas vēl nepārtraukti atrodas šajā nesalīdzināmajā dzīvības spēkā, un kas ir nosaucis šo dzīvību par savu mērogu (vai mērkoku) un gaismu? Vai mēs pārāk bieži ļoti tumšus gaismekļus nesaucam par mūsu mērkokiem? Mēs mērām cits citu vienīgi “pēc

Rakstiem”un, līdz ar to, pēc dažādu mācību uzskatiem un atziņām, un, tad beigās izšķiram pēc mūsu subjektīvajiem rezultātiem, vai mēs cits ar citu varam veidot sadraudzību vai nē. Šādai rīcībai var būt arī savs attaisnojums, ja pilnīgi acīmredzami ir darīšana ar Dieva valstību apdraudošām vai pestīšanu izslēdzošām maldu mācībām. Citādi tam būtu jānotiek tieši otrādi: novērtējumu par kādā cilvēkā esošas dzīvības pakāpi mums nevar sniegt kaut kādu patiesības jēdzienu summa un reliģiskie apliecinājumi, bet gan dzīvības summai kādā cilvēkā ir jāsniedz mums informācija par pakāpi, kādā viņš staigā patiesībā.

Dzīvība ir jāliek kā mērkoks pie statūtiem, un nevis statūti (nolikumi) kā mērkoks pie dzīvības.

Konflikts: Raksti pret dzīvību

Līdz ar Jaunās Derības uzrakstīšanu kristietība sāka iemudzināties kļūdās ar smagām sekām. Tā Jaunās Derības burtu iecēla nemaldīgās dzīvības vietā. Pēkšņi burtam dažādu Jaunās Derības patiesību un teoloģisku nolikumu veidā bija jāklūst par kristietības sargu un gaismu. *Tragiskā veidā mēs ar Svētajiem Rakstiem esam izdarījuši tieši to, ko mēs caur tiem vienmēr līdz asinīm esam mēģinājuši novērst.* Caur Rakstiem, un **tikai** caur Rakstiem, mēs gribējām sev nodrošināt dzīvību un patiesību – un tieši uz šī ceļa mēs atkal esam pazaudējuši patieso, mums atklāto dzīvību - kā visaugstāko visu lietu mērkoku. Kā Izraēls neatlaidīgi iemainīja dzīvā ūdens Avotu pret savām caurumainajām cis-

ternām, tā mēs, jaunderībnieki, esam dzīvo un patieso gaismu apmainījuši pret “burta maldu gaismu”.

*Ar to es nekādā gadījumā nenoliedzu Jaunās Derības tīro, dievišķo inspirāciju. Ikviens teikums tajā ir un paliek Dieva iedvests, uzticams un nepārejošs. Bet tikpat maz, kā vienītiem ir izdevies Saules gaismu noņert savos, ar rokām pītajos, kurvjos, tikpat maz ir iespējams notvert un noturēt parādījušos **dzīvību** ar kaut kādiem nolikumiem, dekrētiem vai dogmām – un arī nākotnē tas nekad neizdosies! Kas, neskatotoies uz to, mēģinās to panākt, tas tiks nosaukts par nelabojamu muļķi. Labākajā gadījumā caur **dzīvību** var satvert, aizstāvēt un noturēt burta patiesību, bet nekad otrādi. Faktiski pat kaut kādas patiesības kā tādas nevar nosargāt un noturēt caur pliku vārdu. Un, ja pat vistīrāko no visiem Bībeles norakstiem ieliktu dievišķajā uzglabāšanā, tad tomēr pietiktu tikai viena vienīga dievbijīga profāna, lai šiem, sevī tīri saglabātajiem noteikumiem, atņemtu vērtību līdz pašiem pamatiem. Vispār burta patiesība nelīdz nenieka, ja tā vienlaicīgi netiek īstenota, apsegta un, līdz ar to, aizstāvēta caur pašu dzīvību – **2Kor 3:6: “Kas mūs darījis spējīgus kalpot Jaunajau Derībai, ne burtam, bet garam; jo burts nokauj, bet gars dara dzīvu.”** Brāļi, māsas, mēs esam aicināti, kam daudz augstākam, nekā tikai kristīgo konfesiju un pieminēkļu kopšanai! Mēs neesam iecelti tikai tam, lai pārvaldītu kaut kādas garīgās dogmas un patiesības jēdzienus, un tos iekonservētu iespējami tīrā burta formā. Tas, protams, gan sastāda attaisnotu un, noteikti, svarīgu mūsu uzdevuma daļu. Taču mūsu sargu amats nekad netiek izsmelts ar nepārtrauktu vienu patiesības jēdzienu aizstāvēšanu ar citiem patiesības jēdzieniem! Mēs neesam ielikti vispirms tam, lai aizstāvētu Dieva vārdu mums atklātā burta*

veidā, bet gan tam, lai aizstāvētu Dieva vārdu mums atklātās dzīvības veidā. *Atziņa tādējādi tiek aizstāvēta, pateicoties mūsu dzīvībai, un nevis dzīvība, pateicoties mūsu atziņai.* Pati dzīvība **ir** īstenota, ieviesta un caur mums pašiem iemiesota patiesība! Tādēļ mēs varam efektīvi aizstāvēt un noturēt mums atklātās patiesības tikai tiktāl, ciktāl mēs varam aizstāvēt un noturēt arī mums atklāto dzīvību – jo dzīvība **ir** patiesība. Šo dzīvības aizstāvēšanu mēs pavisam īpaši redzam ilustrētu apustuļu darbos, un tad arī dažādos Jaunās Derības apustuliskajos rakstos. Atklātajai kopīgajai dzīvei ir jātiek aizstāvētai divos – pamatos – atšķirīgos veidos. Viens veids ir tiešs **uzbrukums** un otrs veids ir **saudzēšana**.

Dzīvības aizstāvēšana caur uzbrukumu

Kad pirmie mācekļi pēc Vasaras svētkiem pārdeva savu mantu, un tā iegūto naudu nolika pie apustuļu kājām, Ananija un Safīra nestaigāja patiesībā. Uzreiz tie bija apustulim Pēterim atklāti, jo Gara dzīvība un kopība tika pārtrauktas. Kad Pēteris viņiem deva iespēju nožēlot grēku, viņi vēl vairāk nostiprinājās melos. Un tagad uz spēles bija svaigi izlietā dzīvība. Uzreiz Pēteris aizstāvēja dzīvību, lietojot frontālu uzbrukumu. **Ananija un Safīra** pie tam zaudēja savas dzīvības – (**Apd 5:1-11**). Tieši tāpat Pavils aizstāvēja parādījušos dzīvību ar uzbrukumu, kad **Elima** pretojās patiesībai un, līdz ar to, aiz tās stāvošajai dzīvībai. Elima pie tam uz laiku zaudēja redzi – **Apd 13:8-11**: “**Bet zilnieks Elima, jo tā viņa vārdu tulko, viņiem nostājās pretī, cenzdamies prokonsulu novērst no ticības. Bet Sauls, saukts arī Pāvils, Svētā Gara pilns, viņu uzlūkojis,**

sacīja: “Ak tu, velna bērns, visas viltības un blēdības pilns, visas taisnības ienaidnieks, vai tu nemitēsi sagrozīt tā Kunga taisnos ceļus? Redzi, tā Kungs roka ir pret tevi, tu būsi akls un kādu laiku neredzēsi Sauli.” Pēteris dzīvību aizstāvēja ar uzbrukumu, kad svaigi atgrieztais **burvis Sīmanis** nestaigāja vairs patiesībā – **Apd 8:20**: “**Bet Pēteris tam sacīja: “Kaut tu pazustu (vāc. – lai tava nauda kopā ar tevi iet bojā) ar savu sudrabu, tāpēc ka tu domā Dieva dāvanu iegūt par naudu.”** Pāvils atkal asi uzstājās, kad Pēteris jūdu priekšā krita liekuļošanā – **Gal 2:14**: “**Bet kad es redzēju, ka tie nedara pareizi pēc Evangēlija patiesības, es sacīju Pēterim visu priekšā: ja tu, jūds būdams, dzīvo pēc pagānu, un ne pēc jūdu paražām, kā tu gribi nejudus piespiest dzīvot pēc jūdu dzīves veida?”**; **Apd 16:16-18**: “**Kādrīez, uz lūgšanas vietu ejot, mūs sastapa kāda jauna verdzene, kam bija zilētājas gars un zilēdama tā atnesa saviem kungiem daudz peļņas. Tā Pāvilam un mums sekoja un sauca sacīdama: “Šie cilvēki ir visaugstākā Dieva kalpi, kas jums sludina pestīšanas ceļu.” To viņa darīja daudz dienu. Bet Pāvils, saskaities un, pagriezies atpakaļ, sacīja garam: “Jēzus Kristus vārdā es tev pavēlu iziet no tās.” Un tas izgāja tanī pasā brīdī.”** Arī **Stefans** aizstāvēja dzīvību caur uzbrukumu, kad viņš stāvēja augstās padomes priekšā – (**Apd 7**). **Jānis Kristītājs** pārgāja aizstāvošā uzbrukumā pret farizejiem un Rakstu mācītājiem – **Mt 3:7**, kad tie gribēja atdarināt īsto dzīvību: “**Bet redzēdams daudz farizeju un saduķeju nākam kristīties, viņš tiem sacīja: “Jūs odžu dzimums, kas jums mācīja bēgt no nākamās dusmības?”** Kur vien uz spēles bija likta atklājusies dzīvība, Svētie Raksti mums stāsta par šādiem aizstāvošajiem uzbrukumiem.

Vecajā Derībā **Pinehass** varētu būt visslavenākais dzīvības aizstāvētājs – (**4Moz 25:6-12**). Kad iezaugušamies grēka rezultātā atkal tūkstošiem izraēliešu zaudēja dzīvības, un kad pretošanās pilnais Simrijs ar savu midiāniešu Kazbiju visam klāt vēl bija nolēmis ar provocējošu netiklību padarīt grēku mēru pilnu, tad cēlās Pinehass, ņēma rokās savu šķēpu un caurdūra netiklo pāri caur viņu pavēderēm tā, ka tie abi nomira. Un šo darbu Dievs Pinehasam (tāpat kā Ābrahāmam!) pierēķināja par taisnību! Caur šo aizstāvēšanas aktu Dievs viņam dāvāja miera derību (**12. pants**) un mūžīgas priesterības derību (**13.pants**). Tādēļ, ka Pinehass aizstāvēja dzīvību, Dievs novērsa savas dusmas no Izraēla (**11. pants**).

Dzīvības aizstāvēšana caur saudzēšanu

Atkarībā no situācijas, atklājusies dzīvība ir jāaizstāv arī caur SAUDZĒŠANU. Atkarībā no apstākļiem, atklāta aizstāvēšanas uzbrukuma vietā reizēm ir jāstājas arī vienkārši pie saudzējošas Dieva kalpa parauga rādīšanas –

1Tim 4:12: “Neviens lai nenicina tavu jaunumu, bet topi tu par paraugu ticīgajiem vārdos un dzīvē, mīlestībā, ticībā un šķīstībā”; **Tit 2:7:** “Pats esi visur paraugs labos darbos, mācībā bezviltīgs un cienījams”; **1Pēt 5:3:** “Ne kā tādi, kas grib valdīt pār viņiem piešķirto daļu, bet būdami par priekšzīmi ganāmam pulkam”. Uzbrukums nav piemērots jebkurā laikā! Runa jau ir par dzīvību, un nevis par kaut kādu lietu vai nolikumu. Tādēļ mēs **2Kor 1:23** redzam apustuļa Pāvila iejūtīgo rīcību, jo viņš bija “speciālists” dzīvības lietās. Kad reiz korintieši savas sirdis bija

vairāk sašaurinājuši attiecībā pret patiesību, tad Pāvils uzskatīja, ka caur atkārtotu aizstāvēšanas uzbrukumu atklātā ***dzīvība*** drīzāk tiktu apdraudēta, tādēļ viņš tiem rakstīja: **“Bet es piesaucu Dievu par liecinieku manai dvērselei, ka es, lai jūs saudzētu, vēl neesmu ieradies Korintā.”** Filipiešiem viņš rakstīja novērsdams, ja tie ar saviem, teoloģiski mazliet par augstu ņemtajiem, skaidrojumiem netiktu līdzī – **Flp 3:15b: “...un, ja jums kādā lietā ir citas domas, tad arī to Dievs jums atklās”**. Šajā gadījumā viņš savas atziņas un patiesību neaizstāvēja vienkārši līdz asinīm, jo viņš ieskatīja, ka citādi filipieši pamatprincipos staigāja labi sev atklātajā gaismā (**16. pants**). Šīs un vēl dažas citas Rakstu vietas māca mums, ka ne ikviena kļūda uzreiz par katru cenu ir izravējama un izskaužama, tai uzbrūkot. Taču mūsu rīcības mērķoks drīkst būt vienīgi atklātā dzīvība. Kādēļ tā? *Piemēram, ar cilvēkiem, kas pavisam acīmredzami kļūdās, var, neskatoties uz viņu kļūdām, tomēr piedzīvot pavisam neaptumšotu un dievišķu gara kopību, kamēr no otras puses, kopā būšana ar acīmredzami vienmēr sev taisnību paturošajiem (ietiepīgajiem) var nest līdzī tīrās iekšējās mokas un nemieru.* Kādēļ tā? Tādēļ, ka mums tieši tikai caur ***dzīvību*** pienāk patiesā gaisma, kas pietiekami apjomīgi un nekļūdīgi liecina par kāda cilvēka vai lietas *objektīvo* stāvokli. Šī iemesla dēļ tikai taisnība vien nekad nevar būt pietiekama – un pat tad ne, ja tā būtu pamatota ar tūkstoš Bībeles vietām! *Ar to, ka mums ir taisnība, mēs vēl neesam taisnoti, un caur kļūdīšanos vien mēs nebūt ne noteikti esam tādēļ arī Dieva nosodīti!* – (**Rm 14**).

Draudzes aizstāvēšana

No visiem uzskaitītajiem pamatiem arī attiecībā uz draudzes atjaunošanu kļūst skaidrs kāds absolūti neizbēgams secinājums - jau gadu simtiem, ar Bībeli rokā, notiek cīņas ne tikai par “tīro mācību”, bet arī par “patieso jaunās Derības draudzi”. Parasti vairums draudžu uzcelšanas pionieru līdz asinīm ir balstījušies uz viņu atjaunotu uzskatu pareizību; galu galā, viņi savus labākos uzskatus nebija smēlušī “no tukša vēdera”, bet gan no Svētajiem Rakstiem. Un, līdz ar to, vienmēr atkal viss kļuva labāks, bet ne labs. Kur ir šīs nožēlojamības iemesls? Es domāju, ka arī te runa ir par vienām un tām pašām dzīvības kopsakarībām. Ja mēs papētītu baznīcas cīņas, tad mēs atrastu, ka diskusijas vienmēr un vienmēr atkal kulminēja cīņā par kaut kādām bībeliskām formām, par baznīcas struktūrām un nolikumiem. Iesāka ar kaut kādiem jēdzieniem vai formām un beigās, spiestā kārtā, ar to pašu vajadzēja arī beigt. Es neesmu saskaitījis dažādās izpratnes un apgalvojumus, kas ir nonākuši manās ausīs sakarā ar tā saucamajām “patiesajām Jaunās Derības draudzēm”. Pēc viena no tiem, bībeliskā draudze sākoties tikai tur, kur tiek iecelti tik un tik **vecaji**, pēc kāda cita – obligāti esot vajadzīgi arī **diakoni**. Vieni ir pārliecināti, ka tikai tur, kur tiek mācītas un praktizētas **Gara dāvanas**, varot pastāvēt patiesā draudze, un citi ar uzsvāru papildina, ka no tām vispaprīkšu **runāšana mēlēs** izceļoties kā īstuma pazīme. Tad ir tādi, kas pastāv uz to, ka bībeliska draudze ir *tikai* tad, ja tā eksistē pilnīgi **neorganizēti** un ir brīva no jebkādas “jumta organizācijas”, un atkal citi nespēj pieņemt to, ka kāds kristiešu pulks dzīvo kopā vienā vienīgā mājā un sauc sevi par draudzi. Pēdējiem

draudze var būt tikai tas, kas dzīvo, sadalīts **dažādās saimniecībās**. Atkal un atkal ir spītīgi mēģinājumi “patieso Jaunās Derības draudzi” padarīt atkarīgu no **skaita** un **pieredzes**, no **atziņas** un **personām**, no **formas** un **uzskatiem** utt.

Mīļotie, ja mēs šiem skaidrojumiem būsim uzmanīgi sekojuši, tad mēs nevarēsim izvairīties no atzinuma, ka Kristus draudzei vispirms nav nekā, nu itin nekā kopēja ar tādām ārējām konstelācijām. Ne skaits, ne atziņas veids, ne formas, ne struktūras, ne dogmas, ne kaut kādas specifiskas aktivitātes kristiešu pulku nepadara par par patiesu Jaunās Derības un bībelisku draudzi. *Patiesa draudze vienmēr var būt tikai tur, kur reāli manifestējas Kristus dzīves kopīgums un, kur tajā dalās klātesošie gaismas bērni. Nekas, izņemot Kristu un Viņa parādījušos dzīvi nevar būt patiesā draudze.* Te nav runa par kaut kādām formām, bet vienmēr tikai par dzīvību. *Dzīvības brīvs plūdums un patiess, neaptumšots Gara kopīgums ir draudzes vienīgā, patiesā izpausmes forma – un nekādas citas nav!* Vienmēr runa ir tikai un vienīgi par šīs atklātās dzīvības uzturēšanu un veicināšanu. Šī dzīvība ir augoša, un Kristus – Galva pastāvīgi visus apstākļus vada tā, ka caur tiem, sākumā tikai dīglveidā esošā dzīvība, nonāk līdz pilnīgam uzplaukumam un briedumam. Lai šo dzīvību beigās novestu līdz Dieva apsolītajam pilnīgajam augumam un draudzi – līdz tās augstā aicinājuma sasniegšanai – **Ef 4:13: “Līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženības pilnības mēru”**, tad, protams, atkarībā no apstākļiem, ir vajadzīgas arī noteiktas kalpošanas, spēki un citas ārējas izmaiņas. Tad drīz būs vajadzīgi apustuļi un pra-

vieši, arī diakoni, gani un skolotāji, un arī dāvanas un aktivitātes u.t.t. Bet ne apustuļi un ne gani, ne diakoni un nekāds ticīgo skaits neveido draudzi – to veido vienīgi viņos un caur viņiem atklājusies kopīgā dzīvība. Vienīgi atklājusies Kristus dzīvība *ir* draudze un veido draudzi. Bet – kur vien ir dzīvība, tur ir arī pastāvīgas izmaiņas un ārējo formu izmaiņas (pavēro dabā, augos, dzīvniekos un cilvēkos!). Un, lai šo dzīvību, kas ir arī “patiesā draudze”, noturētu dzīvībā, Dievam, atkarībā no apstākļiem, var vajadzēt atkal atņemt un vadīt tālāk Viņa iepriekš norīkotos apustuļus, praviešus, ganus vai skolotājus u.t.t. Bieži šur un tur pat vajāšanas un izkaisīšana veicināja un uzturēja jau tos, kas ar tiesībām drīkstēja saukties par “patieso draudzi”.

Dieva priekšā vienīgi tur ir “patiesa Jaunās Derības draudze”, kur ir īsta dzīvības kopība. Visur tur, kur gaismas bērni staigā patiesībā, tas ir – gaismā, kā arī VIŅŠ ir gaismā, tur viņiem arī ir šī patiesā dzīvības kopība, kas ir ar Tēvu un Dēlu Jēzu Kristu. Un ir pilnīgi vienalga, vai pie tam runa ir tikai par diviem, trim vai vairākām personām, kas patiesībā savstarpēji dalās šajā dzīvībā; ir pilnīgi vienalga, kā tie ir apgērbti, vai tie dzīvo vienā vai vairākās mājās, kādi ir viņu vārdi, un kādas struktūras vai vienošanās ir starp tiem, tāpat ir pilnīgi vienalga, kāds darbs ir tiem ikdienā: vienīgi tur, kur pastāv šī neatdarināmā dzīvības kopība, *tur* ir patiesā draudze! Vai tajā jau ir viens vai vairāki gani vai citi amatu nesēji u.t.t., tam ir pilnīgi pakārtota nozīme. Šādi jautājumi paceļas debatēs, agrākais, no tā brīža, kad dzīvība sāk stagnēties vai tai tiek kā citādi kaitēts. Bet, ja arī tad kaut kā izmainās zināmas ārējās struktūras un amati, tad tomēr draudzi veido nevis šīs izmaiņas, bet tas viss notiek vienīgi

dzīvības dēļ. Formas, atziņas un struktūras ir izveidotas (draudzes) dzīvības dēļ, un nevis dzīvība (draudzes) formu dēļ. Tas ir kā ar cilvēka piedzimšanu. Cilvēks ir cilvēks tikai tā fakta dēļ, ka viņa mājo dzīvība. Par cilvēku viņu neiztaisa, piemēram, vecums, un arī ne viņa infrastruktūra, ne kāda izglītība, apgērbs vai dotumi. Vai pie Kristus – otrā un patiesā Cilvēka, varēja būt citādi? Ak, brāļi-māsas, neklausieties visās tajās balsīs, kas gribētu jūs paverdzināt kādām ārējām formām, izturēšanās veidam, struktūrām vai noteikumiem! Un tā ir pilnīgi vienalga, kā kāda kristīga kopiena sevi parāda uz āru: vienīgā īstas Jaunās Derības draudzes atpazīšanas zīme neatrodas tā saucamajā “tīrajā mācībā”, un arī ne “pareizajā” vai pat “universālajā” Bībeles formā. Kristus vienkārši neļauj sevi iespiest kaut kādās formās! Šādā nozīmē tā saucamās “pareizās Jaunās Derības draudzes formas” nemaz nevar būt! Var pastāvēt tikai pareizā, īstā un kopīgā dzīvība, un to vienmēr var pieredzēt tikai tur, kur Dieva bērni patiesi staigā gaismā, kā VIŅŠ ir gaismā. Tādēļ mūsu cīņa vienmēr ir cīņa par dzīvību. Kur vien ārējās struktūras, formas un atziņas nepaliek dzīvībai pakārtotā stāvoklī, tur ir jānonāk līdz uzbrūkošai vai saudzējošai dzīvības aizstāvēšanai. Kur dzīvība vairs nenosaka formas, bet formas sāk noteikt dzīvību, tur jau ir uzvarējusi nāve. Lai Dievs dod mums žēlastību, ka *mēs paši vispirms* atkal atrastu to dzīvību, kas ceļas no tīras staigāšanas patiesībā, lai mēs kļūtu par neatlaidīgiem dzīvības nesējiem un, līdz ar to, par patiesās cilvēku gaismas nesējiem.

Mt 5:14: “Jūs esat pasaules gaišums; pilsēta, kas stāv kalnā, nevar būt apslēpta”.

Pirmizdevums: 1991. gada oktobrī.

Cīņa par dzīvību

2. daļa

1. daļas atkārtojums

Ļaujiet man jums nostiprināt atmiņā, kas ar šīs vēsts 1. daļu vispirms **nav** domāts: vispirms nekādā gadījumā te runa nav par sāncensību pret rakstīto un drukāto Svēto Rakstu vārdu, jo – **Mt 5:18: “Tiekāms debess un zemes zudīs, nezudīs neviena, ne vismazākā rakstu zīmīte, ne raksta galiņš no bauslības, tiekāms viss notiek”**. Svētie Raksti *ir un paliek* mūsu neatņemamais pamats un Gara ierocis tikpat patiesi, cik pats Jēzus Kristus tos ir satvēris kā savu zobenu pret veltu. – **Mt 4:4+7+10: “Bet viņš atbildēja un sacīja: “Stāv rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes”. Tad Jēzus tam sacīja: “Atkal stāv rakstīts: Dievu, savu Kungu, tev nebūs kārdināt”. Tad Jēzus uz to saka: “Atkāpies, sātan! Jo stāv rakstīts: Tev būs Dievu, savu Kungu, pielūgt un Viņam vien kalpot.”**

Tālāk – mēs **nerunājam** par “nonākšanu debesīs”, kad mēs runājam par šo atklājušos dzīvību, lai gan tā ir viena ar to saistīta daļa. Pie tam runa nav par kaut ko “dzīvē īstenotu” pretstatā “tukšai runāšanai”, un arī ne par kādu ārēju, temperamentīgu vai, tā saucamo, “dzīvo” dzīvesveidu, lai gan tas viss, katrā ziņā, arī var būt “dzīvības” sastāvdaļa.

Dzīvības izpausmes formas

Kad mēs runājam par “parādījušos” dzīvību, tad mēs runājam par skaidri uztveramu, izlietā Jēzus dzīvības Gara manifestāciju spēkā un godībā. Ar to mēs domājam “dievišķo dzīvību”, kas ar dabiskām uztverēm gan nav redzama, tomēr ir skaidri uztverama, kā vējš – **Jņ 3:8: “Vējš pūš kur gribēdams, un tu dzirdi viņu gan pūšam, bet nezini, no kurienes viņš nāk un kurp iet...”** Ar to mēs domājam to, ne ar ko nesalīdzināmo un neatdarināmo garīgo atmosfēru, to atbrīvojošo spēku, kas liecinoši pavada un apsedz katru patiesībā staigājošu cilvēku. Šī dzīvība spēj izpausties *ne tikai* caur kaut kādiem vārdiem vai rīcību, jo tā nav piesaistīta kādām dievbijīgām aktivitātēm vai ierobežota ar cilvēciskiem vārdiem vai darbiem, bet tā kustas un atklāj sevi arī pilnīgi neatkarīgi no visas ārējās esības un izpausmēm. Tā vienlīdz labi var izpausties gan caur gaidīšanu un klusēšanu, gan caur sarunām un darbiem. Kur vien tā ir klātesoša, tur tā izlīst kā dziedinoša straume – **Jņ 7:38: “Kas man tic, kā rakstos sacīts: no viņa miesas plūdīs dzīva ūdens straume”**. Tikko mēs nonākam ar to kontaktā, mēs jūtamies “labi” un “mājās”. Mēs piedzīvojam noslēpumaini atbrīvojošu un pierādošu spēku visā mūsu būtībā. Šis spēks apstiprina visu, ko sevī nes Dieva labpatika (vai tas būtu jau pilnīgs vai vēl nepilnīgs) un iedveš, atbrīvojot no jebkuriem tālākiem pierādījumiem, dziļu paļāvību. Šī parādījusies dzīvība ir labdarīgais paša Dieva klātbūtnes starojums. Kur vien mēs to satiekam, mēs nonākam saskarsmē ar dievišķo spēku. Cik liels ir prieks, kad šo dzīvību kaut kur atrod, tikpat skaidri ir jūtams, kad tās kaut kur trūkst: vai lasot Bībeli, runājoties par ticības jautāju-

miem, dvēseļu aprūpes darbā, ikdienas sadzīvē ar ticības brāļiem – māsām, sludināšanā u.t.t. Kur vien šī dievišķā dzīvība izpaliek, mēs, neskatoties uz, iespējams, svarīgām un interesantām aktivitātēm, tomēr atrodamies tukšuma bezdibēnī.

Dzīvība un Svētie Raksti

Šī dzīvība nekad nekādā veidā nerunās pretī *Svētajiem Rakstiem*, jo tā liecina par Viņu, par “dzīvību” – **Jņ 5:39: “Jūs pētījat rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīga dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par mani!”** Precīzi ņemot, Svētie Raksti attēlo šo dzīvību “burta formā”. Tie savā ziņā, ir kā šīs dzīvības skelets. Raksti apliecina un apraksta šo dzīvības spēku. Tie “ietverti vārdā”, noplēš šīs dzīvības būtību. Tādēļ dzīvība vienmēr būs simtprocentīgā saskaņā ar Bībeli, nevis tā, varbūt, “aizstās” Bībeli. Bībele ir kā precīza fotogrāfija, precīzs ēnu attēls, modelis, kas liecina par atklātās dzīvības realitāti. Tādēļ fotogrāfija vēl nav pati realitāte, bet tā tikai siluetveidīgi mums parāda, kā izskatās un kāds ir sastāvs *patiesajam* ķermenim vai priekšmetam. Bībele un dzīvības Gars ir saistīti ar savstarpējiem pienākumiem un pakārtoti viens otram kā vīrs un sieva. Vispirms bija vīrs, un no vīra nāca sieva. Pirms sieva varēja radīt kādu vīru, sievai vajadzēja iziet no vīra. Tieši tāpat vispirms bija garīgā realitāte, un no realitātes izgāja Svēto Rakstu vārds. Pirms Raksti varēja vadīt uz garīgo realitāti, tiem bija jāiziet no garīgās realitātes. Tāpat kā Kungā, ne vīrs bez sievas, ne sieva bez vīra kas ir, tāpat arī dzīvības Gars bez vārda, un vārds bez dzīvības Gara nav nekas. Taču

pirmais vienmēr ir “virskārtots” attiecībā pret otro, jo otrais ir radies pirmā dēļ, un nevis pirmais otrā dēļ – **1Kor 11:9: “Jo vīrs nav radīts sievas dēļ, bet sieva vīra dēļ”**. Šīs kop-sakarības ir atrodamas visos mūsu eksistences līmeņos. Tāpat vispirms bija prakse, un tad, tikai no prakses, nāca jebkura teorija. Pirms teorija varēja radīt kādu praksi, teorijai bija jābūt izgājušai no prakses u.t.t.

Bībele un sektantisms

Tādēļ, ka Bībele ir pareiza katrā savā rindiņā un katrā teikumā liecina par kādu svētās garīgās realitātes daļu, tā vienlaicīgi ir arī visideālākais darbarīks sektantu un šarlatānu rokās. Tīrā patiesība vienmēr ir ļoti uzrunājoša visiem patiesību meklējošiem cilvēkiem. Tādēļ, tikko tiek citēta Bībele, tiek pievilkti patiesību meklējoši cilvēki. Un tieši šī iemesla dēļ, arī, tā saucamajām, “kristīgajām sektām” ir tik dzīvs pieplūdums. Šo sektantu panākumu noslēpums, starp citu, ir arī tajā apstākļi, ka tie cilvēki, kurus pievelk viņu izskaidrojumi, nepietiekami dziļi mana (atšķir), ka viņus tā pievelk tikai kāda noteikta (bieži pat visai maza) daļa no teiktā, bet nekad viss. *Katrs* patiesību mīlošs cilvēks spēj atpazīt un uztvert atšķirību starp runu, kuru *apsedz* dzīvības Gara liecība, un runu, kuru dzīvības gara liecība *neapsedz*. Un, kad nu runa nesedzas ar Svēto Rakstu kopējo liecību, bet tomēr tā ir caurausta ar ļoti uzrunājošiem un apgaismo tiem vārdiem, klausītājs parasti pazemīgi sit pats uz savām krūtīm un peticīgi pieņem, ka pats jau laikam ir par maz skolots, lai to *visu* saprastu. Cik daudz Dieva bērnus mēs atkal un atkal satiekam, kas tiek burtiski mocīti ar pasludi-

nāšanām un aktivitātēm savās sapulcēs un baznīcās. Un tomēr viņi šo moku iemeslu vienmēr meklē tikai “sevi” un ne mirkli viņi neuzdrošinātos apšaubīt savus vadoņus vai skolotājus. Viņi tad sev uzreiz liktos augstprātīgi un iedomīgi un ticētu, ka uz to tiem nav tiesību. Un tā iemesls vispirms ir nepietiekama pamācība par “dievišķo dzīvību”. Kad tie jau vispār kaut ko sāk aptvert par šo dievišķo dzīvības plūsmu, tad viņi tomēr vēl nezina, kā *apieties* ar šo “dievišķo dzīvību”, kā to *pārvaldīt* un kā *tajā palikt*.

Īsi sakot, šim dievišķās dzīvības spēkam vajadzētu atrasties uz ***katra*** vārda –

Ef 4:29: “No jūsu mutes, lai nenāk neviens nekrietns vārds, bet tikai krietnas runas, kas draudzi ceļ un nes svētību klausītājiem”; **Kol 4:6:** “Jūsu runa lai aizvien ir tīkama (vāc. – žēlastība), ar sāli sālīta, lai jūs zinātu, kā ikvienam atbildēt”; katrs darbs un katra rīcība, lai ir apzīmogota un apsegta – **1Pēt 4:11:** “Ja kāds runā, tad kā Dieva vārdus, ja kāds kalpo, tad kā ar to spēku, kuru Dievs piešķir, ka visās lietās Dievs tiktu pagodināts caur Jēzu Kristu; Viņam pieder gods un vara mūžu mūžos! Āmen”; un katrā laikā, lai tas dusētu uz ikviena Dieva bērna un izietu no tā – **Jņ 4:14:** “Bet kas dzers no tā ūdens, ko es tam dosū, mtam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvei”. Kur tā nenotiek, un kur no kādas personas vai kāda raksta utt. iziet pat nemiers vai apjukums, tur kaut kas nav kārtībā, un mums būtu tā vai citādi par to jādod “signāls”. Bet tādēļ, ka daudz par maz pazīst Rakstus, tie neuzdrošinās secināt neko un saka sev paši: “Kas tad es jau tāds esmu?” Un, tā kā viltus vadītāji un skolotāji jau tāpat mīl norādīt uz savām īpašajām Rakstu zināšanām un pieredzi, tad viņu up-

uri lielākoties pacietīgi gaida uz “X dienu”, kad arī viņi labāk sapratīs to, kas šodien tiem vēl dod tādu nemieru un liekas draudīgs. Bet šī “X diena”, protams, neatnāk nekad vai, ja arī atnāk, tad jau noteikti ne gaidītajā veidā, bet lielākoties tā, ka beigās nedrošais ticīgais padodas pateiktā spiedienam un šīs “pazemīgās kļūdas” rezultātā, viņš nonāk tādā pašā apžilbinājumā kā viņa pavedinātāji.

Parasti jau ir tā, ka viltus mācības vienmēr rada arī noteiktu izolāciju. Nedrošais tikmēr ir kā “ārpusējs”, līdz viņam tas kļūst “līdz kaklam”. Galu galā, arī viņš grib piederēt – un tādēļ beigās daudzi grib *par katru cenu* arī iegūt to vai citu pieredzi..., saņemt dāvanu..., pārstāvēt atziņu..., rīkoties tā utt. Kur vien mēs nepretojamies kādai Svētā Gara *neapklātai* lietai un konsekventi no tā izvairāmies, tad ar laiku tā mūs ieņem. Vai nu mēs atraujamies vai vismaz pavisam atklāti atzīstam, kāds ir mūsu redzes punkts, tas ir – kur mēs domājam citādi, vai arī agrāk vai vēlāk šī lieta mūs nemanāmi ieņems. Būs diezgan grūti pastāvēt, *pēc tam, kad* skaidri būs izteikts savs citāda viedoklis.

Kas tikko ir pateikts par tiem cilvēkiem, kuru taisnās dvēseles tiek mocītas viltus mācību vai vadītāju klātbūtnē, katrā ziņā tādā pašā veidā ir jāsaka arī par tiem cilvēkiem, ***kas paši nav skaidrībā***, kas izvairās no staigāšanas patiesībā, un, tad nokļūst dievišķās dzīvības klātbūtnē un ietekmē. Šie cilvēki līdzīgā veidā nejūtas labi pulsējošās dzīvības klātbūtnē. Ir pilnīgi vienalga, vai tie šo spēku un svēto atmosfēru saņem kādā *sapulcē*, kādā *rakstā* vai atsevišķos *cilvēkos* – viņi vienmēr jūtas to apdraudēti, iespiesti, sajūt uzbrukumu, mocīšanu, spiediena un izolācijas sajūtu. Tieši šī iemesla dēļ arī visi svētie pravieši vienmēr ir tikuši vajāti, un Jēzus – kā visaugstākā atklājušamies dzīvības izpausmes forma – pat

tika piesists pie krusta. Dievišķā dzīvība uzticīgajiem vienmēr ir “dzīvības smarža uz dzīvību” un nepaklausīgajiem – “nāves smarža uz nāvi”. –

**2Kor 2:15-16: “Jo mēs esam Kristus saldā smarža Dievam tiem, kas top izglābti un tiem, kas pazūd. Vieni-
em nāves smarža uz nāvi, bet otriem dzīvības smarža uz
dzīvību”.** Patiesās dzīvības klātbūtnei vienmēr ir vai nu stipri saistoša ietekme vai arī tikpat stipri šķiroša ietekme.

Riebīgs ir fakts, ka daudzi kristieši distancējas no savām sapulcēm, sevi attaisnodami, lai gan patiesībā tiem vajadzētu tur pazemīgi palikt, kamēr, no otras puses, daudzi pazemīgi pakļaujas savām sapulcēm, lai gan tiem vajadzētu no tām distancēties vai vismaz pacelt balsi pret tām. Uzticama to atšķiršana var rasties tikai labi pazīstamās attiecībās ar atklājušos dievišķās dzīvības spēku. Kad mēs pirmoreiz atrodamies šī parādījušās dzīvības spēka laukā, mums uzreiz būtu jāapstājas, ja, piemēram, satiekoties ar citiem Dieva bērniem, nenotiek nekāda apmaiņa un šīs dzīvības pavairošanās. Tad principiāli kaut kas nesaskan – un ir pilnīgi vienalga, cik dievbijīga izskatās ārējā fasāde, cik bībeliski ir izrunātie vārdi, vai lai cik pārliecinoša neizskatītos uzstāšanās. Tad jautājums ir tikai tāds: “Vai nu es pats nestāvu pareizi vai arī iemesls ir manā tuvākajā?” Jo, kā jau teikts, šis pats fenomens parādās arī tad, kad es pats nestāvu skaidri, satiekot kādu cilvēku, ko aptver dievišķās dzīvības spēks.

Parādījušās dzīvības spēks

Šī dievišķās dzīvības spēka lauka klātbūtnē vienmēr izlaužas uz āru tas, kas ir tumsa. Neaizskarts nepaliek nekas, kas ir ļauns vai nešķīsts. Tas ir pamats, kā dēļ uzreiz visapkārt manifestējās dēmoni, kad sprediķoja Jēzus – **Mk 1:23: “Un viņu sinagogā bija cilvēks ar nešķīstu garu, un tas brēca”**, vai arī tikai miesīgi pienāca tiem tuvumā – **Mk 5:6: “Bet Jēzu no tālienes ieraudzījis, tas skrēja un metās viņa priekšā zemē”**. Tas bija arī pamats, kādēļ arī mācekļiem visur vispirms bija jāizdzen dēmoni. Dzīvības spēka klātbūtnē šie dēmoni izlauzās. Viņi nespēja panest šo reāli svēto atmosfēru. Jo, kā teikts, šī parādījusies dzīvība nav nekas cits, kā reāli klātesošs Gara spēks. Šis spēks pavadīja arī apustuļi Pāvilu, tādēļ arī visapkārt, kur parādījās šis vīrs, notika šķelšanās, dalīšanās un skandāli. Un faktiski – kas grib dzīvot dievbijīgi (tas ir – ietīts šajā atklājušamies dzīvībā), tam ir jāpacieš vajāšanas – **2Tim 3:12: “Bet visi, kas grib svētbijīgi dzīvot, Kristū Jēzū, arī tiks vajāti”**. Kur vien viņš atradīsies, tur būs izlaušanās, šķelšanās, sacelšanās, apmelojumi un tamlīdzīgi. Šis dzīvības spēks darbojas īpaši stipri tur, kur sapulcējas vesels pulks šo īsto “dzīvības nesēju”. Šādās sapulcēs gaismā nāk pat *tas*, kas tiek apzināti slēpts – **Sak 26:26: “Lai gan ienaidu aisedz ar viltu, tad taču viņa ļaunprātība draudzes priekšā drīzi vien atklāsies”**. Parādījušās Dievišķās dzīvības atmosfēra darbojas kā uguns, kā spēcīga ūdens straume vai vējš. Katrā ziņā – ne jau visur tur, kur sapulcēs nonāk līdz sacelšanās un šķelšanās tračiem un skandāliem, tādēļ jau pie darba ir dzīvības Gars – jo tādas lietas notiek arī visur tur, kur darbojas dievbijīgi paštaisnie. Turpmāk nodarbosimies tuvāk ar

to, kādā ceļā mums dziļāk iespieties šajā dzīvības spēka laukā, jo mēs šajā dzīvē ieejam pakāpienveidīgi un augot.

Dzīvošana patiesībā

Svētie Raksti kā pamatu pamatu un tikai vienīgo ejamo ceļu, kā nonākt līdz sadraudzībai ar Tēvu un Dēlu un, līdz ar to, ar dzīvību, parāda – dzīvošanu patiesībā – **1Jņ 1:3+7: “Ko esam redzējuši un dzirdējuši, to pasludinām arī jums, lai arī *jums* būtu sadraudzība ar mums. Un mūsu sadraudzība ir ar Tēvu un viņa dēlu Jēzu Kristu. Bet, ja mēs dzīvojam gaismā, kā arī VIŅŠ ir gaismā, tad mums ir sadraudzība savā starpā”**. Vispirms arī šeit mēs atkal gribam nostiprināt to, kas ar dzīvošanu patiesībā *nav* domāts: te *nav* runāts par sava veida garīgo perfekcionismu. Un *nav* runa arī par kādu svēto viszināšanu vai par kaut kādu īpašu garīgā pilnīguma stāvokli. Dzīvošana patiesībā tieši *nav* arī kaut kāda garīgo tēvu vai milžu privilēģija; Kristū tā tiek sagaidīta arī no bērniem – **2Jņ 4: “Es ļoti priecājos, ka esmu atradis starp taviem bērniem tādus, kas dzīvo patiesībā pēc pavēles, ko no Tēva esam saņēmuši”**;

3Jņ 4: “Lielāka prieka man *nav*, kā kad dzirdu, ka mani bērni dzīvo patiesībā”. Dzīvošana patiesībā vispirms nozīmē attiecībā pret *Dievu*, manu *tuvāko* un pret *sevi pašu* dzīvot atklāti un godīgi. Dievs ir Patiesība personā. Tādēļ patiesība vienmēr ir pamats, uz kuras manifestējas un atīstās dzīvība. Tāpat kā kādas mājas mūrus ceļ augstu tikai uz iepriekš ieliktiem mājas pamatiem, *tāpat* dievišķā dzīvība

veidojas tikai uz patiesības pamatiem un patiesības robežās. Tādēļ, jo vairāk ir patiesības, jo vairāk ir pamata dievišķās dzīvības uzbūvēšanai. Tādēļ nekas nav tik svarīgs, kā ļaut patiesībai bez kādiem nosacījumiem sevi skart, pamācīt un korigēt. No tā brīža, kad cilvēks sirdī sev šādu pamatnostāju dara par savējo, satiekot viņu vai ar viņu runājoties, jau mēs piedzīvojam “svētku maltīti”, un ir vienalga, cik nepilnīgs viņš vēl varētu būt. Korigējami cilvēki ir labā smarža Dieva troņa priekšā.

Tālāk dzīvošana patiesībā nozīmē arī tavu *nostāju* attiecībā *pret patiesību*. Ar to es šeit nedomāju drosmīgu kādas mācības vai atklāsmes utt. aizstāvēšanu. Es domāju godīgu un pazemīgu pastāvēšanu personīgos uzskatos, sajūtās vai pieredzē. Daži Kristieši uzvedas kā hameleoni, viņi uzsmaida visam, kas tiek pateikts, taču darbos un patiesībā paši ir pavisam citādos uzskatos. Kas savus uzskatus noteikos laikos noklusē, ar to pašu var dzīvot melos, pat ja viņam ir pareizā atziņa. Reizēm mēs gribam saudzēt attiecības, noklusējot savus uzskatus, un tieši šī klusēšana var kļūt par cēloni mūrim starp mums un tuvākajiem. Dabiski, kā jau minēts pirmajā daļā, pastāv arī saudzējošā klusēšana. Bet tagad mēs nerunājam par to. “*Te ir nepieciešama svēto gudrība un sapratne*”. Kas iemācās būt atklāts pret savu stāvokli, saviem grēkiem, pret saviem uzskatiem un trūkumiem utt., tas dzīvo patiesībā. Turpretim tas, kas visu iespējamo atstāj slepenībā, ir vēl lepns, tas vēl dzīvo tumsā un ir glēvulis.

Mūsu draudzē mēs jau gadiem vingrināmies cits citam par visu un katru “dot signālus”. Piemēram, sapulces vidū mēs liekam pateikt, kad mēs vairs nespējam sekot; vai arī otrādi, kad mēs tiekam dzīvības īpaši aizskarti (kad, piemēram,

mums viens vārds, viena garīga runa, saruna, kāda rīcība utt. kļūst par “gaismu un dzīvību”). Ja kāds pasaka kaut ko “neapsegtu”, tad mēs uzmanīgi viņam norādām uz to un, ja no viena cilvēka iziet nemiers, tad mēs izmeklējam tā cēloni. Kad mums ir kaut kā smagi, kad esam nomākti vai trūkst drosmes, mēs par to signalizējam un, ja mēs netiekam skaidrībā ar vienu cilvēku, tad arī tāpat. Ja mēs kādu grēku nespējam dabūt zem savām kājām vai, ja mums kādā lietā patstāvīgi trūkst gudrības – mēs visā mēģinām savstarpēji dalīties. Pašos pamatprincipos mēs vienkārši vairs neko negribam turēt slepenībā, jo pēc tam tas mūs tikai izolē, nomāc un tā nošķir no dievišķās dzīvības.

Dabiski, ne viss ir domāts visām ausīm! Un tāpat katrai lietai zem debesīm pastāv savs stingri noteikts laiks – Sak 3:1: “Katrai lietai ir savs nolikts laiks, un katram īstenošanai paredzētam nodomam zem debess ir sava stunda”. Taču šeit nav vietas runāt par visām šīm detaļām.

Tad, dabiski, *dzīvot patiesībā* nozīmē arī to, ka mēs, atbilstoši mūsu stāvoklim, dzīvojam tajā gaismā, ko mēs no Dieva jau esam saņēmuši. Ja Dieva bērns nedzīvo viņam Dieva iekārtotajā stāvoklī, tas ir - vai nu viņš paceļas pāri savam personīgajam stāvoklim vai atpaliek no tā, tad no viņa neiziet dievišķā dzīvība. Vai nu vīrs izturas kā jauneklis vai bērns kā vīrs, abi varianti taču ir vienādi atsvešinoši. Tātad, ja mēs dzīvojam nepārtrauktā korekcijas gatavībā, patiesā godīgumā un atklātībā Dieva, mūsu tuvāko un mūsu pašu priekšā, tad mūsu dzīve jau daudziem ap mums kļūs par “svētku mielastu”. Un, ja mēs piedevām vēl dzīvojam arī uzticīgi un nepārtraukti ticot atbilstoši mūsu stāvoklim, tad jau drīz sāks rosīties ļaunais, tikko mēs kaut kur parādīsimies. Pirms no mums, protams, sāks iziet Rakstos

apsolītās “dzīvības straumes”, kuru priekšā nekas vairs nevar palikt tāds pats, kā bija agrāk, mums vēl ir jātiek izvadītiem caur dažiem mazliet dziļākiem procesiem, par kuriem, un vēl arī citiem, tiks runāts sekojošajās tēmās.

Pirmizdevums: 1991. gada novembrī.

Aizvietošanas stratēģija

1Jņ 3,16: “... tad arī mums pienākas atdot savas dzīvības par brāļiem”;

2Tim 2:10: “Tāpēc es visu panesu izredzēto dēļ, lai arī viņiem būtu daļa pie pestīšanas, kas dota Kristū Jēzū, un pie mūžīgās godības”;

2Kor 4:12: “Tātad nāve darbojas mūsos, bet dzīvība jūsos”.

Īj 2:4: “Ādu pret ādu, jo visu, kas ir cilvēkam, viņš dod par savu dzīvību”, pārliecināts par uzvaru, atbildēja velns, kad tas Dieva troņa priekšā cīnījās par Dieva godu un par Ījaba dzīvību. Attiecībā uz garīgo karošanu šeit mums nepastarpināti tiek atklāta vissvarīgākā vieta. Velns ir melis un slepkava no pašiem sākumiem; bet tas, ko tas toreiz Dieva troņa priekšā izrunāja, nebija viņa melīgās sirds produkts, bet reāls ikdienas pieredzes konstatējums no viņa apiešanās ar cilvēkiem. Diemžēl, šis izteikums ir radies no skaidras realitātes. Līdz tam laikam velns jau gadsimtiem ilgi ik dienas bija sirojis pa pasauli, lai pavedinātu un iznīdētu tajā mītošos cilvēkus. Viņš izlietoja daudz laika, lai inficētu cilvēkus ar savu būtību un tad pakāpeniski tos izpostītu. Tas viņam meistarīgi izdevās. Visā pasaulē progresēja šī velnam raksturīgā augļa augšana cilvēkos. Cilvēks vajadzības gadījumā ļaujot sev atņemt visu, tikai savu personīgo ādu

ne. Tādēļ mēs arī **Rdz 4:10** lasām: **“Visžēlsirdīgākās sievas ir vārījušas pašas savus bērnus, lai būtu ko ēst manas tautas meitas postā (vāc. – sabrukumā) ...”**

Tikko cilvēkam atkal iet labi, tas drīz, bez mēra notrulinājies un vienaldzīgs, var stāvēt pretī visam postam. Viņa bezjūtīgums tad, rokas pagrieziena laikā, var viņu iedzīt uz *labprātīgu badošanos*, taču tikai tā, kā reiz kāds ir ciniski apliecinājis: *“Ir daudz godīgu cilvēku, kas ir spējīgi iztikt bez ēšanas, lai novājētu, taču ne tādēļ, lai pabarotu bada cietējus.”* Tādēļ tikai tikmēr, kamēr viņam pašam iet labi, viņam blakus var salūzt gabalos vai viss – un tas viņu ne pat drusciņ neskartu tik stipri, kā tad, ja tas skartu viņu pašu –

2Kēn 29:19: “ Tad Hiskija atbildēja Jesajam: “Tā Kunga vārds, kuru tu esi man vēstījis, ir labs!” Un viņš pie tam domāja: “Lai notiek! Ja tikai miers un drošība pastāv manā laikā!” Uz šīm atziņām, par cilvēku velnišķajām īpašībām un uz kritušās radības principiem, Dieva pretinieks no paša sākuma ir pamatojis savu kara stratēģiju.

Tā viņš pastāvīgi, no vienas puses, meklē, kā cilvēka prātus vērst uz personīgā labuma iegūšanu un, no otras puses, kā viņš tam iegūto pēc iespējas varētu atkal izsist no rokām un padarīt nebaudāmu; kā viņš, no vienas puses, cilvēka enerģiju varētu novirzīt uz blakuslietām vai uz nesvētīgiem pasākumiem un kā, no otras puses, viņš cilvēku varētu noturēt nejūtīgu un vienaldzīgu pret mūžīgajām vērtībām.

Mīļotie, pretinieka būtība ir tīrā patmīlība un laupīšana. Viņš riņķo tikai un vienīgi ap sevi, viņš visu rauj pie sevis, un nevienam, izņemot pats sevi, tas neatvēl neko. Nekad, un pat ne vienu vienīgu mirklīti, viņš nedomā par cita labumu; un pat tad, kad viņš kādam apsola visus pasaules labumus, arī tad viņa prātā ir vienīgi tikai viņš pats – **Mt 4:8-9: “Atkal**

velns to ved sev līdzī uz ļoti augstu kalnu un rāda viņam visas pasaules valstis un viņu godību un uz to saka: “To visu es tev gribu dot, ja tu, zemē mestdamies, mani pielūgsi”. Prātā, ko velns ir ienesis cilvēkā. *Tādēļ nav stiprāka tumsas nocietinājuma un balsta kā patmīlība.* Velns ir tik ļoti pats sevis apsēsts, ka viņu pat tikai viena doma par paš aizliedzību un nesavtīgumu dedzina kā uguns. Un tā, kad vien viņš stājas kādā akcijā, viņš cilvēka prātus vada uz viņu personīgo; bet tādēļ, ka viņš nevienam ārpus sevis neko neatvēr, viņš, no otras puses, skatās uz to, lai cilvēkam no visa, ko tas savā patmīlībā ir spējis sev sadabūt, beigās nebūtu nekā.

Aizvietošanas noslēpums

Patiesās garīgās karošanas vislielākais un vienlaicīgi dziļākais noslēpums tādēļ atrodas no sirds izejošā patiesā paš aizliedzībā, kas savā pilnīgajā formā izpaužas kā *aizvietojošā* uzpurēšanās par citiem. Nekādā citādā veidā pretīniekam pamatīgāk un efektīvāk netiek “izņemta no rokām burtnīca”, kā tieši aizvietojoši nododoties par citiem. Aizvietojošā nodošanās ir vispār dzīvības visaugstākais likums. To var novērot visā radībā. Bez aizvietojošās nodošanās, piemēram, nevar rasties nekāda jauna vai augstāka dzīvība: ne cilvēciska, ne dzīvnieku, ne augu. Ja nav mātes, kas par jaunradušos dzīvību atdod ievērojamu daļu savas dzīves, tad ir taču vismaz sēklas grauds, kas jaunas un augstākas dzīvības dēļ iekrīt zemē un nomirst. Lai cilvēka ķermenī varētu rasties viena vienīga dzīva šūna, desmit miljardiem atomiem ir jāaizliedz sava neatkarīgā, pašdinamiskā eksis-

tence un aizvietojoši ir jānodod sevi šīs šūnas dēļ. Un, lai izveidotos, piemēram, *vienas* smadzenes, tad atkal desmit miljardiem šādu dzīvības šūnu ir jāuzpurē sava individuālā eksistence. Katrs cilvēciskais ķermenis sastāv no vairāk kā piecdesmit biljoniem šādu dzīvības šūnu. No šādiem un nesaskaitāmiem citiem piemēriem mēs varam redzēt, ka bez aizvietojošās nodošanās nevar izveidoties nekāda jauna vai augstāka dzīvība.

Tādēļ, kur vien mēs Bībelē lasām, ka cilvēki ir aizvietojoši nodevušies par Dievu vai saviem tuvākajiem, tur mēs redzam arī nāves varu salauztu, velna ķēdes pārrautas un ļaunā varu atceltu – **Ps 106:23: “Tad Viņš bija nodomājis viņus iznīcināt, ja nebūtu Mozus, Viņa izraudzītais, par viņiem iestājies Viņa priekšā, lai novērstu Viņa dusmas un glābtu viņus no nāves”;** **4Moz 17:12-14: “Un Ārons to ņēma, kā Mozus viņam bija sacījis, un skrēja sasauktās draudzes vidū, bet redzi, - sods jau bija tautā iesācies. Un viņš uzlika vīraku un salīdzināja tautu. Un viņš stāvēja starp mirušiem un dzīvajiem; tad miršana mitējās. Bet mirušo, kas mira šinī sērgā, bija četrpadsmit tūkstoši septiņi simti bez tiem, kas Koraha dēļ bija miruši”;** **2Sam 23:9-12: “Un pēc viņa (vāc. – varoņu) trijotnē nākamais bija Ēleāzars, Dodo dēls, Ahohija dēla dēls; viņš bija kopā ar Dāvidu, un tie sakāva filistiešus toreiz, kad viņi bija sapulcējušies karam un izraēlieši jau atkāpās; tad viņš palika stāvēt un sarīkoja asins pirti filistiešiem, kamēr viņa roka piekusa un galīgi pielipa pie zobena. Tā tas KUNGS deva tanī dienā Izraēlam lielisku uzvaru (vāc. - glābšanos), tā, ka karaspēks viņa vadībā atkal atgriezās, lai nogalinātos aplaupītu. Nākošais pēc viņa bija Šamma, hararieša Ages dēls. Kādreiz filistieši**

bija salasījušies pie Lehiņas, un tur bija kāds tīrums stūris, pilns ar lēcām; kad nu (vāc. - kara) tauta bēga no filistiešiem, tad viņš viens pats nostājās tīrums vidū (vāc. – un atrāvās no viņiem), noturējās tanī un kāva filistiešus, un tas KUNGS (viņam) piešķīra lielu uzvaru (vāc. – glābšanu)”; Rm 12:21: “Bet, ja tavs ienaidnieks ir izsalcis, paēdini viņu; ja tas cieš slāpes, dodī viņam dzert. Tā darīdams, tu uz viņa galvas sakrāsi kvēlojošas ogles. Ļaunums lai tevi neuzvar, bet pats uzvari ļaunu ar labu!” ...

Patiesībā gandrīz vai nevar būt sliktuma, kuru nevarētu izlabot ar aizvietojošu nodošanos, taču Dievam vienmēr un atkal ir viens un tas pats lielais trūkums –

Ech 22:30: “Es meklēju viņu vidū kādu, kas nostātos par saviem tautiešiem kā mūris un aizstāvētu zemi manā priekšā, ka Es ar savu tiesas spriedumu to galīgi nepazudinu, bet Es neatradu neviena”. Tādēļ arī Dievam vienmēr ar pārmetumu bija jāizsaucas – **Ech 13:5:** “Viņi nav stājušies priekšā plaisājumiem sienās un nav cēluši mūri ap Izraēla namu, lai tas varētu pastāvēt cīņā tā Kunga dienā.” Mēs, ticīgie, gan zinām daudz, jā, gandrīz vai visu, taču mums trūkst vienas lietas. Mēs esam tik neticami inerti, baidāmie no ciešanām un esam savtīgi. Mēs akli, vienaldzīgi un bez sajūtām ejam caur šo kritušo pasauli un izturamies pret to kā priesteris, ievīts līdzībā par žēlsirdīgo samarieti – **(Lk 10:30-37)**. Kaut kādu iemeslu dēļ mēs vienkārši nejūtamies atbildīgi par to. Augstākais – tikai tad, kad mūs personīgi kaut kas skar, tad, kā likums, mēs pieceļamies kājās, un tad mēs pēkšņi varam sevi līdz kaulam investēt un izdeldēt.

Tādēļ galu galā Dievs *brīvprātīgi* deva savu mīloto Dēlu un pats Jēzū Kristū “metās plaisā”, sakot – **Jņ 17:19: “Un viņu labā Es pats svētījos nāvē”**. Šis lēmums bija absolūts sītiens ienaidnieka vaigā, un jo sevišķi tādēļ, ka Jēzus svētījās ne tikai par saviem draugiem, bet arī – vēl vairāk par to – par saviem ienaidniekiem – **Rm 5:10: “Jo, ja mēs, kas bijām naidā ar Dievu, tikām salīdzināti ar viņu viņa Dēla nāvē, cik daudz vairāk, salīdzināti būdami, tiksīm izglābti viņa dzīvībā!”** Šī nodošanās bija varena uguns versme pret velna galvu. Nekas neredzamajā pasaulē nevar izraisīt varenākas izlaušanās un izmaiņas, kā tas, ja kāds cilvēks ļauj sevi skart citu cilvēku dēļ un aizvietojoši nododas viņu labā. *Šādā lietā iekšā* Dievs ir apsollījis augstāku dzīvību – **Flp 2:5-11: “Savā starpā turiet tādu prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū, kas Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet sevi iztukšoja, pieņemdamas kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un cilvēka kārtā būdams, viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei! Tāpēc arī Dievs viņu ļoti paaugstinājis un dāvinājis viņam vārdu pāri visiem vārdiem, lai Jēzus vārdā locītos visi ceļi debesīs un zemes virsū, un pazemē. Un visas mēles apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir Kungs Dievam Tēvam par godu”;** **Jes 53:11-12: “No dvēseles ciešanām viņam radīsies panākumu papildnam; ar savu atziņu mans taisnīgais kalps palīdzēs daudziem iegūt taisnību, uzņemdamies uz sevis viņu noziegumus. Tādēļ Es viņam piešķiršu viņa daļu starp daudzajiem lielajiem viņam pašam par ieguvumu, un stiprie lai dalās ar viņu laupījumā, atlīdzībai viņam par to, ka viņš nodeva savu dzīvību nāvē un tika pieskaitīts ļaundariem, kaut gan**

viņš nesa daudzus grēkus un aizlūdza par ļaundariem”. Tādēļ krustā sistais un augšāmcēlušais Jēzus savas augšāmcelšanās reizē sasniedza ne tikai izmainītu cilvēka ķermeni, bet vēl vairāk – universālu miesu, par kuras Galvu viņš ir kļuvis caur savu aizvietojošo upuri – **1Kor 12:12: “Jo kā miesa ir viena un tai daudz locekļu, bet visi daudzie miesas locekļi kopā ir tomēr viena miesa, tā arī Kristus”.**

Lielākā kļūda, ko mēs, kristieši, šī piepildītā pestīšanas darba priekšā pielaižam, ir tā, ka mēs, kopš Jēzus uzpurēšanās laika, vairs nesaskatām neapejamo vajadzību turpināt šo “pestīšanas” principu. Jo Jēzus pie krusta izsaucās: “Ir piepildīts!” – un mēs automātiski no tā secinām, ka tagad viss, no A līdz Z – atrodas uz Jēzus pleciem un, no mūsu puses, tagad pie šī pestīšanas darba mēs vairs “itin neko” nevaram papildināt. Kas attiecas uz fundamentālo pestīšanas darbu (*atbrīvošanu no mūsu grēkiem*), tad ar to mums, dabiski, ir absolūta taisnība. Paši ar savām asinīm mēs faktiski nevarētu atpestīt nevienu pašu molekulu. Bet, kas attiecas uz pestīšanas pilnveidoto (*Kristus miesas pilnveidošanas un kritušās radības atjaunošanas*) darbu, tur mēs varenī kļūdāmies, ja domājam, ka tas darbs nav mums pašiem jāturpina un jāpapildina! Jo Raksti saka – **1Jņ 3:16: “... tad arī mums pienākas atdot savas dzīvības par brāļiem”.** Tādēļ arī apustulis Pāvils varēja par sevi teikt – **Kol 1:24: “Tad nu es esmu liksms savās ciešanās, kuras nesu jūsu labā, piepildīdams to, kas vēl trūkst no Kristus ciešanās, savā miesā par labu draudzei, kas ir viņa miesa”.** Apstiprinot, lasīt **2Kor 1:6: “Kad mums ir bēdas, tad tās jums par iepriecināšanu un pestīšanu; kad mums ir ieprieca, tad tā jums par iepriecināšanu, kas parādās**

spēcīga (vāc. – iedarbīga) to pašu ciešanu panešanā, ko arī mēs nesam”; 2Kor 4:15: **“Jo viss tas notiek jūsu dēļ, lai žēlastība vairodamās, pieaugot ticīgo skaitam, vairotu arī pateicību Dievam par godu”;** 2Tim 2:10: **“Tāpēc es visu panesu izredzēto dēļ, lai arī viņiem būtu daļa pie pestīšanas (vāc. – glābšanas), kas dota Kristū Jēzū, un pie mūžīgās godības”;** Ef 3:13: **“Tāpēc es lūdzu: nezaudējiet drosmi, kad es ciešu jūsu dēļ: manas ciešanas ir jūsu gods”**, kā arī Rakstu vietas šīs nodaļas sākumā.

Līdz ar to, mums neatliekami būtu jāuzdod sev tas jautājums, no kura, galu galā, ir atkarīga visa garīgās karošanas veiksmē vai neveiksmē: *vai arī mēs godīgi esam gatavi ļaut svētīt mūs citu labā?* Ja mēs uz šo jautājumu nevaram atbildēt ar pavisam izšķirīgu “Jā”, tad mums nepalīdzēs arī visdziļākie sprediķi par garīgā kara vešanu – tad ir vienalga, cik kopsakarības mēs jau esam atzinuši, cik daudzas garīgās likumsakarības mums ir pazīstamas un ar cik daudzām tehnikām mēs jau esam apgādājušies. Kamēr mums nav nekādas gatavības ļaut mūs citu labā (un, dabiski, arī Dievam) burtiski “izēst tukšus” (novājināt), viss būs neauglīgs un paliks pa vecam.

Šie svarīgie norādījumi nedrīkst mūs tagad, protams, kā Mozu pavedināt uz patvaļīgu “sāksim tik pestīt”, citādi arī mēs, labākajā gadījumā bezkonceptuāli, atstāsim aiz sevis “mirušu ēģiptieti” – 2Moz 2:12: “Tad viņš, paraudzījies visapkārt, un, neviena neredzēdams, nosita ēģiptieti un to apraka smiltīs”. Ne katrs trūkums vienlaicīgi ir arī aicinājums tieši iejaukties, bet ikkatram aicinājumam ir savs ceļš un tas rodas no iepriekšēja svaidījuma uz atbildību un

uz pamatgatavību rīkoties. Tikai tam, kas pilnā mērā atpazīst savu personīgo atbildību šīs bojā ejošās pasaules priekšā, vēlāk ir arī spēks sākt ar vismazāko un tur uzticībā neatlaidīgi pieaugt, līdz viņš spēš izpildīt savu daļu lielajā. Bet kā nonākt līdz tādai atbildības apziņai un līdz īstai gatavībai uz aizvietojošo nodošanos?

“Es svētu sevi viņu labā”

Ir tikai viens ejams ceļš, ja mēs gribam tikt efektīvi iesaistīti garīgajā cīņā. Mēs svētāmies Dievam tādā veidā: mēs Viņam lūdzam mūs identificēt ar *to daļu* no šīs pasaules trūkuma, kurai Viņš caur mums grib ķerties klāt. Mēs Viņam atļaujam mūs burtiski “ievīstīt” šajos trūkumos tā, ka tie neizbēgami kļūst par mūsu personīgajiem (un ne tikai “kā” mūsu personīgie!). Mēs Dievam ļaujam mums uzlikt īstu atbildības apziņu par šo zudušo radību. Un tas viss nemaz nav tīri teorētiskā nozīmē! Mēs dodam Dievam svētu “Jā” vārdu, lai Viņš pavisam praktiski, savā laikā un savā veidā var nostādīt, kur vien un cik ilgi Viņam patīk – ja tikai tā īstenojas Viņa plāni, un maniem zudušajiem līdzcilvēkiem un Viņa kritušajai radībai tiek iedarbīgi palīdzēts. Mēs mūsu Dievam atļaujam mūs ne tikai vienu vai pāris gadus vadīt caur tuksnesi, bet, ja tas vajadzīgs, arī septiņus, desmit vai divdesmit gadus utt. Kad vien mēs nonākam līdz mūsu personīgajām robežām, tieši tad mēs no jauna svētām sevi – Viņa vārda dēļ – un uzreiz atjaunojam derību. Mēs ļaujam sevi aizvietojoši svētīt “viņu dēļ”, lai palīdzētu vienā lietā pēc otras un ienaidniekam tiktu atrauts bagātīgs laupījums. Un pie katras nāves, kas mūs apņem, mēs atce-

ramies, ka mēs to paciešam izvēlēto dēļ, lai arī viņi sasniegtu pestīšanu, kas ir Jēzū Kristū – **2Tim 2:10: “Tāpēc es visu panesu izredzēto dēļ, lai arī viņiem būtu daļa pie pestīšanas, kas dota Kristū Jēzū, un pie mūžīgās godības”.**

Pastāv tikai šāds ceļš, uz kura patiešām auglīgi var veicināt Dieva valstības nākšanu un pestīšanu. Ir tikai šis viens ceļš, lai ienaidniekam dotu patiešām iznīcinošus sitienus. Ir tikai šis viens ceļš, ja mēs patiešām gribam ienaidnieka nociecinājumos iesist masīvus caurumus: mums *pašiem sevi* kā pilnu upuri ir jāļauj cieši saistīt *”līdz pat altāra ragiem”* – **Ps 118:27: „...greznojiet arī tā (Kunga) altāri līdz pat tā ragiem!** (vāc. – piesieniet svētku upuri ar virvēm līdz pat altāra ragiem!)”, lai aizvietojoši tiktu sagatavots garīgam dienestam. Un tas viss ir tikai neaizstājams pamata priekšnoteikums. Pirms mēs patiesi būsim izsītušies līdz garīgajai kalpošanai, mums vēl ir jātiek izvadītiem caur dažādiem citiem lūzumiem un pārbaudījumiem.

Vai tas mūsu ausīm skan par stingru? Ja tas mums ir par stingru, tad mums labāk nekad vairs nevajadzētu domāt par pazudušo pasauli, jo tā mēs tikai sevi mānīsim. Visas mūsu lūgšanas taču ir pilnīgi bez substances, kamēr mēs, tā sakot, par kaut ko lūdzam tikai kā “ārpusē stāvošie”. Katra lūgšana, un pat, ja tā ir tik iespaidīga, labi formulēta, ir taču tikai tukša murmulēšana, ja tā nenāk no sirds, kas pati nes šo nastu. Tādēļ aizlūguma iedarbība ir būtiski atkarīga no tā, cik pamatīgi dotā problēma ir varējusi kļūt par *mūsējo*. Cik daudzas aktivitātes mūsu baznīcās tādēļ līdzinās pliki tradicionāli noleijerētajai “mūsu Tēvs” – lūgšanai. Cik patiesi Dievs dzīvo, tāda lūgšana pie Viņa neatrod dzirdīgu ausi! Tādēļ “mūsu Tēvs” patiesi var lūgt tikai tas, kura sirdī patie-

si vairs nav augstākas vēlēšanās, kā “valstības nākšanas” un “pilnīgās Dieva gribas notikšanas uz zemes”. Un atkal šādu vēlēšanos sirdī var nest tikai tas, kas ir arī gatavs bez noteikumiem piekrist visam, kas vien viņam tiek norādīts no debesīm – vai labs vai ļauns, vai viegls vai grūts. Šajā vietā man ir jāklūst vēl konkrētākam: neviens vienīgs cilvēks nevar iedarbīgi lūgt līdzī trīs pirmos “mūsu Tēvs” lūgumus, kas uz vietas nebūtu gatavs, piem., visas savas zemišķās drošības, visu savu luksusu, savu amata stāvokli un savu naudu atdot, ja tas no viņa tiktu prasīts.

Ak, brāļi-māsas, cik daudzi vēl neatlaidīgi ar kaut ko māna Dievu, savus tuvākos un arī paši sevi! Vai arī mēs atbildēsim tāpat kā Jesaja, kad mūsu ausīs nonāks tāds pats Kunga jautājums – **Jes 6:8: “ Un es dzirdēju tā Visuvarēnā Kunga balsi sakām: “Ko Es lai sūtu? Kas būs mūsu vēstnesis (ies aizvietojoši mūsu vietā)?” – Tad es atbildēju: “Redzi, ES ESMU ŠE, SŪTI MANI!”**

„Organisms vai individuālisms?”

1Kor 12:12 – 13: „Jo kā miesa ir viena un tai daudz locekļu, bet visi daudzie locekļi kopā ir tomēr viena miesa, TĀ ARĪ KRISTUS. Jo arī mēs visi *vienā* Garā esam kristīti par *vienu* miesu – gan jūdi, gan grieķi, gan vergi, gan brīvie; un mēs visi esam dzirdināti ar *vienu* Garu.”

Rm 12:5: „Tāpat mēs daudzi kopā esam *viena* miesa Kristū, bet savā starpā (kā indivīdi) visi esam locekļi.”

Šis cīņas raunds attiecas uz individuālismu - (atsevišķā ceļa gājējiem). Pretī ikvienai ērtībai, pieliksim visas pūles, lai visās jomās dabūtu zem kajām, mūs no visām pusēm aptverošo, šī laika garu. Bet tas var notikt tikai lielā izturībā un neatlaidībā. Tā ir praktiski vai tieši šī beigu laika zīme, ka viss pārgāžas kaudzēm un notiek, virzīts vienīgi uz *personīgajām* interesēm un priekšstatiem. Viss ir virzīts uz „instant” – tas ir – ātri, ātri un uz sevi pašu. Cilvēks nepacietīgi un mantkārīgi ir vērsts tikai uz savu personīgo. Kad luksoforā iedegas zaļā gaisma un iepriekšējais braucējs pirmās sekundes laikā neatrod gāzes pedāli, tad aizmugurējais jau taurē. Kad kaut kur iestrādājas jauna kasiere, dažs labs pircējs spontāni nomaina kasi, citi nepacietīgi bungā ar pirkstiem un sāk kritizēt. Kas šajā laikā vēl patiesi domā par cita interesēm, vajadzībām? Cilvēki ir tik nodarbināti paši ar savām lietām, ka kopējais vairs netiek uztverts. Šāda menta-

litāte, diemžēl, ir atrodama arī mūsdienu Dieva bērnos. Lielākā daļa no tiem ir tik ļoti piepildīti paši ar savas gribas dievbijīgiem priekšstatiem, interesēm un tieksmēm, ka viņi uzreiz zaudē formu, tikko kaut kas iet pretī viņu individuālistiskajai (tas nozīmē, ka viss ir attiecināts tikai pašam uz sevi) gaitai. Arī garīgajā nozīmē šodien visām dievbijīgajām tieksmēm, motīviem un piedāvājumiem kaut kādā veidā ir jāiederas atsevišķā kristieša koncepcijās, citādi tie viņam nav interesanti. Un piedevām visam ir jābūt sasniedzamam pēc iespējas ātri, pēc iespējas viegli un pēc iespējas lēti.

Tā šī mācību grāmata par garīgā kara vešanu ne pēdējā kārtā ir radusies arī tādēļ, lai pasaulplaši izplatītajam garīgajam individuālistismam „garīgās kaujas vešanas” nozarē radītu fundamentālu pretsvaru un steidzami nepieciešamu izlīdzinājumu.

Vēlreiz ar uzsvāru ir jāuzsver tas, ka no Dieva perspektīvas, vēlākais, kopš Ābrahama laikiem, nekāds dievbijīgais individuālistisms, nekāds individuāls atsevišķais ceļš vairs nevar pastāvēt. Ja līdz Ābrahamam Dievs ir vēsturi „taisījis” arī ar atsevišķiem cilvēkiem, tad tas vienmēr ir noticis tikai un vienīgi ar skatu uz, kopš vēl pirms pasaules dibināšanas acīs paturētajiem, lielākajiem „kolektīviem”. **Ef 1:4: „Viņā tas mūs pirms pasaules radīšanas izredzējis, lai mēs būtu svēti un nevainojami Viņa priekšā.”** Kopš Ābrahama laikiem Dievs apzināti un izslēdzoši ir gribējis „taisīt vēsturi” vairs tikai ar Ābrahama sēklu kā veselumu (tas ir – kolektīvi). Pie tā – un vienīgi pie tā – visus turpmākos divus tūkstošus gadu ir bijusi nedalīta Dieva interese un uzmanība. Dabiski, arī pēc Ābrahama Bībelē mēs atrodam vēl dučiem izcilas aicināto ticīgo „atsevišķu likteņu” biogrāfijas. Taču tās mums ir atstātas vienīgi un nedalāmā kopsakarā ar

Izraēla tautas vēsturi (vēlāk ar draudzes vēsturi) kā veselums. Un viss ir noticis tikai, lai tiktu pagodināta Dieva brīnišķīgā žēlastība. Ef 1:6+12+14: „Par slavu Viņa augstajai žēlastībai, ar ko tas mūs apveltījis savā mīļotajā Dēlā”. ...Jau iepriekš savu cerību likt uz Kristu, lai tādējādi pagodinātu Dieva varenību. ...Kas ir mūsu gaidāmā mantojuma ķīla, līdz reiz iegūsim pestīšanas pilnību par slavu Viņa varenībai (godībai).” Visi šie stāsti, biogrāfijas un likteņi ne ar vienu zilbi negribētu mūs iekārdināt (nemaz jau nerunājot par pavedināt) pēc tam dzīvot tikai, lai *personīgajā* un *personīgajai* dzīvei piedzīvotu ko lielu ar Dievu. Ir jau pareizi un brīnišķīgi, ja šur un tur vēl kopā ar Dievu tiek piedzīvots kaut kas liels un brīnišķīgs. Tādi piedzīvojumi lietu tapšanā, noteikti, ir arī tikpat nenovēršami, cik nepieciešami. Un, lai vēlreiz to īsi un kompakti izteiktu ar tautas muti – *mūsu personīgā pieredze un individuālistiskie (tas nozīmē – nesaistīti ar kopējo) garīgie „varoņdarbi”* Dievam tomēr ir tikpat *interesanti, cik kāda veca hūte!* Viņa intereses ir daudz lielākas. Dievs pamāca un iespaido ar saviem lielajiem darbiem debesu pulkus! Vai tad jūs nopietni ticat, ka mēs jēlkad varētu uz tiem ar saviem individuālajiem lieldarbiem atstāt kaut kādu iespaidu? Kas iespaido *tevi*, kad tu stāvi skudru pūžņa priekšā? Vai tā ir atsevišķā skudra vai kopējā būve? Kas mūs iespaido, kad mēs stāvam pie kāda graužoša ūdenskrituma? Vai tā ir lejup krītošo ūdeņu šņācošā dārdoņa vai tās ir atsevišķās ūdens pērlītes, kas kaut kur ir pieķērušās krastam un demonstrē savu „individuālo lielumu”? *Šajā nozīmē* Dievam vienmēr ir interesējies *vienīgi Viņa darbs kā kopējs veselums*, nevis tikai atsevišķās, tajā esošās individualitātes – lai gan arī tās vienmēr ir nesaraujami ar to saistītas

un svētītas un tādas paliks. Bet kur pie Dieva bērniem ir nonākusi šī „kopējā izpratne?” Vai gandrīz ikviens stūrgalvīgi neiet savu personīgo ceļu? Vai gandrīz katrs no tā, ko viņš saņem no kanceles vai izlasa no grāmatām, nebūvē savu individuālo dievbijību?

Un labais lēmums tomēr bija, ir un neatceļami paliek – par kopēju trauku savāktais dievišķais organisms vai miesa! *Caur to* viņš allaž ir gribējis manifestēties vispirms kā ķēniņš un pēc tam kā organiski saistīta galva. Un sakarā ar šo Viņa organismu Dievu viennmēr nekas nav interesējis vairāk, kā tā iekšējā un ārējā nogatavošanās un izveidošanās līdz pilnīgam briedumam. Izraēls, kas bija šī dievišķā organisma pirmā izpausme, Rakstos tiek apzīmēts par vēl „nenobriedušu mantinieku” – **Gal 4:1-5: „Zinait: kamēr mantinieks vēl nav pieaudzis, nav nekādas starpības starp viņu un kalpu, kaut arī visa manta viņam pieder. Bet viņš ir padots aizbildņiem un pārvaldniekiem, līdz tēva nospriestam laikam. Tā arī mēs, kad nebijām pieauguši, bijām pasaules pirmbūtņu kalpībā. Bet, kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja savu Dēlu, dzimušu no sievas, noliktu zem bauslības, lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja bauslība, ka mēs iegūtum bērnu tiesības.”** Un tā Ābrahams bija sēkla, Izraēls – nepieaudzis bērns, un draudzei, kas sastāvēja no jūdiem un pagāniem no dažādām tautām (skat. arī manā grāmatā ”IZRAĒLS – ēna vai realitāte”, skat. pielikumu), vajadzēja kļūt par pieaugušo dēlu un mantiniekam ar tiesībām. Tādēļ ir teikts **Gal 3:25-26: „Bet, kad ticība ir nākusi, tad audzinātājam vairs nav varas pār mums. Jūs jau visi, ticēdami uz Jēzu Kristu, esat Dieva bērni.”** **Gal 4:1-2: „Zinait: kamēr mantinieks vēl nav pieaudzis, nav nekādas starpības starp viņu un**

kalpu, kaut arī visa manta viņam pieder. Bet viņš ir padots aizbildņiem un pārvaldniekiem, līdz tēva nopriestam laikam.” Šajā un daudzās citās Rakstu vietās mēs varam skaidri redzēt Dieva plānu. Viņš grib, lai ne tikai atsevišķi kristieši nonāktu līdz individuālam briedumam, bet, daudz vairāk par to, Viņš vispirms grib vadīt savu Organismu kā veselumu uz kopēju briedumu. Ar Jaunās Derības draudzes atklāšanos mums tika atklāts, ka tas ir pats Dievs, kas KRISTŪ ieliek nobriedušo Dēlu. *Un te nav domāts cilvēks Jēzus no Nācaretes kā atsevišķa persona, bet gan Viņš kā paaugstinātā Galva saistībā ar savu, Viņā saviēnoto Kristus miesu.* Par ko ir runa praktiskā, konkrētā draudzes ikdienā? Runa ir par reālu Kristus izveidošanās pilnību visos mūsu dzīves līmeņos un visās nozīmēs – *caur mums kā Viņa organismu.* Izsakoties vāciski (šeit varētu teikt arī – latviski, domāts – skaidri): visai *mūsu* runāšanai, darbībai un visam izturēšanās veidam nepārtraukti būtu jāpārstāv+jāreprezentē nepastarpināta Dieva klātbūtne žēlastībā un patiesībā, spēkā un godībā. Ikvienam klātpienākušajam *mūsu* klātbūtnē vajadzētu visās malās un stūros neizbēgami sajūst darīšanu ar dzīvo un svēto Dievu. **Visai viņa domāšanai, jušanai un gribēšanai, viņa slēptajiem motīviem, visslepenākajiem plāniem un pasākumiem mūsu, „staigāšanas ar Dievu” gaismā vajadzētu nepārtraukti tikt atklātiem, sodītiem un lielā žēlastībā un apžēlošanā bīdītiem uz izlabošanu. Ne tikai atsevišķiem kristiešiem šur un tur vajadzētu, izceļoties no lielās, kūtrās masas, sevī nest kādas „uz Jēzu aizdomīgas” pazīmes.** Runa taču ir par absolūtu, totālu, kopīgu dzīvā Dieva izpaušanos caur visiem Kristus miesas locekļiem. Kad apusuļi vienmēr **Gal 4:19: „...no jauna ciešu radību**

sāpes, līdz kamēr Kristus izveidosies jūsos”, tad viņi taču necieta par diviem, trijiem vai, manis pēc – par divdesmit - kādas draudzes locekļiem, lai *vismaz tie* pēc tam atkal dzīvotu vairāk vai mazāk „dievbijīgi”. Neapšaubāmi, ka tādas ciešanas vienmēr ir bijušas un ir elementāra un neatņemama viņu dzemdību ciešanu draudzes dēļ daļa.

Taču daudz, daudz vairāk par rūpēm par atsevišķajiem viņiem sāpēja, kad runa bija par Kristus izveidošanos Viņa miesā kā **veselumā**. Ja kādas draudzes visi locekļi arī būtu tīri un svēti, bez grēka, tad attiecībā uz Dēla uzdevumu un aicinājumu (Kristus miesa kā veselums) vēl tikpat kā nekas būtisks nebūtu izdarīts. Šī kopdarbīgā organisma klātbūtnē runa neatlaidīgi ir par dzīviem izteikumiem, darbiem un par Dieva spēkiem, un proti – nepastarpināti CAUR MUMS: Viņa gudrību, Viņa atšķiršanas spējām, Viņa gaismu, Viņa taisnīgumu, Viņa mīlestību, Viņa stingrību, Viņa spēka darbību... Īsi – lai visi klātesošie uzzinātu: *šeit ir pats Dievs!*

1Kor 14:23-25: „Ja visa draudze sanāktu kopā un visi runātu mēlēs, un ienāktu svešinieki vai neticīgie, vai tie neteiks, ka esat prātu zaudējuši? Bet, ja visi runā praviešu spēkā un ienāk neticīgais, vai svešinieks, visi viņu ved pie atzišanas, visi spriež pār viņu. Un viņa apslēptās sirds domas nāk zināmas, un tā viņš kritīs uz savu vaigu un apliecinās, ka tiešām Dievs ir jūsu vidū.

2Kor 4:7: „Bet mēs glabājam šo mantu māla traukos, lai spēka pārpilnība būtu no Dieva un ne no mums.”

Tādēļ īstā cīņa ir vērsta uz kopīgu kļūšanu par miesu, par organismu, par kopīgu Dieva izpaušanu kā organismam. Nekam ienaidnieks neuzbrūk konsekvētāk kā *mērķtiecīgai, kopīgai* soļošanai uz priekšu Kristus miesā. Mēs drīkstam mierīgi pulcēties un klausīties tūkstoš labos sprediķos, bet

tikai nedrīkst **kopīgi** atpazīt ienaidnieku un konkrēti **kopīgi** garīgi cīnīties. Visu drīkst, tikai ne pastāvīgi, uz priekšu ejoši, ieņemt zemes caur Kristus izveidošanos vienotā miesā! Drīkst visu, tikai ne mērķtiecīgu, **kopīgu** noturēšanos pie Galvas norādījumiem. Kamēr katrs Dieva bērns vēl ir nodarbināts ar savām personīgajām vajadzībām un trūkumiem, vēl var turpināt. Bet vai, ja kāda spulce parakstās zem Galvas mūžīgajiem mērķiem un nolemj ļaut **Kristum kļūt par visu visos un visā!** Tikko mēs ceļamies kā viens vīrs, lai Kristum, sākot ar mūsu vidu, ļautu atkal iegūt pilnīgu kundzību, tad sāk zibeņot un rūkt. Šajās dienās ir vajadzīgas vietējas draudzes kā veselums. Viss, kas ir rakstīts mūsu Bībelēs, tām kopīgi ir *jāiemieso*, un nevis tikai teoloģiski *jāpārvalda*. Te runa ir par visu Rakstos aprakstīto dimensiju, Gara spēku, spēju, apliecinātu atklāsmju, vēl priekšā stāvošo apsolījumu u.tml. *kopīgu atpakaļ atkarošanu*. Nevis *kopīgo, dziļāko zināšanu* atpakaļ atkarošanu, bet gan par *kopīgēs, dziļākās esmes* atpakaļ atkarošanu! Mums pašiem, draudzei kā veselumam, tagad neatsaucami ir jābūt Dieva būtības izpausmei, kā par Kristu ir teikts **Ebr 1:3: „Tas (ir un paliek), būdams Viņa godības atspulgs (izstarojums) un būtības attēls (nospiedums)…”**

Vai tu paliksi apmierināts ar savu personīgo dziedinājumu un sekošanu Jēzum? Vai tev pietiek ar savu personīgo ticību? Vai šādas, šķietami „augstākas lietas”, tevi interesē mazāk? Es tev saku, labāk uzreiz meties uz ceļiem un lūdz Dievam žēlastību un piedošanu! Ja arī mēs savās vietās līdz pat šodienai esam varējuši iztikt bez konkrētas, atbildīgi kopēju darbu darošas, Kristus miesas izveidošanas, tad tuvā nākotnē tā vairs nebūs iespējams. Mēs esam tik ļoti

pieraduši pie **individuālās** domāšanas, ka mēs savas Bībeles visās lietās konsekventi lasām sagrozīti. Visur mēs izlasām tikai par sevi kā atsevišķo tā vietā, lai visu uzlūkotu vispirms kā kolektīvo, tas ir – kā attiecināmu uz Kristus miesu jeb organismu. Piemēram, jau sen mēs esam pieraduši līdzību par desmit jaunavām automātiski skaidrot ierobežoti, kā attiecināmu tikai uz atsevišķu personu. Bet tikpat maz, kā līdzības par pazudušo avi, par pazudušo drahtu un par pazudušo dēlu it domātas tikai par atsevišķām personām, bet gan vispirms pravietiskā veidā par „kolektīvajiem adresātiem”, tikpat maz drīkst arī līdzību par desmit jaunavām tā vienkārši bezceremoniāli pāradresēt no kolektīvā uz individuālo līmeni (*bet tikpat labi, dabiski, arī atsevišķais visās līdzībās var sevi atrast un drīkst to darīt. Vairāk par trim izvēlētajām līdzībām atrodamas nodaļā „Pazudušie dēli” Ivo Saseka grāmatā „Laodiķeja jaunais liktenis”, skat. pielikumu*).

Desmit jaunavas.

Bet, kas attiecas uz līdzību par desmit jaunavām, tad es domāju, ka ar tām Jēzus ir uzrunājis veselus organismus, tas ir – veselas draudzes tāpat, kā Viņš visos Rakstos – arī Atklāsmes grāmatā un caur apustuļiem un praviešiem vienmēr uzrunā draudzes kā veselumu. Ja mans skaidrojums ir pareizs, tad katrā ziņā daudziem neizskatās labi – kā jau minētā līdzība to arī skaidri parāda. Nopietni pārbaudīsim sekojošu domu gaitu Svēto Rakstu kontekstā Pāvils saka koriantiešiem kā veselumam – **2Kor 11:2: „...Es JŪS esmu saderinājis, lai JŪS pievestu vienam vīram Kristum, kā**

šķīstu jaunavu (nevis daudzas atsevišķās jaunavas).” Tātad te mums ir *vienas* vietas draudze, kas savā kopumā tiek apzīmēta par „**vienu jaunavu**”. Līdzīgā veidā Kungs daudzās vietās arī Izraēlu, Ēģipti un Bābeli utt. to attiecīgā kopumā apzīmē par „jaunavu” – skat. **Am 5:2: „Izraēla jaunava ir kritusi...un nav neviena, kas tai palīdzētu atkal tikt uz kājām”;**

Jer 46:11: „Ej un kāp Gileādā, tu jaunava Ēģipte un meklē dziedināšanas balzāmu!”;

Jes 47:1: „Kāp zemē no sava troņa un sēdies pīšļos, jaunava Bābeles meita! Sēdies pie zemes bez troņa, tu kaldēju meita!”

Svētie Raksti un pravietiskais Vārds Rakstos tiek atkārtoti apzīmēti kā „lampa”: **2Pēt 1:19: „Ar to mums praviešu Vārds kļūst jo stiprs, un jūs darāt labi, to vērā ņemdami kā sveci, kas spīd tumšā vietā, līdz kamēr uzausīs diena un rīta zvaigzne uzleks jūsu sirdīs”;** **119.ps 105: „Tavs Vārds ir manu kāju spīdeklis un gaišums uz maniem ceļiem”.** Bet paši ticīgie pastāvīgi tiek apzīmēti kā visu veidu „trauki”: **2Kor 4:7: „Bet mēs glabājam šo mantu māla traukos, lai spēka pārpilnība būtu no Dieva, un ne no mums pašiem”;** **2Tim 2:10-21: „Lielā namā ir netikvien zelta un sudraba trauki, bet arī koka un māla, un citi godam, bet citi negodam; ja tad nu kāds nošķīstās no tādām lietām, tad viņš būs trauks godam, svēts, derīgs tam Kungam, sataisīts ikkatram labam darbam”;** **Rm 9:23: „Lai atklātu savas godības bagātību pie žēlastības traukiem, ko Tas iepriekš radījis godībai.”**

Tas viss kopā dotu sekojošu rezultātu: **„Nāk nakts, kad neviens nevar darboties.”** Tajā naktī būs tik tumšs, ka drukātais Vārds – Bībele arvien vairāk pazaudēs savu gais-

mas (vainas pierādīšanas) spēku. Daudzas draudzes nogrimis orientēšanās apjukumā un tumsā. Beigās tās nesapratīs, kur ārā, kur iekšā un meklēs piesliešanos un palīdzību pie citām draudzēm. Bet tām savukārt būs pilnīgi un pavisam jāpievēršas pašu situācijai, lai pašas netiktu aprītas. Nu vajadzības spiesti mēs atkal uzgrūžamies uz vietējo organismu kā vienību. Tā pati ir viens eļļas trauks. Rezerves eļļa ir jāielej tajā vienā traukā, tas ir – par vienu vienīgo dzīvo trauku (organismu) kopā savienotajiem locekļiem pašiem ir jābūt iepildītiem savas vietas traukā. Tādu pietiekamu mērogu trauku var veidot tikai *dzīvs* organisms (pretstatā tīri kristīgai organizācijai). Dieva Vārds šādai organizācijai ir pašai jāiemieso.

Bet tikko pateiktais nav atkarīgs ne no liela locekļu skaita, ne no kādām augstām atziņām, jo Kristus sevi izveido visur tur, kur divi vai trīs (viena miesa) sapulcējas Viņa Vārdā. Tā kā mēs esam Dievam tīkami tikai pēc tā, kas mums ir, un nevis pēc tā, kā mums nav, tad noteikti, bojā ejai nav nolemti arī tie, kas kaut kur ir vieni paši un kam *patiesi* tuvumā nav blakus neviena. Viņš – mūsu ticības iesācējs un pabeidzējs līdz pilnībai (pilnveidotājs), ir lielāks!

Dievs grib neko citu, kā iegūt konkrētu, miesīgu veidolu savā Dēlā, Kristū. Tādēļ arī draudze tiek nosaukta par **Ef 1:23: „Kas ir Viņa miesa, (Tā) pilnība, kas visu visur (visos) piepilda.”**

Bet kur atrast reāli izveidojušos šādu pilnību? Kur ir nobriedušie dēli? Kur ir vietējās draudzes, kas ir atteikušās no visa individuālisma, lai tagad turpmāk, kā viens vīrs, izveidotu Kristu?

Pirmizdevums: 1992. gada janvārī.

Kļūšana par dēlu.

2.Ps 2:7-9: „Es darīšu zināmu Dieva spriedumu. Viņš uz mani sacīja: „Tu esi mans dēls, šodien Es tevi esmu dzemdinājis. Prasi man, tad Es tev došu tautas par īpašumu un pasaules galus par mantību. Tu tos satrieksi ar dzelzs vāli, kā (viņi sadauza) podnieka traukus tu tos sadauzīsi!”

Ef 1:9-11: „Atklādams mums savas gribas noslēpumu pēc sava labā nodoma, kuru tas, laikiem piepildoties, bija apņēmis novest līdz galam, visu apvienojot zem vienas galvas – Kristus, ir to, kas debesīs, ir to, kas virs zemes. Viņš ir tas, ar kura gādību arī mēs esam kļuvuši par mantiniekiem...”

Mēs turpināsim ar tēmu „Kļūšana par dēlu”. Arī par to būtu bezgalīgi daudz ko rakstīt, bet es apzināti pieskaršos tikai mazai šīs tēmas daļai. Saskaņā ar Svētajiem Rakstiem, „Dēlam” ir nodota tiesa un dzelzs scepteris pār visām tautām. „Dēlā” ir aplēpta garīgās karošanas visizšķirošākā atslēga, bet kas ir šis „Dēls”, kādā ceļā viņš nogatavojas un nobriest, lai uztvertu savu augsto aicinājumu? Sekojošā izklāsta mērķis ir tā atziņa, kāds ir Dieva lielais plāns ar *mums*. Atkal un atkal Svētie Raksti mums atklāj Dieva mūžīgo apņemšanos: Viņš caur daudziem procesiem grib savu tautu novest līdz nobrieduša dēla stāvoklim. Sākot ar Ābrahama sēklu – **Gal 3:16:** „Ābrahamam un viņa

dzimumam (Kristum) ir doti apsolījumi”, Dievs caur viņu izveidoja veselu tautu – Izraēlu. Taču šī tauta, kuru pats Dievs **2Moz 4:22-23:** „Saki faraonam: „**Izraēls ir Mans pirmdzimtais dēls.**” Un Es tev saku: „**Atlaid manu dēlu, lai viņš Man kalpo, bet, ja tu liedzies viņu atlaist, redzi, tad Es nonāvēšu tavu pirmdzimto dēlu**” - nosauca par „Manu Dēlu, pirmdzimto”, tomēr savā kopumā nespēja izaukt pāri „kalpa stāvoklim”. Ar to ir domāts tas, ka garīgajā nozīmē Izraēls ir palicis nepieaudzis, kas Rakstos tiek pielīdzināts mājas kalpa stāvoklim: **Gal 4:7:** „**Tātad tu vairs neesi kalps, bet bērns (vāc. dēls), bet – ja bērns (vāc. dēls), tad arī caur Dievu mantinieks.**”

Bet, kad laiks bija piepildīts, Dievs ar atlikumu gāja tālāk, izlēja pār to savu dēla stāvokļa Garu, lai šis Izraēla atlikums kopā ar tautu pagāniem, varētu sasniegt dēla stāvokli, nevis tikai bērna un kalpa stāvokli: **Gal 4:6:** „**Bet ka jūs esat bērni (vāc. – dēli), to ir Dievs apliecinājis, sūtīdams sava Dēla Garu jūsu (mūsu) sirdīs, kas sauc: „Aba – Tēvs!”**

Gaiši kā Saules gaisma nu jau gandrīz divus tūkstošus gadu mums staro Pāvila atstātā atklāsme no **Ef 4:13:** „**Līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru**”, ko apsola „dēla” vīra briedums. bet kur ir palicis šis „dēls”? Kā līdz šodienai konkrēti ir piepildījies šis apsolītais „dēla” stāvoklis? Vai varbūt visa šī „dēla” stāvokļa nodaļa būtu vienkārši jāsaprot kā metafora, tas ir – kā nesaistoša at-tēlu valoda? Brāļi-māsas, vai mūs aizkustina šādi jautājumi? Vai mēs par to esam norūpējušies un jūtamies aizskarti, vai arī tie atstāj mūs aukstus? Ja Dievs par „dēla stāvokli” ir runājis tikai puķainā valodā, ar to līdz pat pēdējai konsek-

vencei, nedomājot patiešām reālu „dēla stāvokli”, tad mums katrā ziņā nevienu mirkli nav jābrīnās par Dieva tautas pestīšanas vēstures attīstību. Bet, ja Dievs ar apsolīto „dēla stāvokli” patiešām arī ir domājis to, ko pats ir teicis, tad tam attiecībā uz mums ir jābūt ar radikāli izmainošām, nepārtrauktām un visu aptverošām sekām. Vai mēs patiesībā apzināmies, ko bībeliskajā valodas lietojumā (kas tieši balstās uz austrumniecisko izpratni) nozīmē „dēla stāvoklis”? Tikai tad, kad tas mums būs skaidrs, mēs vispār varam sākt apjaust, cik ārkārtīgi tālu sniedzas mūsu aicinājuma un sūtības konsekvences.

Austrumnieciskā „dēla” izpratne

Bībeles laikos par *dēliem* apzīmēja tikai tos bērnus, kas bija nobrieduši un nonākuši līdz audzināšanas mērķim. Tādēļ „dēla stāvoklis” vispirms nozīmē nobriedušu, patstāvīgu iešanu, rīcību un darbošanos. Ar patstāvīgumu te nav domāta patvaļība un no tēva autoritātes neatkarīga rīkošanās. Bet visus personībā nenobriedušos dēlus, kas vēl neatlaidīgi nodarbojās ar ievingrināšanos „tēva *pamatus liekošajā* gribā”, turpretim sauca par bērniem. Kamēr viņi, attiecībā pret tēva gribu un tēva būtību, vēl bija pilni trūkumu un patvaļīgas sānsveres, viņiem, pastāvīgā aizbildniecībā, vēl bija jātiek turētiem pie „īsas pavadas”.

Dēls, kas bija nobriedis austrumos, tādēļ bija cilvēks, kas visā līdzinājās savam tēvam. Ar viņa nobriedumu bija saistīts daudz kas vairāk, nekā tas mēdz būt šodien pie mums, eiropiešiem. Būtiskā atšķirība starp kalpu un dēlu bija tā, „dēls palika mājās”, bet kalps – nē: **Jņ 8:35: „Bet**

vergs nepaliek visu mūžu mājās; dēls gan paliek visu mūžu.” Dēls iegāja tieši tēva vietā, bet ne tādēļ, lai tēvu izspiestu, bet lai īstenotu viņa gribu un visas viņa aktivitātes. Visās lietās dēls gāja tēva pēdās un visās dzīves jomās nu viņš „patstāvīgi” izpildīja tēva gribu. Gadiem ilgi dēls tika tā izglītots, ne reti arī pie speciāli izvēlētiem audzināšanas meistariem un, ja bija vajadzīgs, arī ar rīkstes sitieniem. Šajā sagatavošanā, bieži nopūtu pavadībā un vaidot, sūdzoties un raudot, tēva griba tika viņam iemācīta no galvas un pat iezilināta. Caur šo audzināšanas procesu dēlā pamazām izslīpējās tēva būtība. Ar laiku dēls domāja tieši tāpat kā tēvs, rīkojās kā viņa tēvs un jutās kā tēvs. Visa viņa uzvedība, spriešana, jušana un argumentēšana, jā, pat viņa rakstura iezīmes un īpašības pakāpeniski tika pārkaltas par tēva attēlu. Tādēļ vecajos rakstos ir teikts, ka tēva nāve esot tikai ierobežots zaudējums, ja viņam ir bijis īsts dēls: „*Jo viņš atstāj savā vietā kādu, SEV LĪDZĪGU.*” Tādēļ dēls ir ne tikai visās lietās pēc būtības un īpašībām tāds pats kā tēvs, bet vēl vairāk – arī absolūti pilnvarots rīkoties un izlemt kā viņa tēvs.

Šajā nozīmē Jēzus par sevi teica **Mt 11:27: „Visas lietas Man ir Mana Tēva nodotas”** un vēlāk Viņš teica saviem mācekļiem **Lk 6:40: „...kad tas ir pilnīgs, tad tas būs kā viņa mācītājs”**, **Jņ 14:27: „Patiesi, patiesi Es jums saku, kas Man tic, tas arī tos darbus darīs, ko Es daru un vēl lielākus par tiem darīs, jo Es noeimu pie Tēva.”** Dieva dēli līdz ar to nav vienkārši pēc vecuma nobrieduši vai „no tēva mājas atlaistie”, kas turpmāk visapkārt var spēlēt dievus, kā tiem pašiem liekas pareizi. Dieva dēli, tātad, nav ne savā vaļā atlaistie, ne bezatbildīgas personas. Šādu sagan-

dēto shēmu mēs pazīstam tikai no pasaules. Patiesais dēls vienmēr paliek *tēva* mājās.

Vai mēs spējam iztēloties, cik radikālām sekām attiecībā uz mums un uz Dieva valstību ir jābūt tam, ja Bībele runā par mums kā par **Dieva dēliem**? Vai mēs vēl līdzināties nepieaugušiem bērniem, kam vispirms vēl no galvas ir jāizdzen visas iespējamās blēņas, kas vēl ir jāvada ar nūju kā ietiepīgi vergi? Vai arī mēs jau esam kļuvuši par dēliem, kas pilnīgi neatkarīgi no tā, vai tēvs pašreiz ir klātesošs vai nav, pilnīgi trāpīgi un patstāvīgi darām pilnīgo tēva gribu? Kā šī Tēva gribas izpilde izskatās ikdienā pie mums?

Kā izskatās „dēla stāvoklis”?

Pirms mēs varam tuvāk praktiskajā ikdienā un draudzes dzīvē izskaidrot šo „dēla stāvokli”, mums vispirms pavisam fundamentāli ir jāapzinās, ko tad īsti beigās Dievs ar to visu grib panākt. Mums ir jāiepazīst šī „dēla stāvokļa” veids un daba, lielums, apjoms un mērķis. Ja mēs šīs Rakstu lietas neiemācīsimies redzēt un saprast no to lielās un kopējās kopsakarības puses, tad mēs vienmēr tiksim pavedināti uz traģiskiem un sekām smagiem kļūdainiem secinājumiem. Kā iepriekšējās nodaļās bija izklāstīts, Dievs kopš Ābrahama laikiem ir „pārslēdzies” no individuālā” uz „kolēktīvo” līmeni un vairs nepūlas „vēsturi taisīt” ar „individuāliem lielajiem jeb trikiem”, *lai gan Dievs pēc mūsu apsvērumiem un pēc tā, kas atrodas mūsu acu priekšā, noteikti līdz pat šim laikam ir darījis lielas lietas arī ar un caur atsevišķiem cilvēkiem un turpinās darīt turpmāk*. Bet tas, kas pēc mūsu

apsvērumiem ir liels, tas Dievam nav pat ūdens piliens pie spaiņa! Tādēļ neļausim mūs apmānīt mūsu sajūtām! Arī attiecībā uz „dēla stāvokli” mums noteikti ir stingri jāturas pie atziņas, ka Dievs *nekad* nav meklējis tikai individuālu atsevišķa cilvēka gatavību un dēla stāvokli – *lai gan tas vienmēr ir nešķīramā sakarā ar, par beigu mērķi esošo, dēla stāvokli*. Tikpat maz Dievs *jelkad* ir meklējis dēla stāvokli, kurš tiek sasniegts tikai šur un tur visā organismā – *lai gan arī tas neatraujami pieder pie tapšanas gaitas*. Dievam visā vienmēr ir bijusi daudz plašāka interese.

Atkal mēs vislabāk to varam salīdzināt ar topošas cilvēka dzīvības piemēru: ja arī Dievs, tikko, kā ir izveidojis pirmās šūnas mātes dzemdē, cenšas pēc pilnīgas embrija formas, tad Viņam, galu galā, tomēr interesē ne tikai embrijs. Un pat tad, kad pēc deviņiem mēnešiem bērns ir gatavs piedzimšanai, un Dievs neizbēgami cenšas pēc dzimšanas, Viņam tomēr interesē nesalīdzināmi vairāk, kā tikai piedzimšana. Mums, cilvēkiem ir tieksme pie katra daļēja gara centiena apstāties un „būvēt teltis”:

Mt 17:4: „Pēteris griezās pie Jēzus un sacīja: „Kungs, šeit mums ir labi. Ja Tu gribi, es šeitān celšu trīs teltis, vienu Tev, vienu Mozum un vienu Ēlijam.” Bet Dievs vienmēr meklē pilnīgo veidolu, pilno augumu un visa cilvēka pēdējo lielumu – un attiecībā uz mūsu tematiku – tieši *dēlu tā pilnīgajā veidolā*.

Tikai viens Tēvs – viens dēls – viens mantinieks!

Tik patiesi, cik ikkatrs tēva stāvoklis uz šīs Zemes ir tikai ēnu norāde uz TO, kas ir patiesais Tēvs pār visiem – **Ef**

3:14-15: „Tādēļ es loku savus ceļus tā Tēva priekšā, no kā ikviena cilts (ikviens tēvs un tā atbildībā esošais = tēva stāvoklis) debesīs un virs zemes dabū savu vārdu (tiek nosaukts)”, tikpat patiesi ikkatra laicīgā dēla stāvokļa forma ir tikai ēnu norāde (tipoloģija) uz *to* dēlu, kas te ir patiesais un vienīgais dēls. Un tā, kā patiesībā pastāv tikai viens Tēvs – **Mt 23:9: „Jums arī nevienu virs zemes nebūs saukt par savu tēvu, jo viens ir jūsu tēvs, kas debesīs”** – lai gan daudzi tiek saukti par „tēviem”, - tāpat patiesībā pastāv tikai viens dēls – lai gan daudzi tiek apzīmēti par dēliem un meitām – **Ebr 2:10: „Jo Tam, kura dēļ viss ir un caur ko viss ir, kas daudz bērnu vada uz godību, Tam pienācās Viņu, pestīšanas iesācēju, ciešanās padarīt pilnīgu”**. Galu galā, Dievam ir tikai viens pirmdzimtais mantinieks, lai gan daudzi tiek apzīmēti par „Dieva mantiniekiem”. Un tikai šo *vienu* mantinieku, tikai šo *vienīgo* dēlu Dievs vada uz patieso un īsto „dēla stāvokli”.

Kas ir šis dēls un kad viņš tiks ievests savā mantojumā un savās pilnīgajās dēla tiesībās? Pēc tradicionālās izpratnes Jēzus no Nācaretes pirms tagad apmēram 2000 gadiem, vienatnē laužot ceļu, ir sasniedzis dēla stāvokļa pilnību un ir iegājis tajā debesu mantojumā, pie kura tad arī mums, ticīgajiem, vēl *kaut kā, kaut kad un kaut kādā* mīklainā *veidā* reiz būs jāsaņem sava daļa... – un ar tādām bālām priekšnojautām lielākā daļa arī apmierinās. Bet tajā, kas ir jāpasaka šodien, runa nav par pagājušo, bet par vēl nākamām lietām. Tās gan ir sākušās jau pagājušos laikos un turpinās mūsdienās, taču tikai nākamībā tās varēs sasniegt savu pilnību. Jo patieso un pilnīgo „dēla stāvokli” nevar

uzsākt un īstenot ne šī laika cilvēki, *vientuļi laužot sev ceļu*, ne Jēzus, paaugstinātais cilvēks, *vientuļi laužot sev ceļu*.

Visu laikmetu KRISTUS

Bet kas tad nu ir šis „dēls”, šis viens un patiesais? Tas ir „visu laikmetu KRISTUS”, viens, par vienu vienīgi miesu kopā saņemtais dēls, kas sastāv no visiem, visu laikmetu dēliem un meitām – kā tiem, kas ir debesīs, kā arī no tiem, kas ir uz zemes; jo, piepildoties laikiem, ir jāpiepildās Dieva noslēpumam, un šis noslēpums ir pilnīgais dēls, par ko ir teikts Ef 1:10: **„Kuru Tas, laikiem piepildoties, bija apņēmis novest līdz galam, visu apvienojot zem vienas galvas – Kristus, ir to, kas debesīs, ir to, kas virs zemes – (VIŅĀ!).”** Un, lai gan daudzi tiek saukti par mantiniekiem, tad tomēr tūlīt nākamajā pantā, *tikai attiecībā uz šo pilnīgo dēlu*, ir teikts 11.pantā: **„Viņš ir tas (vāc: VIŅĀ [tātad pilnībā kopā saņemtajā Kristus miesā] arī mēs esam sasnieguši mantojuma daļu), ar kura gādību arī mēs esam kļuvuši par mantiniekiem”.**

Kur mēs meklējam savu mantojuma daļu? No kurienes ir jānāk mūsu algai, mūsu priekam un svētlaimībai? Mīlie, ja mūsu lielās un vienīgās ilgas nav Kristus pilnīgums, tad es baidos, ka beigās mums nebūs daudz ko mantot. Visā esībā taču runa nav ne par ko citu, kā tikai par Dieva goda, brīnišķīguma, varas un valdīšanas atkalatjaunošanu un atpakaļ atvešanu un, proti, kā 1Kor 15:25-28: **„Jo viņam vajaga valdīt, tiekāms viņš noliek visus ienaidniekus sev apakš kājām. Kā pēdējais ienaidnieks tiks iznīcināta –**

nāve. Jo tas viņam ir visu nodevis apakš viņa kājām; bet, kad saka: viss viņam nodots, tad protams, izņemot to, kas viņam visu nodevis. Bet kad viņam viss būs nodots, tad arī dēls pats pakļausies tam, kas viņam visu nodevis, lai Dievs būtu viss iekš visa” – „(vāc. - visā un visos”. Bet, ja šis augstais mērķis arī ir visas mūsu eksistences *jēga*, kā tad mūs vēl varētu patiesi piepildīt, iepriecināt vai apmierināt kaut kas cits?

Šī augstā mērķa īstenošana un sasniegšana ir nodota vienīgi *šim dēlam*, visu lietu mantiniekam, par kuru ir teikts **Ps 2:7: „Tu esi mans dēls, šodien Es esmu tevi dzemdinājis.”** Par miesu kļuvušais Dieva Dēls Jēzus ir Dieva Dēls no mūžības – *bez sākuma un beigām*, kā Melhisedeks **Ebr 6:20; 7:3: „Kur Jēzus par mums iegājis kā ceļvedis, kļūdams uz mūžiem par augsto priesteri pēc Melhisedeka kārtas; ...Viņam nav ne dienu sākuma, ne mūža gala...”** Kā tad Viņš te varētu tikt „dzemdināts”? Un tomēr šie panti nepārprotami attiecas uz Viņu, uz Jēzu! **Ebr 1:5: „Jo kuram eņģelim jebkad viņš teicis: „Mans dēls tu esi, šodien Es tevi esmu dzemdinājis”?”** Tieši caur šo teicienu „Mans dēls tu esi, šodien es esmu tevi dzemdinājis” mums tiek atklāts dziļais noslēpums par „dēla stāvokli”. Šī „dzemdināšana” no 2. psalma 7. panta, saskaņā ar **Ap d 13:33** attiecas nevis uz „Marijas ieņemšanas” dienu, bet gan nepārprotami uz Jēzus Kristus augšāmcelsšanās dienu! Jo ir rakstīts **Apd 13:32-33: „...Dievs, Jēzu uzmodinādam...** Kā arī otrā psalmā rakstīts: **Tu esi mans Dēls, šodien es tevi esmu dzemdinājis”.**

Līdz ar to, Viņa augšāmcelšanās diena bija diena, kurā tika dzemdināts (tātad – nevis piedzimis un parādījies!) kaut kas pilnīgi jauns. Bet šo jaundzemdīnāto nosauc par „MANS DĒLS”. Un par šo dēlu tālāk ir teikts: **Ps 2:7-9: „Es darišu zināmu Dieva spriedumu. Viņš uz mani sacīja: „Tu esi mans dēls, šodien es tevi esmu dzemdinājis. Prasi man, tad es tev došu tautas par īpašumu un pasaules galus par tavu mantību. Tu tos satrieksi ar dzelzs vāli, kā podnieka traukus tu (vāc.-viņi sadauza) tos sadauzīsi!”** Tāpat par šo dēlu tiek teikts **Ps 2:11b-12a: „... ar sirds trīsām skūpstiet Viņa kājas (vāc.-Viņu)”, lai Viņš nedusmo un jūs neejat bojā savos ceļos...”** Viss otrais psalms ir pravietisks attiecībā uz šo dēlu. Un tādēļ es šodien nerunāju, kā jau ir teikts, par Jēzus „vientuļo ceļa laušanu” un tāpat arī ne par kaut kādu dievbijīgu elites grupu un ne par Izraēlu vai ko tamlīdzīgu. Mēs runājam vienīgi un tikai par vienu patieso un pilnīgo dēlu, kurš gan sastāv no daudziem dēliem un meitām, bet ko Dievs tomēr uzlūko un apzīmē kā vienu vienīgu dēlu: **1Kor 12:12: „Jo, kā miesa ir viena un tai daudz locekļu, bet visi daudzie miesas locekļi kopā ir tomēr viena miesa, tā arī Kristus;” Ef 1:10: „Kuru tas, laikiem piepildoties, bija apņēmis novest līdz galam, visu apvienojot zem vienas galvas – Kristus, ir to, kas debesīs, ir to, kas virs zemes – (vāc.-Viņā).”** Tikai šī Kristus pilnīgais stāvs (vai veidols) var ieiet īstajā un patiesajā „dēla stāvoklī”, par ko pie Dieva arī vienmēr ir bijusi runa. Jebkurš cits un agrāk bijis „dēla stāvokļa” veids un forma veidoja un veido vienīgi patiesā „dēla stāvokļa” priekšēnu. Tās visas bija un ir tikai patiesā, mantot tiesīgā dēla dažādo attīstības un gatavības fāžu un pakāpju iepriekšējās izpausmes formas. Tādēļ **Rm 8:23: „Bet ne vien viņa (radība),**

bet arī mēs paši, kas jau esam apveltīti ar pirmo debess balvu – ar garu, ar ilgu pilnām nopūtām gaidām, kad saņemsim savu bērnu tiesu, savas miesas pilnīgo atpestīšanu” - DĒLA STĀVOKLIS ir apsollīts tikai kā mūsu miesas atpestīšanas dienā sagaidāms labums, lai gan tikai pirms dažiem pantiem – **Rm 8:14: „Jo visi, ko vada Dieva Gars, ir Dieva bērni”** – mēs nepārprotami tiekam apzīmēti par Jaunās Derības dēliem. Ikviens *atsevišķais* gatavību sasniegušais dēls līdz ar to veido vienuniecīgu kopējās *Dēla miesas* šūniņu.

Vienīgā Dēla daba

Cilvēka ķermenis ilustrē šo realitāti savā ļoti atbilstošajā dabā ļoti iespaidīgi. Viena cilvēka ķermenis sastāv stipri vairāk kā no 50 miljoniem atsevišķu šūnu (5x10 trīspadsmitajā pakāpē=13 nulles). Bet katra no tām, zināmā aspektā, ir kā eksakts visa tā ķermeņa „miniatūrizdevums”, kam tā pieder. Katra atsevišķā šūna sevī nes pilnīgu sava ķermeņa attēlu – attiecībā uz ādu, matiem vai acu krāsu, attiecībā uz dzimumu, lielumu, proporcijām, būtību utt. Viss un katrs atsevišķā šūnā ir strukturāli pilnīgi „iespiests, iegaumēts”. Neapbruņotai acij neredzami, tomēr ikviena no šīm šūnām veido neaizstājamu ķermeņa kopējās dzīvības sastāvdaļu. Un ir vajadzīgas tās visas, ja kopējais grib būt pilnīgs! Un tāpat ir arī ar ŠO DĒLU, par kuru mēs lasījām: **Ebr 5:1: „Šodien Es esmu tevi dzemdinājis”**. Kamēr atsevišķais, nobriedušais un „dēla stāvokli” sasniegušais cilvēks atbilst tikai vienai vienīgai ķermeņa šūnai, tā kāda, līdz dēla briedumam nonākusī, *vietējā draudze* atbilst pirmajai šūnai

kaudzītei embrionālajā attīstībā dzemdē. Kad turpretim **uz zemes esošais Kristus ķermenis vai organisms** sasniegs to stāvokli, ko Bībele apzīmē kā „**pilnu vīra briedumu**”, tad šis pilnīgais vīra briedums atbildīs attiecībā uz vēl priekšā esošo, universālo dēla kopā satveršanu, kas labākajā gadījumā atbilst bērna dzimšanas gatavībai. Katru augstāko pakāpi kopējā dēla stāvokļa attīstības ceļā ievada iepriekšējās brieduma pakāpes pilns briedums. Sevišķi skaidri mēs to redzam pārejas pakāpē no Izraēla uz izsaukto draudzi. Zināms Izraēla atlikums bija darbos un patiesībā nobriedis, citādi nebūtu teikts: „**Kad laiks bija piepildīts, Dievs sūtīja savu Dēlu un savu Garu**”. Tā jau sākumā nobrieduši apustuļi un pravieši veidoja pamatu tai Jaunās Derības draudzei, kas tajā laikā radās. Tās draudzes savā kopumā, neskatoties uz apustuļu klātbūtni utt. tomēr vēl bija kā „jaundzimuši bērniņi”: **Gal 4:19: „Mani bērni, par kuriem es no jauna ciešu radību sāpes, līdz kamēr Kristus izveidojas jūsos”**.

Un līdzīgi notiek arī pasaules līmenī. Ja šajā laikā arī pavisam daudzas atsevišķas vietējas draudzes sasniedz pilnu vīra briedumu, tas ir – dēla briedumu, tad attiecībā uz universālo stāvokli, neskatoties uz viņu jau sasniegto „kolektīvo brieduma pilnību”, tas tomēr atkal ir „dzimšanas stadijā”. Tā, tāpat kā kāpura-tauriņa veidošanās procesā, katra līdz pilnībai nonākusi gatavības stadija beigās tomēr veido atkal pirmo sākumu nākamajai, lielākajai dimensijai un gatavības stadijai. Es uzskaitu visas šīs kopsakarības, lai mēs neapstātos un „neuzkārtos” pie sasniegtajām godībām. Jo cik daudzi jau, tieši savas personīgi sasniegtās gatavības dēļ, ir nopūdelējuši pieslēgšanos Dieva darbam lielākos mērogos!

Kā dažs labs, bez lielas domāšanas, distancējas un izolējas no visa „pusgatavā” tā vietā, lai (noliedzot savu personīgo gatavības pilnību,) pilnīgi un „no apakšas” *no jauna* sāktu ar pārējiem locekļiem! Kamēr vietējā draudze savā kolektīvajā kopumā sasniedz briedumu, tas ir - dēla stāvokli, kā likums, paiet ievērojams laiks. Cik traģiski, ja atsevišķo, sevī nobriedušo, dēlu pašpietiekamība kavē kopējā nobriešanu!

Bet visā pasaulē arī attiecībā uz Kristus miesu notiek atpalikšanas traģēdija. Kā dažas *vietējās* draudzes bija jau pašas sevī aizmetņu veidā nonākušas līdz ticības un Dieva Dēla atziņas vienotībai – bet tādēļ, ka tās ir apstājušās pašas pie sevis, viņu izlēciens uz priekšu beigās kļuva kopējam Dieva darbam vairāk par traucēkli, nekā par svētību. Tas nav nekas cits, kā tāds „kolektīvais individuālisms”, kas Dievam nepatīk tāpat, kā atsevišķo cilvēku „individuālisms”. Tādēļ, kad vien mēs kādā attīstības pakāpē esam sasnieguši pilnbriedu, mums ir jāapņemas gatavība, „atkal sākt no paša sākuma” – šoreiz tikai ar rezumējumu un ar nepārtrauktu skatu uz jauno un nākamo, lielāko dimensiju. Un bez personīgās dēla gatavības nevar pastāvēt nekāda kolektīvā un bez kolektīvās – nevar pastāvēt visas pasaules „dēla gatavība”. Bet vispasaules „dēla gatavība” ir priekšnosacījums universāla „dēla stāvokļa” sasniegšanai.

Pakārtošanās vienam dēlam

Vai mēs esam gatavi ļaut sevi šajā ceļā iebūvēt par vienu augstāka veseluma daļu? Vai mēs spējam „uzkāpt” „nokāpjot”? Ja mēs to nedarām, tad mēs kļūstam akli ne

tikai pret patieso aicinājumu, mēs bez tam vēl arī kļūstam lepni, augstprātīgi un neapmierināti. Vai mēs pašpatīkami izolējamies „personīgā individuālistā” vai „kolektīvā individuālistā”, mēs vienmēr kaitējam patiesajam un kopējam Dieva darbam.

Ja mēs jau būtu nonākuši līdz „personīgajai” dēla gatavībai, tad šajā laikā mums kļūst neatliekami divi būtiski uzdevumi:

1. Vispirms ir nepieciešams ar visu spēku tiekties pēc „kolektīvās dēla gatavības”, tas ir – kopīga funkcionēšana kā dzīvam organismam (miesai) savā dzīves vietā.

2. Bet, ja mēs kā vietējā draudze, jau esam sasnieguši arī šo „kolektīvo dēla gatavību”, tad neraudzīties ar patikšanu pašiem uz sevi un kritiski uz atpalikušajām draudzēm, bet ar pilnu vēl trūkstošās gatavības apziņu no mūsu puses saistīties ar pasaules kopējo draudzi.

Tikai tad, ja mēs sevi (neskatoties uz sasniegto personīgo vai kolektīvo gatavības stāvokli) uzlūkojam atkal kā simtprocentīgu daļu no trūkumiem apsēsta un sākumā esoša veseluma, mēs varam dot arī svētību un būt pietiekami veicinoši kopīgajam. Kamēr mēs sevi neuzlūkojam kā *burtiski līdzīem* un piederīgus šai lielākajai un vēl trūcīgajai daļai, mēs *nekad* nespēsīm īsti pietiekami investēt. Tad mēs arī *nekad* neveicināsim šo vēlamo „dēla stāvokli”, nemaz jau nerunājot par to, ka reiz paši saņemtu ilgoto daļu no šī *patiesā* „dēla stāvokļa”.

Kristus pilnība

Kol 2:9-10a: „Viņā mājo visa Dievības pilnība redzamā veidā, un Viņā arī jūs esat kļuvuši pilnīgi.

Ef 3:16-19: „Lai Viņš savā bagātībā un varenībā jums *dotu* savu garu (kas jūs stiprinātu ar spēku) un liktu pieaugt jūsu iekšējam cilvēkam... ka līdz ar visiem svētajiem jūs spētu aptvert, kāds ir platums, garums, augstums un dziļums... *iegūtu (tiktu piepildīti) visu Dieva pilnību.*”

Ef 1:22-23: „Un visu viņš ir nolīcis zem viņa kājām, bet viņu pašu visās lietās iecēlis par galvu draudzei, kas ir viņa miesa, pilnība, kas visu visur (vāc.-visos) piepilda.

Šīs trīs Rakstu vietas viennozīmīgi atklāj, ka Dievam ir ne tikai labpaticis savam mazajam ganāmpulkam dot *valstību* – **Lk 12:32:** „Nebīsties, tu mazais ganāmais pulciņ, jo jūsu Tēvs ir nolēmis jums piešķirt valstību!”, bet pāri pār to – vēl arī *sevi pašu*! Mums ir jāsaņem *visa Tēva pilnība*! Šī Dieva pilnība līdz šai dienai ir drīzāk mistērija, nekā kāda atklāta realitāte starp Dieva bērniem. Šajā sakarā valda visdažādākās izpratnes. Kamēr daudziem no paša sākuma ir skaidrs, ka šī pilnība mums ir jāsaņem tikai tur, augšā, tad citiem atkal izskatās gandrīz vai pašsaprotama lieta, ka šī Dieva pilnība mums jau sen pieder.

Kad es pirms gadiem izmetu mokošu jautājumu, kur patiesībā tā pilnība un Dieva godība ir nonākušas, par ko Bībele tik daudz runā, tad daži kristieši man pavisam smuki

„mēģināja aiztaisīt muti”. Balstoties uz tādām Rakstu vietām, kā **Kol 2:9-10: „Viņā mājā visa Dieva pilnība redzamā veidā; un viņā arī jūs esat kļuvuši pilnīgi”**, viņi uzreiz mēģināja man darīt skaidru, ka Kristū mēs jau visu esot saņēmuši; šodien mums arī esot visa *Bībele*, un beidzot, šur un tur cilvēki arī nonākot līdz dzīvai ticībai uz Kristu. Un patiešām, arī manā Bībelē ir rakstīts: **Kol 2:10: „Un viņā arī jūs esat kļuvuši pilnīgi”**. Taču, par spīti tam, es nebiju ne mazākajā mērā te nomierināms. Es te atrados starp reliģioziem cilvēkiem, kas tīri vai orgijiski apgalvoja, ka mēs sēdēšot pie bagātīgi klāta galda un apmetīšoties pie pārplūstošiem ūdeņiem; bet es regulāri biju novārdzis no graužošanas bada sajūtas un dedzinošām slāpēm. Lielākā daļa sprediķu, kurus es dzirdēju, bija vienpusīgi, virspusēji un pliekani, ticīgo sabiedrība – nesaistoša, pasaulei tuva un asprātīga, un, kaut arī vienmēr atkal kādi atsevišķi cilvēki atrada svētību, tad pasaule lielajā kopumā tomēr palika tikpat pazudusi, kāda tā arī vienmēr ir bijusi. Es sāku meklēt šurpu un turpu un pat iespiedos „svešās nometnēs”, kad es dzirdēju, ka tur esot „Kristus pilnība”. Bet, lai kur es nonāktu, es visur atradu vienu un to pašu lietu stāvokli: aizsapņojušies, viņi man gan apgalvoja, ka esot atraduši būtisko un smeļot no pilnības; bet realitāte mani tomēr atstāja nabagu un tukšu. To visu kaut kā vēl varētu panest, ja vien šie grupējumi un draudzes bez tam vēl savstarpēji necinītos un neizslēgtu cits citu.

Vispirms man neatlika nekas cits kā nenomierināma bezizeja. Ietīts sāpīgā mūsu pilnīgās garīgās nabadzības apziņā, es sāku pētīt šīs traģēdijas kopsakarības. Gadiem ilgi es diendienā stāvēju Dieva priekšā un lūdzos atbildi uz jautājumu par zudušo Kristus pilnību. Šo studiju gaitā man

arvien vairāk no acīm „sāka nokrist zvīņas”, īpaši caur Pāvila lūgšanām Bībelē, piem., Ef 1:17-21: „Aizlūgdams, lai mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un godības pilnais Tēvs jums dotu gudrības un atklāsmes garu, lai jūs labāk viņu izprastu; un apgaismota gara (sirds) acis, lai jūs zinātu, kādu cerību dod viņa aicinājums un kādu godības bagātību viņš savējiem liek iemantot, un cik pārlietu liels ir viņa spēka mērs, kas parādās pie mums ticīgajiem, darbodamies tādā pašā visspēcības varenībā, kādu viņš parādījis Kristū, to uzmodinādams no mironiem un sēdinādams pie savas labās rokas debesīs, augstāk par ikvienu valdību, varu, spēku, kundzību un ikvienu vārdu (personas vārdu), kas tiek minēts vai nu šinī laikā vai nākamajā”;

Ef 3:16-21: „Lai viņš savā bagātībā un varenībā jums dotu savu garu un liktu pieaugt jūsu iekšējam cilvēkam, un lai Kristus, jums ticību turot, mājotu jūsu sirdīs, un jūs iesakņotos un stipri stāvētu mīlestībā, ka līdz ar visiem svētajiem jūs spētu aptvert, kāds ir garums, platums, augstums un dziļums, un izprastu Kristus *mīlestību*, kas ir daudz *pārāka par katru atziņu*, un, ar to piepildīti, iegūtu visu Dieva pilnību. Bet viņam, kas darbodamies mūsos ar savu brīnišķo varu, spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai saprotam, lai ir gods draudzē un Kristū Jēzū uz audžu audzēm mūsu mūžos! Āmen”;

1Tes 3:9-13: „Ar kādiem pateicības vārdiem mēs gan varam atmaksāt Dievam par visu to prieku, ko izjūtam mūsu Dieva priekšā par jums, dien` un nakti, no visas

sirds lūgdami, lai mums būtu lemts redzēt jūs vaigā un stiprināt jūs ticībā, ja tas vēl vajadzīgs. Bet viņš – mūsu Dievs un Tēvs un mūsu Kungs Jēzus lai piešķir mums ceļu pie jums, un jūs lai tas Kungs dara vēl pilnīgākus, vairodams mīlestību, kas jūs vieno savā starpā un ar visiem citiem, tāpat kā mēs jūs mīlam, un lai stiprina jūsu sirdis, lai tās būtu nevainojamas savā svētumā Dieva, mūsu Tēva priekšā kad mūsu Kungs Jēzus atnāks ar visiem saviem svētajiem”;

1Tes 5:23: „Bet pats miera Dievs lai jūs svētī caur caurim, un jūsu gars, dvēsele un miesa visā pilnībā lai paliek bezvainīgi līdz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai!”;

2Tes 1:11-12: „Tādēļ arī mēs vienmēr lūdzam par jums, lai mūsu Dievs jūs darītu sava aicinājuma cienīgus un līdz galam piepildītu jūsu sirsnīgo cenšanos pēc laba un jūsu varonīgo ticību, lai tā pie jums tiktu pagodināts mūsu Kunga Jēzus Kristus vārds un jūs ar viņu, pēc mūsu Dieva un Kunga Jēzus Kristus žēlastības” – es varēju mācīties, ka pastāv skaidra atšķirība starp manu *nākšanu* pie Kristus, kas *ir* Dieva pilnība miesīgi, un starp personīgo savas daļas dabūšanu pie šīs pilnības praktiskajām izpausmēm.

Pēdējo lūgšanu Pāvils teica par efesiešiem, tiem pašiem, kuriem viņš pirms divām nodaļām bija teicis, ka viņi jau esot (vāc.) svētīti – Ef 1:3: „...mūs Kristū ir - (latv.) - **svētījis ar visāda veida garīgu svētību debesīs**”. Bet, lai viņi arī ikdienā šajā, „jau saņemtajā pilnībā” arī pavisam praktiski piedalītos, viņš lūdza tiem žēlastību, lai viņi šīs novārtā atstātās Dievības pilnības dimensijas vispirms arī **kopīgi**

varētu pilnīgi aptvert. Bet šo kopīgo, pilnīgo aptveršanu Pāvils darīja atkal atkarīgu no darbīgās Dieva godības bagātības. Tātad – ne pēdas no kaut kādas frāzainas „tas mums jau sen pieder!” Ef 3:16-19: „**Lai viņš savā bagātībā un varenībā dotu jums savu garu un liktu pieaugt jūsu iekšējam cilvēkam, un lai Kristus, jums ticību turot, mājotu jūsu sirdīs, un jūs iesakņotos un stipri stāvētu mīlestībā, ka līdz ar visiem svētajiem jūs spētu (vāc. pilnīgi) aptvert, kāds ir platums, garums, augstums un dziļums, un izprastu Kristus mīlestību, kas ir daudz pārāka par katru atziņu, un, ar to piepildīti, (lai jūs) iegūtu (vāc. nākotnes formā – tiktu piepildīti) visu Dieva pilnību”.**

Draudzei neatliekami ir jānonāk pie šīs apsolītās pilnības! Bet viņa to nevar, kamēr tā turas pie kļūdas, ka šī pilnība atraisītos tikai augšā, debesīs. Un tikpat neiespējami tai ir nonākt pie pilnības, kamēr tā sevi mierina ar ticību, ka tā *caur savu atgriešanos* un ar *piederību Jaunajai Derībai* jau sen to esot saņēmusi. Ir tiesa, ka līdz ar Jēzu mēs esam saņēmuši To, kurā miesīgi mājo visa Dievības pilnība, un ir arī pareizi, ka Jaunās Derības Raksti paši sevī ir pilnīgi. Taču no tā automātiski secināt, ka līdz ar to „jau visi peldam eļļā”, ir taču visa apžilbinājuma virsotne! Vai tad visi jaunatdzimušie kristieši nav pieņēmuši Jēzu, un vai tiem visiem nepieder Svētie Raksti? Bet kur parādās spēka pilnā un praktiskā Dieva pilnības demonstrācija? Kā mēs varam būt tik nekaunīgi un slāpstošajai pasaulei iestāstīt, ka mums piederot dzīvības ūdens pilnība?! Cik vien es Dieva bērniem jautāju par viņu un viņu draudžu „kā iet?”, es saņemu stereotipu atbildi: „Pie mums jau ir kaut kā pasausi, bet es

negribu sūdzēties.” Ak, kaut beidzot viņi skaļi sāktu sūdzēties, un tik skaļi, ka sadzirdētu arī tie pasaules cilvēki, kuru priekšā tie, neskatoties uz pašu izkaltumu, neatlaidīgi apgalvo, ka viņi esot atraduši dzīvību un pilnību!! Kādi gan liekuļi un sapņotāji mēs, kristieši, reizēm esam!

Un tad eksistē patiesi arī tādi kristieši, kas acīmredzami pārplūst no prieka un pacilātības. Tad viņi arī nepārtraukti uzsver, ka viņiem esot „pilnais Evanģēlijs”, tas ir – „pilnība”. Bet, ja tomēr izmeklē pamatīgāk, kas tad ir konkrētais tās „pilnības” saturs, tad, lielākoties, bez kādreizēja garīga piedzīvojuma *pagātnē*, pārsvarā „pašu apmierinošas” runāšana mēlēs *tagadnē* un, reiz *nākotnē* sagaidāmo, Dieva lielo darbu gaidīšanas, pāri nekas vairāk arī nepaliek. Lūdzu, nesaprotiet mani nepareizi! Es te neizsmeju runāšanu mēlēs vai pret kaut kādiem garīgiem piedzīvojumiem, jo tādas žēlastības dāvanas un realitātes mums pašiem notiek jau gadiem. Man tikai ir ļoti pie sirds nostāties pret šo viltus „pilnības” izpratni. Mums, cilvēkiem, diemžēl ir neapvaldāma tendence, piegriezt arī visas dievišķās lietas pēc savas personīgās apkaklītes platuma un gribēt tās mērit ar zemišķajiem mērogiem. Mēs pastāvīgi tiecamies darīt Dievu mazu. Un tomēr paliek tā, kā ir rakstīts apustuļu darbos – **Apd 7:48: „Bet Visaugstākais nedzīvo rokām darinātos namos”**, jo pat debesu debesis nespēj Viņu aptvert! Cik akli un nezinoši mēs tomēr esam, ja mēs Svētā Gara saņemšanu vai pat Jaunās Derības piederību sajaucam ar Dieva pilnību vai nostādām tai līdzās! No mūsu pasaulīgās perspektīvas „Svētā Gara kristība” var būt kaut kas lielisks un izcils; taču no Dieva perspektīvas tā nav nekas cits kā pirmā plaušu piepildīšana pēc tam, kad jaundzimušais ir pārgājis no dzemdes uz gaisa telpu. Šī pirmā piepildīšana un plaušu

funkcijas ieslēgšana cilvēka dzīvei, noteikti, ir tikpat lieliska, cik absolūti nepieciešama. Un tomēr, šai īpašajai pirmajai pieredzei ir jāseko vēl neskaitāmām nākamām tāpat, ka pirmajai plaušu piepildīšanai visu dzīvi seko viens elpas vilciens pēc otra. Mēs, Dieva bērni, vienmēr drīz šo, drīz to uzskatām par „vissvarīgāko”, par „veselumu” un par „pilnību”. Bet daudz kas no tā, kas mūsu acīm izskatās kā vesels ķermenis, Dieva acīs nav nekas vairāk kā tikai matiņš pie kājas! Tā piemēram, tieši mūsu svētības saņemšana lielākajai daļai kristiešu izskatās kā *pats* Evāņģēlijs. Viņi to uzskata par absolūti visbūtiskāko, visizšķirošāko un vispār par visu. Bet faktiski un patiesībā arī mūsu svētības saņemšana tāpat kā dažādās kristības, atziņas, garīgās pieredzes utt. ir tikai atsevišķas komponentes, izzūdoši mazi segmenti, viena veseluma nepilnīgi, daļēji gabaliņi. tādēļ Raksti arī runā „**nepilnīgu darbu**”, kad runa ir par Dieva pilnības atsevišķām žēlastības darbībām.

Nepilnīgs darbs

Tieši 1. vēstules Korintiešiem no divpadsmitās līdz četrpadsmitajai nodaļās atklājas nepareizas „pilnības” izpratnes traģika. Parasti **12. – 14. nodaļas** kā novecojušas tiek noliktas pie malas vai arī uzreiz paceltas līdz „absolūtajam veselumam”. Tādēļ atkal un atkal no jauna runā par „deviņām Gara dāvanām”. Taču šīs deviņas uzskaitītās dāvanas nekad un nemūžam nav jāuzskata par vienu gatavu „dāvanu katalogu”. Dieva pilnība taču nav ierobežota līdz deviņām Gara dāvanām! Un šīs trīs slavenās nodaļas arī nekad nav uzrakstītas ar mērķi, lai kristiešiem tajās, zināmā mērā, būtu

dots funkciju izskaidrojums vai atsevišķu dāvanu lietošanas pamācība. To var atpazīt jau no tā vien, ka lielāko daļu dāvanu Pāvils tikai nosauc, tās pēc tam nepaskaidrojot pat ne ar vienu vārdu. Tādēļ, kad Pāvils **1Kor 12:1** saka: „**Kas zīmējas uz garīgajām dāvanām, brāļi, tad es negribu, ka jūs paliekat neskaidrībā**”, viņš runā tieši pretējo tam, ko pēc tam tik labprāt izlasa no viņa izklāstiem. Lūdzu, izlasiet vienreiz uzmanīgi cauri šo nodaļu un ievērojiet, kas tur ir uzsvērts kā galvenais. Pāvils nespēj vien pietiekmi uzsvērt un atkārtot, ka pastāv tieši *daudzas dažādas* dāvanas, kalpošanas, darbības un spēki, un, ka atsevišķās dāvanas arī tad, ja tām ir milzīgi saviļņojošs raksturs, tomēr ir tikai „daļējs, nepilnīgs darbs”. Šie korintieši jau no pirmajām Gara manifestācijām bija tik ļoti aizrauti, ka tie tās uzreiz uzskatīja par „būtisko, vislielāko un absolūtu”. Pārdabiskā valodās runāšanas pieredze viņiem likās tik varena, ka tādēļ viņi sāka pat apšaubīt visu pārējo, mazāk spektakulāro žēlastības darbību vērtību. Tādēļ absolūtais smagumpunkts **1Kor 12** atrodas uz „Dieva dažādības un pilnības” un nevis uz tām „*deviņām* žēlastības dāvanām”. Ar cilvēka ķermeņa attēlu Pāvils izskaidro, ka pat visietekmīgākā dāvana ir tikai visas miesas *viens atsevišķs* loceklis, un nekad tā nav pati miesa. Nenoguris viņš attēlo visās krāsās un formās Kristus miesas realitāti un tai pretī nostāda ikvienu, lai vai cik impozantu, Gara pierādījumu kā tikai „nepilnīgu darbu”. Bet pati pilnība ir *daudz, daudz* kas vairāk! Šo pareizi-nostādīšanu zināmi Bībeles skaidrotāji uzreiz atkal sagrozīja līdz ekstrēmam, neko nedomājot, apgalvodami, ka Pāvils ar norādījumu uz „nepilnīgajiem darbiem” esot Gara dāvanas novērtēdams, tās pazeminājis līdz nemākulīgām un pārejošām, un nostādījis tās pret Svēto

Rakstu pilnību un mūžīgumu – **1Kor 13:9-10: „Jo nepilnīga ir mūsu atziņa un nepilnīga mūsu mācība. Bet kad nāks pilnība, tad beigsies, kas bija nepilnīgs”**. Ak, cik mulķīgi un tiešām nepilnīgi secinājumi tie tomēr ir! Vai tad Pāvils atsevišķās žēlastības dāvanas, un pat katru atsevišķo kristieti, nenostādīja vienlīdzīgus ar Kristus miesas locekļiem tad, kad viņš runāja par „nepilnīgo darbu”? Un līdz ar to, katrs „nepilnīgais darbs” pats sevī ir līdzīgs pilnīgam loceklim mūsu ķermenī, un arī tos mēs taču nesaucam par „parupjiem vai nemākulīgiem” tikai tādēļ, ka tie sevī nav viss pilnais ķermenis! Brāļi un māsas, ar šo „nepilnīgo darbu” daudz vairāk ir tā, ka savas tā brīža pilnības dēļ, atkal un atkal tas kļūdani tiek noturēts pat par veselo un absolūto. Attiecībā uz „Kristus pilnību” kopš seniem laikiem pastāvīgi notiek vienas un tās pašas kļūdas. Atkal un atkal ārkārtīgā „nepilnā darba” brīnīšķīguma dēļ, viss Dieva darbs pazūd no redzeslauka. Un tādēļ tieši te ir pareizs sakāmvārds, kas saka, ka „aiz tīriem kokiem vairs neredz mežu”.

Bībeles dievišķošana

Šajā sakarā es atkal nevaru nepieminēt, ka arī mēs ar mūsu Bībeli esam darījuši šo pašu smago kļūdu. Pārspīlētā godināšanā mēs to esam pacēlušī par kaut ko, kas tā vēl nekad nav bijusi, kam tai nekad nevajadzētu būt un kas tā nekad nav gribējusi būt. Mēs to esam pasludinājuši arī par „Dieva pilnību” un apgalvojuši, ka tagad Dievs esot visu pateicis, kas vēl būtu sakāms.

Mēs Bībeli esam padarījuši par kaut ko veselu, lai gan tā pati pietiekami liecina par sevi, ka arī tā ir tikai „nepilnīgs darbs” (lasi piem., Jēk 4:5: „Jeb vai jums šķiet, ka Raksti velti saka: ”Uz skaudību nesas tas gars, ko viņš mūsos licis”; labāk vāciski: „Viņš griezsirdīgi ilgojas pēc tā Gara, kuram viņš ir licis dzīvot mūsos”- Elberfeldas piezīme: „Domājams, ka citāts no mums nezināma Raksta);

Jūd 14: „Bet šiem arī Ēnohs, septītais pēc Ādama, ir sludinājis, sacīdams: „Redzi, tas Kungs nāk ar daudz tūkstošiem savu svēto (miriādēm)... (Elberfeldas piezīme: salīdzināt ar apokrifu Ēnoha grāmatu, nodaļu 1,9)”;

Kol 4:16: „Kad jūs šo vēstuli būsiat izlasījuši, parūpējieties, lai tā tiktu lasīta arī Laodiķejas draudzē, bet to, kas nāks no Laodiķejas, lasiet arī jūs”.

Šajā vietā es skaidri uzsveru, ka mans nolūks nekādā gadījumā nav novērtēt par zemu Svētos Rakstus, kritizēt Bībeli vai to „apiet”, neievērot, tas ir – radīt brīvu telpu pret-runīgajam un sektantismam. Neapšaubāmi, arī turpmāk katra jaunā atklāsme ir jāmērī Svēto Rakstu kontekstā. Bet, ja mēs gribam izspiesties līdz pilnveidošanās pilnuma noslēpumam, tad mums beidzot ir jāieskata, ka šī pilnība nevar izveidoties un īstenoties nekādā citā ceļā, kā tikai caur pastāvīgi *turpinātu* pašas „Kristus miesas” pilnveidošanos! Tam, kas caur atsevišķiem šīs miesas locekļiem pirmajā gadsimtā tika pierakstīts kā Jaunās Derības Raksti un fundamentāli iesākās, tam bez pārtraukumiem būtu vajadzējis tikt tālāk būvētam un pilnveidotam līdz pat šodienai – un noteikti, ne tikai caur arvien pieaugošiem rakstu plūdiem vien, bet arī caur, tāpat nepārtrauktu, tā īstenošanu praksē un dzīvu iemiesošanu.

Rakstiem kopš seniem laikiem vienmēr ir vajadzējis būt tikai blakuslietai, būvēšanas sastatnēm un darbarīkam, bet nekad viduspunktam un pašai būvei. Mēs kļūdainā veidā Kristus miesas vietā esam pasludinājuši par svētu tikai Kristus mesto ēnu (tas ir - tikai Rakstus). Tādēļ es nerakstu pret „Svētajiem Rakstiem”, es rakstu pret nokavēto praktisko iemiesošanu un pret, no tā radušos, patvarīgo norobežošanos no visiem citiem iedvesmotājiem, bet ārpus kanona esošajiem, Rakstiem. Pilnīgi pamatoti mēs esam nosaukuši Jaunās Derības Rakstus par svētiem un bez vainas esošiem, jo tie ir tādi. Taču tādu pilnīgu Rakstu esamība nekādā ziņā neattaisno visu kvalitatīvi, mazliet mazāk pilnīgo, rakstu atzīšanu par zemāk vērtējamiem. Tādēļ pirmie apustuļi visā nopietnībā mācīja draudzēm, ka tām mazliet defektīva formā pasniegtie pravietojumi (piemēram, stostīšanās, gramatiskas kļūdas, pravietošana ekstāzē vai kā citādi nepilnīgā veidā) neesot tā vienkārši globāli jānoniecina, bet labais no tiem ir jāpatur un jāakceptē kā pilnas vērtības Dieva Vārds: **1Tes 5:20 -22: „Nenicinait praviešu dāvanas; pārbaudait visu, kas labs, to paturiet! Atturieties no visa, kas ļauns”.**

Ar to viņi pirmos kristiešus, dabiski, neuzmundrināja atvērt ausi arī kaut kādiem viltus praviešiem un maldu skolotājiem. Viņiem vienkārši nevajadzēja palikt stāvam pie pravietisko runu ārējiem trūkumiem un tās uzreiz izmantot kā brīvu piekļuvi nesaistītībai, bet viņiem vajadzēja no tām vienkārši paturēt labo (grieķ. „darīt sev piederīgu”, mājīgu, iemiesot). Līdz pat šai dienai Svētais Gars nav beidzis iņspirēt vismaz tikpat saistošus pravietojumus un „Svētos Rakstus” kā toreiz, lai gan tik augstas pakāpes iņspirācijas

kvalitāte vēlākajos Rakstos gandrīz vairs nav atrodamā. Praktiski tas nozīmē, ka mēs nevienam punktam nedrīkstam pārvilkt noslēguma svītru, kuram to nedara Svētais Gars - ne norobežosanās jautājumā no citāda veida Dieva bērniem, ne nosakot „Svēto Rakstu” ierobežotu skaitu, „Gara dāvanu” vai „apustuliskās kalpošanas” ierobežotu skaitu utt. Kristus miesa no paša sākuma ir gribējusi daudz vairāk un nepārtraukti iespieties dziļākās un arvien jaunās garīgās realitātes jomās, tur iedzīvoties kā mājās un izplatīties. Katram šī ķermeņa loceklim līdz šodienai vajadzēja tādā veidā „medīt” un tad medījumu atkal sadalīt visam ķermenim, lai tas sevī to „iemiesotu”. Un tādā veidā Kristus miesa pati sevī savstarpēji „uzbūvē” – **Ef 4:16: „Viņā visa miesa, kopā saturēta un visādām palīga saitēm vienota, pastāvīgi aug pēc tām spējām, kas katrai viņas daļai dotas, kļūdama arvien pilnīgāka mīlestībā”.**

„Uzbūvēšana” tādējādi nozīmē vienmēr konstruktīvi „likt akmeni uz akmens” un nevis tikai, varbūt, satraukties sajūtās. Katrai gara darbībai ir jābūt pamatam nākamajai gara darbībai. Tādēļ Dieva pilnība var pati īstenot sevi tikai, pašai Kristus miesai nebeidzami darbojoties. Viņā un caur Viņu visam nepastarpināti un nepārtraukti ir jāplūst un jārodas. Viņš dzīvo un darbojas no pastāvīgi jaunas Svētā Gara pieplūdes tagad un šodien, lai arī Viņš pastāvīgi ņem no „vecajām rezervēm”, kas ir Dieva Vārds burtos. Taču ne Bībele, ne jaunās Gara dāvanas, ne „piecas kalpošanas” no Ef 4, ne mazā, ne lielā garīgā pieredze utt. nerada apsolīto pilnību. Visas tās lietas gan ir atsevišķi Dieva pilnības elementi, taču īstenā Kristus pilnība tomēr ir sadalīta visā Viņa kopīgajā miesā jeb organismā, kas ir ticīgie savā kopumā.

Tādēļ arī par draudzi ir teikts Ef 1:23: „draudzei, kas ir Viņa miesa, Tā pilnība, kas visu visur piepilda”.

Dzīvās vēstules

Tieši tādēļ Jaunajai Derībai vajadzēja nozīmēt visu „burta reliģiju” galu, un tieši tādēļ Pāvils uzsvēra 2Kor 3:2-3: „Jūs esat mūsu vēstule, ... saprotama un lasāma visiem cilvēkiem. Ir skaidri redzams (vāc. par JUMS), ka JŪS esat Kristus vēstule, ko esam sastādījuši, rakstīta ne ar tinti, bet ar dzīvā Dieva Garu, ne uz akmens, bet uz (cilvēka) sirds plāksnēm”.

Pamatā tas arī būtu Svētā Gara galvenais mērķis, nodot šai pasaulei *korintiešus pašus kā Jaunās Derības dzīvo vēstuli*. Šai dzīvajai vēstulei vajadzēja izsaukt nākamo dzīvo vēstulu rašanos utt. Bet mēs līdz pat šodienai tikai sniedzam vienīgi Pāvila vēstules „*korintiešiem*” tālāk. Neapšaubāmi, ka tās ir ļoti svarīgas un to saturs ir nepārejošs, taču tikapt svarīgi bija jau Vecās Derības Raksti! Bet tajos pašos sevī nebija pietiekama spēka. Tādēļ Vecajā Derībā ir rakstīts, ka Dievs slēgšot aunu derību, jo vecā esot nepietiekama savas burtadiēvbijības dēļ. Dievu taču nekad un nemūžam nevar iekonservēt burtā un tā Viņu pasniegt tālāk!

Tādēļ, pretēji Vecajai Derībai, Jaunajai vajadzēja būt „Dzīvajai Grāmatai”, grāmatai, ko ir rakstījis dzīvā Dieva Gars uz plāksnēm, kas ir miesīgās sirdis! Bet, kad šī Jaunā Derība parādījās esamībā caur Jēzu, jūdu Rakstu mācītāji bailīgi pieķērās Vecās Derības „burtam”. Viņi domāja, ka Jēzus grib atcelt viņu Svētos Rakstus, kamēr Viņš savā mācībā skaidri uzsvēra, ka neesot vis atnācis, lai atceltu

Rakstus, bet gan, lai tos piepildītu un apstiprinātu. Jūdi gan no tās „Rakstu piepildīšanas” toreiz neko konkrētu nevarēja saprast. Un tieši tāpat notiek atkal tagad attiecībā uz Jaunās Derības Rakstiem grāmatas burtu formā. Tāpat kā Jēzus attiecībā uz Vecās Derības burtu, tāpat arī draudze nav aicināta šo burtu atcelt vai iekonservēt, bet caur sevi pašu to izpildīt, apstiprināt un miesīgi *pilnīgot*. Tā to izdara, tajā atklātās garīgās realitātes caur sevi pašu dzīvi iemiesojot un bez tam vēl - caur visiem Kristus miesas locekļiem iznesot tās uz pilno mēru. Pirmo gadsimtu Jaunās Derības Rakstu mācītāji „atplēstās” garīgās realitātes saglabāja tomēr nevis caur sevi, bet viņi sāka atkal no jauna grimt atpakaļ uz zemo Vecās derības burtu - reliģijas līmeni. Jaunās Derības visas vēstules gan bija un ir nepieciešamas. Caur bailīgo balstīšanos tajos esošajos pilnīgajos burtos, draudze pazaudēja tiešās atkarības no Svētā Gara žēlastību, kas taču tieši tam bija izliets, lai tieši Viņš tās garīgās realitātes „miesīgi un nepastarpināti” iznestu izpausties Kristus miesā un piepildītu. Tādēļ Kristus miesai nebija jāiziet no „Svētajiem Rakstiem”, taču, daudz drīzāk, „Svētajiem Rakstiem” nepārtraukti vajadzēja iziet no Kristus miesas. Kristus miesa un tikai un vienīgi Kristus miesa ir un paliek „**Tā pilnība, kas piepilda visu visā**”. Nevis atkal caur akmenī iegravētu burtu, bet caur *dzīvajām vēstulēm* Kristus ir gribējis sasniegt šo pazudušo pasauli! Viņš ir gribējis nepārtraukti caur savu izlieto Svēto Garu atklāt jaunas garīgās realitātes un tās caur saviem locekļiem dzīvi nevest līdz pilnīgai darbībai un izveidojumam. Katra žēlastības darbība kļūtu par pamatu nākamajai, un tā viņa miesa pati izbūvētu sevi un pilnveidotos. Tai vajadzēja kļūt par nepārtraukti pieaugošu Dieva mājokli, no kurienes dienu no dienas izstarotu arvien vairāk

godības, spēka, gaismas un Dieva žēlastības. Bet tā vietā, lai pastāvīgi ienestu sevi pašus un dotu sevi kalpošanai, **Ef 4:12: „Lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam, Kristus miesai par stiprinājumu (vāc.: uzbūvēšanu)”**, pēkšņi vēstules, apustulisko kalpošanu un beidzot, pat pašus garīdzniekus, pasludināja par „būtiskiem” un tādā veidā pastāvīgi atrāvās no Jaunās Derības pienākuma pildīšanas. *Taču Kristus bija, ir un paliek dzīvs un patiesss mūsos un caur mums neatsaucami – mūžīgais Dieva plāns!*

Tādēļ es šodien uzdrošinos apgalvot, ka līdz šim ierastā Svēto Rakstu lietošana nekad nav cēlusies no Dieva sākotnējā nolūka! Pēc to pierakstīšanas, *neaicināti* norobežojās tikai uz tiem un nebija vairs drosmes ļaut Kristum sevi veidot tālāk. Bet tā nekad nav bijusi Svētā Gara ideja, radīt Jauno Derību, kurai būtu jānostājas mūsu dzīvās darbības, Kristus darbības mūsos, vietā. Dieva nolūks vienmēr ir bijis *būvēt* tā, lai Kristus *caur ikkatru locekli nepastarpināti* darbotos un runātu, un tā viens radītu nākamo. Praksē tas notiek tā, ka, ja viens runā vai darbojas, pārējie „pārbauda” to pēc „ožas” (tas ir – pēc svaidījuma: **1Jņ 2:20+27: „Jums ir svaidījums no Svētā, un jūs visi to zināt... Un jums paliek tas svaidījums, ko no Viņa esat saņēmuši, un jums nevajaga, ka kāds jūs mācītu; bet kā viņa svaidījums māca jums visas lietas un ir patiesīgs un nav meli, un kā viņš jūs ir mācījis, tā palieciet viņā”**) un atzīst: „Tas ir Kristus!” Tā kā ikviena īsta atklāsme pēc dabas jau atver nākamo un vēl dziļāko garīgo realitāti, tad Kristus tādā **CELĀ** nonāk no vienas godības otrā – iekšā visā Dieva pilnībā: (**Ef 3:18-21: „Ka līdz ar visiem svētajiem jūs spētu aptvert, kāds ir garums, platums, augstums un dziļums, un**

izprastu Kristus mīlestību, kas ir daudz pārāka par katru atziņu, un, ar to piepildīti, iegūtu visu Dieva pilnību. bet viņam, kas darbodamies mūsos ar savu brīnišķīgo varu, spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai saprotam, lai ir gods draudzē un Kristū Jēzū uz audžu audzēm mūžu mūžos. Āmen.”) Taču, ar Bībeli rokā, kristietība ir nogrimusi par PRĀTA RELIĢIJU, ir izkaisījusies tūkstoš virzienos un beigās atkritusi.

Bet kļūda nav Svētajos Rakstos, bet gan tajā, ka esam apstājušies, kā arī to lietošanā ar pliku prātu.

Bet Jaunās Derības draudzes būtībai vajadzētu būt – patāvīgai Svēto Rakstu līniju turpināšanai caur arvien plašāku, kļūstošu „tiešo Svētā Gara vadību”. Tāpat kā mūsu „Jaunās Derības Raksti” tolaik ir radušies ikreiz aktuālās situācijās tiešā Svētā Gara iedarbībā, tāpat būtu jāturpinās arvien tālāk un tālāk līdz pat šodienai, caur arvien svaigu un nepārtrauktu inspirāciju (iedvesmu), spēka darbību un dažādām Dieva žēlastības darbībām caur visiem Kristus miesas locekļiem.

Vai šāda vispārēja piedalīšanās nav vēl lielākas briesmas un atvērtas durvis visdažādākajiem maldu gariem? Nē, gluži otrādi! Visos uzticamajos Dieva bērnos mītošā Dieva spēka un Svētā Gara svaidījuma būtu pieticis līdz šodienai, lai atsistu visus maldu skolotājus, viltus apustuļus un Kristus – **1Jņ 2:27: „Un jums paliek tas svaidījums, ko no viņa esat saņēmuši, un jums nevajaga, ka kāds jūs mācītu; bet kā viņa svaidījums māca jums visas lietas un ir patiesīgs, un nav meli, un kā viņš jums ir mācījis, tā palieciet viņā”.** Bet tā vietā, lai *kopīgi paliktu vienā garā*, lai vingrinātos garu atšķiršanā caur dzīvo, *kopīgo* liecību, tika

sākts sijāt arvien stingrāk pēc burta. Tā draudzē, nepastarpinātās gara darbības vietā, arvien vairāk ienāca sacerēti mācību teicieni un rakstiskas ticības atziņas. Tādējādi mēs šodien esam tik tālu pazaudējuši dzīvo Kristus darbību, ka bez burta mēs esam „burtiski” pazuduši. Bija jau labi domāts, ka pastāvīgās, nogurdinošās cīņas vietā ar spēkiem, ar rakstīto vārdu draudzēs ienesīšot vairāk miera un garīgas stabilitātes. Tolaik droši vien neviens nerēķinājās ar to, ka kaut kāds miers gan ienāks, bet ka tas nepastarpināti ievadīs draudžu „ziemas miegu”. Visās nozīmēs mēs esam novērsušies no garīgās realitātes un no jauna esam nodevušies Vecās Derības burta-dievbijībai. Tā mums viss ir kļuvis par elku, kam sākotnēji vajadzēja mūs vest uz labo. Noteikti Pāvila vēstules bija eksistenciāli nozīmīgas toreizējiem korientiešiem. Bet mums tādā veidā tām nekad nevajadzētu kļūt eksistenciāli nozīmīgām. Mums pirmām kārtām, nozīmīgs ir tas, ko Gars ŠODIEN saka draudzēm, tas ir – kas caur atsevišķiem Kristus miesas locekļiem mūsu aktuālajā situācijā tiek darīts iekšā draudzē – kopīgajā liecībā tas nedrīkst būt garām Rakstiem, bet kopīgajai liecībai tie ir jāapstiprina un jāapsedz. Caur mūsu vienpolīgo atkarību no burta, mēs esam palikuši par bērniņiem, kam ir vajadzīgs piemiņš. Šodien mēs dzīvojam gandrīz vienīgi no „otrās-rokas”pārtikas, tas ir – no Bībeles vārdiem, kurus citi, un nevis mēs paši, jau ir sasmalcinājuši, sakošļājuši un sagatavojuši priekš mums.

Iemiesošana

Kaut arī draudze savu godību jau daudzus gadsimtus ir zaudējusi, garīgajā realitātē tomēr nekas nav mainījies. Ja tā grib nonākt pie pilnības, tad tai ir tikai viens ceļš – tai atkal ir jāmācās saņemt „caur sevi pašu” (tas ir – caur Kristu viņas pašas vidū, kā **Mt 18:20: „Jo kur divi vai trīs ir sapulcējušies manā vārdā, tur es esmu viņu vidū”**). Un vēl vairāk, ir jāiet ceļš, kuru ienaidnieks jau atkal, caur kādu „Ismaēlu”, ir padarījis smirdīgu. Kas uzmanīgi vēros baznīcas vēstures attīstību, tas ievēros, ka ienaidnieks nav tikai Dieva atdarinātājs. Vēl vairāk viņam atbilst tas, ka visā, ko Dievs dara, tam labpatīk steigties par deguna garumu pa priekšu un tur radīt kādu sagandēšanu izraisīšu „Ismaēlu”. Tas atbilst nenovēršamajai likumībai, ka *pirms* un *pēc* visa patiesā nāk neīstais: **Apd 5:36-37: „Priekš kāda laika sacēlās Teuda, sacīdams, ka viņš kas esot; viņam piedrojas skaitā ap četri simti cilvēku; viņu nonāvēja, un visi, kas viņam paklausīja, ir izklīdināti un iznīcināti. Pēc viņa cēlās galilietis Jūda pierakstīšanas laikā un aizrāva sev līdz daudz ļaužu; arī tas gāja bojā un visi, kas viņam paklausīja, ir izklīdināti”**;

Apd 20:29: „Es zinu, ka pēc manas aiziešanas pie jums iebruks plēsiģi vilki, kas nesaudzēs ganāmo pulku”;

Jņ 10:8: „Visi, kas priekš manis nākuši, ir zagļi un laupītāji; bet avis viņus nav klausījušas”;

Mk 13:22: „Jo viltus kristu un viltus pravieši celsies un darīs zīmes un brīnumus, lai pieviltu, ja tas varētu notikt, arī izredzētos”.

Ne nejauši visa pasaule pēkšņi runā par miera un drošības laikmetu. Un tikpat maz ir nejaušība tā, ka pasaule runā par totālu vienotību visos līmeņos. Šī vienotība ir sātana pret-darbs tam, ko šajās dienās grib darīt Kristus: **Ef 1:10: „Kuru tas, laikiem piepildoties, bija apņēmis novest līdz galam, visu apvienojot zem vienas galvas – Kristus, ir to, kas debesīs, ir to, kas virs zemes,”** pirms viņš nodibinās savu 1000-gadu miera un drošības valstību. Tajā laikā, tātad, šī „Bābeles netikle”, kas iemieso sevī, sev akli nodevušos, visus netīros garus, reliģijas un ideoloģijas - mums, kristiešiem, neatliks nekas cits, kā darīt to pašu, tikai starp mums līdzīgajiem un tīrā veidā. Bet, tā kā visapkārt valda lielā atkrišana, un pār visu pasauli ir izplatījusies ļoti ļauna „vienotības smaka”, dažiem varētu klāties grūti.

Mums, kristiešiem, kā nekad agrāk, ir jānāk kopā un jāmacās citam no cita. Šajā pēdējā laikā Dievs sāk atgūt savu pilnību un to atklāt. Daudz no tās, kas agrāk pārāk galvu apgrūtināšas piesaistes dēļ Rakstiem izskatījās pārāk pretējs un naidīgs, šajās dienās, piepildītā pilveidojuma gaismā tiks pastiprināti atklāti. Vai mēs to gribam redzēt?

Tā kā *pasaule*, nu jau vairāk kā pēc 6000 gadiem, beidzot ir atzinusi, ka, neskatoties uz visatšķirīgākajām interesēm, amatiem un reliģijām utt., tomēr tā caur un cauri ir *viena gara* un *vienas dabas*, (cik patiesa ir šī atziņa!), un pie tādas pašas atziņas par sevi pašu arvien pieaugoši, caur sevi pašu, nonāks arī Kristus miesa un, neskatoties uz visatšķirīgākajiem veidiem un aicinājumiem, tā atzīs savu vienotību un

kopējo piederību vienai *galvai*. Arvien pieaugoši viss atklāsies pilnīgās papildināšanas gaismā un nevis vairs šķietami naidīgajā pretrunu gaismā. Pārāk daudz kas vienmēr ir bijis pretrunīgs tādēļ, ka mūsu spriešanā trūka gara radītās perspektīvas. Beigās Kristus miesai būs jānokrata visas bērnišķīgās īpašības un jāiemācās nākt kopā, lai cits no cita saņemtu, savstarpēji apaugļotos un tādā CEĻĀ pilnīgos. Visā, ko es saku, es, protams, nerunāju par aklo toleranci un sajaukšanos ar kļūdainām mācībām! Es vienmēr runāju tikai par attaisnojamu papildināšanos. Un šīs savstarpējās papildināšanās gaismā mēs mierīgi drīkstam nolikt visas bailes no satikšanās. Mums mav vairs savstarpēji jābūt aizdomīgiem un nav jāizspēlē pret citiem mūsu atziņas un nav jāmērās citam pie cita. Un uz mūsu atšķirību pamata mēs arī nedrīkstam citus apštempelēt par neuzticamiem. Un beidzot, nevienam nav jāvilina savi tuvākie pāriet viņa denominācijā, grupā vai mācības uzskatos. Vairāk nerunās: „Atstāj savējo un nāc pie mums!” bet gan: „Paņem manējo klāt pie tavējā!” Tā vietā, lai vienmēr vienu nomainītu pret citu, to, kas brālim ir papildus, „iemiesos līdzī”, un tā notiks dzīva apmaiņa. Ne vienmēr tikai viens vai otrs, bet abiem kopā būs vieta. Vārds no krusta vairs netiks izspēlēts pret ticības vārdu, sirds plašums ies roku rokā ar nesajaukšanos, brīvība Garā ar saistīšanos, augsti svētā nopietnība ar bērnišķīgu, priecīgu dabu utt. Satikšanās ar citādiem brāļiem vairs nav jāuztver ar bailēm ko pazaudēt. Vairs neatraujas, bet vienkārši pievienojas klāt. Arī garīgajā nozīmē beidzot atzīs, ka zupai taču piederas sāls. Patiesa papildināšanās vispār ir iespējama tikai, satiekoties ar citāda veida brāļiem.

Ekstrēmisms

Nāk laiks, kad mēs „ekstrēmistus” redzēsim pavisam jaunā gaismā. Ekstrēmisms tieši attiecībā uz Kristus pilnību ir kaut kas ārkārtīgi atmetams, jo ikviens ekstrēmists mēģina kādu nepilnīgo darbiņu pārdot par pilnību. No otras puses, ekstrēmisms vienmēr ir darījis arī lieliskus pakalpojumus. Tas ir no jauna izracis un atklājis jau izskanējušās garīgās patiesības. Dabiski, es tagad nerunāju par visiem neapvaldītajiem ekstrēmistiem. Bet ir arī tādi, kas ir izmetami ar visām saknēm. Bet daudziem ekstrēmistiem ir sevī patiesa un laba vēsts, kas nemaz nav jāatmet. Viņi tikai sava vienpolīguma dēļ sagādā grūtības un tādēļ, ka bez savām domām, viņi noraida visas citas un pasludina tās par neko. Caur savu koncentrēto un vienpusīgo vēsti viņi mums tomēr atver pilnīgi jaunas perspektīvas, viņi uzdod daudz svarīgus jautājumus un atklāj dažas, pirms tam apslēptas kop-sakarības. Kas iemācās pastāvīgi līdz ar peldu ūdeni neiz-mest arī bērnu, tas varēs daudz mācīties arī no ekstrēmistiem. Ikvienam Kristus miesas loceklim šajās pēdējās dienās vajag un ir jāpieņem savu tuvāko labās īpašības un tās jāiemieso sevī. Tieši tāpat viena draudze var dot man-tojumā citai savu „labo”. Bet tādēļ, ka ne ikkatrs kristietis var sēdēt pie ikviena ūdens, Dievs ir devis dažādas apustu-liskās kalpošanas, locītavas un saites, kas draudžu dāvanas nēsā šurp un turp, un tā savieno visas draudzes citu ar citu un ved uz savstarpēju apaugļošanos un uz pilnību.

Jēzus reiz teica Pēterim **Mt 16:18**: „**Es gribu celt (vāc.: celšu) savu draudzi...**”; un šodiem Viņš mums saka **Rm 4:20**: „Dievs to, ko viņš apsolijs, spēj arī darīt”.

Pirmizdevums 1992. gada septembrī.

KARA KOPSAKARĪBAS

Atkl 8:3-5: „Tad nāca cits enģelis un nostājās pie altāra, turēdamas zelta kvēpināmo trauku viņam deva daudz kvēpināmā, lai pietiktu visu svēto lūgšanām uz zelta altāra goda krēsla priekšā. Un kvēpināmā dūmi ar visu svēto lūgšanām uzkāpa no enģeļu rokām Dieva priekšā. Tad enģelis ņēma kvēpināmo trauku, pildīja to ar altāra uguni un bēra to lejā uz zemi. Un cēlās pērkons un balss, zibeņi un zemes trīces”.

Vai tā ir nejaušība, ka visā pasaulē Evaņģēlija sludinātāji ir ķērušies pie tēmas par garīgo karošanu? Vai tā ir nejaušība, ka arī tumsas ķēniņš kustina savus kalpus, lai tie runātu par šo tēmu? – **2kor 11:14:** „Nav arī brīnums; jo pats sātans izliekas par gaismas enģeli”.

Tā vienmēr ir bijusi ienaidnieka taktika - tieši pirms dievišķā šaha gājiena izdarīšanas radīt *postu nesošas imitācijas*, savā ziņā, radīt it kā atbaidošus Ismaēlus (tie, kas nav ar Dievu). Tādēļ mums nav jāzaudē drosme, lai arī šajā laikā dažkārt tiek mācītas un piedāvātas dažādas pretrunīgas „garīga kara” vešanas taktikas. Mīļie, vai mēs to gribam vai nē, tagad pamazām sākas runa par veselumu!

Es domāju, ka nākamais pamats, kādēļ pēdējā laikā, nejau nejauši, tik daudz tiek runāts un mācīts par „garīgā kara vešanu”, ir tas, ka mēs vairs neesam pārāk tālu no nākamā

pasaules kara. Vai mūsos jau ir atklātas neredzamās kop-sakarības starp priekšā stāvošo trešo pasaules karu un „*garīgo bruņošanos Kristus draudzē*”?

Kopš seniem laikiem kari pasaulē ir bijuši tikai debesu un patieso karu „ēnu spēles”, pēdējie tiek sarīkoti neredzamajā pasaulē. *Ikvienu izmaiņa, kas rezultē no debesu cīņām, ar citiem vārdiem, kaut kādā veidā „sitas lejā” uz mūsu zemi.*

Tā mēs lasām Atkl 12:7: „Izcēlās karš a) debesīs, Miķelis ar saviem eņģeļiem sāka karot ar pūķi. Pūķis un viņa eņģeļi turējās pretim. Bet tie nespēja, un tiem nebija vairs vietas debesīs. Lielais pūķis, vecā čūska, to sauc par velnu un sātanu, kas pieviļ visu pasauli, b) tapa gāzts; viņš tika nogāzts zemē un līdz ar viņu tā eņģeļi. 12.p. ...Vai zemei un jūrai! Jo velns nācis pie jums lielās dusmās, zinādams, ka tam maz laika atlicis. 17.p. Tad pūķis sadusmojās uz sievu un gāja karot...” To pašu sakarību mēs atrodam arī Dan 10:12; 2Kēn 6:14-17; Jūd 9:

Dan 10:12: „Bet persiešu valsts sargeņģelis mani at-turēja 21 dienu, kamēr beidzot Mihaēls, viens no gal-venajiem sargeņģeļu priekšniekiem, man nāca palīgā, un man izdevās atstāt Mihaēlu vienu pašu pie persiešu ķēniņu sargeņģeļa...”;

2Kēn 6:14-17: „Tad viņš uz turieni nosūtīja zirgus, ratus un stipru kara pulku, un tie atnāca naktī un ielenca pilsētu. Kad nu Dieva vīra kalpotājs cēlās agri no rīta un izgāja ārā no mājas, redzi, tad karaspēks ar zirgiem un ratiem jau bija pilsētu ielencis, un viņa puisis tam sacīja: „Ak vai, mans kungs, ko nu darīsim?” Bet viņš at-bildēja: „Nebīsties, jo to, kas ir pie mums, ir daudz vairāk, nekā to, kas ir pie viņiem.” Un Elīsa lūdza Dievu un sacīja: „KUNGS, lūdzams, atver viņam acis, ka viņš

var redzēt!” Tad tas Kungs atvēra jaunā kalpotāja acis, ka tas redzēja, un, kad viņš paraudzījās apkārt, tad, redzi, kalns bija pilns ugunīgu zirgu un ratu visapkārt ap Elīsu”;

Jūd 9: „Turpretim virsēngelis Miķelis, kad viņam bija Mozus miesas dēļ vārdu cīņa (vāc.-vārdu apmaiņa un cīņa) ar velnu, neiedrošinājās par viņu izteikt zaimu spriedumu, bet tikai sacīja: „Tas Kungs lai tevi soda!”

Attēls un realitāte

Visā pastāv sakrītoša atbilstība jeb līdzība starp debesšķīgo un zemišķo. Tā, piemēram, pastāv debesīgā un zemišķā svētnīca: **Ebr 9:24: „Jo Kristus nav iegājis rokām taisītā svētnīcā, patiesās attēlā, bet pašas debesīs, lai tagad par mums parādītos Dieva vaiga priekšā”;** **Ebr 8:1-5: „Bet galvenais pārrunājamajā lietā ir tas, ka mums ir tāds augstais priesteris, kas nosēdies pa labo roku godības tronim debesīs, svētnīcas un īstās telts kalpotājs, ko uzcēlis tas Kungs, un ne cilvēks. Jo katrs augstais priesteris tiek iecelts dāvanu un upuru nešanai, kāpēc nepieciešami, ka arī šim būtu ko upurēt. Ja viņš būtu virs zemes, viņš nebūtu priesteris tāpēc, ka te ir tādi, kas nes dāvanas pēc bauslības. Kas kalpo debesu svētnīcas atveidam un ēnai, kā arī Mozus bija saņēmis aizrādījumu, kad gribēja pabeigt telti, jo viņš saka: „Redzi, tu darīsi visu pēc tā parauga, kas tev kalnā tika parādīts”;** pastāv debesīgā un zemišķā Paradīze: **2kor 12:3-4: „Par to pašu cilvēku es zinu, ka tas – vai miesā vai ārpus miesas, nezina, to Dievs zina - tika aizrauts Paradīzē un dzirdēja**

neizsakāmus vārdus, ko cilvēkam nav ļauts izrunāt...”; pastāv debesu un zemišķā Ciāna – Ebr 12:18-22: „Jo jūs neesat pienākuši pie kalna, kas rokām taustāms pie degošas uguns un mākoņu tumsas un vētras, pie bazūnes skaņas un vārda balss, par ko tie, kas dzirdējuši, ir lūguši, lai viņiem vairs nekas netiktu teikts. Jo tie nevarēja panest to, kas bija pavēlēts: „Ja arī kustonis pieskaras kalnam, tas akmeņiem jānomētā”. Un – tik briesmīga bija parādība – ka Mozus teica: „Es esmu izbijies un drebu.” Bet jūs esat tuvojušies Ciānas kalnam un dzīvā Dieva pilsētai, debesu Jeruzalemei un eņģeļu neskaitāmiem pulkiem, svētku sapulcei”, pastāv debesu (augšējā) un zemes Jeruzaleme – Gal 4:26: „Bet augšējā Jeruzaleme – tā ir svabada, tā ir mūsu māte” utt., utjpr. Jau ebrejiskais „*Jerušalajim*” starp citu norāda uz šo realitāti („Jerušalajim”= Divi – Jeruzaleme). Salīdzini arī Ech 28:1-10 ar **pantiem 11 – 19**. Tur pat redz satriecoši pārklājošos līdzību starp *Tiras* ķēniņu (firstu) un karali *no Tiras*. Pastudējot smalkāk, noskaidrojas, ka *Tiras* ķēniņš ir zemes cilvēks (**2. pants**) un karalis *no Tiras* ir debesu būtne. Daniēla grāmatā redz kaut ko līdzīgu – salīdzini **Dan 10:1**: „Persiešu ķēniņa Kīra trešajā valdīšanas gadā Daniēlam, kuru sauca arī par Beltsacaru, atklājās kāds tā Kunga vārds, kas bija saistīts ar atklāsmi; šis vārds līdz ar atklāsmi ir uzticības cienīgs un zīmējas uz lielām bēdām; viņš tomēr piegrieza atklāsmei lielu vērību un visai uzmanīgi novēroja pašu parādību, to arī izprazdams.” ar **pantiem 12 -13**: „Tad viņš turpināja: „Nebīsties, Daniēl! Jau no pirmās dienas, kopš tu centies izprast notikušo un pazemojies sava Dieva priekšā, ir tavi vārdi saklausīti, un es biju sataisījies ierasties tavas lūgšanas dēļ.

Bet persiešu valsts sargeņģelis (vāc. – ķēniņš) mani at-turēja (vāc. – stāvēja pretī) divdesmit vienu dienu, kamēr beidzot Mihaēls, viens no galveniem sargeņģeļu priekšniekiem (vāc. – viens no pirmajiem ķēniņiem), man nāca palīgā, un man izdevās atstāt Mihaēlu vienu pašu pie persiešu ķēniņa sargeņģeļa (vāc. – ķēniņiem)..."

Pirmajā pantā mēs redzam, ka Daniēls uzturējās Persijā ķēniņa Kīra valdīšanas laikā. Bet 12. un 13. pantā tiek runāts par debešķīgu „Persijas karaļvalsts ķēniņu”, kas cīnoties ar citu augstu eņģeļu ķēniņu. Tur ir runa pat par vairākiem „Persijas ķēniņiem”. Notikumi uz zemes vienmēr ir tiešā sakarībā ar notikumiem Debesu vietās. Garīgajā karā runa ir par daudz vairāk, nekā tikai par, piem., pasaules Persiju vai Tiru utt. Šajā pasaulē notiek vienīgi „stratēģiski šaha gāji-eni”: **1Moz 3:15: „Un es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sad-ragās galvu, bet tu viņam iekodīsi papēdī”**. Bet faktiski un patiesībā cīņa notiek par „augšējo Persiju”, par „augšējo Tiru” un galu galā – par „augšējo Jeruzalemi”.

Viss augšējais ir reālais, bet „apakšējais” ir tikai „nokrišņi, nogulsnes” jeb augšējā attēls.

Sātans kopš seniem laikiem ir ieinteresēts Jaunajā Je-ruzalemē: **Jes 14:13-14: „Tu gan domāji savā prātā: es kāpšu debesīs un uzcelšu savu troni augstu pār Dieva zvaigznēm, es nometīšos uz saiešanas kalna pašos zie-meļos, es uzkāpšu augstumos, es būšu kā pats Vi-saugstākais”**, jo augšējā Jeruzaleme ir visu Debesu vietu centrs, tā ir Dieva un Viņa Kristus valdības rezidence. Sātans ir pāvedis uz krišanu „daudzas zemes Debesu vie-

tās”. Un, pāri visam, viņš savā varā grib iegūt augšējo Jeruzalemi. Tādēļ nav nejaušība, ka tieši **Izraēls** gadu tūkstošu gaitā ir bijis tautām par strīdus ābolu. Un nav nejaušība arī tas, ka visiem pasaules notikumiem un kariem galarezultātā ir jāsasummējas starptautiskā lielofensīvā pret Izraēlu un Jeruzalemi: **Atkl 20:9: „Tie uzkāpa Zemes augstienē, ielenca svēto nometni un mīloto pilsētu. Tad uguns krita no debesīm un aprija tos.”** Šīs pasaules redzamās cīņas un kari precīzi atbilst Debesu neredzamajām cīņām, un pēdējās kopš laiku sākumiem griežas vienīgi ap troņa jautājumu un par „augšējo Jeruzalemi”: **Ebr 12:22: „Bet jūs esat tuvojušies Cīānas kalnam un dzīvā Dieva pilsētai, debesu Jeruzalemei un eņģeļu neskaitāmiem pulkiem, svētku sapulcei”;** **Ef 2:6: „Viņš, iekš Kristus Jēzus un līdz ar Viņu, mūs ir uzmodinājis un paaugstinājis debesīs”;** **Ef 6:12: „Jo ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā.”**

Šodien es uzdrošinos teikt, ka visi radikāli pārmainošie un pasaulplašie notikumi ir ciešā sakarā ar patiesās Kristus draudzes garīgo karošanu. Vienmēr caur Dieva tautas lūgšanām un dzīvi ir tikušas „izsauktas” vispirms debesu izmaiņas un, līdz ar tām, arī pasaulīgās izmaiņas un tiesas. Pavēro šīs kopsakarības **Atkl 8:3-5: „Tad nāca cits eņģelis un nostājās pie altāra, turēdams rokā zelta kvēpināmo trauku; viņam deva daudz kvēpināmā, lai pietiktu visu svēto lūgšanām uz zelta altāra goda krēsla priekšā. Un kvēpināmā dūmi ar visu svēto lūgšanām uzkāpa no eņģeļa rokām Dieva priekšā. Tad eņģelis ņēma kvēpināmo trauku, pildīja to ar altāra uguni un bēra to**

lejā uz zemi. Un cēlās pērkons un baltis, zibeņi un zemes trīce” un Ech 10:2: „Un viņš teica tam vīram, kas bija tērpies linu audeklā: „Ej un ņem kvēlošas ogles, pilnas sauļas, kas ir ķerubiem viņu ratu riteņu starpā, un kaisi ogles pār pilsētu!” Un viņš izgāja manu acu priekšā telpā starp ratu riteņiem”. Debesis un zeme pastāvīgi darbojas kopā. Un arī viss, ko Kristus dara uz zemes iekš un caur saviem svētajiem, tiek līdzīgā veidā, kā svēto lūgšanas, aizņests pie Dieva troņa, lai paveiktu lielās izmaiņas vispirms debesīs, un pēc tam arī virs zemes. Dieva koncepcija ir un paliek neapgājama: Viņš visu paveic caur mums, vājajiem cilvēkiem. Pastāvīgi Viņš izmanto mūsu, *caur Kristu* paveiktās, lūgšanas, mūsu nodošanos un darbus un dara tos par pamatu arvien paliekošākām izmaiņām debesīs un uz zemes. Kādā veidā vēl tas notiek? Tieši kur ir tā, iepriekš minētā, kopsakarība starp mūsu kristiešu dzīvi un, piemēram, starp karu?

Šajā laikmetā viss notiek starp tiesu un žēlastību. **1Pēt 4:17:** „Jo noliktais laiks ir klāt, ka sods sākas pie Dieva nama. Bet, ja papriekš pie mums, kāds gals būs tiem, kas neklusā Dieva evaņģēlijam?” Garīgajā karā runa ir vienīgi par taisnās tiesas īstenošanu, tas ir – par praktisku un konsekventu Dieva taisnības atkal atjaunošanu. Šī tiesa paveic radikālu darbu un beigu beigās nepalaiž garām nevienu cilvēku un nevienu intelligentu būtni. Tā vienmēr sākas ar „žēlastības tiesas laiku”, kas ir domāts *audzināšanai* (sodīšanai) uz labo, un tas beidzas ar dusmu tiesu pār visu, kas nav ļāvis labo. Vai nu mēs ļaujam sevi labot Dieva iecietības un labuma vadībā, vai arī mēs krītam dusmu tiesā, ļaunuma varas rokās uz nāvi. Šāda tiesa tiek īste-

nota pēc mūžīgi spēkā esošas kārtības. *Un tai ir jāsākas Dieva namā...* un, proti, pie tā priekšstāvjiem un vecākajiem: **Ech 9:3: „Ej pa pilsētu, pa Jeruzalemi, šķērso to un uzvelc uz pieres zīmi visiem tiem vīriem, kas sūdzas un skumst par visām negantībām, kādas notiek pilsētā. Bet citiem viņš sacīja tā, ka es to dzirdēju: „Eita viņam pakal pa pilsētu un kaujiet nost! Jūsu acis lai nesajūt nekādas līdzcieības...tie iesāka ar vecajiem, kas stāvēja tā Kunga nama priekšā”.** Tādēļ neviena draudze nevar būt tālāk par savu priekšstāvi. Ja mēs, vecākie un priekšstāvji, savā draudzē gribam izrāvienu, - ja mēs gribam, lai uz „mūsu” draudzes locekļiem nonāktu „svētījošā uguns”, tad tas var notikt vienīgi tad, ja mēs paši VISPIRMS ĻAUSIM SEVI SKART šai ugunij. Ja mēs kā draudze gribam izmainīt citas draudzes, tad VISPIRMS MUMS PAŠIEM kā veselai draudzei, ir jāļauj sevi skart šai izmainošajai Dieva tiesai. Ja svētnīca no augšas uz leju, pakāpi pēc pakāpes, būs caurtiesāta, tad tiesa „automātiski” pārslēgsies uz apkārtējo, uz pilsētu, uz tautu. Un, kad tā visas pasaules Kristus draudze būs sasniegusi savu pilnīgo izveidojumu, kad tā būs ļāvusi sevi pilnīgi iztiesāt, tad nāks pēdējais satricinājums visā pasaulē un tautu dusmu tiesa. Taču tikai tad, kad svētnīca būs pilnīgi iztiesāta, pienāks pēdējās un izšķirošās sātānisko varu tiesas: **Atkl 20: „Es redzēju eņģeli nokāpjam... Viņš satvēra pūķi, veco čūsku, kas ir velns un sātans, un sasēja to uz tūkstoš gadiem.”** Visa iepriekšējā iedarbība uz tumsu – kā dēmonu izdzīšana u.c., bija tikai iepriekšējās tiesas bez galīgas un globālas ietekmes. No šādas perspektīvas mēs arī varam saprast, kādēļ Kungs Jēzus, no vienas puses, varēja teikt: **Jņ 12:31: „Taqad ir šīs pasaules tiesas stunda”.** Šīs pasaules valdnieks taqad tiks izstumts

(vāc. – izmests) **ārā**”, bet, *no otras puses*, velns varēja traktot šajā pasaulē vēl līdz pat šai dienai! Tas, kas izskatās kā nepiepildīts apsolījums, patiesībā ir process. Velna un nāves „izmešanas” process iesākās Jēzus laika „tagad” un pakāpienveidīgi turpinās, kā mēs to jau dažādi esam parādījuši, līdz tā pilnīguma sasniegšanai. Taisnīguma ceļā ļaunajam un visam ļaunajam ir jātiek izmestam no pasaules! *Un viņa izmešanai vispirms ir jāsākas pie Dieva nama!* Dieva tiesa lauž sev ceļu, sākot ar visaugstāko kalpotāju svētnīcā un uz leju - līdz pat pazemes vistumšākajai būtnei. Tā visu pasaules notikumu pirm pamats, centrs un mērķis vienmēr ir bijis un ir vienīgi Dievs un viņa Kristus, jo, kā **Kol 1:16: „...Viss ir radīts caur Viņu un uz Viņu”** un **Rm 11:36: „No Viņa, caur Viņu, uz Viņu visas lietas”**. Līdz ar to VISAS lietas (ne tikai dievbijīgās!) notiek vienīgi *Viņa* dēļ un priekš *VĪNA*. Visu mērķu mērķis ir Dieva vienvaldība Jēzū Kristū kā debesīs, tā arī virs zemes.

Ikvienu uz zemes sabrukušī valsts ir sabrukusi ne aiz kāda cita pamata, kā tikai tādēļ, ka Kristus valstība – no kalna ripojošais akmens - atkal bija atripojis par vienu soli tuvāk mērķim, jo ir rakstīts **Dan 2:44-45-31-35: „Tā (akmens=Kristus valstība) satrieks un iznīcinās citas valstis, bet pati pastāvēs mūžīgi. Tādēļ tu arī redzēji, ka akmens bez cilvēku palīdzības novēlās no kalna un satrieca dzelzi, varu, mālumālu, sudrabu un zeltu”**. Nevienu vienīgu karu un nevienu sakāvi nedrīkst izvērtēt ārpus kop-sakara ar nākamo Kristus valstības valdīšanu! ***Viss un katrs notiek bez izņēmuma Kristus un viņa draudzes dēļ.***

Tādēļ, ja debesu reģionos tiek karots, tad tas pēc tam manifestējas arī uz šīs zemes. Pasaules acīs tam var likties daudz

dažādu citu iemeslu, kopsakarību un iespējamo kara izraisītāju; taču neredzamajā realitātē runa vienmēr ir tikai par *vienu*: par lēniem soļiem tuvojošos Dieva valstības ierašanos! **Mt 13:33: „Vēl citu līdzību viņš tiem sacīja: „Debesu valstība līdzinās raugam, ko kāda sieva ņēma un iejauca trīs mēros miltu, tiekāms viss sarūga”.** Mēs, Dieva bērni, esam nolikti šeit, lai mēs caur mums pašiem ļautu šeit ierīkot debesu valstību un lai mēs to kā priesteri izlūgtos: **Mt 6:10: „Lai nāk tava valstība. Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes.”** Tādēļ *pirms* redzamas Dieva valstības nodibināšanās, kā visas līdzšinējās debesu un zemes karadarbības kulminācijai, atkal ir jānāk gigantiskai jūdu un, pie reizes, arī kristiešu vajāšanai – **Mt 24:5-11: „Jo tad daudzi nāks manā vārdā un sacīs: es esmu Kristus, un tie pievils daudzus. Bet jūs dzirdēsiet karus un karu daudzinašanu. Esiet nomodā, nebīstieties, jo tam jānotiek; bet tas vēl nav gals. Jo tauta celsies pret tautu, valsts pret valsti, un būs bada laiki un zemes trīce dažās vietās. Bet tas viss būs tikai lielo bēdu sākums. Tad tie jūs nodos mokās un jūs nokaus, un jūs būsiet visu tautu ienīsti mana vārda dēļ. Un tad daudzi apgrēcināsies un viens otru nodos un viens otru nīdīs. Un daudzi viltus pravieši celsies un tie daudzus pievils.”** Sātans pārejoši drīkst visu paņemt savā kontrolē, bet „augšējā Jeruzaleme” salauzīs viņa varu uz mūžību. Tādēļ arī zemišķajam Izraēlam ir jāpaliek neizdzēšamam. Jo Sātans grib apvienot visu zem savas kundzības, tādēļ beigās visa viņa uzmanība būs pievērsta nepadevīgajai „Jerušalajim”. To viņš pasludinās par „*pēdējo debesu miera traucēkli*”. Tādēļ beigās starptautiski par „*pēdējo traucēkli ceļā uz vispasaules mieru*” ir jāpasludina arī zemišķais ēnu-

Izraēls un Kristus draudze – **Mt 24:6-9**. Lai Dievs dod mums savu žēlastību šim pēdējam pārbaudījumam!

Brāļi un māsas, vai mēs vispār apzināmies savu ārkārtīgi lielo *aicinājumu*? Mums vajadzētu nepārtraukti cīnīties lūgšanā par to, lai mēs varētu satvert savu aicinājumu un tiktu atzīti par tā cienīgiem – **Ef 1:18**: „...Apgaismota gara acis, lai jūs zinātu, kādu cerību dod viņa aicinājums un kādu godības bagātību viņš savējiem liek iemantot”; **2tes 1:11**: „Tamdēļ arī mēs vienumēr lūdzam par jums, lai mūsu Dievs jūs darītu sava aicinājuma cienīgus un līdz galam piepildītu jūsu sirsnīgo cenšanos pēc laba un jūsu varonīgo ticību.” Cik vieglprātīgi es agrāk varēju runāt par mūsu aicinājumu! Cik bieži mēs, kristieši, esam jau lielījušies tikai ar mūsu žēlastības stāvokli un uz Izraēlu esam noskatījušies no augšas ar mazliet nicinošu skatienu, jo viņi tik nožēlojami ir atkrituši. Bet vai, kaut tikai iedīgla veidā, kāds no mums ir padomājis, cik svētā mantojumā mēs esam iegājuši, mēs, būdami *mežonīgie potzari*, būdami piepotēti *cēlajam eļļas kokam*? **Rm 11:17-22**: „Bet, ja nu dažī zari izlauzti un tu, meža eļļas koka atvase būdams, esi uzpotēts viņu vietā un dabūjis daļu pie eļļas koka saknes un taukuma, tad nelielies zaru priekšā; bet, ja lielies, ziņi; ne tu nesi sakni, bet sakne nes tevi! Tu varbūt iebildīsi: zari izlauzti, lai es tiktu uzpotēts. Pareizi, savas neticības dēļ tie izlauzti, bet tu turies ar savu ticību. Tāpēc neesi iedomīgs, bet pilns bijības! Jo, ja Dievs nav taupījis dabīgos zarus, viņš arī tevi netaupīs! Redzi šeit kopā Dieva laipnību un bardzību! Bardzību pret tiem, kas krituši, laipnību – pret tevi, ja tu tikai paliksi uzticīgs šai laipnībai; citādi arī tevi izcirtīs.” Mīļie, mēs esam iegājuši mantojumā, kas pirms tam *miljoniem aicināto*

izraēliešu ir maksājis neko mazāk kā dzīvību! Izraēls tika neatlaidīgi tiesāts, jo tas neuzvedās atbilstoši savam aicinājumam: **1kor 10:1-12:** „Brāļi, es gribu jums atgādināt, ka mūsu tēvi visi ir bijuši apakš padebeša, un visi gājuši caur jūru, un visi padebesī un jūrā uz Mozu kristīti, un visi baudījuši to pašu garīgo barību, un visi dzēruši to pašu garīgo dzērienu, - jo tie dzēra no garīgās klints, kas tiem gāja līdz, bet šī klints bija Kristus. Bet uz lielāko daļu no viņiem Dievam nebija labs prāts, tie ir izdeldēti tuksnesī. Tas ir noticis mums par brīdināšanas zīmi, lai mēs neiekārojam ļaunu, kā tie darījuši. Netopiet arī par elku kalpiem, kā daži no tiem, kā ir rakstīts: „tauta apsēdās ēst un dzert un tad piecēlās un sāka diet.” Arī nepadosimies netiklībai, kā daži no tiem darījuši un krita vienā dienā 23 000. Nēkārdināsim to Kungu, kā daži ir darījuši un gāja bojā no čūskām. Nekurniet kā daži no tiem ir kurnējuši un maitātāja nomaitāti. Un viss tas viņiem noticis zīmīgā kārtā un ir par brīdinājumu mums, kas esam nonākuši pie laika robežām. Tādēļ, kas šķietas stāvam, lai pielūko, ka nekrīt.” Vai mēs, kas esam aicināti pie toreiz iesāktā un klupušā darba pabeigšanas, patiešām izturēsim pārbaudījumu? Es gribētu tam pielikt visas pūles un čaklumu un nekad to neņemt vieglprātīgi.

Kopsavilkums

Visas šīs pasaules vēstures norises, visa šī likteņa iznākums ir atkarīgs no mūsu nodošanās un paklausīgas pakļaušanās Kristum kā galvai. Mēs nepastarpināti ietekmējam tiesu šajā pasaulē un paātrinām to caur mūsu nodošanos svētīšanai: **2Pēt 3:12: „Gaidot un pasteidzinot Dieva dienas atnākšanu, kuras dēļ debesis ugunī sadegs (vāc.- un tiks iznīcinātas) un pasaules pamati (elementi) karstumā izkusīs.”** Ja mēs nokavēsim piedalīties šajās žēlastības tiesās, tad Dievs vienkārši ies tālāk ar citiem traukiem, bet mēs tad, kopā ar pasauli, beigās nonāksim nākamajā dusmu tiesā. Jo vairāk mēs ļausim *pie sevis* darboties žēlastības tiesai, tas ir – ļausim iesākties un arvien vairāk iegūt formu Dieva valstībai *mūsos*, jo ātrāk tā *caur mums* ielauzīsies šajā pasaulē; un jo intensīvākas kļūs pasaules tiesas; tad jo ātrāk varēs tikt tiesāts un izstumts Sātans. Pieliksim kopīgi visu čaklumu, lai šis mērķis varētu tikt sasniegts un nekad vairs neattieksimies vieglprātīgi pret mūsu aicinājumu! **Ef 1:18: „Apgaismota gara acis, lai jūs zinātu, kādu cerību dod viņa aicinājums un kādu godības bagātību viņš savējiem liek iemantot”;** **2tes 1:11: „Tamdēļ arī mēs vienumēr lūdzam par jums, lai mūsu Dievs jūs darītu sava aicinājuma cienīgus un līdz galam piepildītu jūsu sirsnīgo cenšanos pēc laba un jūsu varonīgo ticību”;** **Flp 2:12: „Tātad, mani mīļie, it kā jūs vienmēr esat paklausījuši, nevis manā klātbūtnē vien, bet tagad daudz vairāk manā prombūtnē, gādājiet ar bailēm un drebešanu, ka topat svēti”.**

Apiešanās ar varas pārspēku.

Ps 44:6-9: „Ar Tevi mēs satriecam ienaidniekus, Tava vārda spēkā saminam tos, kas stājas mums pretim. Nē, es savu cerību nelieku uz savu stopu, nedz mans zobens ir tas, kas man palīdz, bet Tu mūs izglāb no mūsu ienaidniekiem un, kas mūs ienīst, tos Tu lieci kaunā. Par Dievu mēs līksmojam vienumēr, un Tavam vārdam pateicamies mūžīgi.”

Cak 4:6b: „...Ne ar bruņotu spēku, ne ar varu, bet ar manu Garu! – saka tas Kungs Cebaots.”

Hoz 1:7: „Bet par Jūdas namu es gribu apžēloties un gribu tā locekļiem palīdzēt (vāc. – izglābt) ar tā Kunga, viņu Dieva, spēku; bet es netaisos viņiem palīdzēt (vāc. – glābt) nedz ar stopu, nedz ar zobenu un ieročiem, nedz arī ar zirgiem un jātniekiem.”

Dramatiskā veidā Svētie Raksti mums pastāvīgi noliek acu priekšā faktu, ka Dievs konsekventi savus izvēlētos nostāda pret kaut kādiem naidīgiem pārspēkiem. Vai te runa ir par atsevišķiem izvēlētajiem vai par kolektīvi izvēlētiem ciltīm vai par Izraēlu, kā par veselu aicināto tautu, tur nav nekādas atšķirības. Gandrīz katra Bībeles lappuse manifestē faktu, ka Dievs aicina galvenokārt ne tikai vājos un vismazākos, bet pretī šiem aicinātajiem, vājajiem nostāda arī vēl draudīgus pārspēkus.

Pastudē visu Bībeles Dieva aicināto biogrāfijas, un tu atradīsi tam apstiprinājumu. Nosaucot tikai dažus, atceries Ābrahamu, Īzaku, Jēkabu, Latu, Jāzepu, Jozuu, Gideonu, visus tiesnešus (soģus) un praviešus, Dāvidu, Ezru, Nehemiju, Rutu, Esteri, Ījabu utt.

Ko Dievs ar to grib mums teikt? Vai ar šiem stāstiem Viņš grib mūs vienkārši mazliet uzmundrināt reizei, kad arī mēs varētu nonākt līdzīgos apstākļos? Mīļie, vai parasti mēs Bībeli nelasām apmēram tā, vai nē? Vispār taču ikviens no mums cer, ka viņš paliks pēc iespējas pasaudzēts un izspruks caur šīm gala laika ķibelēm tik saudzīgi, cik vien iespējams.

Vai nav tā, ka visi daudzie Svēto Rakstu liecinieki (grieķ. – „martyres”)

bieži mums vairs izsaka tikai to, ka varētu būt arī daudz sliktāk. Bet, ja mēs tad paši pēkšņi nonākam eksistenciālos konfliktos, tad mēs vispirms pāri mēram izbīstamies un nopietni brīnāmies, kādēļ tieši ar mums vajadzēja tā atgadīties. Meklējot mierinājumu, mēs tad ķeramies pie tiem Bībeles varoņiem, kuru biedri mēs tik negaidīti esam kļuvuši un ceram, - turoties pie viņiem, rausdamies kājās - ka tam iespējami drīz būs gals un nāks labāki laiki. Lai Dievs dod mums acu ziedi, ka mēs varētu izbēgt no tādas „likteņa” ticības! Šeit, brāļi un māsas, mēs pieskaramies svētai, vissvētākajai zemei (kā pamatam)!

Ar Svēto Rakstu iedošanu cilvēcei Dievs ir gribējis mums iedot rokā daudz vairāk, nekā tikai pāris drosmi veicinošas biogrāfijas un ticību stiprinošus stāstus. Pašsaprotami, ka vi-

sas šīs liecības stiprina drosmi un ticību un ir mūsu dienišķā garīgā barība. Bet ar šiem neskaitāmajiem piemēriem Dievs grib mums paskaidrot, ka neviens patiesi aicinātais starp mums nav izņēmums! Mums visiem ir ar mērķi, un atkal un atkal - jātiek nostādītiem pret naidīgu pārspēku! Un tas nav tikai tādēļ, ka tā tas nu piederas pie kristīgā dzīves stila-, ka dzīvē vienmēr pa reizei iet uz augšu un pa reizei uz leju- vai, ka ikviens kuģis agrāk vai vēlāk var nokļūt vētrā.

Te daudz vairāk, brāļi un māsas, ir runa par stingri nostādītu un neapgāžamu aicinājumu. Ak, kaut Kungs taču varētu to mūsu sirdīs iegravēt neizdzēšami, lai mēs reizi par visām reizēm varētu uz visiem laikiem atrauties no tās maldinošās cerības uz sekli-priecīgu un droši pasargātu kristieša eksistenci! „**Kā var būt miers, kamēr ir dzīva tava māte Izebele?**”, sauca ķēniņš Jehus pretī nākošajam Jorāmam - **2Kēn 9:22: „Kad nu Jorams ieraudzīja Jehu, tad viņš jautāja: „Vai tu miera nolūkā, Jehu?” Bet tas atbildēja: „Kas par mieru, kamēr tavas mātes Izebeles netiklība un burvestība aug augumā!”** Un kā var būt miers, kamēr sātans un viņa pulki vēl brīvi klīst apkārt pa Zemi un visu kosmosu? Vai visā nopietnībā mēs gribam turpināt mierīgi dzīvot blakus viņa slepkavnieciskajām darbībām un, kā mēmi suņi, gulēt savās gultās un cerēt, ka mēs visu dzīvi nekad netiksim izbiedēti vai nopietni konfrontēti ar ļaunumu? Ja *tu* tādā veidā vari kaut kur ierāpties un nogulēt, tas es to vairs nevaru!

Tādēļ Dievs kopš neatminamiem laikiem ir mēģinājis trenēt savu tautu uz šo vienu mērķi: tai vajadzēja spēt pastāvēt pret pārspēku. Un vēl vairāk: tai vajadzēja to arvien lielākā palāvībā nospiest, pilnīgi padoties un kapitulēt. Apiešanās ar

pārspēku Dieva kaujiniekiem vajadzēja būt tikpat pierastai lietai, kā dienišķās maizes ēšanai. Tiem nevajadzēja pastāvēt nekādam normālākai pieredzei, nekādam pierastākam stāvoklim, nekādam loģiskākam procesam kā šim – būt nostādītam pret pārspēku un tam beigās Viņa priekšā sabrukt pīšļos. Cik tomēr ārkārtīgi spītīgi Dieva tauta pretojas šim, sevī neapprakstāmajam, brīnišķīgajam aicinājumam: **Ebr 3:10: „...Vienmēr viņi maldās savās sirdīs, bet manus ceļus viņi nav atzinuši”**. Mēs neesam radīti tam, lai pārspēks mūs nobrauktu un nospiestu plakanus. Mūsu aicinājums ir uzvarēt un piedzīvot, kā *kalns mūsu priekšā kļūst par līdzenumu, kā milzis kļūst par tārpu, kā tumsa kļūst par gaismu*. Vai es te runāju augstos toņos? Nē, es tikai paklanos Dieva mūžīgās apņemšanās priekšā. Tādu atklāsmju patiesības saturu mēs nedrīkstam mērīt ar mūsu subjektīvās (personīgās) pieredzes mēru. Iespējamais fakts, ka līdz šim mēs esam drīkstējuši eksistēt mierā un pašāvēībā, nekādā veidā nemāca mums labāko. Augstākais, tas mums rāda, ka mūsu negatavības dēļ Dievs vēl nav varējis mūs atzīt par cienīgiem ciest Viņa vārda dēļ, iestāties plīsumā un ļaut sevi pārbaudīt.

Kara dienesta derīguma pilnveidošana.

Trīs būtiskas pakāpes veido ceļu uz pilnīgu derīgumu kara dienestam, tas ir – uz tādu pastāvēšanas stiprumu, kas pat pārspēku nospiež ceļos. Šo sadalījumu trijās daļās mēs redzam tiklab *atsevišķa cilvēka dzīvē*, kā arī *lielajā pestīšanas vēsturē*.

1. Pirms kara dienestā esošais vispār drīkstēja stāties Dieva kaujas ierindā, kara likums rakstīja tam priekšā, ka vispirms viņam vajadzēja tikt kārtībā ar sevi pašu. Pirms viņš nebija uzvarējis savas bailes, savus īpašumus un mīlestības, viņš vēl neko nebija pazaudējis Dieva kaujas ierindā. **(5Moz 20:1-9)**. Pestīšanas vēsturē šī paralēle, kā jau minēts 2. nodaļā, notika individuālā kara trauka sagatavošanas posmā pirmajos cilvēces vēstures 2000 gados (no Ādama līdz Ābrahamam). Un tā pirmā pakāpe aptver cīņu pret sev līdzīgajiem ar Dieva palīdzību.

2. Otrajā pakāpē ir runa par reālu cīņu, kurā šķind ieroči, kārpās pakavi un sprauslo zirgi. Šī kauja tiek izcīnīta zem Dieva svaidījuma un ir vērsta pret tikpat stipru ienaidnieku vai arī pret pārspēku. Tiek karots un uzvarēts. Tādā veidā cīnījās Ābrahams, Jozua, Dāvids, Jonatans un varoņi, tāpat arī daudzi Dievam tīkami ķēniņi un Izraēla un Jūdas tiesneši. *Pestīšanas vēsturē šī otrā karošanas pakāpe aptver nākamos 2000 gadus, kuru laikā nacionālajam kara traukam Izraēlam bija aktīva karadarbība. Šīs otrās cīņas pakāpes būtības pazīme ir ieroču šķindēšana zem Dieva svaidījuma. Dieva karotājs tiek nepastarpināti ievilkts līdzī kara darbībā un lieto ieročus Dieva svaidījumā.*

3. Kā trešā pakāpe seko īstā cīņai, kas ir bijusi Dieva interese jau no paša sākuma. Te runa ir arī par dievišķās kara mākslas un stratēģijas pilnveidošanu: sevī pašā, vājā, aicinātā satikšanās ar ienaidnieka **absolūto pārsvaru**. Tikai

šajā konfrontācijā nonāk līdz totālai Dieva uzvarai! Tikai uz šo konfrontāciju Dievs ir strādājis ar saviem aicinātajiem no paša sākuma. Pirmajām divām pakāpēm ir jākalpo tikai par sagatavošanas jeb augšanas pakāpēm, kurās mums būtu jāiegūst totālā Dieva pārsvara pieredze *mazākās dimensijās*. Taču šajā, trešajā pakāpē, vairs nešķind ieroči. Te drīzāk ir runa par tādām konfrontācijām, kā piemēram, atsevišķā vīra, Elīsas, konfrontāciju, kurš tika nostādīts pret tik lielu pārspēku kā aramiešu (**2Ķēn 6:8-23**) un pie tam uzvarēja (!); vai nobadinātā un noasiņojušā atlikuma, kā Jūdas, nodošana gigantiskajai asīriešu karapulka spēku lietā likšanai. Arī te vairs neskanēja neviens ierocis un nelidoja neviena bulta - **2Ķēn 19:32: „Tāpēc tā saka tas Kungs, attiecoties uz Asīrijas ķēniņu: viņš neienāks šinī pilsētā, un viņš neiešaus tur nevienu bultu, un viņš tai netuvosies ar lielo vairogu, un viņš neapmetīs ap to lielo valni.”** Un ko tādā spēku attiecībā arī ieroči būtu līdzējuši? Spēku atšķirība bija apmēram tik liela kā starp bezpalīdzīgu zīdaini un kādu šņācošu nezvēru – un tomēr tā rezultāts bija viena no varenākajām Dieva uzvarām – **35.pants: „Un tanī pašā naktī izgāja tā Kunga eņģelis un nogalināja asīriešu nometnē 185 000 vīrus; un, kad ļaudis agri no rīta cēlās, tad redzi, tur visus tos atrada mirušus, viss bija pilns ar mironiem.”** Kad Jēzus runāja par to, ka mums ir jāklūst kā bērniem, tad starp citu Viņš ar to arī noteikti norādīja uz šīm pēdējām, pilnīgā nespēka un atkarības, kopsakarībām. Jau psalmos ir teikts –

Ps 8:3...: „No bērnu un zīdaiņu mutes Tu sev esi izveidojis pretspēku (vāc. – varu) (vai - esi licis pamatmūrus cietoksnim – salīdzināt ar: 1Tim 3:15: „Bet, ja es aizkavētos, lai tu zinātu, kā pienākas izturēties Dieva namā, kas ir dzīvā Dieva draudze, patiesības balsts un pamats) - saviem pretiniekiem, lai liktu apklust saviem naidniekiem un sacensoņiem (vāc. – atriebīgajiem).”

Kara vešanas augstākajā pakāpē tiek karots vienīgi ar ticības ieročiem – un tie ir pats Dievs! Tādēļ ir teikts: **Ef 6:10: „Beidzot: topiet stipri savā Kungā un Viņa varenajā spēkā (vāc.- Viņa spēka varā).”** Kāds Dieva vīrs šo pantu ir tulkojis tā: „Pieņemieties spēkā iekš Kunga un varenības pilnībā realizējiet Viņa valdīšanu (valdīšanas tiesības).” Viņš precīzi trāpa naglai uz galvas. **14.pantā** mēs *pravietiskā veidā* tiekam aicināti – „pastāvēt” un bruņoties ar Dieva ieročiem: „**Tā tad stāviet, savus gurnus apjozuši ar patiesību, tērpušies taisnības bruņās.**” Kristus pats ir šis mūsu bruņojums un ierocis! Viņš taču ir personificēta patiesība, ar kuru mums ir jābūt apjoztiem – **Jņ 14:6: „Es esmu patiesība...”** Viņš pats ir mūsu taisnība, kurā mums ir jāietinas kā bruņās (krūšu): „**1kor 1:30: „Kristu Jēzu, kas mums kļuvis ... par taisnību...”** Viņš pats mūsos ir mūsu *gatavības* dzenošais spēks, ko mēs caur ticību varam uzvilkt kā *kaujas zābakus*: **Flp 2:13: „Jo Dievs ir tas, kas jums dod gribu un veiksmi pēc labpatikas.”** Kur vien mums kā trūkst, mums ir jāmacās tverties pie Viņa paša. Viņš ir mūsu *vairogs*: **Ps 33:20:**

„...Viņš ir mūsu palīgs un vairogs” un tāpat arī mūsu ticība – **Ebr 12:2: „...uz Jēzu, (mūsu) ticības iesācēju un piepildītāju.”** Viņš pats ir dzīvais vārds: **Jņ 1:1-3: „...un vārds bija Dievs”**, kas ir asāks par abpusēji griezīgu zobenu, ja mēs to ticībā lūdzam un satveram: **Ebr 4:12: „Jo Dieva vārds ir dzīvs un spēcīgs un asāks par katru abās pusēs griezīgu zobenu un spiežas dziļi iekšā , līdz kamēr pāršķir dvēseli un garu, locekļus un smadzenes, un ir domu un sirds prāta tiesnesis.”** Bet bez ticības nav iespējams **Dievam patikt!** Beidzot, viņš pats arī ir mūsu bruņucepure un cerība uz dziedinājumu – **1kol 27b: „...Kristus jūsos, apskaidrošanas cerība”** un ko vēl varētu nosaukt. Un tā pieklājas šo dievišķo apbruņojumu, kas ir pats Dievs Kristū, uzticīgi pielietot. Ja mēs to neiemācāmies, sākot no pirmās, un pēc tam no otrās garīgās karošanas pakāpēm, kā tad lai mēs to spētu trešajā pakāpē, jau „pārāk milzīga pārspēka” priekšā?

Augstākā pakāpe, ko var sasniegt dievišķajā karošanā, ir tā, kad Dievs mums var uzsaukt kā **2Moz 14:13: „ ...pastāviet un vērojiet, kā tas Kungs jūs šodien izglābs”**. Ko tādu caur Mozu Viņš varēja teikt **sprukās iedzītajam Izraēlam**, kad tas bezpalīdzīgi bija iekļlēts starp Sarkano jūru un uz viņiem auļojošu ēģiptiešu karapulku ar tā dzelzs kara ratiem. Un kāda glābšana izgāja no šādas nāves stundas! Tādēļ vēlāk atkal un atkal, kad Izraēls gribēja padoties, Dievs tam ticības vārgumā lika skatīties uz šo uzvaras vainagoto iziešanu no Ēģiptes. Tā kā dievišķajās lietās

sākumam un galam bieži ir līdzīga norise, tad tā (un arī mūsējā) glābšana no ēģiptiešu rokas vienlaicīgi norādīja arī uz viņu (un arī mūsējā) ceļa beigām. Tādā pašā veidā Dievs grib iznīcināt visus savus pretiniekus. bet kā Viņš to varētu izdarīt, ja mēs streikodami turamies neticībā? Tāpat kā kādā sēklā potenciāli viss jau ir klātesošs, kam nobriedumā reiz ir jākļūst pilnīgam, tāpat ir arī ar visu, ko dara Dievs. Tā kā Jēzus vājumā ir nācis šinī pasaulē un, *caur Dieva žēlastību* jau kā zīdains ir „pārvarējis” lielo slepkavu Hērodu, tāpat viņš savas dzīves galā, savā vislielākajā vājumā, pārvarēja visu slepkavu tēvu, Sātanu. Ar Mozu notika ļoti līdzīgi. Arī viņš *caur Dieva žēlastību* divējādā veidā pārvarēja faraonu – vienreiz „kā zīdains” un otrreiz – kā novārdzis un salauzts vīrs. Pirms nobeigumā var teikt kā **Atkl 12:9-10: „Lielais pūķis... tapa gāzts”** un pantos „**Tagad ir atnākusi pestīšana un mūsu Dieva spēks un valstība un viņa Kristus (miesas) vara**”, pantos 3-6 ir vēlreiz teikts par „vīriešu kārtas zīdaini”, ka tas, tieši ugunssarkanā pūķa klakstošo zobu priekšā tika uzrauts pie Dieva: „**Vēl cita zīme parādījās pie debesīm: redzi, liels pūķis, sarkans kā uguns; tam bija septiņas galvas un desmit ragi, un uz viņa galvām septiņi ķēniņa kroņi; viņa aste noslaucīja trešo daļu zvaigžņu no debesīm un nometa tās uz zemi. Pūķis stāvēja sievas priekšā, kurai bija jādzemdē, lai aprītu viņas bērnu, kad viņa būs dzemdējusi. Viņai piedzima bērns, dēls, kam bija ganīt visas tautas ar dzelzs zizli; un viņas bērns tika aizrauts pie Dieva un pie**

viņa troņa. Tad sieva bēga tuksnesī, kur tai bija Dieva sataisīta vieta, lai viņa tur dzīvību uzturētu 1260 dienas.” Kur vien Dievs savus taisnos un izvēlētos vispirms ir varējis ievest vārgumā, tur visur rezultātā ir bijušas vislielākās uzvaras! Ar pienaglotām kājām Dievs ir izcīnījis vislielāko no visām uzvarām, kādas jebkad ir bijušas uzvarētas! Tur nebija nekādas ieroču žvadzēšanas, tur bija vairs tikai posta pilnais taisnais, *pārvarenais ienaidnieks* un dzīvais un visvarenais Dievs.

Tādēļ, līdz ar atnākušo Jēzu, skatoties no pestīšanas vēstures aspekta, ir iesākusies Dieva karotāju kaujas derīguma trešā pakāpe.

Kamēr nacionālā kara trauka Izraēla laikos Dieva svaidījumā bija jācīnās ar miesu un asinīm, tad, līdz ar Jēzus sūtību, tam ir pienākušas absolūtas beigas. Tām atsevišķajām lieluzvarām, kuras Izraēls izcīnīja tikai ar „stāviet un skatieties”, bija jābūt par ēnu priekšattēlojumu tam, kam vēlāk, pēdējā laikā, vajadzēs piepildīties. Mums (tas ir – Jaunās Derības kristiešiem), tāpat kā Elīsam, būs jātiek nostādītiem ārkārtīgi daudz varenāku tumsas karapulku priekšā.

Lai gan arī mums būs jāiziet cauri visām trim minētajām karadienesta derīguma pakāpēm pēc kārtas, mēs jau no paša sākuma sāksim karot ar garīgajiem ieročiem: vispirms par mums pašiem (pret savu miesu), tad par mūsu brāļiem (pret

velna darbiem, meliem utt.) un, beidzot, par Dieva valstības uz Zemes pilnveidošanu (pret velnišķo karaļu un varu personīgo klātbūtni).

Kuru Dievs var izglītēt pēdējās konfrontācijas vajadzībām? Te tiek jautāts par dēliem, uz kuriem nopūzdamās gaida visa radība: **Rm 8:19: „Arī visa radība ilgdamās gaida to dienu, kad Dieva bērni parādīsies savā godībā.”** Kādā ceļā tā tad var kļūt par šo „dēlu”? Kādā ceļā tiek pilnīgota Kristus miesa? Kādas ir viņa pilnīgā brieduma pazīmes? –

Ef 4...”viena miesa, viens gars, jo vienai cerībai jūs savā aicinājumā esat aicināti... kalpošanas...”

Pazīme ir *spēks no vājuma!* **2kor 12:9: „Tev pietiek ar manu žēlastību; jo Mans spēks nespēkā varens parādās (vāc – kļūt pilnīgs).”** Tādēļ šis ir nespēka un konfrontācijas ceļš. Šim nespēkam nav nekā kopēja ar rezignējošu padevību vai bezgalīgu glēvumu. Tādēļ novārgušais Pāvils, pilns pašāvēības, tomēr varēja izsaukties: **pants 9b: „Tad nu daudz labāk lielšos ar savu nespēku, lai Kristus spēks nāktu pār mani.”**

Daudz vairāk te runa ir par to, ka mēs tiekam pastāvīgi nolikti pretī arvien lielākam pārspēkam, lai tad tiktu baroti no nekad nepazītām spēka straumēm un tā varētu gaidīt uz Dievu. **2kor 12:10: „Tādēļ man ir labs prāts vajībās bēdās, vajāšanās un bailēs Kristus dēļ. JO KAD ES ESMU NESPĒCĪGS, TAD ES ESMU SPĒCĪGS.”**

Mums ir jānonāk tik tālu, lai mēs kā Elīsa, vairs nenobītos, kad redzam sevi nostādītus pret globālu pārspēku; un tas tikai tadēļ, ka mēs zinām un pietiekami esam piedzīvojuši, ka mūsu pusē stāv universāla vara.

2Kēn 6:16-17: „Bet viņš atbildēja: „Nebīsties, jo to, kas ir ar mums, ir daudz vairāk nekā to, kas ir pie viņiem. Un Elīsa lūdz Dievu un sacīja: „Kungs, lūdzams, atver viņam acis, ka viņš var redzēt!” Tad tas Kungs atvēra jaunā kalpotāja acis ka tas redzēja un, kad viņš paraudzījās apkārt, tad, redzi, kalns bija pilns ugunīgu zirgu un ratu visapkārt ap Elīsu.” Beidzot Dievs māca mūs izšķirīgi lūgt - kā amonītu pārspēkam pretī stāvošais Jošafats 2L 20:12: „Ak, mūsu Dievs! Vai Tu negribi viņu vidū tiesu spriest? Jo mums nav spēka pret šo, tik lielo pulku, kas nāk pret mums, un *mēs nezinām, ko lai darām, bet* (un galu galā tas ir vissvarīgākais!) *uz TEVI mēs paceļam savas acis!*”

Kamēr satikšanās ar ļauno mūsu acis vērš vēl uz mums pašiem, uz mūsu apstākļiem vai uz ienaidnieku, un var novērst mūsu uzmanību, mēs vēl neesam derīgi patiesā un pēdējā kara izcīnīšanai. Tikai tur, kur visi satricinājumi un viss izmisums mūs dzen vairs vienīgi uz Kristu, un mūsu acis vēl jo vairāk raugās vienīgi uz Viņu, tur Dievs ir ar mums sasniedzis būtiskāko. Bet to Viņš var sasniegt tikai tad, ja mēs esam labprātīgi sākt ar pirmo gatavības pakāpi Dieva karadienestam, lai pēc tam svētā izlēmībā tiektos pretī

trešajai pakāpei. Tikai praktiska ienaidnieka pakļaušana var darīt mūs stiprus progresējošai ienaidnieka pārvarēšanai. Arī ar mums ir tieši tāpat, kā reiz Jozua un Kālebs sauca iebaidītajai Izraēla tautai –

1Moz 14:9: „Tikai jūs... nebīstieties zemes iedzīvotājus; TIE MUMS BŪS KĀ MAIZES KUMOSS!” Ar citiem vārdiem runājot – ar katru ienaidnieku, kuru mēs uzvaram, mēs tiekam pabaroti ar garīgu maizi (tas nozīmē Kristus izveidošanos mūsos), kas vienmēr mūs dara tieši tik stiprus, ka mēs varam uzvarēt atkal pēc lieluma nākamo ienaidnieku utt. Kamēr mēs būsim iemācījušies „**stāvēt un skatīties**”, mums gan būs jāizsoļo cauri lielām iekšējām pārmaiņām, ciešanām un visāda veida pārbaudījumiem – bet pēc tam, kad mēs būsim tikuši vareni satricināti, mēs brīnīdamies nonāksim līdz pat līdzkundzībai ar Kristu: **2Tim 2:11: „...Ja mēs esam līdzīgi mirušiem, tad mēs arī līdzīgi dzīvosim; ja mēs pastāvam ciešanās, tad mēs arī līdzīgi valdīsim”;** **Ebr 12:26-28: „Viņa balss toreiz satricināja zemi, bet tagad viņš pasludinājis, sacīdams: „Vēl vienreiz es kustināšu ne tikai zemi, bet arī debesis.” Bet vārdi „vēl vienreiz” norāda uz satricināmā pārvēršanu, tāpēc, ka tas ir radīts, lai paliktu nesatricināmais. Tāpēc, saņemot nesatricināmu valstību, būsim pateicīgi. Tā mēs Dievam patīkami kalposim, ar bijību un bailēm.”** Bet visam pretīgajam un ļaunajam, kas nāk mums klāt, ir mūsos tikai jāuzkurina un jāpadziļina prasība pēc Kristus miesīgas atkalatnākšanas. Katrai ļaunā kustībai un manifestācijai ir

tikai vēl izšķirīgāk jāizvilina mūsos kliedziens pēc VIŅA un pēc Dieva dēlu atklāšanās. Mums ir jābūt tik plaši ierautiem šajā garīgā kara realitātē, ka galu galā mums ir jābūt vienai, kas notiks ar mums pašiem; vai tas notiks caur dzīvību vai nāvi – ja tikai *Kristus, mūsu dzīvība*, iegūst arvien skaidrāku un skaidrāku veidolu, un mēs kaut kā nonākam līdz „augšāmcelšanās-ārā no” (grieķ. „EX ANASTASIS”) un šādā ceļā beidzot *nāve, velns un grēks personīgi* tiks nolādēti ārā no Dieva radības.

Flp 3:8-13: „...kura dēļ es visu to esmu zaudējis un uzskatu to par mēsliem, lai Kristu iegūtu un atrastos viņā -... lai atzītu viņu un viņa augšāmcelšanās spēku un viņa ciešanu sadraudzību; tā es pielīdzinos viņa nāvei cerībā sasniegt „*ārā – augšāmcelšanos*” no miroņiem. Nevis, ka es to jau būtu saņēmis...”

Flp 1:20: „...atklātībā Kristus tiks pagodināts (vāc. – darīts liels) **manā miesā, VAI AR DZĪVĪBU VAI AR NĀVI**”.

Ka šīs pēdējās lietas var notikt tikai caur žēlastību, to mums pasaka

1Pēt 1:13: „...modri būdami, lieciet savu cerību pilnīgi uz to žēlastību, kas jums tiks pasniegta, kad Jēzus Kristus parādīsies (vāc. – atklāsies).

Cīņas taisnīgumā

**„Svētīts lai top Tavs Vārds! Tava karaļvalstība lai nāk!
Tava griba lai notiek kā Debesīs, tā arī virs Zemes! Nāc,
Kungs Jēzus!”**

Pirmizdevums: 1991. gada septembrī

Nāves pārvarēšana

1Kor 15:25-26: „Jo viņam (Kristum) vajaga valdīt, tiekāms viņš noliek sev visus ienaidniekus apakš kājām. Kā pēdējais ienaidnieks tiks iznīcināta – nāve.”

Jes 64:1-4: „Ak, kaut tu pāršķeltu debesis un nonāktu zemē, ka kalni (naidīgā pretošanās) sakustētos (vāc. - notrīcētu) tava vaiga priekšā! Kā uguns aizdedzina žaģarus, un kā ūdens no uguns vārās, - ka tā Tavs Vārds kļūtu pazīstams pretiniekiem (sātaniskajām varām), ka tā lai pagāni (vāc. – tautas) drebētu Tavā priekšā, kad Tu dari lielus brīnumus (vāc. šausmas pavēlošus darbus), kas pārsniedz mūsu cerības (vāc. – kādus mēs negaidījām) ...Kopš mūžīgiem laikiem nav dzirdēts un piedzīvots, neviena acs to nav redzējusi, ka bez Tevis būtu vēl kāds cits Dievs, kas tā palīdz tiem, kas paļaujas uz Viņu (vāc. – kas darbojas pie tiem, kas uz Viņu gaida)”.

Kristietībai ir nepieciešama bezgalīga, dziļi tveroša reformācija. Vēl ārpusē esošajai reformācijai ir jātver daudz, daudz dziļāk nekā Lutera reformācijai, tik dziļi, ka ar cilvēku vārdiem to nevarētu pat aprakstīt. Lutera reformācija nes tālejošus pašpietiekamības un egoisma augļus. Nebūtu varējusi notikt lielāka kļūda kā tā, ka kristietība ir palikusi stāvam un karājamies pie atkalatrstās attaisnošanas. Ar šādu stagnāciju mēs esam atkrituši no Dieva sākotnējiem nolūkiem tik tālu, cik tālu ir elle no debesīm.

Ak, aklā un līdzjūtību pelnošā kristietība! Tu pat dīgļa veidā nepazīsti, par ko patiesībā ir runa! Tu pūlies izveidot savu dzīvi tik panesamu, cik iespējams, un izvairies no visa dziedinošā. Cik nogurdinoši ir tas, ka tu runā tik daudz vārdus, bet noklusē būtiskās lietas! Tu dari tā tādēļ, ka tu nepazīsti ne savu Dievu, ne Viņa aicinājumu.

Dievs nekad nevēlas mums tik patīkamo „pārlidošanu-pāri-problēmām” un aizbēgšanu! Tādēļ viņš nav licis noasiņot pie krusta savam Dēlam. Noteikti Dievs grib mūs izglābt un darīt mums labu, tāpat dot mums mūžīgo dzīvību. Bet, kamēr mēs vēl esam šajā miesā, mums ir daudz dziļāks un smagāks uzdevums. Mēs neesam aicināti tikai tam, lai peldētu garīgajās svētībās un agri ieietu „mūžīgā miera” stāvoklī. Protams, ir skaisti un neaizstājami tas, ka mēs esam glābti, bet vai mēs esam sev jau pietiekami nopietni pajautājuši – priekš kā? Aplaupīts ir ikviens Dieva bērns, kas atpūšas tikai uz saņemtajā attaisnojuma un visu savu dzīvi priecājas tikai par savu mūžīgo dzīvību un vairāk nedara neko citu, kā tikai aplipina citus ar šo garīgo kārības un pilnības sajūtu. Kas dzīvo tādu kristieša dzīvi, tas ir aklš, nezinošs un Dieva valstībai nederīgs! Aicināšana uz izlīgšanu ar Dievu, tā ir – mūsu pierastās evaņģelizācijas aktivitātes - mazākā daļa no mūsu aicinājuma un dievišķā uzdevuma. Mūsu pamatuzdevums guļ, atstāts atmatā. Tas ir lielākoties neaizskarts. Kas ir pēdējais, laicīgais visaugstākais mērķis, pēdējais uzdevums, kas mums ir jāizpilda? **Mt 16:18** tas ir skaidri izteikts: „... un uz šās klints Es gribu celt savu (vāc. – ārā izsaukto) draudzi, un elles (vāc. – mirušo valstības) vārtiem to nebūs uzvarēt (gūt pārsvaru pār viņiem)”.

Kad Jēzus mācekļi skaidri un gaiši gribēja uzzināt, kādai viņu lūgšanu dzīvē ir jābūt galvenajai prioritātei, tad Jēzus visus savus mērķus, saņemdamš kā vienā rieksta čaulā, apkopoja tā sauktajā „**Mūsu Tēvs**”. No A līdz Z visas šīs septiņas lūgšanas griežas ap ienaidnieka radikālu pakļaušanu. Pirmās trīs lūgšanas godina Dieva Vārdu pāri visiem vārdiem un radošā tonī izsauc absolūtu Dieva vienvaldību („**lai svētīts top Tavs Vārds; lai nāk Tava ķēniņvalstība; Tava griba lai notiek!**”). Ceturtā lūgšana („**Mūsu dienīšķo maizi dodī mums šodien**”) piesauc visu nepieciešamo stiprinājumu un līdzekļus, kas ir vajadzīgi kopējai Dieva vienvaldības pilnīgai izveidošanai. Piektā („**Piedodī mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem**”) novērš no mūsu rindām visus parādus, kas traucē nākamajai valstībai. Sestā lūgšana („**Neievedi mūs kārdināšanā**”) prasa pārdabisku pasargāšanu no visas maldos vedošās ienaidnieka viltības (un paša būtības), kas grib novērst no Dieva vienvaldības nodibināšanas. Septītā lūgšana („**bet atpestī mūs no tā ļaunā**”) beidzot sasiens maisu un priesteriskā autoritātē prasa pieprasa pilnīgu ļaunā (personīgi!) aizvākšanu kopā ar visiem viņa izpausmēm. Mūsu ķēnišķīgā priesterība tātad griežas vienīgi un konsekventi tikai ap Dieva ienaidnieka izmešanu, ap radības pilnīgu atbrīvošanu un ap Dieva vienvaldības uzcelšanu. Atceries! – Ef 6:12: „**Jo ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām** (vāc. – varām un spēkiem), **pret šīs tumsības-pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā** (vāc. – debesu telpā)”.

Dieva interesēs nav tikai atraut atsevišķus cilvēkus no velna valstības – beigu beigās Viņu interesē velnu un pašu nāvi

personīgi izdzīt no šī Kosmosa un pakļaut! Dievam vienmēr runa ir bijusi par tumsas un nāves varu kā tādu! Viņš gribētu nāvi un velnu miesīgi izmest no šīs Dieva radības! Un, lai cik brīnumaini tas arī varētu izklausīties, - šim darbam viņš izmanto *arī mūs*, savu draudzi, SAVU KRISTU, kā stāv rakstīts **1kor 1:27: „...un kas nespēcīgs pasaulē, to ir Dievs izredzējis, lai (Viņš) iznīcinātu (vāc. – liktu kaunā) to, kas ir kas (stiprs)”**.

Kā šis Dieva karotājs, blakus visam jau sacītajam, tiks sagatavots vēl arī šim notikumam? Tā, ka visa un katra sagan-dēšana, katrs trūkums, slimība, grēks un netaisnība, katrs kūtrums un meli viņā tikai uzkurina svētu izšķiršanos pret velna klātbūtni un pret visaptverošo nāves klātbūtni. Šajā nozīmē mūsu cīņai pār miesu un asinīm ir jātiek paceltai uz augšu un vērstai pret šīs tumsas pasaules valdniekiem. Tikai tā ir jāsaprot tas, ka Kristus dzīvība iegūst veidolu caur to, ka mēs pastāvīgi esam nāves varā – **2kor 4:7-11: „... lai arī Jēzus dzīvība parādītos (atklātos) mūsu mirstīgajā miesā”**. Lai arī mēs savas kristieša dzīves sākuma posmā vienmēr atkal tiekam aizvilkti sacelties pret miesu un asinīm un nicināt cilvēkus vai pat ienīst, tad beigās mēs tomēr sa-lauzti apstāsimies realitātes priekšā un atzīsim, ka aiz visa ļaunā, kas jebkad ir noticis un notiek, slēpjas šī globālā vara – NĀVE. Mums ir jātiek vaļā no mūsu līdzšinējās, ierobežotās izpratnes par NĀVI. Nāve ir daudz kas vairāk, nekā tikai mūsu miesas atvadīšanās no šīs zemes. Nāve ir visaptveroša realitāte šajā radībā, kas apvij katru atomu un katru molekulu. Katrs sirmais mats, katra novītusi lapa, katrs satrunējušais koks ir kluss nāves liecinieks. Visa radība kā „uz sitienu” attīstītos uz augšu, ja vien, lielā mērā ziedojot dzīvi, tam netiktu stūrēts pretī. Nāve iziet cauri vi-

sam, pat caur mūsu morālo un garīgo esmi. Katra slimība, katra sacelšanās un katrs pārpratums; katrs rūsas traips un katra krītošā zvaigzne debesīs liecina par visuresošo nāves klātbūtni. Un vispirms jau mūsu pastāvīgā „atkrišana no Dieva” un, par spīti patiesiem pūliņiem, mūs vajājošās vājības liecina, ka miesīgā nāve neatlaidīgi ir ieķērusies Dieva radībā.

Tādēļ mūsu garīgajai cīņai galu galā ir jāiedarbojas tikai uz nāvi un tās nelikumīgo valstību. Skatoties uz šo pēdējo ienaidnieku – **1kor 15:26: „Kā pēdējais ienaidnieks tiks iznīcināta – nāve”**, Dieva bērniem ir jāklūst par Dieva dēliem un priesterīgi jāuzstājas pret šīs radības izpostīšanu: **Rm 8:18-23: „Es domāju, ka šī laika ciešanas ir nenozīmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas atspīdēs (vāc. - atklāsies pie mums) pār mums. Arī visa radība ilgodamās gaida to dienu, kad Dieva bērni (vāc. – dēli) parādīsies savā godībā. Jo radība pakļauta iznīcībai nevis aiz savas patikas, bet aiz tā gribas, kas viņu tai pakļāvis; tomēr viņai dota cerība. Jo arī pati radība reiz tiks atsvabināta no iznīcības verdzības un iegūs Dieva bērnu apskaidrību un svabadību. Jo mums ir zināms, ka vēl aizvien visa radība līdz ar mums klusībā nopūšas un cieš (radību) sāpes. Bet nevien viņa, arī mēs paši, kas jau sen esam apveltīti ar pirmo debess balvu – garu, ar ilgu pilnām nopūtām gaidām, kad saņemsim savu bērnu tiesu, savas miesas pilnīgo atpestīšanu.”** Es vēlreiz uzsveru: garīgajā cīņā nekad nav runa tikai par atsevišķām dvēselēm! Jo lielāki ir mūsu panākumi evaņģelizācijā, jo mums ir vajadzīga lielāka žēlastība, lai neizlaistu no acīm patieso augsto mērķi: runa ir par pašas nāves varu! Cik dziļi mēs esam krituši, ka mēs apmierināties jau ar dažu dvēseļu

atraušanu! Nav brīnums, ka Kungs arvien pieaugošāk ir iedibinājis lielās dvēseļu ražas vākšanas. Ar to Viņš mūs aicina uz jaunu orientēšanos! Kā parādījušos zīmju un brīnumu dēļ mēs esam varējuši iegrimt pašapmierinātībā un viltus pieticībā! Kā varēja nonākt tik tālu, ka mēs dziedināšanas spēju, zīmju un brīnumu esamību esam uztvēruši kā svarīgākus, nekā progresējošu elles vārtu pārvarēšanu! Labu domādami, mēs stūrgalvīgi atkal un atkal tiecamies uz nepareizu mērķi! Dziedināšanas, zīmes un brīnumi pieder pie kristietības sākuma pamatiem – **Ebr 6:1-2: „Tāpēc, atstājuši Kristus mācības sākumu, dosimies pretī pilnībai, nelikdami atkal pamatu ar atgriešanos no nedzīviem darbiem un ticību Dievam. Ar mācību par kristībām, roku uzlikšanu, miroņu augšāmcelšanos un mūžīgo tiesu”, par ko apustulis teica: „Tagad mēs to gribam atstāt”.** Bet atstāt nevis tādēļ, lai pēc tam atkal kristu atpakaļ vecā cilvēka kūniņas eksistencē, bet, lai tiktu pārvērsti nāvi pārvarējušā Kristus pilnā veidolā. Tādēļ, ka mēs esam sākuši skatīties nepareizā virzienā, mūs ir pametis svaidījums. Dievs nekad nesvaida savus traukus nepareizam virzienam! Garīgās darbības progress ir saistīts ar pareizu kalpošanas virzienu. Caur dziedināšanām, zīmēm un brīnumiem ir atnākusi Dieva valstība. Taču nākamās valstības sākumu vajadzētu iezīmēt tikai dēmonu izdzīšanai. Pirmajā laikā runa bija par to, lai velnam un tā valstībai atrautu atsevišķas dvēseles, tāpat kā kalnrūpniecībā vispirms runa ir par to, lai, vēl piemaisījumu pilno, rūdu izspridzinātu no lielās klinšu masas. Kopš tā pirmā gadsimta pie mums, kristiešiem, vajadzēja notikt nepārtrauktam apstrādes procesam. Kā zeltu izkausē ārā no saauguma ar akmeņiem, tā draudzei soli pa solim vajadzēja tikt atbrīvotai no, to vēl apt-

verošajām pasaules kārību indēm, kā stāv rakstīts **1kor 15:25-26**: „Jo viņam vajaga valdīt, tiekāms viņš noliek visus ienaidniekus sev apakš kājām. (Tikai) Kā pēdējais ienaidnieks tiks iznīcināta - nāve.” Viņa nāves pārvarēšana tādēļ ir pakāpenisks process, kuram caur mums ir jāaptver visa pasaule un beigās arī visa radība: **Rm 8:19-20**: „Arī visa radība ilgodamās gaida to dienu, kad Dieva bērni parādīsies savā godībā. Jo radība pakļauta iznīcībai nevis aiz savas patikas, bet aiz tā gribas, kas viņu tai pakļāvis; tomēr viņai dota cerība.”

Pašreizējā laika mērķis, saskaņā ar **Atkl 20:1-3**: „Es redzēju eņģeli nokāpjam no debesīm, tam bija rokā bezdibēna atslēga un liela ķēde. Viņš satvēra pūķi, veco čūsku, kas ir velns un sātans, un sasēja to uz 1000 gadiem, iemeta to bezdibenī, aizslēdza to un uzlika zīmogu virsū, lai tas nepieviltu vairs tautas, kamēr būs pagājuši 1000 gadi. Pēc tam viņam uz īsu laiku jātop atsvabinātam” - ir apkarot tumsības valstību *kā tādu*, lai kādā turpmākā fāzē nodibinātu Kristus valstību uz 1000 gadiem. Bet, modrām acīm skatoties, kur mēs atrodamies kā draudze? Otrajā Kristus atnākšanā mums izies tāpat kā Izraēlam izgāja Viņa pirmās atnākšanas reizē: pēc laika viņiem vajadzēja būt skolotājiem, bet tomēr viņiem vēl bija vajadzīgs pieniš! Mēs atrodamies nāves un elles ķēniņa pārvarēšanas laikmeta vidū, un gandrīz neviens nav gatavs... Tagad ir jāgāž nāve un visa velna vara personā. Turpmāk tiem vairs nav jātiek tikai aplaupītiem. Bet vai tagadējā laikā Dieva kara nometnē ir atrodams kaut tikai viens vienīgs šķēps? – **1Sam 13:22**: „Tā nu notika, ka kaujas dienā tieši to karotāju rokās (visas tautas), kas atradās pie Saula un Jonatāna, nebija neviena zobena un neviena šķēpa”. Ko

nu? Vai mūsu nederības dēļ Dievs mainīs savs plānus? Nē, nekādā gadījumā – to Viņš vēl nekad nav darījis! Tādēļ mums, kā beigu laika draudzei, nekādā gadījumā nav jāatlaizas zvilnī, pilnīgi vienalga, kādi redzami panākumi mums arī nebūtu dvēseļu savākšanā u.tml. Drīz pēc tam mēs neizbēgami tiksim konfrontēti ar to stāvokli, kāds atbilst laikam. Mēs dabūsim visā pasaulē sajūst visu plānveidīgo nāves spēku un varu. Tad mēs tiksim izkausēti kā zelts. Dievā vienā pašā mēs tad radīsim glābiņu vai arī iesim bojā. Viņš mūsos pārvarēs un uzvarēs, vai arī mēs kļūsim par pārvarētajiem un uzvarētajiem! Kamēr mūs tur ciet vēl grēks, velns un nāve, kamēr mums vēl ir pienākums pret šo nāves miesu un mēs esam tajā notverti, kamēr mēs vēl šajā pasaules grēka miesā tiekam noturēti, mums vēl nav nekāda pamata augstprātībai.

Kā Dieva bērniem mums beidzot ir jāpamostas un ir jāiepazīst patiesais Evaņģēlija svarīgums un kritušās radības traģika. Ikviens Dieva bērns, kas ir vēl fiziskajā miesā un, joprojām pārsvarā esošā, nāves un izpostīšanas grēka dēļ nenopūšas, pat jausmas veidā nav sapratis, par ko ir runa un kāds ir viņa aicinājums. Tāds ir vēl nepieaudzis un no Dieva kopējo interešu viedokļa – nelietojams. Tādēļ, tāpat kā reiz Daniēls **Dan 9**, lūgsimies neatlaidīgi, lai Dievs mums: a) atvērtu acis par Viņa patieso aicinājumu – **Ef 1:15-19**: „Tāpēc, dzirdēdams par jūsu ticību uz Kungu Jēzu un cik ļoti jūs mīlat visus svētos, es arī nebeidzu pateikties Dievam par jums, pieminēdams jūs savās lūgšanās, aizlūgdams, lai mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un godības pilnais Tēvs jums dotu gudrības un atklāsmes garu, lai jūs labāk viņu izprastu; apgaismota gara acis, lai jūs zinātu, kādu cerību dod viņa aicinājums un kādu

godības bagātību viņš savējiem liek iemantot”, un b) uz-
 lūkotu mūs par cienīgiem šim augstajam aicinājumam –
2tes 1:11-12: „Tamdēļ arī mēs vienumēr lūdzam par
jums, lai mūsu Dievs jūs darītu sava aicinājuma cienīgus
un līdz galam piepildītu jūsu sirsnīgo cenšanos pēc laba
un jūsu varonīgo ticību. Lai tā pie jums tiktu pagodināts
mūsu Kunga Jēzus vārds un jūs ar viņu, pēc mūsu Dieva
un Kunga Jēzus Kristus žēlastības”. Tikai tādā CEĻĀ
 mēs varam tikt sagatavoti derīgi patiesai kalpošanai
 evaņģēlijam. Jūs Dieva dēli, saprotiet šo Dieva saucienu!
 Kad beidzot jūs ķersieties klāt, lai pieveiktu visus, vēl ārā
 esošos, ienaidniekus savā pašu nometnē? Kad beidzot mēs
 dienu un nakti paliksim Dieva troņa priekšā, vēl arvien
 klātesošās nāves dēļ, mūsu pašu vidū? Kad beidzot mēs,
 tāpat kā pirmie, ļausim sevi aprīt tā vissvētākā un pēdējā
 pilnveidojuma dēļ? Kad beidzot mēs savam Debesu Tēvam
neprasīsim neko vairāk par to, lai Viņš pats sev caur mums
izlauztu ceļu, un beidzot no šī Kosmosa izmestu nāvi un ve-
lnu, lai uzceltu savu valstību un beidzot atkal atjaunotu visu
radību? Kas šādu lūgumu nevar darīt par visdegošāko sevī,
 tam ir maz daļas pie patiesās Gara darbības.

Es saku vēlreiz: kamēr šajā radībā vēl kaut kur ir vieta
 grēkam, nāvei un velnam, Kristus draudzei nav nekāda reāla
 pamata atlaisties zvilnī. Un lai arī tai būtu tādi evaņģelizāci-
 jas panākumi, kā nekad agrāk, runa ir par daudz vairāk.
 Vispirms jau tai nav nekādu tiesību vienai pašai ganīties pie
 mūžīgās dzīvības un sev pašai pūst virsū vīraku. Mēs vairs
 ne stundu nedrīkstam likt Dievu mierā ar minētajiem lūgu-
 miem. Mums ir jāsatricina viņa tronis un dienu un nakti ir
 jāliek trīcēt Debesu sienām. Mēs nedrīkstam Dievam vairs
 dot mieru, līdz Viņš pieceļas un noliek nāvi zem savām

kājām. TAS ir beigu laika draudzes uzdevums!! Tagad lielajā ir jāpiepildās tam, ko Jesaja ir izsaucies par šīs realitātes ēnu: **Jes 62:6-7: „...Jūs, kam jādomā par to KUNGU, neliecieties mierā un nemitieties Viņam atgādināt, kamēr Viņš pienācīgi neizveido Jeruzalemi un to nepadara slavenu virs zemes”.**

Klausies! Miesīgā nāve un tumsas valstība var tikt pilnīgi izdzītas no sava stāvokļa tikai pēc Kristus miesas pilnīguma sasniegšanas un caur Viņa kopīgumu. Kam gan citam kā „dēlam” vajadzētu varēt izpildīt šādu uzdevumu? Tādēļ, kas neiedodas to rindās, kas likumīgi (tas ir – soli pa solim, ienaidnieku pēc ienaidnieka) uzbrūk nāvei, kas savām acīm vēl ļauj pielipt tikai evaņģelizācijai un teatrāliem (spektakulāriem) notikumiem, tas traucē patiesajam Dieva darbam. Tas velk citā virzienā. Kamēr Dieva dēli no Dieva prasa pakāpenisku nāves atņemšanu, tie stāv traucējoši Dievam ceļā un, caur savu patvaļīgo dievkalpošanu to apgrūtina. Šī kopīgā uzdevuma aspektā ir pat noziegums, apmierināties ar atsevišķām dvēselēm. Vai tad visa pasaule pieaugošā mērā neiet pretī ellei? Vai tad mēs vienlaicīgi nezaudējam miljoniem dārgo dvēseļu, kamēr mēs izejam, lai glābtu kaut dažas? Šodien apsmej mediķus, kad tie joprojām senlaicīgā veidā apkaro simptomus. Arvien skaidrāk atzīst, ka tas tā vairs nevar ilgstoši turpināties, jo tādējādi rodas arvien vairāk slimību un arvien mazāk efektīvas palīdzības. Tādēļ modernā medicīna grib satvert slimības saknē, nevis vienmēr tikai „izdalīt plākssterišus” un apkarot simptomus. To sauc par pilnīgo medicīnu. Arī mums ir jādomā pilnīgi un tādēļ beidzot jāķeras pie visa ļaunuma saknes. Noteikti, arī turpmāk atsevišķās dvēseles ir jāatrauj no tumsas valstības;

tas noteikti paliks, kā ir-, tikpat labi, kā arī pilnīgā medicīna neiztik bez plākssterīšiem un pretsāpju līdzekļiem.

Kamēr pretinieks (kā visa ļaunuma sakne) vēl var saglabāt savu valstību, mums arī neatliek nekas cits. Bet vai! ikvienam kristietim, kas pāris izglābtu dvēseļu dēļ, jau pašapmierināti atlaižas un domā, ka ar to viņa daļa jau ir padarīta. Cik daudzi vēl joprojām savstarpēji salīdzinās un domā, ka salīdzinājumā ar citiem, viņi esot vēl itin auglīgi. Tādi patiesajai Dieva valstībai vairāk kaitē, kā dara labumu. Dievs negrib vairs turpināt miljardiem dvēseļu atdot ellei! Kas vēl ar visu savu dvēseli un ar visu savu eksistenci, joprojām pastāvošā nāves posta dēļ, nav sācis drebēt, tas ir akls un kails, nabags un nederīgs Dieva šī laika darbiem. Viņš dzīvo šajā pasaulē un vēl nav aptvērīis, ka viņš, ar visu savu glābšanu no žēlastības, ir nāves spēkiem pakļauts cilvēks. Viņam joprojām pietiek ar pasaules priekiem un viņš dzīvo no šīs kritušās radības atspīduma. No apsolītās brīvības un Dieva bērnu godības viņš nav pagaršojis neko. Viņš apmierinās ar apsolījumiem nākotnei un, patiesi, viņš pārtiek no izsvinētu svētku atliekām, kas saucas „pirmā radība”. Kas patiesībā grib dzīvot kā šai pasaulei mirušais, tam ir *jāpieredz*, kā viņam apsolītās tiesības uz mūžīgo dzīvošanu un Dieva bērnu brīvību visārkārtīgākajā veidā tiek apgrieztas. Mūsu prasībai pēc mantojuma atklāšanās, pēc pilnīgas atbrīvošanas no grēka, velna un nāves mūsu dzīvē ir jāklūst tik visu aprijošai, ka mēs vairs nevaram samierināties ne ar ko mazāku, kā tikai ar to, ka beidzot Dievs uzbruks nāvei kā tādai un tumsas valstībai kā veselumam. Kas ies talkā, līdz viss būs piepildījies? Vai mēs vēl joprojām domājam, ka Dieva apsolījumi izpildās paši no sevis? Vai mēs esam atzinuši, ko Dievs domā, teikdams:

Cak 10:1: „Lūdziet tad nu no tā Kunga vēlīno un agrīno lietu (vāc. – no Jahves lietu vēlo lietu laikā)”? Vai arī Daniels, kad viņš Svētajos Rakstos atklāja, ka Izraēla 70-gadu gūstniecība ir pagājusi, nesāka dedzīgi cīnīties par šī apsolījuma piepildīšanos? Ja tas nebūtu bijis neatliekami vajadzīgs, vai tad viņš nebūtu varējis – kā šodien ļoti daudzi kristieši – vienkārši nolikties slinkot? Tādā pašā veidā jārīkojas arī mums, kas esam atzinuši, ka tagad ir atnācis pretinieka galīgās uzvarēšanas laiks, un šī zeme ir ticot un lūdzot jāieņem. Bet pierādījums tam, ka iepriekš noliktais laiks *augšējās Ciānas* atjaunošanai ir pienācis, ir skaidrs kā uz delnas – **Ps 102:15: „Jo Tavi kalpi mīl tās akmeņus un nožēlo, ka tā guļ pīšļos”**. Vai arī tu?

Nāvi un tumsas valstību nevar uzvarēt lielos toņos un tikai ar uzvaras parolēm. Arī jebkāda respekta zaudēšana velna priekšā, kā to pat lielevaņģelizācijas kustībā var arvien vairāk redzēt, neatvedīs mūs pie vēlamā mērķa. Nevis tur, kur beidz ciest nāves klātbūtnē, tā zaudē pamatu, bet gan tur, kur notiek sadursme ar tās negrozāmību un nepadevīgumu. Daži pasaulē pazīstami sludinātāji šajā laikā pavedina kristietību uz lielu noziegumu. Viņi nolaupa tai atziņu par šīs radības zudumu un iedvēš tai garīgu augstprātību un pārākumu. Viņi savā veidā triumfē pār velna vārdu, it kā būtu to jau izdzinuši no tā pēdējā stāvokļa. Bet patiesībā un darbos viņi „pārlido” Jēzus draudzes Ģetzemanei un Golgātai un proklamē kaut ko, kas ir diametrāli pretējs Evaņģēlija dziļākajai jēgai. Viņi dzīvo tā, it kā tēmas nāve un velns jau sen piederētu pagātnei. Pie tam nepastarpinātai konfrontācijai ar to mēs vēl nekad neesam stāvējuši tik tuvu kā šodien. Ar to es neko nesaku pret ticībā stipru Jēzus uzvaras proklamēšanu. To arī mēs praktizējam diendienā

mūsu lūgšanu laikos. Tikai tam ir jābūt tā, lai mūsu uzvaras proklamācijas *mūsu nāves izeju vidū* kļūtu arvien skaļākas un noteicošākas un nevis, kā šodien ir kļuvis parasts – tikai apskurbinošo ticības konferenču saulstaros. Nāvi nepārvar ar reliģiozi uzkurinātu aklumu un bēgošu uzvedību, bet ar ticības noturīgumu nebeidzamas satriekšanās laikā ar to. Mūsu pastāvīgās ciešanas no tās izpausmēm dara pie mums lielu darbu, tādēļ arī ir teikts, ka mēs – **Apd 14:22: „...caur daudz bēdām mums (vajag) jāieiet Dieva valstībā”**. Vai mēs dzīvojam tādās dimensijās? Kas dzīvo ārpus tādas realitātes, tas attiecībā pret patieso Dieva darbu vēl staigā pats savos ceļos. Bet mēs, kas esam sevi, kā dzīvu upuri, nolikuši uz Dieva altāra, sakām kopā ar Pāvilu – **2kor 4:8 -11: „Mēs visur (vāc. – visā) *topam spaidīti*, bet tomēr neesam nomākti; esam satriekti, tomēr neesam pazuduši.** (vāc. – nekādu izeju neredzoši, bet ne bez izejas). **Mēs topam vajāti, tomēr neesam atstāti; esam satriekti, tomēr neesam pazuduši** (vāc. – iznīcināti). **Mēs visur** (vāc. – *vienmēr*) **nesam Jēzus nāves zīmi** (vāc. – miršanu) **savās miesās, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu miesā. Jo, kamēr dzīvojam, vienmēr topam nodoti nāvē Jēzus dēļ, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu mirstīgajā miesā.”**

Atraisīsimies arī no lētās „debesīs uzraušanas” izpratnes. Tas nebūs nekāds „žiks” – notikums bez iepriekšējām zīmēm un dzemdību sāpēm. Katrai garīgajai svētībai pa priekšu iet garīgas dzemdību sāpes. Katrs Dieva vergs var šo faktu apstiprināt no personīgās pieredzes. Tā kā „dzemdējot svētību”, runa ir par garīgu likumsakarību, vai tad tik ārkārtīgi lielai svētībai, kā „debesīs uzraušanai” vajadzētu notikt bez garīgām „dzemdību sāpēm”? Nemaldīsimies!

Pirms Jēzus kā „pirmdzimtais” pārvarēja nāvi, Viņam šajā nāvē bija jāieiet. Pirms cilvēks nonāk līdz jaunatdzimšanai, šajā pašā sāpju likumā viņam ir jātiek konfrontētam ar nāves elpu un ir jāatstāj sava pašdzīve. Un tā mūsu jaunatdzimšana veido nāves pārvarēšanas otro fāzi un notiek personīgajā līmenī. Tad trešajā fāzē seko mūsu personīgā svētīšanās, kas nav nekas cits, kā pakāpeniska nāves būtības pārvarēšana, pievelkot dievišķo augšāmcelšanās būtību. Ceturtajā fāzē visa nāves būtība tiek pārvarēta draudzē kā organismā. Visas nereālās, mirušās attiecības tiek vai nu uzvarētas, vai arī ir jāšķiras. Ne viens pats nešķīstais nepaliks starp šķīstajiem un ne viens pats tīrais nepaliks starp nešķīstajiem! Tikai tad, kad ikviena nāves dvesma no kopīgās dzīves būs palikta zem Jēzus kājām, un draudze no tikai formālas saukšanās par „miesu” būs kļuvusi par dzīvu organismu, - un tikai, kad šis organisms būs sasniedzis pilngatavību *kā viens vīrs*, bez nāves traipiem un krunkām, viss svēts, - tad būs pienākusi nākamā nāves pārvarēšanas pakāpe: mūsu projām paņemšana, uzraujot debesīs. Arī tā noris pēc tiem pašiem principiem un notiek sabiedriskā līmenī.

Uz šo likumību pamata mums ir jāpieņem, ka draudzes debesīs uzņemšanas diena būs tumša un sāpju pilna. Tā būs nokausējoša un bezizejas stunda, kāda nekad agrāk nav eksistējusi. Visdziļākajā vietā tad mums uzleks Rīta zvaigzne un nāks palīdzība.

Kopsavilkums

Tikai Viņš viens pats ir nāves uzvarētājs, un nevis mēs. Viņam vispirms mūsos pašos ir jāpārvar visa nāves būtība un jādabū mūs zem savām kājām. Un tas notiek pēc pamatprincipa – „ienaidnieks pēc ienaidnieka”. Pārvarētie piedalīsies pie tālākās pārvarēšanas ar darbiem un lūgšanām. Tikai tie, kas caur bēdām un ciešanām atsaka šai pasaulei līdz ar tās dziņām un kārībām, tādēļ darbojas līdzī pie nāves pārvarēšanas. Vispirms nāk atteikšanās no šīs pasaules. Tad nāk pakāpeniska ievadīšana Kristus ciešanās līdz tam, kad mēs savu Dievu mīlam pāri visam un nīstam *grēku* ar pilnīgu naidu, jo tas stāv mums miesīgi ceļā visā un, vispirms jau, traucē mums kļūt vienam ar Kristu. Un šī mīlestība uz Dieva apvienošanos ir vienīgais dzinējspēks, kas ir pietiekams nāves pārvarēšanai. Tādēļ **Ech 8:6-7** ir teikts: „**Pie-
spied mani kā zīmogu pie savas sirds un ļauj, (lai es uz-
spiežos) kā zīmoga gredzens uz tavas rokas! Jo mīlestība
ir spēcīga kā nāve, (vāc. – cieta kā šeols - elle ir kaislība)
un tās karstums ir varens kā elle; tās versme ir ugunīga,
un tās liesmas ir kā Dieva (Jahves) liesmas. Lieli ūdeņi
(sātana uzbrukumi) nevar apdzēst mīlestību, nedz arī
ūdens straumes to apslīcināt un nomākt...**” Salīdzināt ar **Atkl 12:15**: „Un čūska izlaida no savas mutes ūdeni kā
upi sievai pakal, lai to aizpludinātu.” Beigās mēs atzīsim,
ka aiz tā visa stāv šī globālā, visu aptverošā nāves kā miesas
vara. Mēs tiksim tik bieži un tik neizbēgami nodoti šīs nāves
varā, kamēr mēs nezināsim neko citu, kā tikai to: **NĀVEI
UN VISAI NETAISNĪBAS VARAI IR JĀTIEK IZ-
MESTAI ĀRĀ, CITĀDI NEKAM NAV NEKĀDAS
VĒRTĪBAS!**

Tikai ar šo vienu kļedzienu viss varētu arī beigties, ja mēs esam patiesi Kristus mācekļi: „NĀC, KUNGS JĒZU!” Un šim kļedzienam ir jāskan visu dēlu mutēs. Šim kļedzienam ir jāsatricina debesis un jāliek nodrebēt Dieva tronim. Šim kļedzienam ir jābūt piepildītam ar tādu uzbāzību, ar tādu eksistenciālu nopietnību un ticības paļāvīgu sagaidīšanu, lai tādēļ pārplīstu Debesis un Dievs celtos, lai visai netaisnībai dotu tās taisnīgo algu un izmestu sagandētāju.

Bet vai! tad Zemei, kurai būs jāizcieš velna pēdējās dusmas, - tā būs nodota nāves varā ar pilnu tās rūgtumu, pirms Dieva pretinieks tiks izmests no sava stāvokļa uz 1000 gadiem. Un bezgalīgi daudz vairāk vai! tiem, kas kritīs otrajā un pēdējā nāvē, jo tie nebūs atpazinuši savu žēlastības piemeklējuma dienu! Tādēļ atgriezies tūlīt pat, tu vainā un grēkos saistītais cilvēk! Atzīsti savus grēkus un Jēzus Vārdā esi atbrīvots no velna kalpības! Ļauj sevi vēl šodien pievienot lielajam Dieva darbam! Arī tu pilnībā noliec savas cerības uz Žēlastību, kas šajā Jēzus Kristus atklāšanas stundā tiek atnesta – kā **1Pēt 1:13: „Tāpēc, apjozuši sava prāta gurnus un modri būdami, lieciet savu cerību pilnīgi uz to žēlastību, kas jums tiks pasniegta, kad Jēzus Kristus parādīsies”**, un sauc kopā ar mums:

„ĀMEN, NĀC, KUNGS JĒZU!”

Pielikums

Svarīgs noslēguma vārds

Ja šī grāmata tev ir atnesusi svētību, tad tu viņu vari saglabāt, tikai nododot tālāk:

- ✓ praktiski to iedzīvinot savā personīgajā dzīvē,
- ✓ tālāk izplatot šo vēsti,
- ✓ stāstot par to citiem.

Lai tevi Kungs svētī, lai tava sēja bagātīgi uzdīgtu un nestu daudz augļus!

Ja tu, lasot šo grāmatu, noskaidroji, ka nestaigā patiesībā, par ko tiek liecināts šajā grāmatā, un, ja tu gribi būt dzīvs posms Kristus organismā, tad mēs ielūdzam tevi izmantot mūsu ikmēneša kalpošanu – mērīšanu. Tiem, kas nerunā vāciski, mēs labprāt meklēsim iespēju kalpot jums vai nu pie mums, Valcenhausenā, vai kaut kur citur.

Mūsu cirkulārajā vēstulē „Panorama Nachrichten” (Panorāmas ziņas) ir šīs kalpošanas saraksts.

Visas mūsu grāmatas un brošūras varam atsūtīt bez maksas, ja tās mums vēl ir. Adrese:

Gemeinde-Lehrdienst
Nord 33
Ch- 9428 Walzenhausen
Tel.: (41)(0)71 888 14 31
Fax: (41) (0)71 888 64 31

Jūs varat arī pasūtīt brāļa Ivo Saseka sprediķus kasetēs, tāpat arī cirkulāro vēstuli ar aktuālajiem sprediķiem vācu, krievu un arī latviešu valodās. Pasūtiet, lūdzu, izmantojot mūsu pasūtījuma lapu.

Citi Ivo Saseka un viņa ģimenes darbi

Grāmatas

„Ticīgais vai tāds, kas palaujas?”

Pasūtījuma Nr. 1 RUS

(RUS nozīmē, ka darbs ir pieejams krievu valodā).

Šī grāmata aicina dzīvi un dinamiski staigāt ticībā un tajā pašā laikā mēra mūsu dzīvi ticībā. „Ja mēs dzīvojam garā, tad mums ir arī jārikojas pēc gara”, ir teikts vēstulē Galetiešiem 5.25. Izsakoties tēlaini, varētu teikt arī tā: „Ja jau mums ir spārni, tad arī lidosim!” Grāmata derīga evaņģelizācijas mērķiem. Ivo Saseks, 152 lpp.

„Māci mani, Kungs!”

Tiek tulkota latviski

Pamatus liekoša mācību grāmata ar viegli uztveramām pamācībām, kā ikdienā iet kristieša ceļu. Šo grāmatu var saprast kā turpinājumu iepriekšējajai grāmatai. Īpaši labi der tiem kristiešiem, kas vēlas pastāvīgu un līdzsvarotu kristieša dzīvi. Ivo Saseks, 182 lpp.

„Laodikejas traģēdija”

NR.3 RUS

Pravietiskā gaismā no visām pusēm ir apgaismots kristietības drausmīgais kritums. Taču ir parādīti arī pilnīgi reāli ceļi izešanai no šīs vajadzības un posta. Bez tam, grāmatā tiek norādīts arī visa mērķis. Lai šī grāmata tiek dota tikai mīlošu kristiešu rokās! Ivo Saseks, 164 lpp.

„Visa atjaunošana”

NR.4 RUS

Jautājums par visa atjaunošanu nostāda mūs nepatīkamam un visai smagu risinājumu priekšā. Atkal un atkal mēs stāvam

izvēles priekšā: cilvēki vai Dievs, debesīgais vai zemišķais, laicīgais vai mūžīgais. Attiecībā pret baznīcas pabeigšanu un visa atjaunošanu, izaicinājuma augstākais punkts ir jautājums; plānošana vai paveikšana? Arī šī grāmata ir paredzēta tikai patiesību mīlošajiem un ticībā nostiprinātiem kristiešiem. Ivo Saseks, 148 lpp.

„Cīnas taisnīgumā”

NR.5 LV

Šī grāmata ir kopsavilkums par garīgā kara vešanas principiem. Tā apskata mūžīgo cīņu, kādu Kungs ved sava goda dēļ. Tā rāda pārskatu par cilvēces glābšanas vēsturi un atklāj svarīgu kopsakarību starp ikdienas garīgām cīņām un Dieva augstākajiem mērķiem. Smalki tiek izskatīts jautājums par visu garīgo kauju rašanos un to vešanas mērķi. Šī grāmata ir jālasa tikai tam, kam Dievišķā Kunga nolikumi ir patiesi dārgi. Ivo Saseks, 124 lpp.

„Lūgt Dievu pēc Apustuļu veida”

NR.7b RUS

Autors zem lupas apskata Apustuļa Pāvila lūgšanas un nonāk pie garu aizraujošiem secinājumiem. Šī ir ieeja lūgšanu atom – atomsfērās! Ivo Saseks, 234 lpp.

„Audzini ar redzējumu!”

NR. 8 LV

Man skolā mācīja visu, tikai vienu nē – vīziju, kādēļ tas viss ir vajadzīgs! No tā radušās mokas likās bezgalīgas. Kad man atestāts jau bija rokās, tikai tad es pirmo reizi sapratu, ka visas manas mokas nav bijušas veltīgas. Ģimenes dibināšana, bērnu audzināšana, darbs dzīves garumā ar neapjaustiem augstumiem un dziļumiem – taču neviena cena nebūs par augstu, neviens ceļš par stāvu un neviens liktenis par smagu, ja mēs šo dzīves darbu iesāksim ar to, kas man tik ilgi pietrūka – ar vīziju! Šī grāmata

grib novērst šo trūkumu, tādēļ – „Audzini ar redzējumu!“ Ivo Saseks, 179 lpp.

„Kēnišķīgā kundzība”

NR.9 RUS

Izmēģinājuma eksemplārs lasīšanai, sastādīts no 1. – 5. grāmatai. Kopā ar grāmatu 1 (Ticīgais vai tāds kas paļaujas), šī grāmata ir derīga tiem jaunajiem, kas grib iestāties Ivo Saseka lasītāju lokā, taču pēc satura tā īpaši apstājas pie mūsu laika aktuālajām vajadzībām. Gaisma tumsā, orientēšanās apjukuma laikā, mūsu ticības pamati un augstākie mērķi, praktiskas izejas no mūsdienu un nākamajām bēdām. Ivo Saseks, 180 lpp.

„Dieva iepazīšana”

NR.15 RUS

Iepazīt Dievu nenožīmē uzkrāt zināšanas par Viņu, bet, pateicoties saskarsmei ar Viņu, arvien ciešāka savienošana ar Viņa būtību. Šī grāmata no trim pusēm atver mums ceļu un noteikumus, lai varētu savienoties ar Dievu. „Derības telts” apraksts atklāj, iespējams, pavisam jaunas kopsakarības. Ivo Saseks, 232 lpp.

„Pārmaiņu Kungs”

NR.19 LV

Ivo Saseka patiesā autobiogrāfija pierāda, ka lietas, kas ir pārāk grūtas cilvēkam, pārmaiņu Kungam ir vieglas. Aizraujoša grāmata ar izteikti evaņģelizējošu raksturu. Ivo Saseks, A6 formāts, 152 lpp.

„Dieva valstība starp plīti un velas grozu”

NR.22 RUS(tiek tulkota latviski)

Patiesībā atkal un atkal gadījās tā, ka grāmatas autorei bija saskaršanās ar Kungu tieši pie plīts, veļas kalnu priekšā vai kādā no ikdienas neskaitāmajām situācijām ar saviem 10 bērniem. Pēkšņi viņai atvērās garīgas kopsakarības, sarežģītais kļuva vienkāršs un sprediķis, pateicoties bērniem, kļuva uzskatāms. Gribētos, lai šīs ģimenes piedzīvotais palīdzētu iet tālāk ikvienam, kas vēlas, lai Dieva valstība atainotos ne tikai vārdos, bet darbos un īstenībā - praktiskajā ģimenes ikdienas dzīvē. Annie Sasek, formāts 11x18 166 lpp.

„Miesas atpestīšana jeb izpirkšana”

NR.23 (2011.gadā nebija krievu valodā)

„Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība, kas tic uz Mani, tas arī mirdams, dzīvos. Un ikviens dzīvais un ticīgais uz Mani nemūžam nemirs. Vai tu tam tici?” (Jāņa Evaņģēlijs 11.25, 26). Šī grāmata apziņā atkal atsauc nesaprotamos apsolījumus un neizskaidrojamus faktus. Miesas nāves pārvarēšana tajā kļūst par visaugstāko organisko pienākumu, bet vispārpieņemtā nāves gaidīšana, ir kļuvusi par draudošu un viltīgu epidēmiju. Tā ir grāmata visiem, kas grib dzīvot... Ivo Saseks, 319 lpp.

„Kristus-vietā” vai Kristus”

NR.25 RUS

„Kristus-vietā” neatnāks kaut kad. Viņš jau ir šeit. Tātad arī ilgi gaidītā Dieva valstība neatnāks kaut kad, jo tā jau atrodas šeit, tikai mēs to neuztveram! Šī grāmata atklāj faktu, ka, kā Kristus-vietā, tā arī Dieva valstība jau gandrīz 2000 gadus attīstās mūsu vidū, un, ka mēs tuvojamies „pilnīgā vīra” vecumam. Tas ir izaicinājums ikvienam lasītājam. Ivo Saseks, 263 lpp.

„Ikdiena – tramplīns uz godību”

NR.26 *RUS*

Grāmatas autores citāts: „Vārds „ikdiena” nekad nav bijis mans mīļotais vārds, tāpat kā arī tavējais, iespējams, ne, taču kalpošanā man ir atvērušās acis, ka tieši „pelēkā ikdiena”, un tikai tā, ir vieta, kur dzimst patiess garīgais progress. Lai stāsti no manas ikdienas uzmundrina tevi, un lai šis vārds kļūtu arī par vienu no taviem mīļajiem vārdiem. Es esmu pārliecināta, ka ikdiena ar savām problēmām un nepatīkšanām arī tev ir vieta, kur dzimt taviem talantiem un spējām. Tā ir vienkārši tramplīns priekš Dieva godības izpaušanās.” Annie Sasek, 115 lpp.

„Satricinājums”

NR.27

Šī grāmata rāda iemeslus – darbības - izeju no satricinājumiem. „Kristus ir mums dots ne tikai ar mērķi, lai Viņš mūs izvestu no visiem satricinājumiem. Visi satricinājumi, savukārt, mums ir dot ar mērķi, lai tie mūs ievestu Kristū.” Ivo Saseks, 172 lpp.

„Charagma – zvēra zīme”

NR.29

Gudrs sakāmvārds saka: „Ja kaut kas izskatās pēc zoss, pārvietojas kā zoss un vispār visā uzvedas kā zoss, tad tas, laikam, arī ir zoss”. Līdzīgas domas manī ienāk, kad es domāju par mūsdienu čipa (RFID - radiofrekvenču identifikācijas čips) attīstību. Tas izskatās kā kontroles tehnoloģija un tiek atklāti lietots kontroles nolūkiem. Ādā implantēta vai piestiprināta pie ādas, – kādus uzdevumus tā tad pildīs? Ivo Saseks, 150 lpp.

Nodaļu „RFID – radiofrekvenču identifikācija” var pasūtīt kā atsevišķu brošūru A5 formātā, NR.32

„Izraēls - ēna vai realitāte?”

NR.30 RUS

Jūs - ebreji un pagāni, esat pienākuši ne pie uztverama kalna..., bet jūs esat pienākuši (burtiski – pārgājuši) pie Cīānas kalna un pie dzīvā Dieva pilsētas, pie Debesu Jeruzalemes...” (Vēstule ebrejiem 12.18.22). Šī grāmata pamatīgi un teoloģiskos dziļumos atklāj, kādas praktiskas sekas sevī nes šī Rakstu vieta. Tā ievēd kārtību attiecībās starp Izraēlu, baznīcu un Dieva valstību. Secinājums – ne Izraēla atbalstītāju fanātisms, ne aizvietojošā Dievkalpošana (mācība, kas stāsta, it kā mēs, pagāni, būtu iestājušies Izraēla vietā), neved uz mērķi. Ivo Saseks, 125 lpp.

„Pamošanās pamatos“

NR. 34 LV

No personīgās pieredzes un dzīvi ar daudzu piemēru palīdzību Saseku bērni parāda, kā viņi ikdienā izdzīvo sava tēva Ivo Saseka sprediķus. Tas nav tikai praksei tuvs papildinājums visam Draudzes-Mācību-kalpošanas mācību materiālam, bet to ir arī aizraujoši un atsvaidzinoši lasīt – tas uzmundrina visā, bezbailīgi, paļauties uz Dievu. Saseku bērnu grāmata, 208 lpp.

Ivo Saseka brošūras:

„Apustuliskās lūgšanas”

NR.7a RUS

Šos lūgšanas tekstus Ivo Saseks ir no jauna pārtulkojis no grieķu valodas. Tie kalpo par pamatu grāmatai – „Lūgšanas pēc apustuļu veida”. A6 formāts, Ivo Saseks, 60 lpp.

„Garīgie vienādojumi”

NR.10 RUS

Garīgie vienādojumi - tās ir Dieva valstības realitātes, kas formātā ir saspīestas līdz „rieksta čaumalas” lielumam. Šī brošūra patiesībā ir ievads mācībā par Dieva valstības formulām, un, tajā pašā laikā, tā iedvesmo un vada uz sadarbību pie šīs garīgo formulu grāmatas. Jo nekad vēl Dieva tauta tik asi nav sajutusi vajadzību pēc īsas koncentrētības un noslīpētības attiecībā pret Bībeles mācību, kā šodien. Ivo Saseks, 44 lpp.

„Dieva bruņojums”,

NR.11

(izvilums no grāmatas „Satricinājums” (nr.27)).

Vai personīgā piepūle vai garīgā cīņa? Dieva ieroči nav lieta, bet ir Personība. Ivo Saseks, A6 formāts, 53 lpp.

„Iepriekš paredzētie laiki”

NR.12 RUS

Tā kā dabā ir noteikti laiki, kas dod zināmas iespējas vai neiespējamības, (piemēram, pavasaris, vasara, rudens un ziema vai augļa ieņemšanai derīgās dienas sievietei), tāpat tādi laiki ir arī garīgajā dzīvē. Tādēļ ir nepieciešams a) uzzināt šos laikus (grieķiski „kairos”), ar to piedāvātajām iespējām un b) pareizi tos izmantot. Ivo Saseks, A6 formāts, 72 lpp.

„Reizēm mazāk ir vairāk”

NR.13

Garīgo izteicienu krājums no I.Saseka sprediķiem un lekcijām viņa kalpošanā dzimtenē un aiz robežām. Ideāls līdzeklis, lai iepazītos ar autora domāšanu, mācību un darbiem. Ivo Saseks, miniatūra grāmatiņa, 112 lpp.

„Abrahama ticība”

NR.14

(Fragments no grāmatas „Ticīgais vai paļāvīgais”- Nr.1)
Abrahama ticība mums atgādina par to lielo noslēpumu, ka visu dzīves situāciju pieņemšana uz paļāvības pamata Dievam, vienmēr sevī nes lielākus pārveidojošus spēkus, nekā pretošanās tiem ticībā vai manipulēšana.” Šī brošūra sasniegs savu mērķi attiecībā pret mums tad, kad vairs ne mēs ar Dievu, bet Dievs ar mums atkal varēs rakstīt vēsturi. Ivo Saseks, A6 formāts, 30 lpp.

„Miers no visām pusēm”

NR.20 RUS

(Fragments no grāmatas „Audzini ar redzējumu”, nr.8 RUS).
„Miers no visām pusēm!” Daudzsološs un neparasts nosaukums ģimenes mācību līdzeklim. Vai es to nepārspilēju? Ar „mieru no visām pusēm” mēs nedomājam dzīvi, brīvu no problēmām. Miers visapkārt runā par kopēju dzīvošanu, kas veiksmīgi stāv pāri problēmām un kopīgi tur tās kontrolē. To, ka tas praktiski ir iespējams, mūsu ģimene, kas sastāv no 12 cilvēkiem, piedzīvo jau daudzus gadus. Miers no visām pusēm visiem, kas ne tikai lasa šo vārdu, bet to arī izpilda!” Ivo Saseks, A6 formāts, 76 lpp.

„Pilnveidoti Viņā”

NR.24

(Fragments no grāmatas „Miesas izpirkšana”. NR.23)
„Nevis mums Svētie Raksti būtu jāpielāgo mūsu pieredzei, bet gluži otrādi, mūsu pieredze - Svētajiem Rakstiem! Tādēļ pārbaudi savu pilnīgumu Kristū nevis uz tavas pieredzes pamata, bet uz Svēto Rakstu pamata. Ivo Saseks, A6 formāts, 144 lpp.

„Kungs ir mans Gans”

NR.28

(Anni Sasekas personīga liecība)

„Kā ievainotu un sapinušos aitu mani atbrīvoja no ērkšķu krūma, paņēma rokās un maigi aiznesa uz sulīgu, ziedošu pļavu. Un šī pļava zied, zied, zied... Pateicība par kalpošanu, kura neaptekālē mani un neuzkundzējas man, bet ved uz Kristu - uz Viņa Personas dzīvo realitāti! Annie Sasek, A6 formāts, 60 lpp.

„Trakojošā jūra”

NR.31 RUS

(Fragments no grāmatas „Satricinājums”, nr.27)

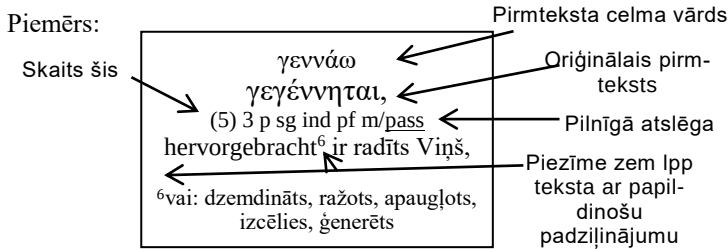
„Es esmu Kungs un cita nav. Es veidoju gaismu un radu tumsu, Es radu mieru un izsaucu katastrofas; Es, Kungs, to visu daru!” (Jesajas 45.6.7) Mūsu laika satricinājumi: iemesli – sekas – augļi.” Ivo Saseks, A6 formāts, 72 lpp.

„Vēstule Efesiešiem”

(Starprindu pilnā analīze, I-VO)

NR.33

Jauna starprindu analīze, pirmkārt, ir jāsaprot kā rokasgrāmata, nevis kā aizvietoējums parastajai Bībelei. Īpaši ticībā vēl jauni ļaudis viegli var zaudēt orientēšanos, ja uzreiz viņi sajūt pārāk daudz jauninājumu. Tādēļ mierīgi lasiet tālāk jūsu pašu Bībeles, bet tur, kur jūs gribat iedziļināties, tur lietojiet „starprindu pilno analīzi”. Tā I-VO nesīs efektīvu labumu katram.

Ivo Saseks, 72 lpp

Citus Saseka I-VO-tulkojumus var dabūt kā apkārt-vēstuļu izdevumus.

„Rekrūti (Dienestā iesauktais) sprediķotāj, šurp!” – Militārais dienests ar ceļavēju –

NR. 46

20-gadīgais autors ar savu vienreizējo dzīvesveidu te atklāj kādu noslēpumu, kas spēj visus neveiksmīgos dzīves apstākļus pārvērst par patiesu misionēšanas avantūru. Tas ir jāizlasa katram, kas savā dzīvē meklē piedzīvot klātesošo un visu pārvarošo ceļavēju. Eliass Saseks, 72 lpp.

„Jahwe – Radītājs Dievs vai velns?”

NR. 47

Bībele – Svētie Raksti vai jūdu sazvērestības grāmata? Jūd- - izvēlētā Dieva tauta vai sazvērnieciska sātana sekta? Jahwe – Radītājs Dievs vai velns? Šis raksts rada skaidrību par to, kas patiesībā ir rakstīts Bībelē. Ivo Saseks, 55 lpp.

Traktāti

„Pravietisks vārds Kristiešu draudzēm”

Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Uguns katastrofa Kaprūnā”

Derīgs gan evaņģelizācijā, kā arī Kristiešiem. Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Asins vainas likums”

Par abortu tēmu. Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Bet viņi jautā, kādēļ”

Apskaidrojošs un apgaismojošs par aktuāliem notikumiem. Ir krievu valodā.

„Neredzamās pasaules dārgumi”

Loīze Saseka, toreiz 12 gadi. Evaņģelizēšanas traktāts. Ir krievu valodā.

Speciālais

„OCG-jaunatne”

NR.39

Šajā laikā, kad nepaklausību, strīdus un sacelšanos mēģina definēt kā rakstuta stiprumu, jo anti-autoritārās audzināšanas sekas prasa savus bezkompromisa augļus, bērni un jaunieši ceļas augšā, un pierāda patieso rakstura stiprumu savās četrās sienās. OCG-jaunatne, 148 lpp.

„Varoni mirst citādi”

NR. 36

Piecu autoru rakstniecisks kopdarbs, kas Ivo Saseka, filmas scenārija autora un režisora, tāda paša nosaukuma filmu ir pārveidojuši par aizraujošu romānu.

„Varoņi mirst citādi“ ir kāda vīra likteņa stāsts, kas par vēlu aptver, ka atriebība vienmēr skar arī nevainīgos. Cīņā pret Habsburgu apspiešanu tiek 1386. gadā panākta šveiciešu zvēresta biedrības vēsturiska uzvara.

Arnolds Winkelread par to samaksā ar savu dzīvību. Grāmata aizraujoši un dramatiski stāsta par ticības, miera un brālības spēcīgo iedarbību un uzaicina mūs to visu atkal atklāt. Jo patiesā brīvība ir kas vairāk, kā tikai uzvarēts slaktiņš. Autori Günter Voelk, Maja Brändli, Magdalena Schulz, Beatrice Krähenbühl, Linda Garten, 335 lpp.

„Ideālais svars ar vīziju“

NR. 35

Atsvaidzinošs un motivējošs ievads ar svarīgākajiem akcentiem uz izlīdzinātu, veselīgu ēšanu garam, dvēselei un miesai – ar dažām receptēm Iris Meyer, 63 lpp.

Elaion-izdevniecības izskaidrojošie raksti

Brošūras

„RFID – Radio Frekvenču Identifikācija“

NR. 32

(Izvilcumi no grāmatas „Čaragma – zvēra zīme“, Pasūtījuma nr. 29)

RFID ir visur esoša tehnoloģija iespējamai totālajai uzraudzībai. Katram saprotami te tiek attēlots funkcionēšanas veids un pielietojums, robežas un bīstamības. Šī brošūra domāta informēšanai, izskaidrošanai un uzskata veidošanai. Noemi Sasek und Sabrina Langenegger, 56 lpp.

„Mobilais telefons – noklusētā bīstamība“

NR. 40

Mainstream mediji viscaur klusē par mobilo sakaru un elektromagnētiskā starojuma potenciālo bīstamību. Šī brošūra koncentrētā veidā katram saprotami šīs briesmas izskaidro.

Klaus Weber, Anti-Genocīda kustība, 32 lpp.

„Vakcinācija – pirms un pēc“

NR. 41

Vakcinācijas kaitējuma ziņojums no pirmajām rokām: šeit savāktais ir miljonus pārstāvoša cietēju pieredze. Arī šī ir pretbalss main-Stream- medijiem. Lai katrs sev izveido savu personīgo attieksmi. Izdevējs: Anti-Genocīda kustība, 51 lpp.

Ar pasūtījuma nr. 41a var saņemt izvilkumu no šīs brošūras.

„Agrīnās seksualizācijas sentēvi“

NR. 42

Saskaņā ar jauno starptautisko skolu plānu, seksuālajai audzināšanai un, līdz ar to, arī “agrīnajai seksualizācijai”, ir jāklūst par obligāto priekšmetu visiem bērniem. Kas grib kaut ko tādu un no kurienes nāk šādi ‘tendi’, tieksmes? Šīs brošūras mērķis ir iznest gaismā to, kas ir šādas attīstības ciltstēvi, jo mēs visi daudz par maz zinām par to. Ivo Saseks, 28 lpp.

Ar pasūtījuma nr. 42a var saņemt arī 12-lpp. izvilkumu no šīs brošūras.

„Nauda valda pasauli – bet kas patiesībā valda naudu?“

NR. 43

Nauda ir tas, kas visvairāk kustina visus cilvēkus. Vai jūs zinājāt, ka ir cilvēki, kas ne no kā rada naudu, kamēr jums tās dēļ ir grūti jāstrādā? Vai jūs zinājāt, ka ir daži nedaudzie, kas naudas sistēmu izmanto savā labā, kamēr lielākajai daļai cilvēku visu laiku jācīnās par izdzīvošanu? Šos un vēl citus ieskatus par tēmu nauda, jums sniedz šī brošūra. Karl-Heinz Christ, Anti-Genocīda-kustība, 16 lpp.

„Pamācībā kā nočiept“

Satīra par iedarbīgākajām metodēm, kā nočiept, resp., kā varētu kļūt par pasaules vislielākajiem čiepējiem. Vai varbūt tādi jau pastāv? Brošūra ar daudziem komiksiem. Autori: Peter Müller no „Berlīnes Infokarotāji“, izdevējs: Anti-Genocīda kustība, 28 lpp.

Skrejlapas

„Agrā seksualizācija“ kā sodāmības pamats

NR. 44

Izvilks no intervijas ar dr. med. Gustav Hirsch-u, Stuttgartē, no dokumentālās filmas „Agrās seksualizācijas ciltstēvi“, Panorama-Film Izdevējs: Gustav Hirsch

„Vakcinācijas otrā puse“

NR. 45

Kas ir jāzina ikvienam - obligātās vakcinācijas piekritējam!
Izdevējs: Anti-Genocīda kustība, Šveice

Tālāku ieskatu mūsu darbā
piedāvā sekojošas interneta lapas:

Ieskats apmācību darbā:

www.ivo-sasek.ch

www.sasek.tv

www.familie-sasek.ch

www.novatorium.de

NOVATORIUM

Darbs pie filmām:

www.panorama-film.ch

Izskaidrojošais darbs:

www.antizensur.info

www.klagemauer.tv

www.medien-kommentar.tv

www.jugend-tv.net

www.agb-antigenozidbewegung.de

www.stimmvereinigung.org

MEDIEN
KLAGEMAUER.TV

Jugend-TV
Kommunikation

AGB
Antisemitismusbewegung

Stimmvereinigung.org

OCG liecības:

www.veraendert.de

www.ocg-jugend.com

veraendert.de

OCG-Jugend